MIREILLE CALMEL

SLUJITORII REGELUI

Volumul I al seriei FEMEIA PIRAT

www.virtual-project.eu

MIREILLE CALMEL

SLUJITORII REGELUI

Primul volum din seria FEMEIA PIRAT

www.virtual-project.eu

Traducere din limba franceză ALINA BEIU-DEŞLIU

MIREILLE CALMEL *Les valets du roi 2005*

1

— Ce sunt eu, mamă?

— Eşti un înger, răspunse Cecily, legând cu atenţie şireturile pantofilor lustruiţi ai lui Mary.

În ziua aceea, 8 aprilie 1686, fetiţa de şapte ani primi această afirmaţie cu o expresie neîncrezătoare. Stătea în faţa oglinzii mari, cu cadru, având ici-colo pete de rugină şi rosături, şi-şi examina ţinuta din toate unghiurile, rotindu-şi cu mişcări suple şoldurile fine, dar nu reuşea să se placă.

Oglinda îi dezvăluia imaginea unei făpturi care ar fi putut fi la fel de bine băiat sau fată. Părul roşcat şi ondulat îi fusese tuns atât de prost, încât unele şuviţe îi atârnau pe ceafă sau se înălţau ca nişte ţepi pe creştet, în timp ce altele îi cădeau pe nas, fluturându-i peste obrajii supţi, presăraţi cu pistrui. Buzele păstrau încă rotunjimea copilăriei, iar privirea întunecată accentua şi mai mult frăgezimea lor.

În rochiţele uzate croite de mama ei din propriile haine mai vechi, Mary reuşise din când în când să se considere drăgălaşă. Dar sub îmbrăcămintea aceasta, pe care, de câteva luni, mama ei o obliga s-o poarte, drăgălăşenia dispăruse aproape cu desăvârșire.

— Dar sunt fată sau băiat? insistă fetiţa.

Cecily izbucni într-un râs voios.

— Îngerii n-au sex, iubito! Tu, Mary, eşti o fetiţă îmbrăcată ca un băiat. Însă nimeni nu trebuie să afle secretul acesta. Doar n-ai vrea ca mămica ta, biata de ea, să fie din nou alungată dintre oamenii de vază la care mergem!

— Nu, mamă, îi răspunse cu dragoste copila.

Cecily îşi luase aerul acela îngeresc care-i făcea pe cei care se împotriveau fanteziilor ei să se simtă vinovaţi şi să-i ia partea. Era încă tânără şi se vedea că fusese frumoasă. Dacă pe chipul ei n-ar fi revenit o expresie de melancolie care-i adâncea riduri timpurii pe obrazul alb ca laptele, ar fi părut frumoasă şi acum, deşi slăbise atât de mult.

Îngenunche în faţa lui Mary, pe parchetul odăii pe care-o închiriaseră cu luna, într-un mic han din Londra.

— Dacă păstrăm acest secret, noi două o să realizăm lucruri mari. Mă crezi, Mary, nu-i aşa?

Fetiţa dădu din cap. Trebuia s-o creadă întotdeauna pe Cecily, pentru că Cecily credea întotdeauna ce spunea. Chiar când făcea nişte greşeli îngrozitoare.

De parcă ar fi putut desluşi în tăcerea fiicei ei îndoielile care o cuprinseseră, Cecily o trase către ea şi se aşezară pe patul de fier care, împreună cu un cufăr şi o masă şubredă, alcătuia mobilierul sărac al odăii. Deşi nu erau grele, salteaua de paie se lăsă sub ele, făcând să se şifoneze cuvertura uzată.

— Mary, nu mai eşti un copil, spuse, strângându-i mâinile. Până acum, n-am putut să-ţi ofer decât astfel de camere sordide, te-am hrănit mai mult cu cartofi fierţi decât cu carne şi ai purtat haine cârpite. Nu asta visasem pentru tine, dar ce puteam să fac? Am fost blestemată încă de la naştere, copilă draga. Am fost iubită, e drept, dar în ce fel?

Mary se cuibări la pieptul ei, simţindu-i căldura cu o plăcere care o făcu să-şi înăbuşe suspinul de plictiseală. Cecily avea să i se destăinuiască din nou.

Fetiţa ştia povestea pe dinafară. Când era mai mică, plânsese adesea, împreună cu maică-sa, ascultând nenorocirile care se abătuseră asupra acesteia. Astăzi însă, Cecily avea dreptate. Mary crescuse, cunoscuse prea multe nenorociri ca să se mai înduioşeze. Cecily trecea mereu de la euforie la deprimare. Aşa încât Mary se obişnuise cu această pendulare permanentă care totuşi o enerva.

Nu scoase însă niciun cuvânt, lăsându-și gândurile să zboare nestingherite, în ritmul lent al braţelor mamei ei care o legănau, pe când Cecily depăna istoria nefericirii ei, aşa cum o povestea şi amanţilor ei ocazionali.

John Read, fiul mezin al unui armator bogat din Londra, cucerit de frumuseţea, farmecul lui Cecily, o luase de soţie împotriva voinţei părinţilor săi; aceştia nădăjduiau ca John să facă o partidă avantajoasă pentru afacerile lor. N-avuseseră pic de îngăduinţă faţă de Cecily. Născută într-o familie modestă, rămăsese orfană, fusese crescută de un unchi în vârstă, marinar

şi pescar, care nu-i putuse oferi altă zestre decât afecţiunea lui. După căsătorie, soţul ei fusese renegat şi dezmoştenit pentru că îndrăznise să încalce interdicţia paternă.

Rămas fără un ban, John Read se angajă ca marinar, ca să-şi poată întreţine tânăra soţie, care rămăsese însărcinată la puţină vreme după căsătorie. Avură un băieţel, Mary Oliver, plăpând şi roşcovan, de care familia Read nici nu vru să audă, aşa cum nu voise să audă nici de Cecily.

Totuşi, timp de un an, au fost fericiţi şi nu şi-au regretat nicio clipă nesăbuinţa. Apoi, corabia pe care se angajase John plecă spre Indiile de Vest şi se scufundă. Cecily îşi puse straie de doliu. Disperată, se refugie la bătrânul ei unchi, dar, după numai câteva luni, muri şi el. Cecily încercă atunci să se adreseze familiei Read, sperând să obţină sprijin şi afecţiune. Însă avu parte doar de dispreţ.

Trecură două anotimpuri. Cecily îşi găsise o slujbă de cameristă, reuşind astfel să-şi întreţină copilul. Apoi întâlni un alt marinar, care-i jură că o iubeşte. Dar, în loc de căsătoria făgăduită, Cecily se alese doar cu încă un copil, o fetiţă pe care-o boteza Mary Jane. Într-o dimineaţă, marinarul plecă şi nu se mai întoarse. Nimeni, nici măcar căpitanul corabiei pe care se angajase acesta nu află ce se întâmplase cu el.

Refuzând să creadă că fusese părăsită, Cecily îşi închipui că bărbatul murise ucis de nişte tâlhari. Astfel de lucruri se petreceau adesea la Londra, pe ulicioarele acelea unde se adunau toate scursurile din Anglia şi unde domnea doar legea celui mai tare.

Ca să uite, Cecily îşi urmă stăpânii în orăşelul Hull, unde nimeni nu-i ştia povestea ruşinoasă.

La moartea lui Mary Oliver, răpus de febră într-o iarnă ploioasă, Cecily căzu într-o stare de depresie profundă. Nu mai putea suporta povara acestei sorţi neîndurătoare. În ciuda răbdării şi a înţelegerii manifestate de stăpânii ei, neglijenţa de care începuse să dea dovadă Cecily îi făcuse, în cele din urmă, s-o concedieze. Se întorsese împreună cu fetiţa ei la Londra, trăind din puţinii bani pe care-i economisise.

Aflând din întâmplare despre moartea socrului ei, sir Edward Read, îi venise o idee. O idee ce le-ar fi putut salva pe ea şi pe fiica ei.

Hotărâse să încerce.

O îmbrăcase pe Mary cu hainele rămase de la Oliver şi le-o prezentase sub acest nume iubiţilor ei. Se părea că reuşise să-i păcălească pe toţi.

Iar Mary îşi juca rolul cât putea de bine în faţa lor, îngăduitoare faţă de nebunia inofensivă a unei femei care dorea să iubească pentru a uita că ea nu fusese iubită niciodată.

Mary aşteptă ca mama ei să-şi şteargă o lacrimă ce izvora acum doar din obişnuinţă şi să continue cu voce tremurândă:

— Ne-am înţeles, nu-i aşa, Mary? De-acum înainte, ai să fii îngerul meu. Îngerul meu păzitor.

— Până când moartea ne va despărţi, mamă, făgădui copila, dorind din tot sufletul să se arate demnă de încrederea acordată.

În după-amiaza aceleiaşi zile, Cecily îşi puse cea mai nouă rochie pe care o avea şi care, din fericire, avea culoarea prunei şi-i stătea foarte bine, iar peste rochie îmbrăcă o haină scurtă din camelot[1] negru. Apoi o luă de mână pe Mary şi se îndreptară către o locuinţă impunătoare, situată nu departe de mănăstirea Westminster.

Cecily ceru s-o vadă pe lady Read, care le primi trufaşă şi distantă.

Totuşi, simplul fapt că li se deschisese uşa era pentru Cecily o mare izbândă, pe care-o ascunse făcând o reverenţă adâncă şi fără cusur.

— Doamnă, acesta este nepotul dumneavoastră, Mary Oliver. Aş dori să vă vorbesc despre el între patru ochi, dacă-mi permiteţi.

— Urmează-mă, îi răspunse pe un ton rece lady Read, lăsând copilul în grija servitoarei, Jenny.

Cecily merse în urma ei până ajunseră într-un salonaş opulent, ce-o făcu să resimtă dureros cât de săracă era. Îşi înăbuşi orgoliul şi se pregăti s-o înfrunte pe doamna aceea, al

1 Camelot, stofa ieftină din lână şi păr de capră (n.tr.)

cărei doliu stăruia încă până şi în privirea ei ştearsă şi în părul alb, strâns impecabil într-un coc sever.

Era aşa cum şi-o amintea Cecily: ursuză, totdeauna în defensivă.

— Am venit din nou să cerşesc, urmă Cecily, înţelegând că nu va fi poftită să ia loc şi nici să servească o bomboană de ciocolată. Nu pentru mine, credeţi-mă, ci pentru nepotul dumneavoastră, pe care-l cresc cât pot de bine.

Nu i se răspunse decât printr-o tăcere de gheaţă. Cu un aer disperat, Cecily insistă:

— Crezusem că acest copil, sânge din sângele dumneavoastră şi carne din carnea dumneavoastră, vă va face să vă daţi seama de greutăţile în care ne zbatem. El merită să primească ceea ce mie mi-aţi refuzat. Abia dacă îl pot hrăni din ceea ce câştig ca femeie de serviciu şi aş dori ca el să aibă educaţia la care ar fi îndreptăţit să aspire în virtutea numelui pe care l-a moştenit de la defunctul lui tată. Eu nu i-o pot oferi; dumneavoastră însă puteţi, doamnă. N-aveţi decât să mă respingeţi pe mine, dacă vreţi, din moment ce, după părerea dumneavoastră, nici n-aş avea dreptul să exist, dar vă implor, salvaţi-l pe el!

Lady Read scoase un oftat de iritare. Îi era greu s-o ierte pe nemernica aceasta care-i luase minţile mezinului ei făcându-l să renunţe la drepturile lui şi să prefere să moară pe mare. Cu toate acestea, pornirile ei creştineşti o îndemnau să nu refuze s-o ajute pe Cecily, aşa cum făcuseră soţul şi fiul ei cel mare. Copilul n-avea nicio vină. Era prost îmbrăcat şi ar fi avut mustrări de conştiinţă dacă l-ar fi abandonat aşa.

— Foarte bine, spuse ea. Lasă-l la mine şi mă voi ocupa de educaţia lui. Bineînţeles, va trebui să renunţi la orice legătură cu el.

Cecily tresări, regăsindu-şi deodată demnitatea.

— Să renunţ la fiul meu, doamnă? Drept cine mă luaţi? Aş prefera să mor decât să-l pierd. El e tot ce am pe lume.

Era sinceră. Lady Read se înduplecă; ceea ce o deranja era tânăra aceasta însăşi, iar nu cererea ei.

— Fie, cedă ea. Va rămâne la tine peste noapte, iar ziua şi-o va petrece aici, alături de un preceptor şi un maestru de arme. Va trebui să fie punctual şi disciplinat, să înveţe cu sârguinţă, să

fie atent şi respectuos. La cea mai mică abatere, va pleca de aici. E limpede?

— Da, doamnă. Chiar dacă eşti în noroi, poţi ieşi de acolo şi te poţi curăţa, declară Cecily pe un ton plin de orgoliu. Mary Oliver este bine-crescut şi va şti să vă mulţumească pentru bunătatea pe care i-o arătaţi. Mai rămâne de rezolvat problema hranei lui. A crescut, iar din salariul meu nu mai reuşesc să-i potolesc foamea, la pofta lui de mâncare. În ceea ce mă priveşte, mă pot lipsi de multe, aşa cum am făcut întotdeauna, dar mă tem că nici asta n-ar mai fi de ajuns.

— Vă voi acorda o mică rentă lunară, decretă lady Read, îndreptându-se spre uşă.

Cecily înţelese că discuţia luase sfârşit. Înainte de a ieşi, soacra ei o măsură cu privirea din cap până-n picioare şi adăugă:

— Prezenţa ta mă indispune. Să nu mai vii niciodată aici.

— Nu vă voi da niciun prilej să mă urâţi mai mult decât acum, o asigură cu mândrie Cecily.

Se înfruntară din priviri. Cecily îşi plecă ochii cea dintâi. Nu-şi putea permite să piardă ceea ce tocmai obţinuse.

— Deşi nu mi-e uşor s-o spun, făcu ea, cu un nod în gât, vă mulţumesc pentru ceea ce veţi face.

Lady Read deschise uşa şi o chemă pe Jenny ca să-i conducă la plecare pe Cecily şi pe copil.

Mary se apropie de femeia care, de acum înainte, avea să-i fie în mod oficial bunică şi-i adresă un zâmbet fermecător însoţit de un salut exagerat de politicos. Cât stătuse în bucătărie, Jenny, înduioşată s-o vadă atât de firavă, o îndopase cu bunătăţi. Mary era hotărâtă să se bucure şi pe viitor de asemenea răsfăţuri, chiar dacă, pentru asta, ar fi trebuit să se umilească.

Lady Read îşi trecu mâna prin părul ei tuns băieţeşte şi întreba simplu, ca şi cum ar fi bănuit vreun şiretlic:

— Cine eşti tu, copile?

— Sunt un înger, o asigură Mary Oliver, cu o privire plină de recunoştinţă, dar şi de viclenie.

— Încearcă să rămâi aşa, îl sfătui lady Read.

Mary Oliver dădu din cap. Chiar asta dorea să facă. Măcar atâta timp cât avea să fie necesar. Cecily o luă de mână şi-şi luă rămas-bun.

Totuşi, după ce trecură de colţul străzii, izbucni, cu o furie neprefăcută:

— Capra asta bătrână voia, nici mai mult, nici mai puţin, decât să mă despartă de tine! De soarta mea nici că-i pasă! Era dispusă să se ocupe de tine cu condiţia să te las să stai la ea şi să nu te mai văd niciodată! Doamne, a trebuit să protestez, să fac fiţe, să mă văicăresc! Ce fel de mamă aş fi dacă te-aş părăsi în felul ăsta? Cât de mult mă urăşte, dacă şi-a putut închipui că aş face aşa ceva!

— A cedat? râse Mary, ştiind dinainte răspunsul.

Nimeni nu-i putea rezista lui Cecily.

— Fireşte, se înseninã aceasta. Am obţinut tot ce doream. Începând de mâine şi până la moartea cotoroanţei, va trebui să fii un înger, Mary, dar, mai ales, cel mai îndatoritor băieţel din lume.

— Nu te teme, mamă. Voi fi aşa cum ai spus şi chiar mai mult de atât. De dragul tău.

Fără să se sinchisească de privirile trecătorilor, ale călăreţilor şi ale negustorilor ambulanţi care mişunau pe uliţele înguste ale Londrei, Cecily se lăsă pe vine şi ridică gulerul hainei fiicei ei, uitându-se la ea cu drag şi cu emoţie.

— De dragul meu, Mary. Şi de al tău. Căci tu eşti mândria mea, curajul meu şi, fără îndoială, singura mea raţiune de a trăi.

Acesta era, cu siguranţă, unicul adevăr pe care Cecily nu-l exagera.

2

Mary nu reuşi s-o îndrăgească pe lady Read.

În ciuda tandreţei şi a atenţiei pline de responsabilitate cu care o înconjura bătrâna doamnă, aceasta rămânea o străină. O duşmancă. Aşa cum Mary era singurul univers al lui Cecily, aceasta rămânea singurul univers al copilei. Nimic nu conta mai mult pentru Mary decât s-o vadă pe mama ei zâmbind, dansând, îmbujorându-se şi fredonând, pe când o ţinea de braţ ca pe un iubit.

„*Fata mea, tu eşti bărbatul vieţii mele!*“, proclama Cecily cu acea disperare veselă ce făcea din ea o fiinţă minunată, pe care numai Mary o putea înţelege.

În acea după-amiază, lady Read primi vizita unei cunoştinţe mondene care rămăsese, ca şi ea, văduvă de curând. Mary se refugiase, ca de obicei, în bucătărie, unde, în aşteptarea preceptorului ei, se delecta cu o prăjitură cu miresme de vanilie.

— Ador prăjiturile tale, Jenny, o complimenta ea, luând încă o porţie.

În câteva luni, obrajii lui Mary se rotunjiseră şi căpătaseră o nuanţa trandafirie. Şi Cecily arăta mai bine, datorită pensiei pe care i-o trimitea lady Read. Se mutaseră şi, cu toate că locuiau tot la un han – fiindcă, totuşi, o cameră mobilată, cu chirie, ar fi fost prea scumpă pentru ele – odaia în care stăteau era curată, iar mâncarea era gustoasă.

Lady Read nu voia ca Mary Oliver să-şi facă apariţia atunci când avea musafiri. Copila învăţase pe dinafară toate regulile casei. Erau multe, iar unele dintre ele i se păreau de-a dreptul caraghioase. Dar se străduia să le respecte, ştiind că şi cea mai neînsemnată greşeală ar fi putut constitui un pretext ca să fie dată afară. Trebuia, de pildă, ca, atunci când cineva i se adresa, să-şi ţină privirea în pământ şi mâinile la spate. Şi era obligată să închidă conştiincios şi fără zgomot uşile tuturor încăperilor prin care trecea.

De altfel, în unele odăi nici nu avea voie să intre. Judecând după ceea ce vedea în bucătărie, salonul mare şi cel mic, vestibulul, camera defunctului sir Eduard Read, în care se desfăşurau lecţiile ei, sala de arme şi sufrageria, Mary îşi putuse da seama că familia vitregă a lui Cecily se bucura de o avere considerabilă. Consolele, cuferele, dulapurile şi mesele erau făcute din lemn de esenţă scumpă, bogat sculptate şi împodobite cu modele sau marchetate. Vasele din porţelan aveau ornamente încântătoare, subtil puse în valoare cu foiţă de aur. Sfeşnicele erau făcute din aramă sau argint, iar covoarele păreau atât de moi, încât Mary accepta cu plăcere să se descalţe înainte de a păşi pe ele.

Ar fi dorit să viziteze şi etajul acestei case lipsite de grădină, situate în centrul oraşului; ştia că şi acolo erau mai multe încăperi, însă n-avea voie să urce.

Salonaşul de primire al lui lady Read era despărţit de bucătărie printr-un coridor îngust, astfel că, atunci când era chemată de clopoţelul stăpânei, Jenny n-avea decât vreo câţiva paşi de făcut ca să ajungă acolo. Încălcând regulamentul, Jenny lăsa uşa deschisă, pentru că puşlamaua de Mary Oliver o făcea de multe ori să râdă atât de tare, încât se temea că n-o să audă sunetul clopoţelului.

Se ataşase mult de copil şi faptul că stăpânii ei îl neglijaseră până atunci i se părea o nedreptate. Iar Mary, ca s-o înduioşeze şi mai mult şi s-o câştige de partea ei, insista asupra disperării lui Cecily şi a nenumăratelor ei calităţi.

Într-o zi, lady Read, absorbită şi enervată de scrisoarea pe care o primise în dimineaţa aceea de la fiul ei cel mare, uită să închidă uşa salonaşului. Ea îi scrisese ca să-i comunice măsurile pe care le luase în privinţa lui Mary Oliver.

După moartea tatălui său, Tobias Read preluase afacerile acestuia. Le dezvoltase şi, fire ambiţioasă, visa să cucerească piaţa marinei regale engleze.

Era surprins, contrariat şi exasperat de hotărârea mamei sale – zicea el – şi considera că aceasta avusese un moment de rătăcire şi că generozitatea ei exagerată avea să-i aducă

dezamăgiri, nu satisfacţii. Mai adăuga că, odată cu prima ocazie, va veni să discute cu ea despre toate acestea.

Jenny, absorbită de pregătirile ei culinare, nu dădu atenţie nici conversaţiei ce avea loc în salonaş, nici lui Mary, care trăgea cu urechea, încântată că reuşea s-o audă. Mai ales că lady Read tocmai se plângea de comportamentul fiului ei.

— Tobias este impulsiv, încăpăţânat şi irascibil, total deosebit de fratele lui care a murit, îi destăinui musafirei sale. Aş fi vrut ca el să-mi dăruiască un nepoţel, dar, de când a rămas văduv, refuză ideea de a se recăsători, sub pretextul că aşa are mai mult timp şi că-i place să fie liber. De parcă ăsta ar fi un lucru normal! Nu-i înţeleg atitudinea dezinvoltă faţă de femei. E discret, fireşte, însă e uşor de văzut că nu trăieşte ca un călugăr şi preferă să aibă amante, deşi buna-cuviinţă ar cere să-şi ia o soţie. Cred că nu mai are încredere în femei după trista întâmplare cu fratele său. Pesemne nu l-a iertat că a preferat să rămână cu fluşturatica aia şi să renunţe la noi. Şi aici îi dau dreptate. Totuşi, ce puteam face în aceste împrejurări?

— Nimic altceva decât ceea ce ai făcut, aşa cum era creştineşte, o îmbărbăta prietena ei.

— Bietul copil n-a avut noroc, oftă lady Read; l-a născut o vagaboandă, şi leneşă, pe deasupra. Tare-aş vrea să-l scot din ghearele hrăpăreţe ale vrăjitoarei ăsteia, dar oare pentru cât timp aş putea s-o fac?

Mary se crispă. Cecily nu merita să fie insultată astfel!

— Ai terminat? o întrebă cu blândeţe Jenny, care, absorbită de propriile gânduri, nu ascultase discuţia din salonaş.

Mary îşi ascunse duşmănia şi furia în spatele zâmbetului pe care se obişnuise să-l afişeze la comandă şi ceru încă o cană cu lapte.

După câteva minute sosi preceptorul, iar Mary îl urmă în camera de studiu, pentru lecţia de geografie. Pe coridor se întâlniră cu lady Read, care îşi conducea prietena la plecare. Cele două femei îl salutară pe profesor şi le urară, lui şi copilului, spor la treabă, privind-o pe Mary cu o condescendenţă ce-i stârni acesteia mai degrabă ură decât recunoştinţă.

— Fiindcă treci drept băiat, lady Read îţi dă ceva ce o fată n-ar primi, în niciun caz, pe lumea asta! Ai cei mai buni profesori, înveţi şi să te lupţi. Dacă aş fi avut şi eu parte de toate astea, Mary, dacă femeile din vremurile noastre ar avea acces la atâtea cunoştinţe, aş fi liberă. Noi toate am fi libere. Nu trebuie să iroseşti şansa asta, îi spuse Cecily în aceeaşi seară, pe când Mary îi împărtăşea motivul supărării ei. Ia ceea ce ţi se oferă, şi nimeni, niciodată, nu va deveni stăpânul tău.

Mary dăduse din cap în semn de încuviinţare şi se întorsese la lady Read.

„*Ia ceea ce ţi se oferă…*“

Începând din clipa aceea, hotărî că asta nu mai era de ajuns.

Deveni o elevă exemplară, devorând gramatica, aritmetica, latina, franceza, geografia, astronomia cu aceeaşi lăcomie cu care se înfrupta din dulciurile delicioase făcute special pentru ea.

Pastorul Reeves o iniţie în Evanghelii şi în cerinţele credinţei protestante. Era răbdător şi amabil cu ea, dar Mary nu se putea împiedica să creadă că o făcea mai mult ca să-i facă pe plac bunicii, care făcea donaţii generoase parohiei, nicidecum de dragul ei.

Când trebuia să recite cele zece porunci, copila îşi încrucişa degetele la spate ca să anuleze porunca pe care o încălca fără scrupule: „*Să nu furi*“.

Nimeni n-o întrebase pe Mary dacă voia să se nască săracă. Cecily rămăsese astfel din cauza principiilor prosteşti născocite de bogătaşi şi din cauză că ei nu acceptau mezalianţele. Venise vremea ca Mary să-i redea mamei ei viaţa ce le fusese furată. Începu, aşadar, să şterpelească zahăr, ciocolată, tot ce-i cădea în mână şi putea fi ascuns în buzunare, tot ce naivitatea lui Jenny lăsa la îndemâna ei în oficiu, de parcă ar fi făcut-o înadins.

După câtva timp, Tobias Read apăru la uşă. Jenny îi oferi o reverenţă graţioasă.

— Sir Tobias, spuse ea, vizita dumneavoastră ne onorează.

Mary se afla în vestibul, abia se descălţase. Luase prima lecţie de călărie, căzuse şi îşi sucise o gleznă, pe care tocmai o masa, când unchiul ei intră pe uşă.

Mary se ridică imediat în picioare, aşa desculţă cum era, şi se înclină, urându-i bun venit. Tobias Read întoarse capul, arătându-și ostentativ dispreţul. Mary nu se formaliză. Era demult pregătită pentru clipa aceasta. În timp ce Jenny lua paltonul, bastonul şi pălăria oaspetelui, Mary se retrase într-un colţ ca să-l cerceteze cu privirea.

Nu părea să aibă mai mult de 35 de ani. Purta un costum bine croit, ce-i subţia talia şi-i accentua lăţimea umerilor. Era un bărbat bine făcut şi avea trăsături plăcute. Ochii îi erau negri şi vioi, părul negru, lung şi ondulat ca perucile ce se purtau la curte. În ciuda înfăţişării chipeşe, Mary nu văzu decât îngâmfarea şi orgoliul lui.

Jenny se grăbi să-l conducă în salonaş, unde lady Read citea o carte.

— Mamă, dragă mamă, spuse el, înclinându-se fără alte efuziuni.

— Tobias, sunt fericită să te văd, îl asigură aceasta, întinzându-i mâna să i-o sărute.

Lăsându-i singuri, Jenny închise uşa salonaşului după ea, iar Mary fu nemulţumită că nu poate auzi continuarea discuţiei.

— Nu sta aici, Mary Oliver, îi spuse Jenny în şoaptă. Ştii că bunica ta nu poate suferi să te vadă în preajma ei când primeşte pe cineva. Cât despre fiul ei, e şi mai nesuferit decât pare, crede-mă.

Mary dădu din cap, însă nu se mişcă de pe coridor; Jenny se îndepărta, fiindcă era timpul să frece vasele de aramă şi trebuia să se grăbească să le termine înainte de a se apuca să gătească cina. De îndată ce rămase singură, Mary, riscând să fie descoperită, îşi lipi urechea de uşă ca să audă mai bine vorbele pe care grosimea lemnului le estompa. Ardea de curiozitate.

— Nu înţeleg cum de ai putut accepta să-l primeşti pe băiatul ăsta! se indigna Tobias Read. Este evident că n-are nimic comun cu familia noastră, la fel ca maică-sa!

— Copilul are un fond bun, Tobias, am putut verifica acest lucru. În afară de asta, trebuie să ne arătăm milostivi pe lumea

asta. Nu vreau să-ţi jignesc orgoliul, fiule, dar continui să cred că, dacă am fi manifestat un pic de îngăduinţă faţă de pornirile fratelui tău, nu s-ar mai fi încăpăţânat să se facă marinar ca să-i poată întreţine pe ai lui. Era de ajuns că a fost dezmoştenit de tatăl tău.

— Trebuia să apărăm numele familiei noastre, obiectă Tobias. Uiţi cine sunt, mamă? Prestigiul corăbiilor mele îmi permite accesul la toate curţile din Europa şi ai vrea să mă las mânjit de comportarea nedemnă a unui mucos căruia i s-au aprins călcâiele după o fluşturatică de doi bani? Nu regret nimic, în afară de înclinaţia ta religioasă de a dori mereu să protejezi văduvele şi orfanii. Asta te onorează, mamă, dar te face să nu mai poţi evalua urmările nefaste pe care le poate avea asupra anturajului tău. Fii sigură că, la cea mai mică abatere a acestui nepot pe care mi-l bagi pe gât, am să-l alung fără nicio remuşcare. De n-ar fi decât pentru a-ţi apăra reputaţia.

— Oliver e demn de încrederea mea, îşi ieşi din fire lady Read, şi, orice-ar fi, Tobias, tu rămâi tot fiul meu şi-mi datorezi respect.

— Te rog să mă ierţi, mamă, se potoli Tobias. Să lăsăm asta. Uite ce agitată eşti şi nu-i deloc bine pentru inima ta.

Cineva bătu în uşa de la intrare, iar Mary o şterse, cu părere de rău, ştiind că Jenny se va grăbi să deschidă.

După câteva minute, pastorul Reeves, care venise pentru ora de catehism a lui Mary, o găsi aşezată la masă, absorbită de pasajul din Biblie pe care o pusese să-l studieze. O felicită pentru asta, fără să ştie că, printre rânduri, Mary căuta mai degrabă un mijloc de a se răzbuna pe Tobias Read decât iertarea creştinească.

Fata nu-i vorbi lui Cecily despre întâlnirea aceasta neplăcută, ca să nu-i ştirbească buna dispoziţie abia regăsită. Dar gândul că nenorocirile mamei ei se datorau acestor inşi care ţineau atât de mult la rangul lor o dezgusta.

Timp de şapte ani, Mary trebui să îndure dispreţul unchiului Tobias.

Înţelegând cât de mult îl enerva pe fiul ei prezenţa lui Mary Oliver, lady Read avea grijă ca, atunci când venea Tobias,

copilul să fie ocupat cu lecţiile. De fapt, Mary învăţa cu îndârjire. Dacă la început o făcuse ca să le mulţumească pe Cecily şi pe lady Read, în scurt timp învăţătura devenise o plăcere pentru mintea ei iscoditoare. Devora cărţile şi lecţiile fără să se lase rugată. Forţa şi cunoştinţele îi sporiseră, dar nu şi virtuţile. Îi făcea la fel de multă plăcere să şterpelească.

Cu toate că împlinise 14 ani, pieptul îi rămăsese atât de plat încât nu-i venea deloc greu să-şi joace rolul de băiat. În afară de asta, pentru ca nimeni să nu poată avea bănuieli, Cecily o învăţase să-şi pună o bucată de pânză făcută sul în pantaloni, în dreptul prohabului. Mary se străduise, de asemenea, să-şi coboare vocea într-un registru grav, ce dădea iluzia că era în perioada schimbării de voce, şi se obişnuise atât de mult, încât o făcea spontan.

Renunţase la lecţiile de echitaţie ca să-i facă pe plac lui Cecily, care, speriată de prima căzătură a fetei, o pusese să jure că n-o să mai călărească, invocând argumentul că, oricum, nobilimea mergea cu trăsura, săracii – pe jos, iar cei care umblau călare o făceau doar ca să fie remarcaţi.

Mary nu-i vorbise despre antrenamentele la lupte şi scrimă pe care le făcea împreună cu profesorul său, ca să nu fie lipsită şi de aceste discipline, ce-i plăceau la nebunie.

— Fandează mai mult, băiete! insistă maestrul de scrimă, lovind lama lui Mary cu latul sabiei sale.

Mary se duela cu el de jumătate de oră, fără să reuşească să-l învingă. Era lac de sudoare.

— Ajunge, hotărî el, plecându-şi arma.

Mary îi fu recunoscătoare. I se uscase gâtul şi se repezi spre o consolă să-şi ia o cană cu apă.

Îl auzi pe maestrul de arme exclamând:

— Sir Tobias!

— Maestre Dumley, îl salută Tobias, care, trecând pe coridor, nu-şi putuse stăpâni curiozitatea la auzul zăngănitului lamelor. Eşti la fel de verde şi de eficient, după câte văd. Păcat că ai de-a face cu un molâu ca ăsta, adăugă el cu dispreţ şi răutate.

Mary îşi încleşta degetele pe metalul cănii. Se aştepta ca instructorul ei să-i ia apărarea. Acesta însă nu numai că n-o făcu, dar mai şi spuse:

— Tu, Tobias, ai fost un elev incomparabil. Mândria carierei mele. Nici nu se poate compara cu tine.

— Fără îndoială, făcu Tobias cu asprime. Ştii foarte bine că talentul acesta le aparţine doar oamenilor de condiţie bună. Te las să continui.

— Domnul să te aibă în pază, Tobias, îl salută maestrul de scrimă.

Mary nici nu se clintise din loc. Se albise la faţă de furie. N-avea să-i mai dea unchiului ei prilejul s-o umilească din nou. Se întoarse, strângând din dinţi, şi luă poziţie.

— Sunt gata, domnule, şuieră ea, cu o privire ucigaşă.

După o clipă de uimire, maestrul Dumley, înţelegându-i motivaţia subită, îşi spuse, ca un cunoscător ce era, că instinctul lui Mary devenise mai puternic în urma acestei experienţe. Poziţia îi era corectă, încheietura mult mai bine plasată decât înainte.

Instructorul hotărî să-şi verifice intuiţia. Se aşeză, la rândul lui, în gardă şi spuse, cu un surâs dispreţuitor:

— Mi-ar plăcea să te cred, Oliver, dar mă tem că Tobias Read are dreptate. Nu vei reuşi nici măcar să te apropii de ceea ce era el în stare să facă.

Cu sângele clocotind în vene, Mary se aruncă înainte, întâlnind cu toată energia urii ei tăişul sabiei ce-o sfida.

Bărbatul înţelese imediat că nu mai era un joc. Uitându-şi dorinţa de a-i fi pe plac, Mary mânuia acum sabia fără să se mai gândească, descoperind reflexe, senzaţii pe care abia dacă le mai întrezărise până atunci.

— Asta-i tot? o luă peste picior maestrul Dumley, deşi gândea, de fapt, cu totul altceva.

Mânia lui Mary se înteţi, iar bărbatul, încolţit de spada aceea ce nu se dezlipea de a lui, căutând spaţiile libere pe care el, cu o măiestrie impresionantă, i le lăsa, îl descoperi pe elevul cel mai înzestrat pe care-l avusese vreodată.

Hotărî totuşi să pună capăt luptei. Folosind o lovitură secretă pe care o pusese la punct cu puţin timp în urmă, îşi roti vârful spadei în jurul celei a lui Mary şi o făcu să-i zboare din mână, prinzând-o apoi de mâner, înainte să atingă pământul.

Mary nici nu apucase să-şi dea seama bine că era dezarmată când se trezi cu ambele săbii îndreptate spre pieptul ei.

Uluită, îşi uită mânia.

— Cum naiba ai făcut?! exclamă ea.

Maestrul Dumley zâmbi şi-i răspunse, cu o admiraţie neprefăcută:

— Am să-ţi arăt, Mary Oliver. Dar mai întâi trebuie să-ţi cer iertare pentru că ţi-am zgândărit cu bună ştiinţă orgoliul. Mi-ai dezvăluit ceva ce presimţisem, dar n-am avut ocazia să verific până acum. Eşti extraordinar de înzestrat.

— La fel de mult ca şi unchiul meu? întreba Mary, simţind aproape adierea izbândei.

— Mult mai mult, mărturisi, coborând glasul, maestrul Dumley.

Se îndepărtă de ea şi se duse să închidă uşa pe care, la plecare, Tobias o lăsase deschisă. Nu voia ca acesta să audă cumva ceea ce voia să adauge.

— Îl urăşti, nu-i aşa? întrebă el dintr-o răsuflare.

Ea încuviinţă printr-un semn. Ar fi fost caraghios să mintă, după ceea ce se petrecuse.

— Bine. Nu mă interesează motivele tale. Important este să ştii ce anume te face să acţionezi şi să reacţionezi. Foloseşte-te de acum înainte de ura ta şi, în scurt timp, voi face din tine unul dintre cei mai buni spadasini ai Angliei.

— Tobias cunoaşte lovitura asta?

Pe buzele maestrului Dumley se ivi un zâmbet plin de mândrie.

— Nimeni n-a mai văzut-o în afară de tine, Oliver. O consider iscălitura mea. Eşti mai demn de ea decât oricare altul dintre elevii mei şi, cum tu vei fi ultimul, ţie am să ţi-o dezvălui.

Mary îi mulţumi, mândră că i se făcea această onoare, străduindu-se zi de zi s-o merite şi hrănindu-şi ura faţă de Tobias cu toate bârfele pe care i le transmitea Jenny.

Află astfel că Tobias reuşise să-l câştige pe regele Angliei, William de Orania, drept client. În câţiva ani, devenise unul dintre cei mai bogaţi şi invidiaţi supuşi ai Maiestăţii Sale. Ca şi clienţii săi, îşi alegea iubitele din cele mai înalte cercuri ale aristocraţiei.

Făcea comerţ în Europa, dar şi cu Indiile Occidentale, iar la adăpostul activităţii sale onorabile nu se dădea înapoi de la contrabanda frecventă şi profitabilă cu tot felul de mărfuri. Personajul acesta câştigase prestanţă şi încredere în sine, dar, pentru Mary, deveni însuşi simbolul a ceea ce trebuia să ucidă ca să poată trăi.

Cecily, în schimb, era radioasă. Îşi pierduse slujba de cameristă, dar puţin îi păsa, pretextând că muncise destul, aşa încât se putea lăsa întreţinută. Cum Mary crescuse, iar bunica era mulţumită de ea, pensia primită de Cecily fusese recalculată până la o sumă onorabilă.

Mary o învăţase pe mama ei să citească şi îi aducea regulat cărţi pe care le „împrumuta" discret din biblioteca bunicii. Jenny, la rândul ei, aduna sculuri de lână de care nu mai avea nevoie, pentru ca Cecily să-şi satisfacă plăcerea de a tricota. În fiecare seară, când se reîntâlneau, în camera lor era sărbătoare.

Singurul lucru ce-o întrista pe Cecily era teama că va îmbătrâni. Mereu se îndrăgostea şi era disperată văzând că amanţii ei o părăseau tocmai când aştepta de la ei mai multă consideraţie. Degeaba spera la o relaţie stabilă, niciun bărbat nu putea să îndure prea mult timp caracterul ei excesiv; chiar dacă i-ar fi îndeplinit toate capriciile şi oricâte privilegii ar fi avut, Cecily tot ar fi făcut scandal la cea mai mica nemulţumire. Se consola însă spunându-şi că-şi trăia acum cei mai frumoşi ani şi că fiica ei, educată ca un bărbat, va şti, după ce îşi va desăvârşi studiile, să se descurce aşa încât să satisfacă nevoile amândurora.

Cum Cecily nu punea deoparte niciun bănuţ, sub pretextul că Mary, crescând în locuinţa luxoasă a familiei Read, s-ar fi putut simţi prost în mediocritatea lor. Aşa că, toţi banii se duceau pe toalete, pe mâncare şi pe o cameră demnă de situaţia ei de protejată.

Mary o liniştea cu o sărutare. Oricât de mare şi instruită ar fi devenit, niciodată nu s-ar fi putut îndepărta de mama ei, a cărei iubire era mai de preţ decât orice colivie aurită.

3

Tobias Read coborî din trăsură şi păşi, plin de sine, pe traveea portului londonez. De-a lungul cheiului, se înşirau multe corăbii. În ciuda orei matinale, locul era deja aglomerat. Puteai vedea în mulţime personaje elegant îmbrăcate, marinari, precum şi gură-cască de toate vârstele, jerpeliţi şi murdari.

Ici-colo erau aşezate butoaie pentru vin, printre lăzi din lemn în care se aflau orătănii, purcei sau peşte uscat. Parfumul mirodeniilor se împletea cu mirosul de fân proaspăt şi cu smogul. Pretutindeni, navele erau golite de încărcătură sau se aprovizionau pentru următorul drum, sub privirile vigilente ale căpitanilor. Toţi aceştia aveau aceeaşi atitudine, cu picioarele depărtate, sprijinindu-se pe mânerul unui baston ornamentat, cu nasurile pudrate şi purtând pălării cu pene peste perucile blonde, ondulate.

Ţinuta autoritară a lui Tobias Read îi făcea să-l salute, plini de respect, pe măsură ce înainta, ocolind câte o altercaţie izbucnită din senin sau câte un hoţ care, surprins asupra faptului, o lua la goană în zigzag printre marinari, vagabonzi şi pasageri, gata să se ciocnească de ei.

Tobias Read făcea parte din acea categorie de oameni indiferenţi la noţiunile de bine şi rău, de dreptate şi nedreptate, care-şi închipuie că toţi ceilalţi trebuie să se supună capriciilor lor. La fel ca multe alte persoane de rangul său, credea că, dacă Dumnezeu ar fi urât, într-adevăr, păcatele, nu i-ar fi creat pe clerici, dându-le misiunea de a le condamna. Aceeaşi părere o avea şi despre alte noţiuni de ordin moral, pe care le nesocotea cu dezinvoltură, adaptându-le concepţiei lui asupra creştinismului astfel încât să le subordoneze eului său fără limite şi la fel de nemăsuratei sale dorinţe de autoritate şi de putere.

Pentru moment, se pregătea să întâmpine o navă. O armase cu câteva luni mai înainte, pentru un client spaniol de la care nu reuşise să afle, înainte de plecare, decât destinaţia navei: peninsula Yucatan, din Indiile de Vest.

Spaniolul plecase fără nicio încărcătură în cală, dar ceruse o escortă serioasă de fregate bine înarmate care să-l însoţească la întoarcere.

— Drace, dar ce anume vreţi să aduceţi? Vreo comoară? râsese Tobias Read auzind pretenţiile exagerate ale clientului său; acceptase, cu toate acestea, suma pe care i-o înmânase.

În loc să-i răspundă, omul începuse să transpire, se ridicase imediat de pe scaun şi plecase. Tobias Read nu insistase, dar instinctul îl avertizase pe loc că nimerise drept la ţintă. Se înţelesese cu comandantul neobişnuitului convoi să-l supravegheze pe spaniol, ca să poată afla secretul pe care-l descoperise. Tobias Read nu scăpa niciun prilej ce l-ar fi putut înălţa sau îmbogăţi.

Ajunse, în sfârşit, în faţa navei-amiral, pe care spaniolul o adusese deja la chei de vreo două ceasuri. Urcă pasarela, printre marinarii care încă mai făceau drumuri între punte şi ţărm, descărcând nişte lăzi de lemn ce i se părură lui Tobias destul de uşoare. Erau aceleaşi lăzi pe care clientul său le luase la bord cu cinci luni mai înainte, la plecare.

— Hei, căpitane! strigă Tobias, zărindu-l pe acesta, care tocmai îi dădea un ordin locotenentului său.

Omul se întoarse şi, recunoscându-l, se apropie. Era un personaj prevenitor, viclean şi uns cu toate alifiile.

— Bun venit la bord, messire, zise el, întinzându-i mâna pe care Tobias o strânse în silă, ca de obicei.

N-avea pic de consideraţie sau de prietenie faţă de omul acesta, însă ştia că trebuie să-şi mascheze sentimentele ca să poată conta pe încrederea şi fidelitatea lui.

— Unde ţi-e pasagerul? îl întrebă, încercând să-şi ascundă nerăbdarea.

— A coborât de îndată ce corabia a tras la chei.

— Fără lăzi?

— Sunt la fel de goale cum erau la plecare, rânji bătrânul lup de mare.

— Cum adică?

— Adică omul nostru n-a găsit ceea ce căuta acolo, domnule. Dar să mergem, dacă rămânem aici am putea fi auziţi.

Tobias dădu din cap şi-l urmă până la cabina lui. Omul închise cu grija uşa şi, poftindu-l pe Tobias să se aşeze într-unul din fotoliile ce se aflau acolo, se grăbi să destupe o sticlă cu basamac de culoarea ambrei şi umplu două pahare.

— Uite, asta o să te consoleze. Sunt sigur că şi clientul nostru este beat criţă la ora asta, după cât de dezamăgit părea să fie. La întoarcere, nici nu s-a mişcat din cabina lui, împreună cu cei opt vlăjgani pe care i-a luat cu el ca să-l păzească la bord. Nu ieşeau de-acolo decât ca să mănânce şi să se uşureze. De parcă s-ar fi temut ca ălora să nu le scape vreo vorbă. Nu ştiu despre ce-ar fi putut vorbi, judecând după mutrele lor! râse el.

— Povesteşte-mi! insistă Tobias.

— Dacă ţii neapărat... Dar îţi spun eu că n-ai de ce să-i compătimeşti. Părerea mea e că pe omul ăsta l-a păcălit cineva cu o hartă măsluită a unei comori, iar el şi-a mâncat toată averea căutând ceva ce nu există. În sfârşit, urmă căpitanul, dând peste cap paharul cu basamac, dumneata eşti şeful. Să-ţi mai torn unul?

— Nu, refuză Tobias.

Băutura era făcută din spirt contrafăcut şi abia dacă reuşea s-o bea. Căpitanul era deprins cu aşa ceva, pesemne. Călătoriile lungi pe mare căleau oamenii mai bine decât orice altă meserie.

Căpitanul se aşeză din nou în faţa lui Tobias, schimbând paharul cu sticla, pe care-o puse la gură, sorbind direct din ea, cu capul dat pe spate. Se purta ca un mitocan, dar Tobias era obişnuit cu felul lui de a fi şi nu-l deranja. Era cel mai priceput marinar şi căpitan din Anglia şi, spre deosebire de mulţi alţii, reuşise până atunci să evite atacurile piraţilor sau ale corsarilor. Lui Tobias Read puţin îi păsa dacă era vorba de noroc sau de experienţă; important era că omul ăsta sporea reputaţia durabilităţii navelor sale.

— Am debarcat acolo unde ne-a zis el, pe coasta Yucatanului, povesti căpitanul. Ne-a cerut să umplem bărcile cu provizii şi apă pentru opt zile şi să legăm lăzile pe cei 25 de catâri pe care-i îmbarcase, odată cu ele, la plecare. Am dus totul pe uscat. Acolo, ne-a rugat să nu-i mai aşteptăm dacă, după trecerea timpului stabilit, nu se întorceau. A adăugat că era preferabil să

nu-i urmăm în junglă. N-am riscat să-i urmăresc. Era mult mai simplu să aflu ce încărcătură avea după ce se întorceau.

— Ai procedat bine.

— S-au întors cu coada între picioare cu două zile înainte de termenul stabilit, urmă căpitanul. Noi eram încă pe ţărm, aprovizionându-ne cu apă dulce şi cu fructe, pe care le puseserăm la uscat pe plajă. Ne-a cerut să ducem înapoi în cală catârii şi lăzile, apoi a ordonat să ridicăm ancora de îndată ce vom sfârşi cu aprovizionarea şi s-a închis, după cum ziceam, în cabină. În larg, după ce s-a înnoptat, am pus să fie deschisă fiecare ladă. N-aveau nimic înăuntru. În afară, doar, de un nenorocit de scorpion ce se pitise acolo! La sosire, ieri-seară, m-a rugat să vând lăzile.

— Dar catârii?

— I-am mâncat.

În mod normal, Tobias ar fi trebuit să râdă şi să se mulţumească cu atât. Dar nu-i venea. Instinctul îi spunea că aici se mai ascundea ceva, un lucru pe care, cu siguranţă, căpitanul nu-l observase. Hotărî să verifice.

— Ai idee unde-l pot găsi?

— La Lanterna roşie! E un han pe care i l-am recomandat chiar eu, la două minute de aici. Cred că omul nostru a rămas fără para chioară. M-a rugat să-i duc acolo banii obţinuţi pe lăzi, ca să-şi poată plăti casa şi masa. Corabia ce urmează să-l ducă înapoi în Europa ridică ancora peste câteva zile. Are noroc că mi-e milă de el, adăugă căpitanul, altfel, banii lui ar fi luat drumul buzunarului meu.

Tobias se ridică. Cunoştea spelunca aceea, frecventată numai de marinari, femei uşoare şi hoţi. Era mai bine să nu se ducă acolo neînsoţit.

Se despărţi de căpitan, după ce-i dădu ordin să pună la punct corabia. Acesta îl urmări cu o privire plină de admiraţie. Întotdeauna îi respectase pe oamenii care-şi duceau planurile până la capăt.

Tobias se urcă în trăsură şi-i dădu vizitiului o adresă ce-l făcu să strâmbe din nas. Nu-i plăcea să străbată cartierele mărginaşe ale Londrei. Tobias Read coborî în faţa unei mici taverne

întunecoase în care intră fără şovăire. Ştia că la ora aceea îl va găsi cu siguranţa acolo pe mercenarul lui. Îl văzu în faţa tejghelei, stând de vorbă cu proprietarul localului, şi se îndrepta spre el.

Omul care-l întâmpină nu avea nume. Îl pierduse, devenind amnezic după o lovitură urâtă, ce-i zburase o bucată din pielea capului şi-i lăsase o cicatrice zdravănă la tâmplă. Fusese cât pe-aci să moară, dar scăpase, pierzându-şi identitatea. Pentru toţi, inclusiv pentru el însuşi, devenise Omul-în-Negru.

Era pe cât de masiv şi păduchios, pe-atât de ager şi inteligent, în ciuda handicapului său, şi intrase în serviciul lui Tobias Read din întâmplare, cu două luni în urmă. Read căuta un asasin ca să-l elimine pe soţul uneia dintre iubitele lui, soţ care devenise stânjenitor pentru relaţia lor.

Fusese însă atacat chiar el şi trebuise să se apere cu spada. Când adversarii îl încolţiseră, Omul-în-Negru intervenise şi-i pusese pe fugă fără să-i rănească. Imediat după aceea, îi ceruse lui Tobias o răscumpărare fiindcă-i salvase viaţa. Read înţelesese însă şmecheria: totul fusese bine organizat dinainte. Îi propusese acestuia să lucreze pentru el, făgăduindu-i că va câştiga mult mai mult decât ar fi putut spera.

Omul-în-Negru ieşi din tavernă şi se urcă în trăsură, urmându-şi stăpânul. Înainte de a ajunge la Lanterna Roşie, ceata spori cu încă patru derbedei, pentru cazul în care spaniolul ar fi fost încă însoţit de oamenii lui şi ar fi vrut să se apere.

Read îi lăsă pe aceştia să între primii şi să se instaleze în local ca nişte clienţi oarecare. Nu ţinea să atragă atenţia, cu atât mai mult cu cât, dacă avea un pic de noroc, spaniolul, beat fiind, i-ar fi spus tot fără să se lase prea mult rugat.

Omul-în-Negru intră alături de Tobias în spelunca plină de fum şi zgomot, unde duhoarea de murdărie, vin şi grăsime arsă se întâlnea cu izul de parfum ieftin al prostituatelor. Toate acestea erau lucruri pe care Tobias nu le putea suferi. Îşi croi totuşi drum printre mese, sub privirile uimite ale obişnuiţilor localului, cărora prezenţa Omului-în-Negru, bine cunoscut de către toţi bandiţii din Londra, le impunea respect.

Read îl zări pe omul lui prăvălit pe o masă, lângă resturile unui prânz pe care el, unul, nu l-ar fi găsit bun nici măcar pentru

un câine. Luă de la masa de alături un scaun şubred şi se aşează în faţa spaniolului. Acesta înălţă capul, îşi scormoni amintirile, îngustându-şi ochii înroşiţi de fum şi de băutură, apoi întinse către Tobias un deget tremurând. Era beat criţă.

— Te recunosc, bodogăni el în spaniolă.

Vorbea tare. Tobias înţelese că nu-i va putea smulge vreo mărturisire care să nu fie auzită de către toţi cei din sală. Se ridică, aşadar, şi spuse:

— Nu putem rămâne aici, prietene. E un loc periculos. Vino cu mine afară, să-ţi dau suma pe care ai cerut-o pentru lăzi.

Spaniolul se încruntă, apoi, dând din cap, îl lăsă pe Omul-în-Negru să-şi treacă braţul pe după umerii lui ca să-l ajute să se ridice. Ieşi împreună cu ei, chicotind prosteşte. Read observă o fundătură, unde ieşeau beţivii să se uşureze, în partea stângă a clădirii. Îi făcu semn Omului-în-Negru să-l conducă într-acolo pe spaniol şi le spuse celorlalţi complici, care se grăbiseră să-i urmeze afară, să stea de pază. Acela era locul cel mai potrivit ca să discute fără să fie deranjaţi de cineva.

Read se apropie de spaniol, care continua să chicotească, deşi îşi dădea seama de greşeala pe care o făcuse, precum şi de inevitabila ei fatalitate.

— Ştii ce vreau, nu-i aşa? Vorbeşte, îi spuse Tobias pe un ton glacial, în spaniolă, şi am să-ţi cruţ viaţa.

Spaniolul tot mai chicotea. Tobias îl zgâlţâi, apoi îi trase o palmă.

— Omoară-mă, hotărî spaniolul, oricum n-ai putea face nimic. Fără celelalte chei, comoara străbunului meu este de neatins. De neatins, auzi? repetă el, accentuând fiecare silabă. Răsuflarea lui duhnea atât de tare, încât Tobias întoarse capul.

Apoi aştepta, aşezat pe vine lângă jalnica lui victimă. Spaniolul spusese prea multe ca să se oprească aici.

— Mi-am petrecut toată viaţa căutându-le, aşa cum a făcut şi tata, înaintea mea. Dar au dispărut. Au dispărut! mugi el, încercând să se ridice.

Cu o mână puternică, Omul-în-Negru îl ţintui din nou la pământ. Celălalt se resemnă.

— Era, totuşi, o comoară grozavă şi numai eu ştiu unde e ascunsă. Auzi, englezule? Numai eu.

— Dar tovarăşii tăi, întrebă Tobias, cei care te-au însoţit?

— Sunt morţi, mărturisi spaniolul. Otrăviţi, toţi. Cei din cârciuma unde i-am lăsat îşi închipuie, probabil, că au adormit la masă din cauza băuturii.

Şi chicoti iarăşi.

— Povesteşte-mi totul, murmură Tobias, şi am să te ajut să găseşti cheile acelea. Nimic nu e imposibil pentru oamenii puternici, iar eu sunt mai puternic decât ai putea crede.

— Dacă-i aşa, se învoi spaniolul, înseamnă că eşti providenţa în persoană.

— Ai încredere în mine.

Spaniolul ridică din umeri.

— Sunt beat, englezule, nu prost. Chiar dacă ai avea harta, tot n-ai putea ajunge acolo fără mine, insistă el.

— Ai cuvântul meu. Din clipa asta, suntem asociaţi.

Omul mai ezită câteva clipe, apoi îi destăinui secretul ce-i apăsa conştiinţa.

După ce spaniolul îşi sfârşi mărturisirea, Tobias Read îi făcu un semn Omului-în Negru, care-şi scoase pumnalul de la brâu. Spaniolul gemu.

— Şi cum rămâne cu făgăduiala ta, englezule?

— Făgăduielile nu-i leagă decât pe cei care cred în ele, răspunse Tobias, în timp ce Omul-în-Negru îşi înjunghia victima în inimă.

După aceea, asasinul desprinse de la gâtul spaniolului care-şi dădea sufletul un lănţişor cu un pandantiv ciudat şi i-l întinse lui Tobias. Acesta îl vârî în buzunar, alături de harta împăturită în patru pe care i-o încredinţase spaniolul şi pe care era marcat locul unde se afla comoara.

Abandonându-şi fără remuşcări victima, Tobias Read ieşi din fundătură, aţâţat cum nu mai fusese în viaţa lui de cele auzite. La fel de tulburat era şi Omul-în-Negru, care-l urma. Îl însoţi, împreună cu ceilalţi, până la trăsură, apoi se împrăştiară pe străduţele rău famate din cartier.

Tobias Read se întoarse acasă la el, într-una din zonele luxoase ale Londrei, nu departe de palatul regal, încântat de fabuloasa descoperire pe care o făcuse.

— Ah! domnule, se repezi să-l întâmpine secretarul lui de cum intră pe uşă, nu mai ştiam unde să vă caut. Am primit o veste îngrozitoare. Lady Read…

Tobias păli şi-şi puse la loc pălăria pe care tocmai o luase un slujitor. N-avea nevoie de alte lămuriri: pudoarea englezească ştia să spună cele mai cumplite lucruri folosind cuvintele cele mai şterse. Porni din nou la drum ca să ajungă la căpătâiul mamei sale, uitând brusc de comoara aceea fabuloasă şi de secretele ei.

— Nu poţi intra, îi spuse Jenny, plângând, lui Mary, bunica ta a murit azi-noapte. Pastorul Reeves este lângă ea.

Mary izbucni în hohote de plâns, iar Jenny îi deschise uşa.

— O, băiete, bietul de tine! se înduioşă ea, strângând-o la piept.

Durerea lui Mary nu era prefăcută. Însă nu o plângea pe lady Read, ci avantajele pe care le pierdea odată cu dispariţia acesteia.

În cele din urmă, Jenny îi dădu voie să urce la etaj şi să între în camera bunicii ei, unde pastorul Reeves ardea tămâie.

Venirea lui Mary îl indispuse, ştiind că-l va supăra pe Tobias Read, căruia îi adusese la cunoştinţă tristul eveniment. Totuşi, n-avu sufletul să o gonească de acolo.

— Lăsați-mă doar câteva clipe, părinte, îl rugă Mary, plângând, a fost atât de bună cu mine!

— Grăbeşte-te, copile, acceptă el, strângând-o compătimitor de umăr. Unchiul tău trebuie să sosească.

Mary dădu din cap şi, îngenunchind în faţa trupului neînsufleţit, se prefăcu că începe să se roage.

De cum rămase singură în încăpere, luă unul dintre sfeşnicele cu lumânări de la căpătâiul moartei, vrând să-şi asigure viitorul, precum şi pe cel al lui Cecily. Începu să deschidă, cu grabă şi îndemânare, fiecare sertar şi să scotocească fiecare mobilă, având grijă să se smiorcăie zgomotos, pentru ca pastorul Reeves să n-o deranjeze.

Îşi băgă în buzunare câteva monede găsite într-un vas, un colier de perle şi un medalion reprezentând o salamandră încolăcită în jurul unui smarald. Mary ar fi vrut să şterpelească

toate bijuteriile, prudenţa însă o împiedică. Câteva puteau trece neobservate, îndepărtând pericolul de a fi hărţuită de jandarmi.

Apoi ieşi din odaie, suflându-şi ostentativ nasul. Tocmai la timp. Îl auzi pe Tobias Read vorbind cu pastorul în vestibul. Coborî vărsând un şuvoi de lacrimi pe care le ajută să ţâşnească ciupindu-se de cot.

Tobias o aţinti cu o privire lipsită de orice urmă de milă. Mary înţelese imediat că nu se înşelase. Urma să fie condamnată fără drept de apel! De îndată ce pastorul se îndepărtă ca să îndeplinească ordinele pe care le primise, Tobias se proțăpi în faţa ei.

— Termină cu miorlăitul! Şi poartă-te ca un adevărat bărbat, din moment ce scumpa mea mamă îşi închipuia că va reuşi să te facă sa pari şi să te comporţi ca atare, îi spuse pe un ton rece. În ceea ce mă priveşte, consider că familia Read a făcut destul pentru tine, lăsându-te să porţi acest nume. Ieşi afară, nepoate! Şi să nu te mai întorci niciodată în casa asta!

Mary se abţinu să nu-i tragă un pumn în nas. Se mulţumi să ia o atitudine demnă, gândindu-se că Tobias era prea puternic şi că n-ar fi scăpat nepedepsită. Cecily avea nevoie de ea şi de ceea ce furase. Îşi reprimă mândria. Mai ales că Tobias, uitând deja de ea, urca demn scările îndreptându-se spre camera defunctei.

Mary ieşi în vestibul. N-avu inima s-o mai aştepte pe Jenny, pe care pastorul Reeves o trimisese undeva.

În clipa când dădea să treacă pragul casei, observă haina lui Tobias agăţată în cuier. Privi în jur, ca să se asigure că nu era nimeni pe-acolo, şi începu să scotocească prin buzunarele hainei, încântată că-i poate juca un renghi unchiului ei. Lăsă documentele acolo unde erau, luând doar nişte bani şi un pandantiv de jad având în mijloc un diamant.

Apoi trânti teatral uşa şi o luă la fugă către hanul unde o aştepta mama ei; voia să-i spună că trebuie să-şi împacheteze lucrurile şi sa se mute cât mai repede.

Tobias se îmbracă să plece şi constată, imediat ce băgă mâna în buzunar, că una dintre cheile comorii furate spaniolului

dispăruse. Îşi înăbuşi o înjurătură şi, în loc să iasă din casă, aşa cum intenţionase, se întoarse s-o caute pe Jenny.

În tăcerea abătută asupra locuinţei în care toate pendulele fuseseră oprite, aceasta tocmai trăgea draperiile ferestrelor din salonaş. Apropiaţii defunctei lady Read aveau să sosească în curând, pentru a-i aduce un ultim omagiu, iar pastorul Reeves îi ceruse lui Jenny să-i conducă acolo.

Tobias Read se răsti la ea cu o voce în care mai stăruia o urmă de mânie.

— Ştii unde locuieşte nepotul meu?

Jenny tresări, gata să cadă de pe scăunelul pe care se urcase. Coborî înainte de a-i răspunde, ca şi cum s-ar fi temut că asprimea tonului vocii lui era de ajuns ca s-o facă să se dezechilibreze.

— La un han în apropiere de port, împreună cu maică-sa. Îi venea să-l întrebe din ce motiv voia să afle acest lucru, dar se abţinu. Nu-l simpatiza pe Tobias Read. Nu că i-ar fi făcut vreodată vreun rău, dar, spre deosebire de răposata lui mamă, nu simţea decât dispreţ faţă de servitori, ca şi pentru tot restul omenirii, de altfel.

— Asta-i tot? se enervă Tobias. Nu ai un nume, o adresă, ceva?

— Nu, domnule, minţi ea. Mama dumneavoastră, odihnească-se în pace, nu mi-a spus mai mult şi nu mi-aş fi îngăduit s-o întreb.

Tobias nu insistă. Ieşi din încăpere, hotărât să caute prin cabinetul mamei lui vreun document care să-l ajute în căutările lui.

Jenny îşi continuă treaba, satisfăcută – în ciuda durerii ei – că reuşise să-l mai ţină, pentru câteva ore, pe individul acela odios departe de tânărul Mary Oliver, la care ţinea atât de mult. Orice motiv ar fi avut mânia lui Tobias Read, nepotul său nu merita să fie izgonit astfel.

Căutând printre hârtiile mamei sale, Tobias fu cât pe-aci să se sufoce de furie. Lady Read îşi făcuse testamentul cu două zile mai înainte, în prezenţa notarului ei, a cărui semnătură atesta autenticitatea actului. Mary Oliver moştenea o parte a bunurilor ei, iar lui Tobias i se încredinţa gestionarea acestui patrimoniu

până la majoratul băiatului, pentru a o împiedica pe mama nepotului său – zicea ea – să profite de această avere.

În act figura şi adresa lui Mary Oliver, pentru ca notarul să-l poată înştiinţa în legătură cu moştenirea.

Tobias Read făcu sul documentul vârându-l în buzunarul interior al jiletcii.

— Niciodată! hotărî el, nesocotind ultimele dorinţe ale mamei sale.

Ieşi din nou în vestibul, îşi puse pălăria pe cap, îşi luă bastonul cu mânerul împodobit cu un rubin şi plecă în grabă.

Îi dădu vizitiului adresa şi porni într-acolo, ferm hotărât să termine o data pentru totdeauna cu lepădăturile acelea.

Forţă uşa camerei lui Cecily fără să se anunţe, foarte nervos. Constată dintr-o singură privire că Mary Oliver şi mama lui o șterseseră deja.

Iritat, coborî scara şi se duse la proprietar să-l întrebe dacă locatarii nu lăsaseră cumva noua adresă. Acesta se înfurie văzându-se tras pe sfoară şi-i ceru lui Tobias să plătească el nopţile rămase neachitate.

— Dă-mă în judecată, rânji acesta ieşind pe uşă şi lăsându-l pe celălalt singur cu furia lui.

Se urcă iarăşi în trăsură şi goni către locul de întâlnire cu Omul-în-Negru, care sosise chiar atunci acolo. În două vorbe, Read îi povesti cum stau lucrurile.

— Găseşte-i, porunci el, adu-mi ochiul de jad şi scapă-mă de amândoi! Nu vreau să mai aud niciodată nimic despre ei!

4

Primul lucru pe care-l făcu Mary, imediat după ce duse, împreună cu Cecily, unicul lor cufăr în noua cameră, mult mai modestă, situată la câteva străzi depărtare de cea veche, a fost să se ducă la un bijutier, nădăjduind să vândă diamantul pe care-l furase.

Omul examină bijuteria, un cerc de jad uşor turtit, şi i-o dădu înapoi fără să se mai ostenească să-şi pună la ochi lupa prinsă pe un şiret din piele legat în jurul frunţii. Verdictul lui se abătu ca un clopot de înmormântare peste speranţele de îmbogăţire ale lui Mary.

— N-are nicio valoare, decretă bijutierul. Cristalul montat în mijloc e frumos, jadul la fel, dar nimeni nu le-ar cumpăra combinate. Nici separat, de altfel. Dacă vrei s-o amanetezi, nu ţi-aş putea oferi decât vreo doi, trei penny, ba încă şi ăştia doar aşa, fiindcă sunt bun la suflet.

Mary luă bijuteria, o cântări în palmă, apoi hotărî:

— Dacă-i aşa, prefer s-o păstrez. Dar ăsta? întrebă ea, punând pe tejghea colierul de perle.

Şi se grăbi să adauge:

— E un cadou de la bunica, dar, din păcate, trebuie să mă despart de el.

Chiar dacă n-o crezu, bijutierul nu lăsă să se vadă nimic. Cercetă bijuteria, apoi propuse o sumă frumuşică. Mary nu încerca să se târguiască. Era mai mult decât sperase.

Ar fi vrut să vândă şi pandantivul de smarald, însă mamei sale îi căzuse cu tronc de cum îl văzuse şi şi-l pusese imediat la gât, pretextând că puteau să-l vândă mai târziu, nu era nicio grabă. Mary înţelesese ce însemna asta. Pentru Cecily, adesea, mai târziu era totuna cu niciodată!

Mary scoase un oftat de plictiseală, mângâind ochiul de jad pe care şi-l atârnase la gât, pe sub cămaşă. Nu-i plăcea ca visurile mamei ei să fie spulberate. Iar moartea bătrânei lady Read

făcuse să se iveascăbrusc în privirea lui Cecily temerile de odinioară.

— Nu însemnăm nimic, Mary! Nu suntem decât un fir de praf, iar celor bogaţi nu le place să se aştearnă praf pe bibelourile lor. Mi-aş fi dorit să fiu o mamă bună, se lamentă ea, strângând-o la piept pe Mary, de îndată ce aceasta ajunse acasă.

Decepţia lui Cecily când auzi că diamantul nu era de valoare devenise, în mod teatral, fatalitate.

— Eşti o mamă aşa cum şi-ar dori orice fată. Nu trebuie să regreţi nimic, o încurajă Mary, lăsându-se dusă de exagerările mamei ei.

Văzând că Mary îi face jocul, Cecily continua, cuprinsă de acea descurajare morbidă ce începuse s-o bântuie din nou:

— Aş fi vrut să-ţi dau un tată. Aş fi vrut să mă mărit cu unul dintre bogătaşii aceia, aşa cum ştiu să facă femeile uşoare. Ne-ar fi acoperit cu bijuterii. Dar n-am putut s-o fac niciodată, Mary. Niciunul dintre ei nu avea destulă pasiune ca să mă facă să-mi uit jalea. N-am ştiut să-i cuceresc decât pe bărbaţii care mă iubeau, şi, din nefericire, ăştia n-aveau nimic.

— Nu-i nimic. E destul că ne avem una pe cealaltă, spuse fata ca s-o îmbărbăteze.

Cu toate acestea, Mary nu mai era acum sigură de nimic.

Câteva luni la rând s-au tot mutat de colo-colo, de îndată ce proprietarii începeau să le ceară chiria. Cecily, care nu reuşea să-şi găsească de lucru, părea obosită şi tristă, iar Mary vedea că firele de păr alb ale mamei ei se înmulţeau, iar obrajii îi erau tot mai palizi. N-o mai auzea decât foarte rar râzând şi se plângea mereu că n-are bani, că n-are putere, că n-are nimic.

Mary se străduia să facă economie, drămuind banii luaţi pe colier ca să poată supravieţui, căutându-şi ea o slujbă ce ar fi putut să le salveze.

Totuşi, cu fiecare zi, erau mai aproape de dezastru.

La puţin timp după înmormântarea mamei sale, Tobias Read fusese convocat la notar în legătură cu testamentul. Mai întâi, se prefăcuse că nu ştia nimic despre vreun testament, apoi se înfuriase văzând că notarul scoate o copie din sertarul lui.

— Nepotul tău e de negăsit, dar continuăm să-l căutăm, declarase acesta, după ce făcuse inventarul bunurilor ce-i reveneau lui Tobias. Nu mă îndoiesc, continuase el, că vei accepta toate clauzele testamentului.

Tobias Read se mulţumise să dea din cap, pe când notarul adăugă, fără a bănui nimic:

— Bineînţeles, dacă nepotul ar deceda înainte de a atinge vârsta majoratului, tu fiind administratorul bunurilor sale, moştenirea lui ţi-ar reveni ţie, iar nu mamei lui. Acesta este un punct asupra căruia lady Read a insistat în mod special.

— Bineînţeles, repetase Tobias, a cărui tensiune dispăru subit; era mai hotărât ca oricând să se descotorosească de acest ghimpe ce-i stătea în coaste.

Faptul că mercenarul lui nu reuşea să pună mâna pe băiat era cu atât mai exasperant. Într-adevăr, în ciuda eforturilor şi a informatorilor săi, Omul-în-Negru nu-i putea surprinde niciodată la timp. Când îşi făcea apariţia, constata că Cecily şi Mary tocmai plecaseră.

Tobias Read hotărâse să plece în Spania, la familia victimei sale, ca să afle mai multe despre fabuloasa comoară ascunsă. Povestea se transmisese din generaţie în generaţie, iar Tobias nu se îndoia că, pe parcurs, fusese mult îmbogăţită. Avea să intre în casă şi să anunţe că, în urma unui asasinat cumplit, clientul său decedase. El urma să-şi atribuie rolul eroului care-i venise acestuia în ajutor, punându-i pe fugă pe agresorii care-l jefuiseră. Cu ultimele puteri, muribundul îi făcuse aceste destăinuiri şi astfel Tobias aflase adevărul şi jurase că va da de veste familiei lui.

Şi atunci, nu se îndoia că avea să fie răsplătit cu noi informaţii, în urma cărora va putea să-şi dea seama dacă merita osteneala să caute faimoasele şi neobişnuitele chei. Se îmbarcă şi porni spre Cadiz în primele zile ale lunii februarie.

Iarna londoneză ceţoasă, rece, de o umiditate înşelătoare o făcea pe Cecily să-şi piardă cheful de a se scula din pat dimineaţa, de a se dichisi, de a face impresie. Mary era disperată de eşecul tuturor încercărilor ei de a-şi găsi o slujbă.

Educaţia şi cunoştinţele menite să-i garanteze acea libertate dragă inimii mamei ei nu-i foloseau la nimic şi nu era dispusă să-şi vândă farmecele masculinizate de tunsoarea băieţească.

După ce banii luaţi pe colier se terminară, nu le mai rămase nicio posibilitate de supravieţuire. Mary începu să cerşească, să fure, să scotocească prin gunoaiele de la hanuri, la fel ca alţi sărăntoci a căror naştere umilă le compromitea şansele de supravieţuire.

În câteva luni, Cecily ajunse numai piele pe os. Nu se mai ridica din pat decât atunci când îşi schimbau locuinţa, lăsându-i acum pe proprietari să-şi recupereze paguba în natură. Când îşi dădu seama de asta, Mary deveni arţăgoasă.

Într-o zi, întorcându-se acasă după ce rătăcise în neştire pe străzi, întrebându-se dacă avea vreun loc pe lumea asta, Mary îl găsi în odaia lor pe proprietar, care tocmai îşi încheia pantalonii plini de pete suspecte. Fără să rostească vreun cuvânt de scuză, acesta trecu pe lângă ea şi ieşi pe uşă.

Cecily îşi trase pătura peste piept şi-i surise diafan fiicei ei.

— Ai şi sosit, draga mea! Cum e Londra în dimineaţa asta? întrebă, de parcă ceea ce se petrecuse ar fi fost ceva ireal, lipsit de sens.

Mary îşi înăbuşi lacrimile, ca şi sentimentul de decădere, şi începu să-i povestească, într-un fel cât mai detaşat, despre semnele primăverii ce se apropia.

A doua zi, cu o inspiraţie subită şi fără să premediteze foloasele pe care le-ar fi putut obţine astfel, Mary se trezi în zori. Lăsând-o pe Cecily încă adormită, străbătu toată Londra ca să ajungă la biserica unde oficia pastorul Reeves, pe care nu-l mai văzuse de la moartea bunicii ei.

Înainte de a-i putea vorbi, fu nevoită să aştepte sfârşitul slujbei. După ce lăcaşul se goli, Mary se apropie de altar, aşternându-şi pe chip o expresie jalnică. Pastorul Reeves îşi încreţi sprincenele, recunoscând-o imediat, deşi slăbise şi era palidă.

— Ei, băiete, n-arăţi deloc bine! remarcă el compătimitor.

— Da, părinte, din păcate, aşa e. Datorită bunătăţii şi iubirii bunicii mele, dobândisem bazele necesare pentru un viitor mai

bun, dar ceea ce spera ea nu s-a îndeplinit. Aşa că am venit să vă cerşesc mila: nu aveţi cumva vreo slujbă potrivită pentru mine?

Pastorul se gândi o clipă, apoi spuse cu nevinovăţie:

— Notarul defunctei lady Read şi Tobias te caută; sunt convins că din acelaşi motiv. Desigur că lady Read, în marea ei bunătate, ţi-a lăsat ceva înainte de a se stinge. Nu te-ai gândit că ar fi mai bine să-i contactezi decât să fugi de ei? Sau poate că ai un motiv întemeiat să procedezi astfel, deveni el, deodată, bănuitor.

— Niciunul, domnule. Mă duc chiar acum! răspunse Mary, cu un zâmbet larg.

„*Draga, draga de lady Read!*“, îşi spuse, luând-o la picior pe străduţele înguste, cu sufletul atât de uşor, încât se temea să nu-şi ia zborul pe aripile vântului ce-i biciuia obrajii.

Omul-în-Negru intră fără greutate în camera lui Cecily. Uşa nu era încuiată. De două zile supraveghea împrejurimile. De data asta, stăpânul lui avea să fie mulţumit.

Trase fără zgomot zăvorul, apoi se apropie de pat, unde spera să-i surprindă atât pe mamă, cât şi pe fiu. Se opri în faţa baldachinului ale cărui perdele erau coborâte încă. Auzi o respiraţie regulată. Cu toate că lumina zilei intra în valuri pe fereastră, locatarii camerei dormeau.

Îşi scoase pumnalul şi dădu la o parte perdeaua patului, înăbușindu-și pe dată o sudalmă. Mary Oliver o ştersese! se întrebă cum naiba nu-l observase, apoi îşi aminti că, în zori, un vagabond care hălăduia pe lângă han îl enervase şi-i distrăsese atenţia.

„*Nu-i nimic*, îşi spuse. *Mama va vorbi.*”

Se aşeză pe pat, uimit de blândeţea chipului ei şi de tulburarea ce-l cuprinsese văzând-o părăsită astfel. Se stăpâni însă şi o trezi pe Cecily cu o mângâiere aspră pe obraz.

Ea deschise zâmbind ochii şi se întinse ca o pisicuță. Îl cercetă cu privirea pe bărbatul aplecat asupra ei, dar, în loc să se sperie de el, cum ar fi fost firesc, scoase un geamăt de satisfacţie şi-i cuprinse cu braţele gâtul puternic. În ciuda cicatricei şi a urmelor anilor, îl recunoscu fără şovăire.

— Bună ziua, dragostea mea, zise ea, plutind încă între realitatea ce venise s-o secere şi visul acela atât de îndepărtat ce-i răscolea înşelător amintirile.

Crezând-o nebună, Omul-în-Negru hotărî să profite de acest lucru.

Se lăsă atras spre gura ce aştepta o sărutare, îi descoperi gustul, cu senzaţia ciudată că-i era cunoscut, apoi se îndepărtă de ea, stânjenit.

— Ştiam eu că ai să te întorci, şopti Cecily. A trecut atâta amar de vreme de când te aştept, Tom!

— Unde e Mary Oliver? întrebă el, refuzând să cedeze senzaţiei ciudate ce-i răscolea pântecele, de parcă o parte din el ar fi vrut să se lase în voia ei, de parcă vorbele femeii ar fi stârnit un ecou în memoria lui moartă.

— Mary? se miră Cecily, întinzând mâna să pipăie cealaltă pernă. Nu ştiu. Precis că s-a dus să-mi aducă micul dejun. Cum făceai şi tu, pe vremuri. Îţi aminteşti, Tom?

El minţi, dând afirmativ din cap. Nu, nu-şi amintea. Nu-şi amintea nimic. Într-o dimineaţă rece de februarie se născuse cu durerea aceea în ţeastă şi cu o dorinţă profundă, puternică, de a ucide, de fiecare dată când încercase să dezlege misterul.

— Unde e medalionul de jad? întrebă el aspru, ca să înlăture efectele perverse ale acestei blândeţi ce-l descumpănea.

— De ce? Să ştii că nu valorează nimic, Tom.

Singura dorinţă a lui Cecily era să nu lase visul să se sfârşească.

— Te înşeli, se prefăcu el. Medalionul ăsta e cheia unei comori, a unei comori fabuloase. Trebuie să pun mâna pe el. Spune-mi unde-i ascuns şi toate necazurile voastre vor lua sfârşit.

Ochii lui Cecily începură să sclipească.

— Mary nu se desparte niciodată de el. Oh, Tom, vom aştepta împreună, tu şi cu mine, ca pe vremuri, până se va întoarce. Îţi aminteşti, nu-i aşa? Vino, gemu, trăgându-l din nou spre ea.

Omul-în-Negru cuprinse sânii ce se ofereau, apoi palmele lui urcară spre gâtul ei, ca să-l mângâie. Cecily se lăsă în voia lui. Dintr-odată, era fericită. Când simţi că nu mai poate respira, nu-şi dădu seama că Omul-în-Negru tocmai o ucidea.

Dinspre Tamisa, ce nu era departe de han, urca o miasmă acră, înecăcioasă. Un vagabond şedea rezemat de un felinar, cu gura căscată lăsând la vedere câţiva dinţi negri. Mârâi şi goni un câine ce încerca să-i fure din mâncarea sărăcăcioasă. Mary îl ocoli.

„*Niciodată n-o să mi se întâmple asta*“, îşi spuse ea, binecuvântând-o pe lady Read. Nu ştia ce binefaceri îi hărăzise aceasta, dar vestea era de ajuns să-i redea lui Cecily speranţa.

Urcă în goană treptele, având grijă să n-o observe proprietarul, care tocmai se certa cu nevastă-sa în odăiţa din spatele dughenei.

— Cecily, strigă ea veselă, deschizând larg uşa.

Aceasta nu răspunse. Dormea liniştită.

Mary învârti maşinal cheia în broască, apoi încercă s-o trezească acoperindu-i obrazul cu mici sărutări sonore. Cecily însă nu se clinti. Inima fetei începu să bată de parcă ar fi vrut să-i sară din piept.

— Mamă! insistă ea, deşi ştia că e inutil.

O cuprinse o durere atât de puternică, de parcă trupul i-ar fi fost sfâşiat în bucăţi.

Mary ar fi vrut să plângă, dar lacrimile nu-i curgeau, înăbuşite de nodul ce-i strângea stomacul. Cecily avea pe chip o expresie de fericire pe care Mary nu i-o mai văzuse niciodată. „*Oare poţi fi nefericit pentru că aceia pe care-i iubeşti sunt fericiţi?*“, spunea adesea Cecily.

Mary îşi tot repeta cugetarea aceasta ca să se liniştească, să-şi alunge durerea, să accepte ceea ce era de neacceptat. Moartea îi adusese atâta fericire lui Cecily! Nu, Mary nu trebuia să fie atât de zdruncinată din pricina asta. Totuşi, durerea ce-i cuprinsese întreaga fiinţă era atât de cumplită, încât îi venea să urle.

Hotărî să lupte cu slăbiciunea ce o copleşea. Se ridică, luă cele zece lumânări de rezervă pe care le aveau şi le aprinse, ca să-şi încălzească mama moartă cu lumina lor. Apoi se întinse pe pat, lângă ea, ca s-o vegheze şi-i împreună mâinile pe piept, aşa cum făcuse pastorul Reeves la moartea bunicii ei.

După aceea, vru să-i scoată de la gât pandantivul de smarald pe care nu acceptase să-l vândă nici măcar în zilele lor cele mai negre, zicând că reprezenta pentru ea un trofeu, o victorie asupra familiei ei vitrege.

Aplecându-se deasupra lui Cecily ca să deschidă închizătoarea lănţişorului, Mary observa nişte urme întunecate întipărite pe gâtul ei. Miratã, le privi mai atent. Când îşi dădu seama că era vorba despre nişte vânătăi făcute de mâinile cuiva, se ridică repede, înspăimântată.

I se părea ireal, de neconceput. Cine ar fi putut dori s-o strângă de gât? Şi pentru ce? Cecily era bunătatea întruchipată. Mary luă o luminare şi o apropie de urmele suspecte, cu riscul de a da foc părului mătăsos, încărunţit. Nu era nicio îndoială: Cecily fusese, cu siguranţă, asasinată!

Răvăşită şi istovită, Mary se rezemă de pernele decolorate, mângâind fruntea aceea atât de iubită, aşa cum obişnuia şi Cecily s-o alinte pe ea. Privirile îi rătăceau prin odaia rece şi lugubră, cu mobile vechi şi şubrede.

Nu. Nu înţelegea deloc.

N-avea niciun sens. Cu atât mai mult cu cât ucigaşul nu furase nimic, din moment ce pandantivul rămăsese la gâtul lui Cecily. Desigur că asasinul îl văzuse în timp ce, aplecat asupra ei, o strangula. Atunci, care era adevărul?

Întrebările acestea deveniră insuportabile. Îi venea să urle. Trebuia să reacţioneze, să nu se lase doborâtă, să nu capituleze, cum făcuse de atâtea ori mama ei. Mary sări în picioare şi scoase de sub pat o valijoară care, ascunsă sub salteaua defunctei, împărţea locul cu gândacii şi păianjenii. O deschise, o puse pe măsuţă şi îngrămădi înăuntru puţinele lor lucruri, aşa cum făcea de fiecare dată când ea şi Cecily se pregăteau să fugă.

Tocmai o închidea, când clanţa uşii se mişcă, făcând-o să se lipească, înspăimântată, de perete. De cealaltă parte a uşii, proprietarul se răsti:

— Asta e a doua oară, doamnă Read! Mă întorc peste o oră şi ori îmi plăteşti, ori…

Nu-şi termină fraza, iar Mary îl auzi coborând cu paşi grei scara.

Ar fi fost o nebunie să mai rămână lângă Cecily. N-avea nici măcar posibilitatea să-şi înmormânteze mama.

„*Cimitirele nu servesc la nimic, Mary, decât să îngroape mai repede sufletul în uitarea inimilor. Alege, mai bine, o stea de pe cer ca să mă însoţească în eternitate; în felul asta, oriunde ai fi, voi veghea mereu asupra ta*“, o sfătuise Cecily.

Pe atunci, nu-şi închipuia că o va părăsi în felul ăsta! Mary îşi adună din nou puterile, sărută obrazul rece al mamei ei, murmura deasupra buclelor încă mătăsoase un „*adio!*“ tremurat, apoi urcă pe pervazul ferestrei fără să mai privească înapoi. Îşi aruncă mai întâi bagajul, apoi sări de la etajul întâi în fundătură, trezind nişte câini şi pisici care o luară la fugă, protestând.

Rătăci mult timp pe străzile din apropierea Tamisei, ascultând strigătele barcagiilor şi ale pescarilor.

Era toată numai durere, spaimă şi disperare.

„*Nu e drept*, îşi spunea, *nu e drept ca asta să se fi întâmplat tocmai azi, când aducea o veste atât de bună.*“ îşi reproșă că nu-l căutase mai de mult pe pastorul Reeves, că nu avusese încredere în afecţiunea bunicii ei. Poate că atunci toate astea nu s-ar fi întâmplat. Cecily ar fi avut tot ce-şi dorea şi ar fi râs, veselă, alături de ea, care ar fi ţinut-o de mână, întovărășindu-i bătrâneţea. Mary nu reuşea să-şi scoată din minte imaginea chipului senin al lui Cecily, de parcă s-ar fi supus de bunăvoie, parcă ar fi fost complicea ucigaşului, găsind în moarte ultima soluţie împotriva nefericirii ei. Gândul acesta o duru.

Lovi cu vârful pantofului o piatră. Stomacul îi chiorăia de foame. Se va duce, chiar a doua zi, să-şi ceară moştenirea. Cecily n-ar fi vrut ca ea să piardă această ocazie. Se umilise prea mult pentru ea. Mary strânse în mână pandantivul de smarald pe care şi-l pusese la gât, lângă ochiul de jad, ca pe o comoară. Sufletul lui Cecily rămăsese pe veci în el.

Deocamdată, nu-şi dorea altceva decât să fie singură, aşa că se strecură sub un pod, îşi strânse haina în jurul trupului şi, dârdâind puţin, urmări cu privirea ambarcaţiunile ce treceau. Din locul în care se afla, putea vedea portul.

Îşi transferă sentimentul de vină asupra lui Tobias Read, regăsind ura ce o cuprindea ori de câte ori se gândea la el. Multe dintre corăbiile acelea erau ale lui. Tobias le-ar fi putut salva cu uşurinţă, continuând după moartea mamei sale ceea ce începuse aceasta, dar, în loc s-o facă, preferase s-o dea afară. De unde era să ştie Mary că unchiul ei se va răzgândi şi chiar o va căuta ca să-şi împartă cu ea moştenirea?

Brusc, înţelese adevărul, un adevăr atât de dureros, încât Mary îşi apăsă pumnul pe buze ca să-şi înăbuşe ţipătul. Şi dacă Tobias n-o căuta ca să-i dea ceva, ci, dimpotrivă, ca să se descotorosească de ea?

— O, Doamne, nu! gemu ea.

Tobias Read!

El şi numai el putea fi ucigaşul mamei ei!

Mary hotărî să părăsească Londra cât mai repede. Se simţea în primejdie. Dar unde să se ducă? Ce să facă?

Vederea corăbiilor îi dădu o idee. Se putea angaja ca mus. Ani la rând reuşise să-i păcălească pe cei din jur şi nici nu-şi putea închipui cum ar arăta îmbrăcată altfel decât cu pantaloni. Ca să evite riscul de a nimeri pe vreuna dintre corăbiile unchiului ei, se gândi să plece la Dover – portul maritim cel mai apropiat. Renunţând la moştenirea ce-i adusese o asemenea nenorocire, porni la drum chiar a doua zi.

5

Mary ajunse la Dover după opt zile, sfârşită de atâta mers pe jos, pe drumurile pline de noroi, alături de tristeţea ei. Ploaia ce nu încetase timp de trei zile i se scursese pe obraz în locul lacrimilor pe care nu voia să le verse.

În port, găsi ici-colo câte un colţ de pâine, apoi văzu alţi câţiva băieţandri care acostau pasagerii, oferindu-se să le facă mici servicii. I se păru că nu era o treabă prea complicată şi se hotărî să-şi încerce şi ea norocul, ca să-şi câştige traiul până reuşea să se angajeze pe un vas.

Cu toate acestea, când clopotele bisericilor băturâ de amiază, nu reuşise să obţină nici măcar atât cât să-şi astâmpere foamea. Trebui să recunoască cinstit că n-avea experienţă. Ceea ce i se păruse simplu şi uşor de făcut nu era la îndemâna ei. Ceilalţi erau mai atenţi, mai iuţi, mai eficienţi.

Descurajată, era gata să renunţe, când zări o trăsură apropiindu-se. „*Asta e ultima*, îşi spuse. *Dacă nu reuşesc nici acum, mă duc să cerşesc bani de mâncare.*“

Adunându-şi toate forţele, o luă la fugă cât o ţineau picioarele, ca să ajungă înaintea celorlalţi. Încă înainte ca trăsura să oprească, Mary trecuse peste cordaje şi peste pilonii de amaraj, înghiontise un lungan blond, care câştigase deja mult prea mult, şi era pe punctul să fructifice prima ei ocazie.

În timp ce vizitiul deschidea portiera, Mary ajunse în faţa celui care cobora, dar nu tocmai aşa cum sperase. Cu o piedică răzbunătoare, rivalul ei o făcu să se prăbuşească într-o băltoacă plină de noroi. Întinzând mâinile ca să-şi amortizeze căzătura, împroşcă din zbor cu noroi tot ce se afla în apropiere, inclusiv costumul impecabil al gentlemanului, care scoase un răget de mânie.

— Idiotule! exclamă el în franceză, repezindu-şi piciorul elegant încălţat în coastele lui Mary, care se ridică în şezut şi bâigui nişte scuze, în aceeaşi limbă, în timp ce noroiul i se prelingea pe obraz. Lunganul îşi oferi pe dată serviciile, stăpânindu-şi râsul mai bine decât însoţitorii lui, iar Mary îl văzu

pe domnul cel elegant, iritat de stângăcia ei, îndepărtându-se însoţit de el.

Umilită, dădu să plece de acolo, dar observă o scrisoare ce zăcea în noroi. O ridică şi, instinctiv, îşi strigă victima cu numele înscris pe plic, vrând să-i restituie scrisoarea:

— Domnule! Domnule de La Parteliere, staţi!

Dar în locul celui chemat, lunganul fu cel care întoarse capul, scoţând limba la ea.

— Dă-mi-o mie, tinere! ceru o voce feminină.

Mary, care rămăsese tot aşezată în noroi, se răsuci şi înălță capul; pe scara trăsurii se afla o doamnă bine îmbrăcată, care părea pe cât de amuzată, pe atât de mişcată văzând-o în starea aceea.

— Sunt dezolată, doamnă, se lamentă Mary, am murdărit-o, aşa cum am murdărit şi hainele soţului dumneavoastră.

— Ştii să vorbeşti în franceza? se miră aceasta, ascunzându-şi râsul în spatele mâinii înmănuşate.

— Ştiu să citesc, mărturisi Mary, sperând să-şi justifice astfel insistenţa.

— Fugi să-ţi cureţi hainele, hotărî femeia, refuzând să ia plicul mânjit cu noroi, şi adu scrisoarea la mine acasă, după ce-o să se usuce. Cum te cheamă? Câţi ani ai?

— Mary Oliver, doamnă, şi am 18 ani, minţi ea.

— Ei bine, Mary Oliver, rămâne să ne vedem mai târziu, o asigură binefăcătoarea sa, dându-i adresa şi numele. Cât despre domnul acela, nu-ţi mai face griji. Nu e soţul meu, ci secretarul meu particular. Era prost dispus pentru că tocmai l-am concediat.

Mary o şterse fără să mai aştepte întoarcerea lunganului. Sosiseră şi alte trăsuri, astfel că atenţia tuturor nu mai era îndreptată asupra ei, şi, cu toate că noroiul ce o acoperea atrăgea priviri când dispreţuitoare, când batjocoritoare, Mary se îndreptă către o plajă mai retrasă, fără să le bage în seamă.

Blândeţea acestei doamne de Mortefontaine o spălase de tristeţe mai mult decât ploaia din ultimele zile. Se spălă în apele întunecate ale Canalului Mânecii, dârdâind sub rafalele reci de vânt.

„O burgheză ar crăpa dacă ar face aşa ceva!“, gândi, mândră deodată de rezistenţa ei. În cel mai rău caz, va răci. Dar, orice i s-ar fi întâmplat, nu trebuia să lase să-i scape şansa oferită de doamna de Mortefontaine. De îndată ce vântul aspru din nord îi zvântă hainele ude, puse direct pe pielea înfiorată, o luă la fugă ca să se încălzească, întrebând la fiecare colţ de stradă pe unde trebuia s-o ia ca să ajungă la adresa indicată. Ajunse, în cele din urmă, la locuinţa impunătoare a protectoarei sale, neavând alt bagaj decât prenumele ei uzurpat.

Îi deschise o slujitoare cu un chip încântător care-o privi cu atenţie, apoi o lăsă să între.

— Doamna te aşteaptă, îi spuse, introducând-o într-un mic salon.

— Eşti mult mai drăguţ aşa decât cu masca aia de negru, îl întâmpină Emma de Mortefontaine, întinzându-i mâna.

Mary i-o sărută galant, aşa cum o învăţase profesorul de bune maniere angajat de lady Read. Emma păru încântată.

Îndată însă exclamă:

— Doamne, dar ai îngheţat!

Observând hainele umede şi aerul stingherit al lui Mary, Emma de Mortefontaine trase un şnur, iar slujnica se ivi imediat.

— Amanda, condu-l pe tânărul acesta la oficiu şi împrumută-i o livrea de valet. Până se schimbă, fă-ne câte o ceaşcă de ciocolată. Du-te, Mary Oliver! îi porunci ea, cu o unda de reproş în glas. Dacă te îmbolnăveşti de plămâni, n-ai să-mi fii de niciun folos.

Mary se conforma. De fapt, nu se simţea deloc în apele sale.

— Cum dracu’ te-ai udat în halul ăsta? se mira Amanda, conducând-o pe coridoare. Doar azi n-a plouat.

— Un împiedicat m-a împins când stăteam pe dig, minţi Mary. Îţi dau un sfat, Amanda, dacă vrei să te scalzi, aşteaptă să vină seara, adăugă ea cu un umor pe care tânăra îl aprecie.

— Te las, reluă Amanda, întinzându-i veşmintele promise. S-ar putea să-ţi fie cam mari, dar vor fi cu atât mai comode. Vino când o să fii gata. Am să-ţi pregătesc, pe lângă ciocolată, un pahar cu alcool de malţ, care o să ajute să-ţi recapeţi puterile.

După un sfert de oră, mulţumită grijii Amandei, care scosese nişte pateuri din cuptor, Mary, înviorată, apăru din nou în faţa

doamnei de Mortefontaine. Aceasta o invită să se aşeze şi să ia o bucată de prăjitură împreună cu ciocolata.

— Şi acum explică-mi ce caută un băiat atât de bine educat ca tine pe cheiuri? întrebă Emma cu bunăvoinţă.

Mary îi povesti atunci copilăria ei de băieţel respins de familie, îi destăinui situaţia tristă a mamei sale, moartea ei subită, precum şi propriile greutăţi şi necazuri. Nu-i ascunse decât înclinaţia ei spre furt şi felul cum îşi urmărea interesele; se feri, de asemenea, să pronunţe numele Read, ca nu cumva, prin asociere cu acest nume, să rişte ca Tobias să-i dea de urmă.

Emma îşi termină ciocolata, apoi întrebă, pe un ton liniştit:

— N-ai vrea să lucrezi pentru mine? L-ai putea înlocui foarte bine pe secretarul meu particular.

Înainte ca Mary să poată răspunde, Emma îi aruncă o privire cuceritoare şi adăugă:

— Două coroane. Plus casă şi masă. De acord?

Era mai mult decât ar fi putut să-şi închipuie Mary vreodată.

— Mă salvaţi, doamnă, răspunse ea cu recunoştinţă. Mă voi strădui, vă rog să mă credeţi, să fiu demn de încrederea cu care mă onoraţi.

— Nu mă îndoiesc de asta, Mary Oliver. Sunt convinsă că ai toate calităţile necesare.

Emma de Mortefontaine se cuibări şi mai comod în alveola confortabila a fotoliului ei tapiţat cu catifea verde ca smaraldul. Mary întârzie cu privirea pe chipul ei, admirându-i, fără vreun gând ascuns, perfecţiunea trăsăturilor. Emma era, fără îndoială, cea mai drăguţă şi frumoasă femeie pe care-o cunoscuse vreodată. Ochii ei mari, verzi, migdalaţi, tiviţi de gene aurii îi puneau în valoare carnaţia perfectă. Gura în formă de inimă semăna cu un boboc de trandafir, avea un nas delicat, iar ovalul feţei ar fi fermecat penelul unui Leonardo da Vinci. Cât despre talia ei gingaş modelată, era pe cât de subţire, pe atât de fermă.

— Acum, dragă băiete, e rândul meu să-ţi spun câte ceva despre mine, hotărî Emma, deloc deranjata de privirile lui Mary. Din moment ce vei deveni confidentul meu în afaceri, trebuie să-ţi dau nişte lămuriri în legătură cu activităţile mele.

— Vă asigur că voi fi discret, doamna, afirmă Mary, în timp ce Emma îl invita, printr-un gest graţios, să termine prăjitura.

Mary fu cuprinsă de un nou val de recunoştinţă. În privirea Emmei de Mortefontaine nu se desluşea nici condescendenţă, nici milă. Mai degrabă, un interes autentic şi o curiozitate intensă, ce nu prea se potrivea cu părerea pe care şi-o formase Mary despre burghezi. Probabil că se înşelase, dar, de astă dată, din fericire pentru ea. Omenirea mai păstra, aşadar, ceva adevărat. Cât de mult ar fi dorit ca şi Cecily să mai fie acolo, ca să-şi poată da seama de asta!

— Sunt văduvă, începu Emma, învârtind între arătătorul şi mijlociul mâinii drepte verigheta pe care încă o mai purta. Soţul meu era unul dintre armatorii bogaţi din ţara asta.

Şi Tobias Read era armator; o cunoştea oare pe Emma? Mary hotărî să fie pregătită pentru orice s-ar fi putut întâmpla. Fără să-i observe tulburarea, Emma continuă:

— Am preluat afacerile soţului meu, dar nu în mod direct, fiindcă, mărturisesc, nu sunt deloc pasionată de corăbii. Am un administrator priceput care îmi reprezintă interesele, cu atât mai mult cu cât concurenţa în acest domeniu este acerbă.

Mary se relaxă.

— În ceea ce mă priveşte, prefer să urmăresc iţele ce se ţes la curte. De când Iacob al II-lea Stuart, iubitul nostru rege catolic, a fost înlăturat de pe tron de făţarnicul de Wilhelm de Orania, ginerele lui protestant, nu trece zi fără ca aliaţii unuia să comploteze împotriva aliaţilor celuilalt. Îmi plac intrigile. Este un defect, desigur, dar îmi place să cred că orice femeie în adevăratul sens al cuvântului este atrasă de mistere. Acestea îi dau de multe ori prilejul să ajungă la poziţii înalte într-o societate în care, din păcate, nu i se acordă decât un loc modest. Mai exact, dragul meu, îmi place să ascult, să surprind şi să freamăt deţinând unele secrete ce-mi asigură o respectabilitate şi o putere totale. Să nu uiţi asta, băiete! Acesta e preţul libertăţii unei fiinţe omeneşti. Căci în lumea asta josnică sunt respectaţi numai cei temuţi.

— N-am să uit, o asigură Mary.

— Principala ta sarcină va fi să scrii scrisorile pe care ţi le voi dicta. S-ar putea ca unele dintre ele să ţi se pară aiurite, ba chiar de neînţeles. Motivul este că, în anumite mesaje, trebuie să folosesc un cod, pentru a evita orice indiscreţie. Deci, nu da

atenţie acestor amănunte şi ia notă, cuvânt cu cuvânt, de pretenţiile mele, aşa ciudate cum sunt.

Mary dădu din cap, gata s-o servească fără şovăire pe această doamnă providenţială, care încheie făcându-i următoarea confidenţă:

— Primesc des musafiri. Am prietene foarte mondene care vor fi încântate să te cunoască şi cărora te rog să le intri în voie istorisindu-le povestea ta. Nu este vorba de vreo curiozitate dispreţuitoare sau nesănătoasă. Acestor doamne le place să se înduioşeze în faţa unor nefericiri pe care ele nu şi le pot închipui, şi ce le fac să-şi întoarcă privirea atunci când le întâlnesc pe stradă. Mie-mi face plăcere să le zdruncin puţin convenienţele, arătându-le adevărata natură a societăţii noastre, în care doar aparenţele contează. În ceea ce mă priveşte, te înţeleg, aşa că nu vei găsi nici urmă de milă prefăcută în atitudinea mea faţă de tine.

Emma se ridică. Luă dintr-o tabacheră aşezată pe o policioară de marmura o mână de tutun şi umplu o pipă micuţă din comalină pe care o aprinse cu un amnar, apoi continuă:

— Ştii, dragul meu, n-am fost întotdeauna nobila şi respectabila doamnă Emma de Mortefontaine. Fiica unei servitoare şi a unui pastor, aveam toate şansele să dispar. Am supravieţuit în dispreţ, hrănindu-mă cu noroi ca să cresc până când francezul acela, domnul de Mortefontaine, m-a dorit destul de mult ca să mă ia de soţie, inventându-mi o familie irlandeză.

Emma se instală din nou în fotoliu şi continuă:

— Pentru ca numele meu să fie credibil, soţul meu a cumpărat titlurile şi bunurile unei familii din comitatul Cork, al cărei neam se stinsese. Să nu-ţi închipui, Mary Oliver, că ascensiunea mea a fost rodul unui noroc chior. Sub aparenţa asta drăgălaşă ce-i înnebuneşte pe mulţi dintre iubiţii mei se ascunde o voinţă de neclintit. Astăzi, nimic nu m-ar putea face să dau înapoi, să mă întorc de unde am venit. Şi oricine mi-ar aţine calea în acest scop ar fi urmărit de răzbunarea mea necruţătoare.

— Îmi dau seama, doamnă, o asigură Mary cu o admiraţie neprefăcută.

Tonul vocii Emmei de Mortefontaine se îndulci.

— Cu siguranţă că mă consideri foarte vorbăreaţă, având în vedere că abia ne-am cunoscut, şi ai dreptate. Însă m-am încumetat încă de la această primă întâlnire să-ţi dezvălui firea mea ca să poţi vedea cât devotament aştept de la tine. Îmi placi, Mary Oliver, fiindcă instinctul meu îmi spune că eşti în măsură nu numai să înţelegi motivaţiile mele, ci şi să le slujeşti. Mă înşel cumva?

— Nu, doamnă. Porunciţi şi mă voi supune, de n-ar fi decât pentru ca exemplul dumneavoastră să mă întărească şi să-mi găsesc în lumea aceasta locul ce-mi este destinat.

Emma se ridică, dându-i de înţeles că întrevederea se sfârşise.

— Amanda o să te conducă în camera ta. E aproape de a ei. Vei lua prânzul şi cina împreună cu mine, în afară de cazul în care vor fi aici curtezanii mei, fireşte. Prezenţa lor nu trebuie să te şocheze. Vei învăţa că dragostea face parte dintre acele jocuri mondene ce le oferă celor iniţiaţi în regulile lor numeroase prilejuri de satisfacţie. Trebuie să plec la curte. Ne vedem mai târziu.

Mary dădu din cap şi se întoarse la Amanda.

Slujnica, doar puţin mai în vârstă decât ea, o conduse, amabilă, la mansardă ca să-i arate camera rezervată secretarilor particulari ai doamnei.

— De ce a fost concediat cel dinaintea mea? întrebă Mary.

Amanda dădu din umeri şi izbucni într-un râs cristalin.

— Era prea sever ca să-i placă doamnei. Greşeala lui a fost că i-a reproşat purtarea prea uşuratică pentru o femeie care a rămas văduvă cu mai puţin de un an în urmă.

— Dar tu ce crezi?

Amanda făcu botic, îşi catifelă privirea şi se legănă de pe un picior pe celălalt, punându-şi mâinile la spate.

— Cred că doamna îşi poate permite să facă ce vrea, din moment ce are cum să le închidă gura bârfitorilor. Iar eu, una, prefer să te am ca vecin pe tine, şi nu pe înţepatul acela, care se gândea numai la reputaţia şi la ţinuta lui.

— Pricep, se dumiri Mary.

Amanda o plăcea, în hainele acelea bărbăteşti. Mary trebuia să aibă grijă cum se poartă cu ea şi, în acelaşi timp, să fie foarte

rezervată. „*Ei*, îşi spuse ea, *orice slujbă are neajunsurile ei. Dacă n-o să am aici vreo surpriză mai neplăcută decât asta, voi fi în curând cea mai mulţumită fiinţă din lume, iar Cecily va fi mândră de mine.*“

— Câţi ani are doamna? mai întrebă Mary, conducând-o pe Amanda până la uşa micului ei apartament.

— Abia douăzeci, iar eu, şaptesprezece, aşa că sunt aproape de-o vârstă cu tine.

— Ăsta e un motiv să fim prietenoşi unul cu celălalt în timpul serviciului, o asigură Mary, înainte ca surâsul cochet al adolescentei să dispară în spatele uşii închise.

Mary se lăsă să cadă pe saltea, îi încercă elasticitatea săltând de câteva ori, aşa cum îi plăcuse întotdeauna să facă, apoi, încântată de norocul ce dăduse peste ea, începu să exploreze noul ei univers.

Odaia era sobră, dar frumos mobilată, iar în spatele unui paravan tapisat cu pânză de bumbac se afla un mic cabinet de toaletă. Prin partea de sus a ferestrei, putea zări portul Dover şi, chiar dedesubt, parcul ce înconjura domeniul Emmei de Mortefontaine, portiţa de la capătul aleii, iar la dreapta, căsuţa lui George, paznicul, pe care Amanda i-l prezentase.

Emma de Mortefontaine avea acum, cu Mary, trei slujitori aflaţi permanent la dispoziţia ei.

Chiar în ziua următoare, Mary fu dusă la croitor şi începu să-şi facă, sub îndrumarea patroanei ei, educaţia; o educaţie cu totul diferită de cea pe care o primise la lady Read.

6

După două săptămâni, Mary era de nerecunoscut. Hrănită cum trebuie, îngrijită şi bine îmbrăcată, arăta grozav. O îngrijora doar constatarea că noul ei mod de viaţă îi scotea în evidenţa feminitatea. Din fericire, sânii nu-i erau prea dezvoltaţi şi se grăbi să-i ascundă sub o fâşie solidă de pânză, sub care se afla, de asemenea, ochiul de jad pe care-l purta mereu la gât, ca pe un trofeu, alături de salamandra de smarald a mamei ei.

Îşi făgăduise să nu se despartă niciodată de aceste două obiecte – de unul, ca să-şi amintească de ceea ce o făcuse să fugă, plină de ură şi silă; de celălalt, pentru a-şi aminti de Cecily.

Emma de Mortefontaine îi plăcea din zi în zi mai mult, chiar dacă unele aspecte ale personalităţii acesteia o derutau, îl tratase cu cinism pe unul dintre cei care-i făceau curte, iar Mary fusese sincer uimită să descopere atâta cruzime şi răceală în vorbele ei pe care le surprinsese întâmplător. Emma de Mortefontaine avea două feţe. Dar era Mary îndreptăţită să-i reproşeze acest fapt? Nici ea nu era tocmai un înger, în pofida cuvintelor pe care i le spusese, pe vremuri, Cecily.

Emma îi încredinţa diverse sarcini, în funcţie de toanele, cheful sau dorinţele ei. Mary le îndeplinea cu discreţie şi loialitate, lăsându-se tot mai mult cucerită de farmecul stăpânei sale.

Ţinea la ea, iar Mary trebuia să recunoască faptul că sentimentul era reciproc. Chiar mai mult decât ar fi fost firesc.

Ceea ce, dacă era de înţeles în ceea ce-o privea pe Emma, care-o descoperise pe Mary sub înfăţişarea ei de băiat, devenea inimaginabil pentru Mary, care se stăpânea, ascunzând această atracţie de care se ruşina sub masca unei afecţiuni prieteneşti. Ba chiar a unei recunoştinţe exagerate.

— Amanţii mei mă plictisesc, îi mărturisi Emma într-o seară, după ce unul dintre iubiţii ei tocmai plecase. Sunt afectaţi şi prevenitori, îşi împăturesc cu grijă pantalonii şi cămaşa înainte de a se culca cu mine şi fac dragoste într-un fel atât de lipsit de

imaginaţie şi de savoare, de parcă ar găti la bucătărie. Ca să-ţi spun adevărul, Mary Oliver, tot ceea ce le reproşez eu, la urma urmei, este că sunt... prea englezi.

— Atunci, de ce-i iubeşti? întrebă Mary, curioasă.

— Pentru că nu dai niciun semn că ai dori să mă iubeşti tu, în locul lor, replică Emma dintr-odată, lăsând-o pe Mary înmărmurită.

— Dar şi eu sunt englez, se apără ea, sperând să-şi poată ascunde astfel propriile sentimente.

Să-i cedeze Emmei ar fi însemnat să-şi dezvăluie adevăratul sex şi minciuna de până atunci. Poate că ar fi pierdut-o pe Emma. Şi nu şi-ar fi dorit deloc să se întâmple una ca asta. Îi convenea viaţa pe care o ducea, banii pe care-i câştiga cu slujba ei, plăcerea cu care-şi ducea sarcinile la îndeplinire şi complicitatea ce o lega de stăpâna ei, spre disperarea Amandei, care încă mai spera să o determine pe Mary să se logodească cu ea.

— Eşti diferit de ceilalţi, Mary Oliver. Ştii asta la fel de bine ca mine, declară Emma. Simt în tine un fel de revoltă neîncetată. Nu este vorba despre atitudinea ta, nici gând, dar ai un fel de a privi în depărtare de parcă ai căuta mereu o posibilitatea de a evada. Cu toate că nu pari legat de nimic. În privinţa asta, semeni cu mine. Şi, cu acest fel de-a fi, îmi placi mult mai mult decât încrezuţii aceia pudraţi, cu peruci, care fac dragoste ca şi cum ar bea o ceaşcă de ciocolată. Femeile simt nevoia să fie puţin bruscate, Mary Oliver. Le place să te prefaci că nu le bagi în seamă ca să le trezeşti interesul, să le încolţeşti în tranşeele lor ca să poată ceda fără să se simtă vinovate. Le place, de fapt, să le tratezi ca pe nişte târfe, dar fără să uiţi că sunt totuşi doamne. Aşa-ţi cucereşti şi tu iubitele, Mary Oliver? insistă ea, punându-şi mâna îngrijită pe coapsele secretarului ei particular.

Cu inima bătându-i puternic în piept, Mary îi luă mâna şi o duse la buze.

— Vai mie, minţi ea, după cum spuneam, şi eu sunt englez. Am nevoie de timp ca să îndrăznesc, în timp ce alţii se servesc fără fasoane.

— Te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însuţi. Va veni şi ziua aceea, şi va fi exact aşa cum mi-am închipuit-o, îl asigură

Emma, cu o privire lacomă şi cu un zâmbet pofticios. Obţin întotdeauna ceea ce-mi doresc, dragul meu, nu e decât o chestiune de timp.

— Atunci lăsaţi-mă pe mine să aleg momentul, o imploră Mary, îndreptându-se către uşă, acum trebuie să expediez una dintre scrisorile dumneavoastră.

— Du-te, băiat rău ce eşti, se amuză Emma, prefăcându-se bosumflată, sigură că, mai devreme sau mai târziu, secretarul particular se va târî la picioarele ei; şi nu uita că, imediat după aceea, va trebui să fii întru totul la dispoziţia prietenelor mele.

Şi chiar aşa se întâmplă. De îndată ce doamnele se instalară, înflorind cu rochiile lor sofalele din salonaş, începură să-şi fluture genele şi pleoapele să-şi arcuiască buzele lacome ca să-l atragă cât mai mult.

— Rămâi cu noi, Mary Oliver, o rugă lady Rutherford, înclinându-şi silueta graţioasă spre o cană cu ciocolată.

— O, da, eşti atât de amuzant! întări şi lady Beckam, care se îndopa, fără scrupule, cu a treia porţie de chec cu lămâie.

Toate erau înduioşate de povestea rudei sărace pe care le-o prezentase Emma. Aceasta din urmă observa cu atenţie jocul şi manierele prietenelor ei de familie bună. Aşa se inspirase ca să-şi formeze o imagine adecvată şi să-şi ascundă lipsa de educaţie şi de instrucţie. Deşi soţul ei făcuse tot ce putuse ca să suplinească aceste lipsuri, încă de la începutul căsniciei lor, rămăseseră destule lacune pe care Emma reuşea să le ascundă printr-un mimetism dibaci. Acele saloane literare sau mondene nu erau pentru doamna de Mortefontaine decât un pretext pentru a-şi consolida influenţa, iar Mary era mândră şi măgulită de rolul pe care-l juca acolo.

— Spune-ne povestea ta! o rugă lady Beckam.

— O ştiţi pe dinafară, doamnelor.

— Eu n-o ştiu, insistă lady Bedford. De-abia am sosit la Dover.

— Locuia în Manchester, îi şopti lui Mary la ureche doamna de Mortefontaine. Soţul ei tocmai s-a stins. Verişoara ei, lady Beckam, a invitat-o la ea după funeralii.

— Ce şuşotiţi acolo, dragă? se prefăcu indignată lady Rutherfort. Nu-ţi ajunge că l-ai găsit prima, mai trebuie să-l ţii departe de noi?

— Ba dimpotrivă, dragă Carry, îl îndemnam să vă facă pe voie.

— Faceţi-mi loc între voi, ceru Mary, aşa e mult mai uşor să te destăinuieşti şi te simţi consolat.

Îşi adunară fustele şi, înconjurată de lăcomia lor, Mary reproduse încă o dată episodul trist al copilăriei ei, găsind mereu în imaginaţia ei câte un amănunt inedit, menit să le înfioare sau să le înduioşeze.

După-amiaza se scurse prea repede. În afară de confidenţele lui Mary, se mai vorbi şi despre războiul ce sfâşia Europa, despre faimosul Jean Bart, din marina franceză, care, deşi aparţinea taberei adverse, le făcea să viseze. Citiră şi comentară, de asemenea, câteva poeme ale lui Shakespeare, pe care Emma le adora, şi bârfiră câteva doamne aflate în vizor la curtea regelui Wilhelm.

Pendula din salon bătu ora şase.

Doamnele se ridicară şi-şi luară, pe rând, bun-rămas, ca să se întoarcă la soţii lor, deşi sufletul le era mângâiat de gânduri adulterine, al căror obiect tăinuit erau atât Mary, cât şi corsarul francez.

Doamna de Mortefontaine îşi trecu braţul pe sub cel al secretarului ei particular şi, trăgându-l spre flacăra bine-venită a unei sobe, se extazie:

— Ah, Mary Oliver! Dacă ţi-ai îndrepta către mine măcar a zecea parte din atenţiile de care te cred în stare frumoasele astea, m-aş simţi copleşită!

— Ar însemna că mă crezi înzestrat cu o imaginaţie pe care n-o am, replică Mary, tulburată de privirea aceea galeşă ce-i pătrundea până în suflet.

Emma izbucni într-un râs cristalin ce risipi stânjeneala lui Mary.

— Haide, haide! Minţi la fel de convingător ca un bancher, dragul meu!

Lui Mary îi plăcea felul glumeţ în care Emma încerca s-o seducă. Se strădui să adopte acelaşi ton, ca să nu se dea de gol.

— Oh! Ai remarcat? cochetă ea, afişând dezolarea unui copil demascat.

— Termină, că de nu, pe legea mea, jur că uit de bunele maniere şi te trântesc pe divanul acela! îl ameninţă Emma, ca un animal de pradă.

Mary o crezu în stare să facă ce zicea. Speriată de această perspectivă, o saluta:

— Mai sunt câteva minute până la cină. Îngăduie-mi să ies puţin la aer, apoi voi coborî în sufragerie.

— Iar te eschivezi, Mary Oliver. Ei bine, fie, şi în seara asta eu am să beau prea mult, iar tu, nu îndeajuns…

— Şi în seara asta, doamnă, va trebui să te mulţumeşti cu un înger.

— Te urăsc, Mary Oliver!

— Sunt măgulit! replică Mary.

Se grăbi să iasă din casă şi începu să se plimbe prin cartier, trăgând adânc în piept aerul ce prevestea sosirea primăverii. Mary era veselă. Cum rar i se întâmplase să fie. Viaţa pe care-o ducea alături de Emma era mai plăcută şi mai rafinată decât ar fi sperat vreodată.

Cina fu cât se poate de englezească. Doamna de Mortefontaine nu-şi permitea să-şi tachineze secretarul decât între patru ochi. Amanda îi servea cu sârguinţă, fără să-şi prea ascundă nici preferinţa pentru Mary Oliver, nici sentimentele pe care le încerca simţindu-l atât de apropiat de stăpână. Nu reuşea să se resemneze.

Emma de Mortefontaine aduse vorba despre războiul ligii de la Augsburg, ce sărăcea Europa din mai 1689.

Pe Mary, în egoismul ei, subiectul acesta n-o interesa. Fusese mereu destul de isteaţă ca să scape de potera ce împânzea străzile, satele şi oraşele din Anglia. Era la curent cu lucrurile cele mai importante, atât cât să poată discuta cu Emma de Mortefontaine şi cu oaspeţii ei, având grijă să-i împărtăşească afecţiunea faţă de Iacob al II-lea, regele detronat, care se

refugiase în Franţa, la vărul lui, regele Ludovic al XIV-lea, fiind găzduit împreună cu apropiaţii lui, la Saint-Germain-en-Laye.

Emma însă insista, vrând să-i trezească lui Mary interesul şi plăcerea faţă de politică:

— Treburile politice sunt cele ce le oferă bărbaţilor motive de a gândi, de a acţiona şi le stimulează imaginaţia. În corupţie se conturează chipurile lumii. Nu le poţi ignora, Mary Oliver! În secolul nostru, nu cunosc nicio fiinţă care să nu viseze la putere, la glorie şi la faimă. Singurul fel în care poţi supravieţui este să înţelegi aceste lucruri, să le accepţi şi să te căleşti la şcoala lor. Indiferent de condiţia socială.

— Există, totuşi, şi umanişti dezinteresaţi, obiecta Mary.

Emma începu sa râdă.

— Proştii şi nebunii, poate. Dar nu vei găsi niciunul într-o poziţie înaltă. Ce crezi tu că e războiul acesta? Nimic altceva decât un conflict de interese, ca toate cele dinaintea lui şi ca toate cele ce vor urma. Revendică Franţa nişte drepturi teritoriale? Imperiul, Suedia şi câţiva principi germani se unesc într-o coaliţie. Pe când trădătorul, Wilhelm de Orania, tremură în faţa alianţei predecesorului său cu Franţa. Se raliază Spania la coaliţie? Franţa îi declară război, oferind astfel Angliei un prilej să-şi regleze conturile. Suntem implicaţi în acest conflict numai pentru ca Iacob al II-lea să nu se poată întoarce, Mary Oliver. Nu fiindcă el e catolic, iar succesorul său, protestant, ci fiindcă miza este un regat. Cu tot ce înseamnă el ca putere, privilegii şi bunuri.

— Atunci, de ce nu te alături cauzei regelui Wilhelm? se miră Mary.

— De ce? Pentru că n-am interesul să o fac, asta-i tot. N-am aptitudini să devin regina Angliei, aşa că-mi pun talentul în slujba profitului, nu a binelui sau a dreptăţii.

— Cum adică? întrebă Mary, din ce în ce mai intrigată în faţa acestei femei atât de tinere şi totuşi atât de determinate să-şi hotărască singură soarta.

Emma de Mortefontaine îşi duse un deget la buzele delicate, apoi se ridică.

— E secret, dragul meu. Poate că o să ţi-l destăinuiesc. Atunci când mi le vei împărtăşi şi tu pe ale tale... Acum e timpul să mergem la culcare, dacă de dragoste nu-i rost.

Emma se îndepărtă de masă şi, ignorând braţul pe care Amanda i-l oferea, merse împleticindu-se puţin până la scări. Aşa cum anunţase mai devreme, era încălzita de băutură, iar sufletul îi era înceţoşat. Spiritul îi rămânea însă destul de limpede şi de ager ca să-şi amintească ce spusese şi s-o călăuzească pe Mary Oliver pe căile pe care i le deschisese.

O săptămână mai târziu, Emma de Mortefontaine îi făcu lui Mary surpriza de a-i dărui o haină de ceremonie foarte elegantă, comandată la cel mai bun croitor din oraş.

— Diseară mă vei însoţi la teatru, prietene! Se joacă *Titus Andronicus.*

În sufletul lui Mary se trezi o urmă de neîncredere.

— Aş fi foarte fericit, dar n-ar fi deplasat să ne afișăm astfel împreună?

— Pentru ce? râse Emma. Nimeni nu te cunoaşte. Am să te prezint aşa cum am făcut şi până acum. Haide, e un ordin!

Mary nu putu decât să se conformeze.

Înhăţă haina şi o zbughi pe scări în sus, ca să şi-o pună. În timp ce se îmbrăca, Mary îşi aminti cât de mult îi plăcea lui Cecily să meargă la teatru. Se înveseli. Prin ea avea să se desfete şi o parte din mama ei. Chiar dacă servind-o pe Emma îşi mai uita tristeţea, se gândea adesea la Cecily; în clipele acelea revenea şi spaima ei violenta, iraţională ce luase locul urii faţă de Tobias. O alunga însă repede, păstrând în amintire doar râsul şi mângâierile mamei ei, care-i lipsea atât de mult. Cât şi-ar fi dorit să poată împărţi cu ea viaţa aceasta pe care norocul i-o oferea, în sfârşit!

Seara fu nemaipomenită. Emma se întreţinu cu un oarecare colonel Titus, în faţa căruia îşi etală toate farmecele. Mary hotărî s-o întrebe, din simpla curiozitate, care era motivul, fiindcă nu-i venea să creadă că Emma voia să-l treacă pe lista curtezanilor ei. Omul era de o urâţenie dezgustătoare.

Piesa fu un succes şi o impresionă mai mult decât s-ar fi aşteptat, făcând-o să aplaude cu înflăcărare. La bufetul servit la

lumina unor lampioane se adună toată nobilimea, dezvăluind, în splendoarea ei indecentă atmosfera unei caste de care Mary se simţi străină. Chiar dacă prefăcătoria i se părea ceva uimitor de simplu.

În drum spre casă, Emma îi spuse că acel colonel Titus era unul dintre spionii regelui Iacob al II-lea din Franţa. Ea avea motive să creadă că Titus făcea un joc dublu şi ardea de nerăbdare să-l verifice.

— De ce? întrebă Mary. Nu e periculos?

Emma râse din nou.

— Dar există, oare, pe lume ceva mai pasionant decât lucrurile interzise şi periculoase, dragul meu?

Lui Mary îi veni să-i răspundă: „*Dragostea!*”, aşa cum credea Cecily, dar se abţinu. Nu voia să-i dea Emmei de Mortefontaine un argument care s-o tulbure.

George, paznicul care era în acelaşi timp şi vizitiu, şi grădinar, opri în faţa peronului şi, după ce Emma şi Mary coborâră, duse trăsura în hangar şi caii la grajd. Emma, care comenta încă anumite pasaje dramatice din piesă, deschise uşa, întorcând capul spre Mary, ca să-i audă părerea. De cum intră în vestibul, se împiedică de ceva, gata să cadă. Mary o prinse de braţ, în timp ce Emma, văzând obstacolul, scoase un mic strigăt de surpriză.

Amanda zăcea pe podea.

7

Emma îngenunche lângă fată.

— A fost lovită în cap. Du-te şi caută-l pe George. Avem musafiri.

— Să te las singură? se îngrijora Mary.

Emma îşi săltă fustele şi-i arătă un pumnal fin cizelat prins la jartieră. Mary nu mai puse alte întrebări. Era limpede că stăpâna ei ştia şi să se apere. Plecă în fugă şi-l găsi pe George în grajd. În două vorbe îi povesti incidentul. Apoi se grăbiră împreună spre casă.

George o ridică în braţe pe Amanda şi o duse în cabinetul Emmei, după ce se asigurase că nu era nimeni acolo.

— Rămâneți cu ea până-şi revine, îşi sfătui el stăpâna. Domnul Oliver şi cu mine vom verifica restul casei.

Emma încuviinţă şi închise uşa odăii în urma lor. George îi făcu semn lui Mary să-l urmeze. Se duse mai întâi în oficiu, de unde luă un pistol pe care-l încărcă.

— Prudenţa nu strică niciodată.

Apoi urcă scara, cu arma în mână, urmat de Mary.

În casă era linişte. Intrară din odaie în odaie, fără să găsească nicio urmă. Bibelourile erau la locul lor, ca şi argintăria. De parcă agresorul Amandei n-ar fi avut timp să ia ceva.

— Poate că l-a deranjat întoarcerea noastră, sugeră Mary.

George fu de acord cu ea.

Continuară cu şi mai multă prudenţă. Se aflau la al doilea etaj, când li se păru că aud uşa de la intrare trântindu-se.

George se repezi la o fereastră ce dădea către aleea principală. Noaptea era senină. Deschise geamul şi urlă: „*Stai!*“, apoi ochi şi trase. Fără să nimerească. Silueta care se topise în umbră deschise poarta şi dispăru în anonimatul străzii.

— Să terminăm de verificat şi să ne întoarcem să le liniştim pe doamne, hotărî George, după ce slobozise o sudalmă îngrozitoare.

În cabinetul Emmei, Amanda, care îşi revenise, stătea pe sofa, cu un pahar de lichior în mână.

— A fugit, mărturisi George.

— Ştiu, răspunse pe un ton aspru Emma, care urmărise de la fereastra cabinetului desfăşurarea evenimentului.

Perdeaua era încă ridicată.

— Începând de mâine, pune să fie supravegheate împrejurimile casei.

George încuviinţă printr-un semn. Dădu să iasă, dar Emma îl reţinu apucându-l de braţ.

— Găseşte-l! Nu trebuie să vorbească, îi spuse în şoaptă.

Fără să vrea, Mary o auzi şi-şi spuse că George avea, cu siguranţă, şi alte atribuţii în afara celor de care ştia ea, iar Emma – mai multe lucruri de ascuns decât s-ar fi părut. Împinsă de curiozitate, se apropie de Amanda şi începu să-i pună întrebări.

— Cu toate că doamna mi-a spus să nu vă aştept, răspunse aceasta, hotărâsem să termin de cusut nişte lucruri. Dar am aţipit în fotoliu cu lucrul în poală. Am auzit bătăi în uşă şi m-am trezit, ruşinată că adormisem aşa. O voce mă ruga: „*Deschideţi, deschideţi! S-a întâmplat o nenorocire! O mare nenorocire!*”. M-am repezit fără să mă gândesc prea mult, temându-mă să nu fiţi rănită sau şi mai rău, adăugă ea, întorcându-se către Emma. Nu m-am gândit că… Oh, ce proastă am fost, doamnă! Cum am deschis uşa, un bărbat m-a îmbrâncit. M-am zbătut şi după aceea nu mai ştiu nimic…

— Nu l-ai mai văzut niciodată până acum? se interesă Emma.

— Nu, doamnă; avea părul negru, cred, mirosea urât şi avea o voce groasă, altceva n-am mai reţinut.

— Nu-i nimic. Acum du-te în camera ta. Mâine o să fii ca nouă.

Mary vru să pornească şi ea pe urmele Amandei, însă Emma o reţinu cu o mână puternică, poruncindu-i:

— Rămâi aici, Mary Oliver!

Mary aşteptă ca Amanda să părăsească încăperea, apoi se apropie de stăpâna ei, având grijă să închidă uşa cabinetului.

— Nu cred că a dispărut ceva din casa asta, începu Emma fără vreo introducere.

— Serios? se prefăcu mirată Mary.

— Da.

Emma îşi apăsă delicat tâmpla cu un deget, apoi, enervată de cocul ei impecabil, îşi scoase agrafele, lăsându-și părul castaniu, mătăsos, să-i cadă în voie pe umeri.

— Stai jos, dragul meu. Îţi făgăduisem că-ţi voi dezvălui taina mea. A sosit momentul, anticipat, ce-i drept, de evenimente. Acest colonel Titus, despre care am vorbit în trăsură, îmi este mult mai apropiat decât s-ar părea. El este cel care m-a prezentat lordului Melfort, prim-ministrul regelui Iacob, în Franţa, la castelul vechi din Saint-Germain-en-Laye.

— Ce vrei să spui, doamnă? Să înţeleg că eşti, ca şi colonelul, o spioană? întrebă Mary.

Pe chipul Emmei se aşternu o expresie maliţioasă. Dădu din cap.

— Îl cunoşti pe hoţ?

— Nu direct. Dar în ultimele câteva zile am avut senzaţia că sunt urmărită. Această vizită îmi confirmă părerea. Titus l-a trădat pe regele Iacob şi risc să fiu şi eu bănuită.

— Prin urmare, eşti în primejdie, făcu Mary, îngrijorată atât pentru stăpâna ei, cât şi pentru ea.

Emma râse uşor.

— Nu, n-avea grijă. Pentru o acuzare e nevoie de dovezi şi sunt sigură că hoţul nostru nu le-a descoperit. Oricum, nu va mai trăi destul de mult ca să spună ceva. O să dea George de el.

— Cine este, de fapt, George?

— E omul meu de încredere, un fost mercenar. E discret în timpul zilei şi activ noaptea, când face treburile murdare pe care le implică, din păcate, meseria mea.

— N-ai remușcări când omori pe cineva? se miră Mary, din ce în ce mai fascinată.

— Remușcări? Doamne, nici gând, se amuză Emma. Doar ţi-am spus, Mary Oliver, că pe lumea asta nu e loc pentru milă sau înţelegere. Eu merg drept la ţintă şi numai ideea că o voi atinge mă face să vibrez.

— Şi ce-o să faci acum, când eşti demascată?

— Nimic. Voi continua să mă port ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Este cel mai bun mod de a combate eventualele acuzaţii ce mi-ar fi aduse.

— Dar îţi vei înceta activităţile?

Emma ridică din umeri.

— Fireşte că da. Dar nu contează, voi găsi altele la fel de fascinante şi profitabile. Sunt destule. E de-ajuns să le cauţi.

Se ridică şi luă de pe perete un tablou reprezentând o natură moartă, ce se contopea atât de mult cu decorul, încât abia dacă îl observai. Luă dintr-o cupă de onix pusă pe o consolă un stilet şi verifică fundul dublu al tabloului, din care căzură mai multe foi de hârtie.

— Ce-s astea?

— Dovezile despre care ţi-am vorbit. Viitoarele ordine de lupte maritime ale plicticoşilor de lorzi, chicoti ea. Domnul de Pontchartrain, ministrul regelui Ludovic al XIV-lea, va fi încântat să le cunoască; va şti astfel cum să-şi dirijeze corsarii în Canalul Mânecii. Acesta va fi darul meu de adio. Peste câteva zile, ai să expediezi încă un bilet, ultimul, în atenţia domnului de Roan, care-l va transmite la curte, iar eu îmi voi încheia cariera.

Emma puse tabloul la loc şi se întoarse, suplă şi felină, lângă Mary. Ocoli sofaua şi, cu o mişcare ageră, atinse cu lama stiletului gâtul lui Mary. În mod ciudat, gestul n-o înspăimântă pe aceasta; era însă tulburată de parfumul suav al Emmei şi de timbrul senzual al glasului ei:

— Şi acum, Mary Oliver, şopti ea, lăsându-și mâna să alunece prin deschizătura jiletcii lui Mary, ce-ar fi dacă mi-ai destăinui şi tu secretul tău?

Înainte ca Mary să poată schiţa vreun gest, stiletul îi tăiase şnurul de la cămaşă, lăsând la vedere bandajul ce-i strângea pieptul.

— Scoate-l, murmură Emma.

Învinsă, Mary se dezbrăcă.

— De când ştiai? spuse ea, după ce încercase deja, în braţele călăuzitoare ale Emmei, toate îndrăznelile.

— Din prima zi, râse Emma, mângâindu-i părul.

Îmbrăţişarea lor le împinsese pe covorul lucios ce acoperea parchetul lustruit. Pendula bătu ora trei noaptea. Emma continuă:

— Noroiul îţi lipise pânza cămăşii de sâni. Tu nu mai ştiai cum să te scuzi şi nu ţi-ai dat seama. Eu însă da. Erai travestită, ştiai să vorbeşti franţuzeşte... Toate astea mi-au stârnit curiozitatea şi nu numai atât!

Chicoti. Mary era moleşită.

— Şi eu care nu voiam să-ţi cedez fiindcă mă temeam că o să mă dai afară, mărturisi ea.

— Bine-ai făcut. Cinstea ta m-ar fi decepţionat, şi nu oportunismul. Dacă n-aş fi fost sigură că facem parte din aceeaşi rasă, n-aş fi avut încredere în tine.

Emma se întinse şi se sculă în picioare, arătându-şi goliciunea perfectă. Căscă, ducându-şi palma la gură, apoi îi întinse mâna lui Mary, ajutând-o să se ridice. Recreaţia se terminase.

Emma era din nou doamna de Mortefontaine. Mary se îmbrăcă în tăcere, în timp ce Emma, goală, fără să se jeneze, ridicase draperia ferestrei până la înălţimea ochilor, cercetând cu atenţie umbrele mişcătoare din grădină.

— Du-te la culcare, Mary Oliver. Eu am să aştept să se întoarcă George. Nu va mai întârzia mult. Îţi jur că nimeni nu va descoperi niciodată secretul feminităţii tale. Pentru că eşti singura fiinţă din lume pe care-o voi iubi vreodată. Du-te acum. Şi încă ceva: dacă m-ai trăda într-o zi, te-aş ucide fără şovăială.

— Niciodată, făgădui Mary, despărţindu-se de ea cu părere de rău.

Dimineaţa, George îşi vedea de treburile lui obişnuite şi Emma confirmă că totul era în regulă, lucru ce o linişti pe Mary, care nu se mai gândea acum decât să se bucure din nou, cât mai curând, de lecţiile pe care i le dădea, neobosită, Emma. Săptămâna ce urma fu bogată în astfel de lecţii, primite mai ales în patul stăpânei ei, dornică să recupereze momentele de frustrare. Zilele se scurseră lăsând-o epuizată de lăcomia Emmei, dar copleşită de acest joc amoros şi politic, la care nici nu visase vreodată...

O săptămână mai târziu, la începutul lui aprilie 1693, Mary, stând la biroul din camera de lucru a Emmei, termina de

redactat scrisoarea cu ultimele informaţii pe care stăpâna ei voia să le pună la dispoziţia curţii din Franţa.

Emma îi explicase pe-ndelete că tot ceea ce-i dăuna regelui Wilhelm, afectându-i armata, corăbiile şi, prin aceasta, comerţul, întărea, pe celălalt mal al Mânecii, poziţia lui Iacob al II-lea. Când Anglia avea să fie destul de slăbită, el va încerca să se întoarcă, sprijinit de adepţii lui. Iar atunci, Emma se va putea bizui pe recunoştinţa lui, chiar dacă acum, după ce fusese demascată, îşi înceta activitatea.

Biletul respectiv conţinea, în afara informaţiilor pe care Emma le obţinuse spionând cu abilitate, şi motivele retragerii ei.

— Situaţia aceasta mi-a oferit un avantaj dublu, îi mărturisise ea, în ziua precedentă, lui Mary. Am obţinut un beneficiu considerabil şi pe plan politic, şi pe plan financiar. Spre deosebire de corăbiile celorlalţi armatori, ale mele se duc şi se întorc fără să fie hărţuite de marina franceză, care recunoaşte pavilionul meu. Aşa că afacerile mele sunt înfloritoare. Vezi, Mary Oliver, întotdeauna ai de câştigat când acţionezi la adăpostul unei măşti.

Mary îşi îndeplinea sarcinile cu şi mai multă sârguință. Emma era pentru ea, în toate domeniile, cel mai bun profesor.

Râsul Emmei urmat de sunetul unei voci grave, înăbuşit de grosimea uşii, distrase în mod neplăcut atenţia lui Mary. Emma nu-i spusese că aşteaptă oaspeţi. De altfel, îndrăgostită la nebunie de Mary de când aceasta era la dispoziţia capriciilor ei, Emma îşi neglija iubiţii.

Străduindu-se să nu dea atenţie senzaţiei neplăcute ce-i strângea pântecele, Mary împături scrisoarea, o puse în plic, scrise cu pana ei sprintenă adresa domnului de Roan, apoi încălzi ceara şi aplică sigiliul stăpânei ei pe plic. Făcu toate aceste operaţii ceva mai repede ca de obicei.

Deşi nu era chiar atât de îndrăgostită de Emma cum şi-ar fi dorit aceasta, prezenţa musafirului o irita şi se grăbi să se îndrepte spre salonaş, sub pretextul transparent de a-şi anunţa stăpâna că iese să expedieze scrisoarea, adevăratul motiv fiind acela de a-i aminti, printr-un surâs, de relaţia lor tandră.

Râse singură de începutul acela de gelozie, în timp ce-şi punea biletul în buzunarul interior al jiletcii, dar apăsă cu hotărâre clanţa uşii; inima-i bătea cu putere şi un nod îi urcase în gât. Musafirul stătea cu spatele la ea, ascuns de spătarul fotoliului în care şedea, iar Emma părea să se simtă bine în tovărăşia lui, căci strălucirea din privirea ei dovedea că-i făcea plăcere să discute cu omul acela.

— Plec, anunţă Mary, pe un ton mai ursuz decât ar fi vrut.

— Oh, Mary Oliver! exclamă Emma, observând-o în prag. Nu e nicio grabă. Vino încoace să te prezint.

Mary înaintă, curioasă să afle cine era personajul nou apărut în viaţa Emmei, căruia urma să-i fie prezentată. Omul întoarse capul. Chipurile amândurora oglindiră aceeaşi expresie de surpriză.

Tobias Read reacţionă primul, sărind în picioare.

— Tu? făcu el, ca o sentinţă.

Emma n-avu timp să se întrebe ce se întâmplase.

Îngrozită de expresia unchiului ei, Mary ieşi în fugă. Ajunsă la mijlocul aleii, îl auzi pe Tobias strigând:

— Prinde-l!

Mary privi de câteva ori peste umăr. Un om îmbrăcat în negru o urmărea îndeaproape. Grăbi pasul şi, fără să se gândească prea mult, coti la colţul străzii ca să ajungă la cheiuri, unde spera să se ascundă mai uşor.

Portul Dover era plin de mărfuri, dar oamenii plecaseră. Noaptea ce se lăsa o ajuta pe Mary. Umbrele corăbiilor întunecau cheiul. Mary profită ca să se piardă în beznă, dispărând din vederea urmăritorului ei. Când fu sigură că acesta îi pierduse urma, se opri o clipă să-şi tragă sufletul, epuizată, sprijinindu-se cu amândouă mâinile de un maldăr de lăzi ce aşteptau să fie încărcate pe un vas.

Abia se liniştise când o mână de fier căzu pe umărul ei. Mary tresari. Nu-l auzise pe agresor apropiindu-se.

— Nimeni nu poate scăpa de mine! se răsti el cu voce sparta.

Mary crezu că o să-i explodeze inima. Se simţea pierdută.

Îşi încleştă cu furie mâinile pe lăzi. Un cui rămas stingher după ce lăzile fuseseră închise i se strecură pe sub degete.

Mary nu stătu pe gânduri.

În clipa când Omul-în-Negru o răsucea vrând s-o conducă la stăpânul lui, Mary îi sfârtecă obrazul cu vârful armei ei improvizate. Surprins, omul îi dădu drumul, scoţând un ţipăt. Mary o luă la goană. La câteva sute de metri depărtare, zări o navă comercială ce tocmai ridica ancora. Patru marinari trăgeau la chei pasarela de lemn.

Fără să mai aştepte, Mary îşi făcu vânt, alergă de-a lungul scândurii, făcu o săritură, fără să-i pese că s-ar fi putut zdrobi lovindu-se de cocă, şi ateriză pe vas.

Mary se ridică greoi, căci se lovise zdravăn în cădere. Marinarii erau ocupaţi cu manevrele şi nimeni nu remarcase modul uimitor în care ajunsese pe vas. Istovită, se ghemui lângă bord, într-un cotlon ferit de vânt, în spatele unui colac mare de parâme, ca să-şi vină în fire şi să-şi dea, în sfârşit, seama de absurditatea fugii ei.

De ce s-ar mai fi temut acum de Tobias, când stăpâna ei o iubea? Greşise. Aflată sub protecţia Emmei, ar fi putut să-l înfrunte fără frică, măcar ca să-l anunţe că renunţa la moştenire. Îşi irosise prosteşte cea mai frumoasă şansă a vieţii ei.

Se repezi spre bastingaj şi vru să se arunce în apele întunecate ale Canalului Mânecii ca să se întoarcă înot la ţărm. Nava, împinsă de vânt înspre larg, înainta repede, cu toate pânzele sus.

Mary zări luminile tremurătoare îndepărtându-se şi vârtejurile pe care le stârneau curenţii. Înţelese pe dată că n-ar fi putut ajunge înot înapoi. Era prea târziu. Blestemându-şi prostia, se strecură discret în cală şi se lăsă să cadă printre butoaiele pe care le transporta nava comercială.

„*Ei, şi*, îşi zise ca să-şi dea curaj, *va fi de-ajuns să-i scriu Emmei şi să-i povestesc tot. O să înţeleagă şi o să-mi pună o vorba bună pe lângă Tobias, sunt sigură că aşa o să facă. Cu atât mai mult cu cât, odată ajunsă în Franţa, voi putea să-i dau personal domnului de Roan scrisoarea ei, ce nu va risca astfel să fie interceptată.*”

Evocând această perspectivă, Mary se însenină. În definitiv, n-avea de ce să se lamenteze. Din cauza legănării ruliului tot mai puternic, la care se adăugau miasmele de apă de mare, bere şi mucegai, Mary simţi în curând că o apucă greaţa. Nu mai călătorise niciodată pe mare şi începu să creadă că n-o să-i placă niciodată s-o facă, atât de neplăcută i se părea situaţia.

În cele din urmă adormi, ghemuită printre butoaiele legate unele de altele ca să nu se răstoarne.

8

La întoarcerea din Spania, unde nu aflase, din păcate, nimic mai mult decât că povestea cu comoara era cât se poate de adevărată, Tobias debarcase la Dover, profitând de faptul că una dintre corăbiile lui pleca de la Cadiz îndreptându-se către Anglia. Hotărâse pe loc s-o viziteze pe Emma de Mortefontaine, care era asociată şi, ocazional, amanta lui.

Relaţia lor începuse de pe timpul când domnul de Mortefontaine era încă în viaţă. Pentru Emma, singurele merite ale soţului ei erau averea şi pasiunea ce-l făcuse să-i ofere un nume, un rang şi o genealogie demnă de ambiţiile ei. În rest, era atât de nerod şi de plicticos, încât Emma nu rezistase prea mult. La o serată mondenă îl cunoscuse pe Tobias Read, care o sedusese. Amândoi erau făcuţi din acelaşi aluat. Domnul de Mortefontaine aflase în acelaşi timp că nevasta lui se ocupa cu spionajul şi că era încornorat; se înfuriase atât de tare, jurând că va spune tuturor adevărul cu privire la originea ei, încât Emma hotărâse să-l suprime. Tobias Read o ajutase să-şi ducă planul la îndeplinire. În schimb, Emma îi făgăduise că-i va încredinţa administrarea afacerilor ei şi va împărţi cu el beneficiile. Până acum, se înţeleseseră perfect.

— Aş vrea să înţeleg… îl întrebă cu asprime Emma, după ce Tobias îl trimisese pe Omul-în-Negru s-o prindă pe Mary.

Emma ieşise în urma lui în vestibul, ceea ce-l făcu să se simtă foarte încurcat.

— Ştii ce, hai să ne întoarcem în salon, acolo vom fi mai liniştiţi, spuse el pe un ton hotărât, luând-o de braţ, fără să ţină seama de privirile ei furioase.

— Mary Oliver e nepotul meu, continuă Tobias, turnând în două pahare vin de Porto. Îi întinse un pahar Emmei, vizibil deranjată de scena ce avusese loc între două persoane atât de importante pentru ea.

— Nepotul tău? Chiar aşa? Ce coincidenţă, se minună ea, regăsindu-și ca prin farmec luciditatea şi calmul.

Tobias ori nu ştia că Mary era femeie, ori o minţea. În ambele cazuri, instinctul îi spunea Emmei să păstreze secretul.

— Şi ce conflict există între voi, de s-a speriat în halul ăsta? Te cunosc bine, Tobias, şi ştiu cât de nemilos poţi fi, adăugă ea.

— Ei bine, draga mea, suntem asociaţi, aşa că am să-ţi spun. Te plângeai mai devreme că eşti nevoită să renunţi la viaţa ta palpitantă. Îţi ofer una mult mai aventuroasă dacă-mi poţi răspunde la o singură întrebare.

— Şi care ar fi aceea? întrebă pe data Emma, ispitita de această introducere.

— Caut o bijuterie, un pandantiv. Un cerc de jad cu un diamant încrustat în mijloc. Nepotul meu mi l-a furat şi nu ştiu unde l-a ascuns.

— Îl poartă la gât. Dar pandantivul ăsta n-are nicio valoare, sunt sigură, mărturisi Emma, care era în stare să evalueze o piatră preţioasă dintr-o singură privire. Iar tu nu eşti omul care să-şi piardă timpul cu fleacuri. Prin urmare?

— Prin urmare, răspunse Tobias, apropiindu-se şi mai mult de ea, fără această bijuterie, care pare un fleac, nu pot ajunge la cea mai preţioasă comoară ce a fost ascunsă vreodată.

Emma se lăsă pe spătarul fotoliului şi nu-şi putu reţine un zâmbet lacom. Secretarul ei particular era exact aşa cum îşi închipuise. La fel de mincinos şi de viclean ca ea. Asta însă o făcea să-l iubească şi mai mult.

Tobias se pregăti să continue, dar fu întrerupt de Omul-în-Negru, care se întorcea din misiune cu coada între picioare, ţinându-şi batista pe obrazul însângerat. După ce acesta îşi termina raportul, Emma o chemă pe Amanda să se ocupe de rana lui. În ciuda curiozităţii cameristei, omul nu scoase o vorbă. În timp ce-l pansa, Amanda se întreba cum primea stăpâna ei în casă nişte oameni pe cât de necioplţi, pe-atât de neplăcuţi la înfăţişare. Ar fi vrut să discute despre toate acestea cu Mary Oliver, care, gândi ea, ar fi trebuit să se întoarcă până la ora aceea.

Emma şi Tobias rămaseră din nou singuri. Emma profitase de întrerupere ca să cântărească în minte acest nou chilipir.

— Povesteşte, îi ceru ea lui Tobias.

Încă înainte ca el să-şi sfârşească istorisirea, Emma urzise deja un plan diabolic. De câteva zile se frământa, căutând vreun mijloc pentru a-şi consolida influenţa la curte, apărându-se, în acelaşi timp, de acuzaţiile de trădare ce aveau să apară, mai devreme sau mai târziu, compromiţând-o. Fără să ştie, Tobias Read i-l oferise. Emma nu-şi dădea seama dacă el îi spusese totul în legătură cu această comoară şi cu uimitoarele ei chei, dar de un lucru era sigură: chiar dacă cel care avea, pare-se, puterea şi relaţiile necesare atât pentru a găsi comoara, cât şi pentru a o reabilita pe ea la curte era Tobias, Emma intenţiona să împartă ce câştigase cu Mary, nu cu el. Or, Tobias îi dăduse clar de înţeles că nu era dispus să-şi includă nepotul în proiectele sale. Emma trebuia, prin urmare, să-şi folosească viclenia.

Perspectiva aceasta o înfierbânta. Între timp, fără să bănuiască gândurile machiavelice ale iubitei sale, Tobias continua.

— De fapt, nădăjduiam că Omul-în-Negru şi tovarăşii lui reuşiseră să pună mâna pe Mary Oliver şi să recupereze ochiul de jad cât timp am fost plecat. De aceea am fost atât de surprins văzându-l aici. Pot afla cu uşurinţa numele şi destinaţia vasului pe care s-a îmbarcat. Mucosul ăsta n-o să ajungă prea departe.

— Sunt convinsă că ai dreptate, dragul meu, se pisici Emma, aruncându-i o ocheadă înflăcărată.

Înfierbântat, nerăbdarea de a termina odată cu nepotul lui combinându-se cu dorinţa pe care i-o stârnea întotdeauna Emma, Tobias se ridică, o strânse în braţe şi o sărută cu pasiune.

Mary tresări, trezită brusc de lama unei săbii ce-i atingea pieptul.

— Ia te uită ce drăguţ pasager clandestin avem! exclamă o voce batjocoritoare într-o franceză atât de desăvârşită încât Mary îi răspunse, instinctiv, în aceeaşi limbă.

— Nu mă omorî, messire! Am să-mi plătesc drumul!

Toţi cei care o înconjurau izbucniră în râs.

La lumina felinarelor, mai mulţi bărbaţi circulau, rostogolind balercile, butoaiele şi poloboacele din cală peste o scândură înclinată ce ajungea pe punte. Marinarii descărcau, aşadar, încărcătura.

— Ei drăcie, se veseli omul care-şi ţinea arma îndreptată spre inima ei, măcar înţeleg mai bine ce rage el decât vorba câinilor de englezi.

— De unde vii, puştiule? se îmblânzi altul, care coborâse şi el în cala, ţinând în mână o spadă mânjită cu sânge.

Din instinct, Mary bâigui:

— Sunt francez, domnule, şi lucrez pentru doamna de Mortefontaine şi pentru regele meu.

— Chiar aşa? râse acesta, dând la o parte cu o mână înmănuşată spada îndreptată spre pieptul lui Mary.

— Pot să vă jur că e adevărat.

— Ştii cine suntem?

— Sunteţi corsarii Maiestăţii Sale, răspunse fără să ezite Mary, mulţumind cerului pentru lecţiile primite de la Emma.

— Ei bine, Levasseur, băiatul ăsta nu pare deloc prost.

— Aşa-i, căpitane. Dar nu prea mai e timp…

Îi întoarseră pe dată spatele, lăsând-o în plata Domnului.

— Ai dreptate. Grăbeşte transbordarea şi zi-le lui Monier şi Benoit să plaseze praful de puşcă.

— N-am putea s-o remorcăm? întreba Levasseur, vizibil nemulţumit.

— A suferit prea multe stricăciuni. Vântul e tot mai rece. Nava asta ne-ar pune în pericol dacă începe furtuna, aşa cum cred că se va întâmpla.

— Fireşte. Dar nu-mi place să pierd o corabie, chiar aşa deteriorată ca asta.

— Nu tu o pierzi, ci duşmanul! replica celălalt, bătându-l prieteneşte pe umăr.

— Ai dreptate, căpitane, recunoscu numitul Levasseur.

Mary se ridicase în picioare, clătinându-se din pricina raliului, dar hotărâtă să profite de situaţie ca să ajungă la ţărm vie şi nevătămată.

— Căpitane, cuteză ea, văzând că acesta se pregătea să-l urmeze pe Levasseur.

Omul se întoarse, cu un zâmbet pe buzele frumos conturate.

— Du-mă în Franţa. Am nişte informaţii de cea mai mare importanţă pentru domnul de Pontchartrain, ministrul.

După o clipă de surprindere, corsarul izbucni în râs. Îi plăcea tinerelul ăsta, care se clătina caraghios, dar avea întipărită – pe chipul alb ca varul de novice nedeprins să călătorească pe mare – o expresie de hotărâre îndârjită.

— Nici mai mult, nici mai puţin decât atât! îl luă peste picior după ce hohotele de râs i se potoliră. Vino cu mine. Sunt nerăbdător să aflu cum de i-a revenit o asemenea răspundere unui spion aşa de neajutorat ca tine.

Mary nu răspunse. Abia aştepta să iasă la aer curat. Îl întrebă, totuşi, în speranţa de a-şi spori credibilitatea:

— Iartă-mă, căpitane, nu cumva eşti Jean Bart?

Corsarul se încruntă.

— Băiete, dacă eram Jean Bart, la ora asta ai fi purtat pe piept o stea. O steluţă mică, fix aici, adăugă el, întinzând arătătorul spre inima lui Mary şi întărindu-și vorbele printr-un semn cu ochiul.

Mary îşi muşcă limba. Dintre numele corsarilor francezi, acesta era singurul pe care-l reţinuse. Nu ştia dacă Jean Bart era atât de chipeş cum pretindeau prietenele Emmei, dar, dacă ele l-ar fi văzut pe căpitan, cu siguranţă că ar fi scuzat-o pentru confuzia făcută. Cu toate că nu era echipat ca un corsar şi în ciuda vârstei destul de înaintate, înfăţişarea şi privirea lui le-ar fi cucerit.

Pe punte, marinarii jefuiau fără jenă cadavrele englezilor care zăceau într-o baltă de sânge. Alţii, după ce recuperaseră încărcătura navei, scotoceau prin cabine, căutând obiectele de preţ. Văzând masacrul acela, Mary simţi că i se întoarce stomacul pe dos şi alergă, ţinându-se de burtă, să vomite peste bastingaj.

— Bun sosit în marina franceză, matelot, zise corsarul, bătându-l pe spate. De acum înainte eşti la ordinele căpitanului Forbin, Claude de Forbin.

După câteva minute care i se părură o veşnicie, Mary privea, de pe fregata lui Forbin, numită *Perla,* cum cârligele de abordaj erau ridicate, redând libertatea vasului comercial, devenit acum

vas fantomă. *Perla* se îndepărtă de el, cu toate pânzele sus, dusă de un vânt parşiv ce rostogolea nişte nori întunecaţi către est.

Începu să cadă o ploaie deasă, dar niciunul dintre marinarii de pe *Perla* nu părea să-i simtă muşcătura. În ciuda hulei puternice, se grăbeau să pregătească, de la catarge până pe punte, nava să înfrunte furtuna.

Deodată, Mary tresări. Cu un bubuit ca de tunet, corabia engleză izbucni în flăcări, se înălţă pe coama valurilor ca un soare sfârâind, apoi se cufunda în adâncul întunecat al apei biciuite de mulţimea resturilor sfărâmate ce cădeau ca o grindina.

— Coboară la baterie, puştiule! urlă Forbin la urechea lui Mary. Îmi deranjezi oamenii.

Mary dădu din cap, cu inima grea. Nu din pricina marinarilor englezi, cărora nu le văzuse decât umbrele. Se gândea la Cecily. Şi la marinarul care-o zămislise pe ea. În noaptea asta, alte Cecily aveau să cadă pradă mizeriei, din cauza unui război pe care Emma îl considera util pentru interesele ei. Se întrebă cum puteau oamenii să ucidă astfel, fără să simtă niciun regret.

Începu să dârdâie în hainele ei ude leoarcă.

Mary nu-şi aminti cum coborâse sub punte, călăuzită de indicaţiile ce i se dăduseră; nu-şi aminti nici că se rugase pentru sufletele celor înfrânţi. Ţinea minte doar o mână ce o susţinuse când era gata să cadă pe spate şi un zâmbet batjocoritor zărit înainte de a da ochii peste cap.

— Vino-ţi în fire, mucosule! Căpitanul te aşteaptă! mârâi o voce la urechea ei.

Nu reacţionă pe moment, încă buimăcită de un somn bântuit de coşmaruri în care nişte corsari îi turnau pe gât, printr-o pâlnie, un rachiu tare. Înghiţi cu greutate, fără să deschidă ochii. În gură îi stăruia un gust acru, iar limba-i era încleiată.

— Pe toţi dracii, lasă că te scol eu! îşi pierdu răbdarea cel care-o chinuia, zgâlţâind-o.

Trezindu-se de-a binelea, Mary nu avu timp să protesteze, când o voce gravă şi autoritară porunci;

— Lasă-l în pace! E doar un copil.

Surprins, matelotul îi aruncă o privire piezişă personajului aflat în spatele lui, apoi plecă fără să mai insiste. Mary se ridică în picioare, rezistând ameţelii pe care le-o provoca legănarea mării celor obişnuiţi să simtă pământul sub picioare şi se scutură ca să-şi risipească buimăceala.

Se afla într-un spaţiu vast, plin de tunuri aliniate în aşteptarea luptei, cu ţevile sprijinite de sabordurile acoperite cu apărătorile lor. Simţi în nări mirosul de praf de puşcă.

Mary îşi ascuţi privirea ca să distingă silueta celui care-i luase apărarea. Locul nu era destul de luminat ca să-l vadă limpede. Se apropie de necunoscut şi-i mulţumi pentru că intervenise.

— Mi se spune Corneille[2], zise el, simplu.

— Bine, domnule Corneille.

— Doar Corneille. „Domnii“ sunt sus şi, dacă aş fi în locul tău, nu i-aş lăsa să mă aştepte prea mult. Căpitanul nostru e un tip corect şi drept, dar nu toţi sunt ca el; Cruchot, de exemplu, nu e tocmai un sfânt.

— Cine e Cruchot?

— Secundul. Dar să nu afle că-i ştii porecla. Te-ar pedepsi aspru dacă te-ar auzi spunând-o, fie şi în şoaptă.

— E vorba despre Levasseur?

Lui Mary i se păru că necunoscutul surâdea.

— Ai ghicit, făcu el.

— Cum am ajuns aici? mai întrebă Mary, întinzându-se să-şi dezmorţească trupul chinuit.

— Te-ai prăvălit pe scări după ce ai leşinat. Aşa li se întâmpla tuturor prima dată. Moartea are însuşirea stranie de a ne atrage şi de a îngrozi în acelaşi timp. Mirosul de sânge te îngreţoşează, apoi te îmbată. Numai morala ne opreşte. De asta se fac războaie. Ca să potolească setea de a ucide a oamenilor.

Mary era tulburată. Acelaşi lucru i-l spusese şi Emma.

Imaginile măcelului din ziua precedentă îi veniră din nou în minte şi răspunse, simţind iarăşi un nod în stomac:

— Nu cred că mă voi obişnui vreodată cu aşa ceva.

— Ba o să te obişnuieşti, cu siguranţă. Cu toţii ne obişnuim până la urmă.

---

2 ***Corneille,*** cioara (fr.) (n.tr.)

— Hei, tinere spion, se auzi din capul scării o voce amuzată, trebuie să-ţi ies chiar eu în întâmpinare?

Şi Forbin se apropie, alungând întunericul din jur cu lumina pâlpâitoare a felinarului său.

— Nu te supăra pe el, căpitane, zise Corneille, pe care acum Mary îl putea vedea.

Marinarul şedea neglijent pe un tun. Ochii lui albaştri, veseli, o priveau. Buzele fine îi erau tivite de o barbă neagră, prin care-şi trecea mereu degetele mâinii drepte. Braţul stâng, terminat printr-un ciot la înălţimea cotului, i se odihnea pe genunchiul îndoit. Avea o frunte înaltă şi netedă, tăbăcită de soarele şi vântul din larg.

Mary îi zâmbi, mulţumită că avea deja un aliat pe navă. Se întoarse însă repede spre căpitan şi făcu o plecăciune, neştiind care erau obiceiurile acestor oameni ai mării. Forbin izbucni într-un râs tunător şi o bătu uşor pe obraz.

— Păstrează chestiile astea pentru Maiestatea Sa. Urmează-mă, avem de vorbit.

— La ordin, căpitane, răspunse Mary, ruşinată, hotărând să nu se mai lase luată peste picior.

— Aşa mai merge. Cum ziceai că te cheamă?

— Oliv… Olivier, domnule, rectifică ea la timp, amintindu-şi că se dăduse drept francez.

Forbin îi întinse felinarul, iar Mary urcă treptele, având grijă să nu alunece pe cele ude. Şi Corneille, şi Forbin urmăriră, cu priviri de cunoscători, mişcările şoldurilor lui Mary, mulate de pantalonii strâmţi, schimbând apoi o ocheadă complice.

În timp ce Corneille chicotea, Forbin îşi ajunse din urmă pe punte prizoniera, ferm hotărât să-i smulgă tot adevărul.

9

Perla arăta grozav sub soarele blând al dimineţii. Pânzele fâlfâiau în văzduhul ce se înseninase de cu zori. Marinarii forfoteau de pe punte până în vârful catargelor. Din când în când, câte un talaz mai aducea aminte de furtună, făcând-o pe Mary să-şi piardă echilibrul. Constată însă cu plăcere că acum, spre deosebire de ziua de ieri, aerul de mare nu-i mai întorcea stomacul pe dos, ci-i stârnea o foame cu atât mai cumplita, cu cât trecuse mult timp de când mâncase ultima data, iar de la bucătăria situată între cele doua punţi venea o aromă călduţă de pui fript ce-i gâdila nările.

— Nu-i aşa că-i frumoasă? spuse Forbin, arătând cu un gest larg corabia, despre care vorbea ca despre o femeie.

Întinse un deget către proră.

— Uită-te, adăugă el, cum fiece mişcare a acestei fregate respiră ritmul oceanului. I-am adus modificări pentru asta. Ca să alunece pe apă, să se înşurubeze, să se topească în ea, să prindă vântul şi să îmblânzească elementele ca să le poată stăpâni mai bine. Sunt convins că, acum, aceasta este cea mai rezistentă, cea mai rapidă şi cea mai uimitoare dintre toate navele din marina franceză. Ce zici de asta, Olivier?

— Ce să zic, căpitane, eu nu mă pricep la lucrurile astea, dar vorbeşti cu atâta convingere, încât sunt sigur că ai dreptate, declară Mary cu sinceritate.

Forbin se îndepărtă cu un pas şi o scrută gânditor cu privirea din cap până-n picioare. Apoi, zărindu-l pe Levasseur, care împărţea ordine ofiţerilor de pe navă, îi strigă:

— Să nu mă deranjeze nimeni!

După câteva clipe, ajunseră pe dunetă, între caronament şi arborele artimon. Forbin închise uşa cabinei în urma lui Mary. Interiorul era la fel de luxos ca şi cabinetul Emmei de Mortefontaine, iar licoarea pe care căpitanul o turnă în paharul lui Mary îi aminti acesteia de vinul pe care-l savura, râzând prea tare, după ce făcea dragoste cu stăpâna ei.

— Te ascult, Olivier, zise Forbin, împingând spre ea un coşuleţ plin cu fructe şi biscuiţi.

Riscând să-l supere, Mary înfulecă, între două înghiţituri de vin, câţiva biscuiţi înainte de a scoate vreun cuvânt, ascunzându-şi lăcomia prin acele gesturi sclifosite pe care le învăţase de la Emma.

Claude de Forbin rămase tăcut, şezând comod în fotoliul din spatele biroului său şi aşteptând cu răbdare. Mary observă amuzamentul de pe chipul lui, dar nu se sinchisi, amintindu-şi că Cecily spunea adesea: „*Dacă tot e să mori, măcar să mori cu burta plină*“. De fapt, Mary nici nu-şi închipuise până atunci că avea un stomac atât de încăpător!

După ce se sătură, recunoscătoare că Forbin fusese atât de înţelegător, se rezemă de spătarul moale al fotoliului şi se pregăti să i se destăinuiască. Să-i mărturisească, adică, lucrurile despre care credea că i-ar fi pe plac lui Forbin.

— Îmi era puţin cam foame, se scuză, totuşi, regăsindu-și bunele maniere.

— Aşa mi s-a părut şi mie, râse Forbin. Te-ai săturat?

— Da, căpitane. Mulţumesc.

— Nu te grăbi să-mi mulţumeşti. Aşteaptă să-mi fac o părere despre povestea ta.

Mary dădu din cap şi începu:

— Acum două luni, am fost angajat ca secretar particular al doamnei de Mortefontaine. Ea mă apreciază foarte mult, domnule, şi mi-a dezvăluit rolul pe care-l joacă pentru a servi interesele ţării ei şi pe cele ale regelui Iacob, gonit pe nedrept din Anglia de nemernicii aceia de protestanţi.

— N-am nevoie de lecţii de istorie, o întrerupse Forbin. Toate astea le ştiu. Dar faptul că doamna de Mortefontaine e o spioană nu explică prezenţa ta pe nava aceea comercială şi ăsta e lucrul ce mă interesează pe mine.

— Ajung şi la asta, căpitane. Activitatea doamnei a fost descoperită acum opt zile, aşa că nu mai putea risca să expedieze prin poştă ultimele informaţii pe care le obţinuse. Prin urmare, mi-a poruncit să le duc personal. Din păcate, am fost victima unei agresiuni pe când mă aflam în port, gata de îmbarcare. N-am reuşit să scap de urmăritor decât sărind pe

puntea primului vas ce tocmai ridica ancora şi ascunzându-mă ca un hoţ, cu toate că nu sunt aşa ceva, adăuga Mary.

— Ai vreo dovadă în sprijinul vorbelor tale?

Mary vârî mâna în buzunarul interior al jiletcii, unde pusese scrisoarea înainte de neplăcuta întâlnire cu Tobias Read. Spre marea ei dezamăgire, degeaba scotoci prin buzunar. Era gol. Maşinal, îşi duse mâna la gât. Dispăruseră şi cele două lănțișoare.

Forbin deschise un sertar al biroului şi scoase dinăuntru ochiul de jad, pandantivul de smarald şi plicul desfăcut pe care-l împinse spre ea.

— Asta căutai? întrebă el.

Mary dădu din cap.

— Ştii ce cred eu, Olivier?

Mary nu răspunse, deşi bănuiala ce-i trecuse prin minte o îngrozi deodată. Forbin se ridică, ocoli biroul şi se aşeză pe colţul acestuia, dominând-o cu statura lui impunătoare.

— Cred că minţi.

Apoi scoase, cu o mişcare iute, spada din teaca atârnată la cingătoare şi-i propti vârful sub bărbia ridicată a fetei. Privirile li se întâlniră. A lui Mary era sfidătoare.

Scena aceasta îi amintea de o alta, ce se sfârșise într-un mod cum nu se poate mai plăcut. Această amintire o îmbăta cu atât mai mult cu cât Forbin i se părea şi mai tulburător decât iubita ei din Anglia.

— Descheie-te la cămaşă.

Fără să fie prea mirată, Mary se supuse. Cel care-i pipăise pieptul ca să-i fure bijuteriile îi raportase căpitanului descoperirea făcută. Forbin îşi plimbă vârful spadei pe traheea ei, oprindu-se asupra rotunjimilor ascunse sub bandajul strâns.

— Cred că te cam deranjează.

— Nu atât de mult ca vârful lamei tale, căpitane, îl înfruntă ea, cu un aer ironic şi dezinvolt.

Zâmbind, Forbin îşi retrase arma. Se priviră o clipă în tăcere, cântărindu-se reciproc din ochi, şi, deodată, o tensiune ce sporea neîncetat, o dorinţă de neînfrânat puseră stăpânire pe ei.

Se auziră bătăi în uşă. Claude de Forbin nici nu se clinti; nici el, nici prizoniera lui nu se îndurau să rupă acea vrajă carnală ce-i cuprinsese.

— Se vede pământul, căpitane.

Tonul iritat al lui Levasseur îl readuse pe Forbin la obligaţiile lui de comandant.

— Vin imediat! strigă el.

Îşi puse spada la loc în teacă, se ridică de pe colţul biroului şi se apropie de Mary.

— Aranjează-ţi ţinuta, doamnă.

Cu degetele tremurânde, Mary îşi încheie cămaşa. Claude de Forbin se aplecă şi-i şopti la ureche:

— Nu ştie nimeni în afară de mine şi de Corneille. Ai avut dreptate să fugi după ce ai fost demascată. Fii sigură, doamnă de Mortefontaine, că domnul de Pontchartrain îţi va răsplăti dârzenia.

Mirarea lui Mary se pierdu în sărutul pe care îl depuse pe buzele ei Forbin înainte de a ieşi, lăsând-o buimăcită cum nu mai fusese în viaţa ei. Se strădui să-şi vină în fire şi începu să cugete la situaţia în care se trezise, întrebându-se ce ar fi făcut Emma dacă ar fi fost în locul ei. Zâmbi. Cu siguranţă că ar fi acceptat să fie ceea ce voia Forbin! N-avea decât de câştigat. Cât despre Emma, Mary era convinsă că ar înţelege-o.

Îşi adună de pe birou bijuteriile şi şi le puse la locul lor. Apoi ieşi din cabină şi, ca să nu le stea în drum marinarilor, se rezemă cu coatele de bastingaj, privind berbecii de spumă ce alergau pe crestele valurilor legănate de briza uşoară. Se apropiau încet de coasta franceză, iar Mary îşi îndreptă atenţia asupra manevrelor fregatei, fără să reţină decât imaginea plăcută a mateloţilor care-şi vedeau de treburi, fie pe punte, fie urcaţi pe catarge.

De cum trecură de intrarea fortificată, putură vedea portul Brest, împrejmuit din toate părţile cu ziduri. Rada era înţesată cu corăbii de diverse tonaje. *Perla* se opri la arsenalul unde erau construite, armate, reparate şi întreţinute navele de război ale marinei franceze. Din escadra lui Forbin mai făceau parte, în afară de *Perla,* încă două vase, ce fură şi ele amarate alături. Claude de Forbin se întorcea dintr-o campanie de două luni pe

mare. Urma să rămână în port două săptămâni, pentru aprovizionare.

În timp ce oamenii de pe chei prindeau parâmele de amaraj aruncate de la bord, Mary căută cu privirea silueta lui Forbin printre ceilalţi ofiţeri adunaţi pe dunetă, purtând tricornuri peste perucile ondulate şi îmbrăcaţi în costume identice, de albastru-regal.

Forbin însă nu mai ţinea cont de nicio modă de când se întorsese din Siam, unde fusese trimis ca ambasador. De atunci, rămăsese cu o preferinţă accentuată pentru veşminte excentrice, care se potriveau bine cu firea lui de meridional impulsiv şi epicurian. Prin urmare, arbora cu mândrie o haină acoperita cu broderii viu colorate, în care predominau roşul de nuanţa garanţei[3] şi purpuriul. La brâu purta într-o parte un *kriss* malaez, în cealaltă, o spadă. Pălăria de forma unei căpăţâni de sfeclă de zahăr îi era acoperită cu pene. Pielea cuirasei ce-i proteja coapsele aproape că nu se mai vedea sub aurul şi arama cataramelor. Puţin îi păsa de faptul că mulţi dintre cei care nu-l aveau la suflet glumeau pe socoteala ţinutei lui. Ministrul şi regele îl apreciau însă pe Claude de Forbin atât pentru carisma şi calităţile sale de navigator, cât şi pentru felul lui de a vorbi fără ocolişuri.

Mary îi studie îndelung profilul voluntar, uimită să vadă cât de senine erau trăsăturile lui. Brusc, simţi că nu mai e atât de nerăbdătoare să se întoarcă în Anglia.

Ce să facă acolo? Să trăiască în umbra Emmei, când putea la fel de bine, după exemplul acesteia şi folosindu-se de ceea ce învăţase de la ea, să-şi câştige libertatea?

„*Claude de Forbin, cred că-mi placi*“, îşi spuse Mary.

— Vino, puştiule! porunci vocea gravă a lui Corneille, întrerupându-i şirul gândurilor.

Mary se luă după el fără să crâcnească. Coborâră pasarela, lăsându-i pe Forbin şi pe ofiţerii lui ocupaţi cu rapoartele şi controalele.

---

3 Garanţa sau roibă, planta cățărătoare din familia rubiaceelor, din a cărei rădăcina se extrage alizarina, substanţa colorantă roşie, (n.tr.)

Mary nu întrebă nimic, fiind sigură că marinarul îndeplinea un ordin dat de căpitan. Îl urmă fără ezitare de-a lungul ulicioarelor ce se îndepărtau de arsenal, urcând spre centrul oraşului Brest.

Corneille mergea repede, cu paşi siguri, povestindu-i că se născuse în acest oraş, unde comerţul maritim era cea mai importantă ocupaţie a locuitorilor.

— Numai Toulonul se mai poate lăuda cu un arsenal ca al nostru, îi explică el, după ce-i înşirase toate modificările proiectate de domnul de Vauban pentru ca oraşul să fie de necucerit.

Pe ţărm, fuseseră ridicate sau consolidate zidurile de incintă, iar mai multe rade succesive ar fi reţinut fără greş navele inamice care ar fi îndrăznit să se apropie.

— Gloria lui Jean Bart, care îşi are sediul la Dunkerque, a îndepărtat inimile francezilor de Brest. Şi e mare păcat, cugetă Corneille. Fără Claude de Forbin, Jean Bart n-ar fi ajuns ceea ce este.

Mary ar fi dorit să capete mai multe lămuriri în această privinţă, ca să afle mai multe despre aceşti doi oameni, dar Corneille se opri în faţa unei magherniţe cu acoperiş ţuguiat şi scoase din buzunarul vestei o cheie.

— Am ajuns. Asta e casa lui, doamnă.

Descuie, împinse uşa şi o pofti să intre. Departe de urechi indiscrete, Corneille se grăbi să adauge, în timp ce deschidea larg obloanele interioare ca să lase lumina să pătrundă în încăpere:

— Iartă-mă că te-am percheziţionat. Dacă aş fi ghicit că eşti femeie, n-aş fi făcut-o.

Şovăi o clipă, apoi, zâmbind larg, continuă şugubăţ:

— Cu toate că…

Mary întoarse capul, înroşindu-se, ceea ce îl amuză pe Corneille, care-i mai spuse, arătând spre scară:

— În odaia din stânga e un cufăr plin cu rochii. Poţi alege ceva cu care să te îmbraci. Eu mă duc să bat la uşa slujnicei. Stă la două străzi de aici şi se îngrijeşte de casă când căpitanul e plecat pe mare şi, de altfel, şi când e acasă. O să-ţi aducă, nu peste mult timp, apă pentru baie. Ai tot timpul, căpitanul are de rezolvat multe formalităţi înainte de a veni aici.

Lui Mary îi veni să-l întrebe ironic dacă avea de ales, dar nu mai apucă s-o facă; fluierând, Corneille se răsuci pe călcâie, îi făcu vesel cu ochiul şi plecă. „*Pe legea mea, îşi spuse Mary, ordinul ăsta nu pare prea greu de îndeplinit. Domnule de Forbin, chiar dacă manierele tale lasă de dorit, e clar că ştii ce le place femeilor.*"

Aşa că se pregăti să se conformeze, mai ales că ameţeala provocată de ruliu mai stăruia încă în creierul şi în mişcările ei. O baie caldă avea s-o învioreze.

Era deja în pragul odăii de sus, când o voce feminină o interpelă din josul scării.

— Hei, marinarule! Cine ţi-a dat voie?…

Mary se opri locului şi văzu o femeie zdravănă, dar sprintenă, care urca în fugă treptele. „*Claude de Forbin era bine păzit*", remarcă ea, amuzată. Aşteptă ca interlocutoarea ei să ajungă pe palier şi abia apoi îi răspunse:

— Chiar domnul de Forbin m-a invitat aici.

— Eşti cumva acea tânără doamnă? se miră femeia.

— Da, şi abia aştept să-mi schimb hainele astea, adăugă Mary, făcând, bine dispusă, un pas spre ea.

Slujnica făcu o mică reverenţă şi începu să se scuze.

— Nu-i nimic, o linişti Mary. Aveai toate motivele să fii surprinsă văzându-mă în ţinuta asta.

— Asta aşa e, doamnă, consimţi femeia, dar fără să-i mai spună cât de şocantă şi de nelalocul ei i se păruse înfăţişarea fetei, mai ales că musafira domnului de Forbin îi zâmbea cu atâta drăgălăşenie.

— Cum te cheamă?

— Perrine, doamnă, răspunse femeia, deschizând obloanele interioare ale ferestrelor odăii.

Soarele ce cobora la orizont pătrunse înăuntru.

— Cabinetul de toaletă este aici, arătă Perrine spre un mic spaţiu alăturat odăii, în care un hârdău aştepta să fie umplut cu apă caldă pentru baie. Lângă el, pe o măsuţă cu oglindă, erau tot felul de creme, uleiuri preţioase, cutii cu pudră, piepteni şi perii.

— Mă duc să aduc apa. Corneille a scos apă din puţ şi a pus-o la încălzit.

— Mulţumesc, eşti foarte drăguţă.

Perrine ieşi fără să mai spună nimic. „*Hotărât lucru*, îşi zise, *de data asta, domnul de Forbin ne-a adus o persoană foarte ciudată.*“ Niciuna dintre doamnele care mai trecuseră pe acolo nu catadicsise vreodată să-i mulţumească.

Rămasă singură, Mary deschise cufărul despre care-i vorbise Corneille, curioasă să-i cerceteze conţinutul. Înăuntru erau o mulţime de rochii împăturite cu grijă şi îndemânare, scrobite, care mai de care mai cochete, împodobite cu noduri şi panglici, ca toaletele purtate de Emma şi de prietenele ei.

Mary le întinse pe pat ca să le vadă mai bine.

— Nu vă plac? se îngrijoră Perrine, care se întorsese cărând două găleţi cu apă fierbinte.

Observase expresia de nemulţumire de pe chipul lui Mary. Dar cum era să-i spună aceasta că i-ar fi fost mult mai la îndemână daca ar fi trebuit să-şi pună un costum bărbătesc?

— Mă tem că nu sunt pe măsura mea, minţi Mary.

— Nicio grijă, le pot ajusta. Sunt obişnuită să fac treaba asta, îi scăpă femeii, care se înroşi ca focul dându-şi seama că făcuse o gafă.

Se apucă pe dată să umple hârdăul.

Orgoliul lui Mary fusese rânit. Ce-şi închipuia Forbin despre ea? Rochiile acelea, luate probabil ca pradă la jefuirea unor corăbii, fuseseră purtate şi de alte femei. Pentru plăcerea căpitanului. Ea n-avea deloc intenţia să procedeze ca şi celelalte.

Corneille intră şi el în încăpere, aruncă o privire zeflemitoare spre rochii şi se duse să golească în hârdău găleata cu apă pe care-o adusese, în timp ce Perrine cobora scările ca să mai aducă şi ea una. Mary se îndrepta spre el.

— Corneille, fă-mi un serviciu. Ia banii ăştia şi cumpără-mi un costum mai curat decât e al meu. Ca să am cu ce să mă schimb. Un costum bărbătesc, specifică ea.

— Lui Forbin n-o să-i placă asta.

— Puţin îmi pasă, răspunse Mary, zâmbind. Fiecare cu gusturile lui.

Corneille pricepu că făcea aluzie la preferinţele neobişnuite ale căpitanului în materie de îmbrăcăminte, şi nu insistă. Dispăru, în timp ce Perrine se întorcea.

După ultimele găleţi turnate în hârdău, baia era pregătită. Mary îi mulţumi încă o dată femeii şi, trăgând perdeaua ce despărţea cabinetul de odaie, se dezbrăcă şi se afundă cu voluptate în apa caldă, refuzând oferta Perrinei s-o ajute să se spele pe spate. Era în stare să se descurce şi singură.

Forbin ştiuse ce face. Ar fi fost păcat să nu se supună ordinelor lui. Mary îşi făgădui să nu uite acest lucru atunci când el avea să-şi facă apariţia.

10

Când apa începu să se răcească, Mary ieşi fără regret din baie. Şi trupul, şi sufletul îi erau înviorate. Se frecă zdravăn cu prosopul, stând în faţa oglinzii cu cadru de pe măsuţă. Era acum o femeie în toată puterea cuvântului; ba chiar una drăguţă, cu toate că avea sâni mici. Emma îi spusese că era destul de drăguţă ca să aibă întreaga lume la picioare. Era gata să încerce. Trase perdelele şi intră fără grabă în cameră.

Pe pat, în locul toaletelor pe care le refuzase, găsi două rânduri de haine. Un costum bărbătesc, croit după moda franţuzească, şi o rochie simplă de bumbac, ce semăna mai curând cu îmbrăcămintea Perrinei decât cu cea a iubitelor lui Forbin.

Corneille înţelesese foarte bine ce anume o deranjase.

Mary nu mai purtase haine femeieşti de când avea şapte ani. Curiozitatea o făcu să-şi pună pe ea rochia aceea, ce i se păru pe moment o deghizare din cele mai neobişnuite. Jupoanele îi rotunjeau şoldurile, corsetul cu balene îi cambra sânii, puşi în valoare de decolteul adânc. Se întoarse în cabinetul de toaletă şi, folosind obiectele aflate la îndemână, îşi perie energic părul auriu, pe care îl lega de obicei cu un şnur din piele, lăsându-şi buclele să cadă în voie pe umeri.

Atunci, oglinda răsfrânse imaginea unei alte fiinţe. A dublurii ei, pe care o renegase atâta amar de vreme.

— Doamnă, arăţi sublim!

Nu-i mai lipsea decât puţin fard pe obraji. Apăru însă şi acesta atunci când Forbin se ivi fără veste în pragul uşii. Mary nu-l auzise intrând.

— Eu… bâigui ea, paralizată de felul cum fusese luată prin surprindere, tulburată de prezenţa lui lacomă, de cămaşa lui albă, desfăcută până la brâu.

Şi de sclipirea aceea din privirea lui ce o poseda deja.

Dintr-un pas ajunse în faţa ei. Cu o mâna, îi culese slăbiciunea. Îi termină fraza cu o sărutare. Iar Mary se văzu

abordată de corsar ca o navă atacată pe mare. Se predă fără împotrivire, lăsându-l să-i dezgolească umerii cu sărutări şi să-i dezlege corsetul, ce o sufoca acum mai mult decât fâşiile de pânză pe care le purtase atâta timp.

Regăsind instinctiv plăcerea cunoscută în timpul acelor jocuri pe care Emma le prelungea cât mai mult, degetele lui Mary începură să exploreze pielea uscată de vântul din larg a bărbatului, descoperind cicatrice neştiute, căutând să aprofundeze pe buzele lui o experienţă ce devenea o descoperire.

Rochia îi alunecă la picioare. Buzele lui Forbin urmăriră şi reinventară trupul acela de femeie ce se cambra ca să se ofere cât mai mult. Dar pe când Mary se simţea copleşita de plăcere, el se ridică, lăsând-o frustrată de mângâierile întrerupte.

Se întoarse pe călcâie şi plecă, fără o vorbă; lui Mary aproape că-i dădură lacrimile. Uşa se închise încet, iar paşii se pierdură pe trepte. După câteva minute, îmbrăcată din nou şi descumpănită, Mary se întrebă dacă nu cumva fusese doar un vis.

Aşteptă să se liniştească şi să-şi vină în fire, apoi trase adânc aer în piept. Ştergându-şi palmele umede de poalele rochiei, coborî scara, cu un surâs pe buze, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

În sufragerie, pe masa acoperita cu o faţă de masă albă, se aflau farfurii şi tacâmuri. Lumânările aprinse răspândeau o lumină blândă. Obloanele fuseseră coborâte, iar miresmele îmbietoare ce veneau din bucătărie o făcură să-şi spună că, pe când ea lenevea, Perrine se întrecuse pe sine. Forbin o aştepta, tolănit într-un fotoliu, în faţa şemineului în care vreascurile trosneau; avea între buze o lulea din care ieşea fum.

— Ai şi un prenume, doamnă de Mortefontaine? o întrebă, zâmbind, când Mary se opri în faţa lui, afişând o siguranţă de sine prefăcută.

— Emma.

— Mă tulburi, Emma. Nespus de mult, afirmă el între două fumuri.

— Şi tu pe mine, de asemenea, căpitane, răspunse Mary, întinzându-şi mâinile îngheţate către focul din vatră.

Nu se uita la el, ca să-şi poată controla mai lesne simţurile aţâţate.

— De ce ai mai scris scrisoarea aceea dacă oricum aveai de gând să vii personal în Franţa ca să dai raportul? întrebă fără veste Forbin.

— Din prudenţă. Dacă aş fi fost prinsă, aş fi aranjat să fie expediată.

— Dacă ai fi fost prinsă, n-ai fi avut timp s-o faci.

— Sunt destul de deşteaptă ca să nu mă las prinsă! replică Mary, înfruntându-l.

Acest interogatoriu o irita. Nu-i făcea plăcere să-l mintă, deşi faptul că acceptase o altă identitate o plasa pe o poziţie la care Mary Read probabil că n-ar fi avut acces.

— Cu toate acestea, eu am reuşit să te prind! râse Forbin.

Mary se înfurie.

— Încă nu, căpitane!

— Nu te mai juca aşa cu vorbele, Emma! Ştii bine că nu este decât o chestiune de timp. Îmi place să înţeleg ce se-ntâmplă. Iar în povestea asta e ceva ce-mi scapă. Nu te porţi ca un spion.

Mary surâse şi-l provocă, cinică, din nou:

— Pretinzi cumva că le ştii pe toate, domnule de Forbin? Cred că exagerezi!

El izbucni în râsul acela ce o dezarma. Mary se lăsă în fotoliu, sprijinindu-şi braţele pe rezemătoare, ca să se stăpânească. În clipa aceea nu-şi dădea prea bine seama dacă-i venea să-l ia la palme sau să-l îmbrăţişeze. Forbin era derutant, fermecător, ironic, senzual şi... N-avea rost să caute scuze pentru slăbiciunea ei. Simţea clar că omul acela va juca în viaţa ei un rol la fel de important ca Emma. Avea multe de învăţat de la el. Iar Mary era dornică să înveţe, înţelegând că doar cu preţul acesta se va putea înălţa deasupra condiţiei sale.

Sau, eventual, măritându-se cu un gentilom care s-o înnobileze, aşa cum făcuse Emma.

Fără să-şi dea seama pe unde-i umblau gândurile, Forbin se linişti şi se scuză:

— Iartă-mă, Emma. M-am purtat ca un bădăran. Singura mea scuză este un sânge nobil care, din cauza nenorocului, a devenit nestăpânit şi ironic. Încă din copilărie, am fost lipsit de ceea ce

mi se cuvenea de drept şi doar hotărârea şi instinctul m-au făcut să devin ceea ce sunt astăzi. Dacă ar fi să judec după dezinvoltura cu care porţi haine atât de neobişnuite, aproape că aş crede, draga prietenă, că eşti la fel de răutăcioasă, ageră şi libertină ca mine...

— Nu-ţi permit... începu Mary, de formă, căci era foarte încântată de faptul că el avea dreptate, şi acest început de confidenţe îi încuraja hotărârea.

— Haide, Emma, insistă Forbin, jucându-se cu pipa ce se stingea. Nu-s prost. Spionii şi spioanele sunt adesea nişte intriganţi, nişte oportunişti pe care cei puternici îi plasează în locurile cele mai potrivite pentru a le pune în valoare talentele. Iar tu, scumpo, ai talent, nu glumă, dacă ai reuşit să devii acum ingenua emoţionantă pe care o văd în casa mea.

Vorbele lui o măguliră pe Mary. Din moment ce nu era nici ceea ce credea el, nici ceea ce părea să fie înseamnă că reuşea să păcălească lumea, să intre în pielea unor personaje, aşa cum făceau cele mai grozave actriţe. Acest gând îi aduse pe buze un zâmbet neprefăcut.

— Aşa mai merge, aproba Forbin

— Hai să vorbim de la egal la egal, bine?

Drept răspuns, el se ridică, îşi lăsă luleaua pe un gheridon şi-i întinse o mână împodobita cu inele cu rubin.

— Să mâncăm...

De cum îşi puse mâna într-a lui, Mary se simţi lipită cu putere de pieptul lui, având braţul răsucit la spate ca să nu poată opune rezistenţă. Buzele lui Forbin îi ciupiră uşor gâtul, stârnindu-i o tulburare pe care-i fu cu neputinţă s-o ascundă.

— Nu vei fi niciodată egala mea, doamnă, mă doreşti prea mult, se umflă el în pene.

Chiar că merita o palmă. Dar Mary se mulţumi să-l pună la punct.

— Ai uitat cumva, dintre calităţile pe care trebuie să le aibă o spioană, prefăcătoria?

— Pulsul te trădează.

— Şi al tău, la fel. Vezi, dragul meu, suntem la egalitate.

— Nu mai departe decât mâine în zori ai să-mi mulţumeşti, o asigură el, dezmierdându-i cu buzele sânul ce palpita.

Ea se eliberă folosind una din figurile învăţate de la maestrul de scrimă care-o antrenase la lady Read. Forbin rămase cu gura căscată văzând că Mary reuşise să-i scape din strânsoare.

— Cum dracu’ ai…?! exclamă el, uluit.

Mary înălţă capul, îşi îndreptă spatele şi-i aruncă o privire luminoasă.

— Aşadar, domnule, se pare că, împotriva aşteptărilor, ai şi tu câte ceva de învăţat de la mine. Să mâncăm! Deocamdată, adăugă ea, îndreptându-se către masa întinsă.

Forbin se înclină şi-i ţinu scaunul sa se aşeze. În timp ce, la chemarea clopoţelului, Perrine se înfăţişă şi le servi o supă cremă de mazăre cu slănină, căpitanul decise să-i ofere un armistiţiu în ceea ce privea disputele lor verbale.

— Nu vreau să-ţi fac niciun rău, Emma, declară el, pe când Mary savura mâncarea. După cum spuneam, am o fire bănuitoare şi vorbesc de multe ori atunci când ar trebui să tac. Eşti o enigma pentru mine, scumpo, iar întrebările mele nu urmăresc alt scop decât să te cunosc mai bine. Aş vrea să nu te mai simţi ofensată de ele, o asigură.

— Fie, consimţi Mary. Sunt văduva domnului de Mortefontaine, armator de felul lui, şi spioană, cel puţin până acum.

Perrine veni să schimbe farfuriile. Tăcură amândoi. Mary însă avu impresia că Forbin de-abia se stăpânea. Pe chipul lui se citea iritarea. Dar Mary n-avu timp să se întrebe care era motivul. Abia ieşise Perrine din odaie, după ce-i servise, când el spuse pe un ton rece:

— Vreau să te descopăr, doamnă, însă nu sub trăsăturile unei uzurpatoare.

Mary încasă în plin lovitura, dar rămase netulburată:

— Ce te face să crezi aşa ceva, domnule de Forbin? întrebă ea, ducând o la gură pulpă de pui.

— Faptul că o cunosc pe adevărata Emma de Mortefontaine.

— Pricep, făcu Mary, fără să înceapă să se scuze.

Ba chiar, dimpotrivă, atacă:

— Păi tu însuţi, căpitane, m-ai numit astfel, nevrând să asculţi adevărul pe care ţi-l spuneam, nu-ţi mai aminteşti? Ce voiai să fac, să mă las ucisă? Din moment ce ştiai, de ce m-ai păcălit?

— Chiar din cauza conţinutului acelui bilet pe care-l aveai la tine. Femeie fiind, era imposibil să fii, aşa cum pretindeai, secretarul Emmei. Emma îi spusese domnului de Pontchartrain, ministrul meu, că era supravegheată şi demascată, şi că se temea pentru viaţa ei. Era posibil ca tu s-o fi asasinat ca să-i faci un serviciu regelui Wilhelm.

— Crezi că sunt o spioană aflată în slujba lui? se miră Mary.

— Într-adevăr, aşa am crezut, mărturisi Forbin, şi de aceea am recurs la această mică stratagemă. O adevărată spioană însă n-ar fi căzut într-o capcană atât de grosolană. Fapt ce mi-a stârnit curiozitatea de a afla cine se ascunde, de fapt, în spatele acestei măşti şi a acestor haine de valet. Cred, doamnă, că ai înşelat-o pe Emma de Mortefontaine în privinţa adevăratei tale identităţi. Şi eu m-aş fi păcălit, dacă nu te-ar fi percheziţionat Corneille.

— S-o iau ca pe un compliment?

— Doar dacă-mi spui, în sfârşit, adevărul.

Mary dădu din cap şi, preferând să-i mărturisească adevărul, din moment ce o cunoştea pe Emma, îi spuse toată povestea ei. Copilăria legănată de iubirea lui Cecily, perioada petrecută la lady Read, reîntâlnirea cu Tobias şi consecinţele ei. Când îşi sfârşi istorisirea, ajunseră la desert, iar Forbin se felicită constatând că, din nou, instinctul nu-l înşelase: Mary Read părea să fie cu totul altfel decât celelalte femei pe care le cunoscuse vreodată. Intrigat, îşi făgădui să verifice acest fapt.

Se ridică, în timp ce Perrine, încântată de complimentele lui Mary pentru felul cum gătea, strângea fără grabă masa şi-i ţinu scaunul fetei ca s-o ajute să se ridice; cu privirea arzând de dorinţa ce-l mistuia, o conduse către scară.

— Vino, îi spuse, simplu.

Uşa se trânti, înăbuşind zgomotul respiraţiilor precipitate, iar Forbin o cuprinse cu patimă în braţe.

— Îţi mulţumesc pentru încredere, îi şopti la ureche, îmbătat de mireasma pielii ei.

— Mai trebuie să-ţi fac o ultimă destăinuire, căpitane, se încumetă Mary.

— Şi anume? întrebă el acoperindu-i gâtul cu sărutări şi ridicându-i cu amândouă mâinile părul, ca să se înfrupte şi mai bine.

Mary şopti dintr-o răsuflare, stăpânindu-și un geamăt:

— În noaptea asta, vei fi primul.

Forbin se dezlipi de ea, privind-o drept în ochi ca să descopere minciuna, apoi recunoscu încă o dată adevărul şi o jertfi fără şovăire orgoliului său.

În zori, Mary mărturisi, învinsă, că n-ar fi putut să spere un profesor mai bun decât el în acest domeniu. La care el răspunse, cu aerul acela superior ce-o enerva atât de tare:

— Ştiu.

După care adormi ca un copil răsfăţat.

În zilele următoare, Mary învăţă de la Forbin mult mai multe decât ar fi crezut.

În timpul zilei, îmbrăcată în costumul ei de marinar, îl însoţea alături de Corneille la arsenal, unde munceau la reparaţiile de care avea nevoie *Perla.* Nava suferise tot felul de avarii mai mici sau mai mari. Fiecare cursă punea corăbiile la încercare şi, chiar în lipsa luptelor, trunchiurile de copaci sau alte deşeuri ce pluteau între două ape loveau coca sau dereglau cârma; fără să mai vorbim despre algele ce se înmulţeau pe carenă chiar din primele săptămâni de navigaţie.

De cum ajungeau la ţărm, erau dezarmate, lustruite, vopsite, pânzele erau cârpite, iar catargele – reparate pe şantiere. Majoritatea marinarilor profitau ca să-şi viziteze familiile, lăsând în grija muncitorilor specializaţi teritoriul pe care-şi petrecuseră atâtea zile.

Forbin îi făcuse rost lui Mary de un permis de liberă trecere, încântat s-o vadă interesată de această meserie şi de aceste preocupări bărbăteşti.

Mary nu se prefăcea. Universul marinarilor o fascina. Fără îndoială, din cauza celor pe care Cecily îi iubise atât de mult. Poate şi pentru că ar fi vrut să înţeleagă de ce preferaseră ei această iubită capricioasă, marea asta ce trebuia îmblânzită în fiecare zi. Forbin n-o vedea în timpul zilei. Inventase pentru ea o muncă de cronicar, ce-i permitea să circule în voie, să întrebe,

să se informeze în legătură cu tot ce vedea. Era uimită mai ales în faţa nenumăratelor şiruri de ţevi de tun din fier sau din fontă verde ce erau curăţate de resturile de praf de puşcă, aşa cum se curăţă hornurile astupate de funingine. Reţinu şi numele diferitelor tunuri: tunul francez, culevrina, bastardul, mijlociul... Fu surprinsă aflând că praful de puşcă era un amestec de salpetru, sulf şi praf de cărbune de lemn, şi că acesta era depozitat în butoaie, chiar înainte de ridicarea ancorei şi în cartuşe ce conţineau cantitatea necesară pentru un singur foc.

În rezervele arsenalului, mai erau aliniate grămezi impresionante de ghiulele rotunde şi de mitralii. Într-o altă clădire, se aflau topitoria şi turnătoria.

Îşi nota în minte cuvintele pe care le auzea: *„event”,* adică diferenţa de diametru între calibrul tunului şi ghiulea, *„sainte-barbe“,* depozitul de muniţii situat între punţi, şi altele. Fără să mai vorbim despre tipurile de nave: corvetă, galiotă, fregată...

Nu se plictisi niciodată. Nu ştia care era pricina acestui interes crescând, dar nici nu-i păsa. Cu atât mai mult cu cât Forbin, tot mai uimit de uşurinţa cu care ea reţinea termenii tehnici, era încântat să poată avea în comun cu o femeie şi altceva în afara de mângâieri şi sărutări.

11

Lui Tobias nu-i venise greu să afle numele navei pe care se îmbarcase nepotul lui. Era o fostă corabie de-a lui, pe care o vânduse. Căutând prin registre, descoperise identitatea noului proprietar şi îi făcuse o vizită.

— Vai, prietene, îi răspunse acesta, dezolat, nu mai ştiu nimic despre ea şi nici la clienţii mei din Franţa nu a ajuns. Corsarii francezi sunt o mare pacoste pentru comercianţi. De două luni îmi tot atacă navele. Am angajat mercenari bine plătiţi ca să-mi apere mărfurile, ba chiar am redus încărcătura ca să-mi înarmez mai bine navele; am în Franţa surse care mă informează regulat cu privire la companiile maritime, ca să ştiu cum să-mi organizez convoaiele. Dar totul e în zadar! sfârşi el, trecându-şi cu un gest obosit mâna prin părul unsuros.

Pântecos şi libidinos, tronând în spatele biroului său, aducea cu un patrician roman din perioada decadenţei Romei. Această comparaţie ce-i venise în minte lui Tobias Read adăuga şi dezgust iritării ce-l cuprinsese la auzul acestei veşti. Celălalt însă continuase:

— Marina franceză mişună peste tot. Orice rută ai stabili, găseşti câte un vas de-al lor ce-ţi taie drumul. Mă tem că în curând voi fi nevoit să-mi lichidez afacerea. Dar uite că am început să mă plâng de necazurile mele, în loc să te întreb ce te aduce la mine, reluă negustorul.

— Sunt dornic să verific, minţi Tobias, daca oamenii sunt mulţumiţi de corăbiile mele. Acesta era motivul vizitei mele şi îmi pare foarte rău pentru tine. Cu toate că, de fapt, această nenorocire îmi da prilejul să-ţi propun o afacere. Mă pot lipsi de câteva corvete mici care ar putea proteja foarte bine un convoi. Dacă te asociezi cu alţi comercianţi, ai avea numai de câştigat armându-le.

Omul cugetă o clipă, apoi răspunse cu vocea lui fonfăita:

— Pe legea mea, s-ar putea să mă intereseze.

— Gândeşte-te la asta, prietene! Sunt sigur că te vei hotărî s-o faci. Şi încă ceva. Aşa, de curiozitate. Ştii cumva cine e corsarul care se încăpățânează să-ţi taie mereu calea?

— Claude de Forbin, răspunse fără şovăire celălalt. Ruta mea e în raza teritoriului patrulat de el.

Emma de Mortefontaine, instalată confortabil în fotoliul ei preferat, ascultă relatarea acestei conversaţii cu inima strânsă, oscilând între teamă şi speranţă; refuza să creadă c-o pierduse pe Mary, la care ţinea nespus de mult. Tobias Read, pe care-l invitase la masă, sosise mai devreme ca să-i povestească ce aflase. Deşi din motive diferite, Tobias era la fel de întristat de cele petrecute ca şi Emma.

— Trebuie să luăm în considerare două ipoteze, spuse el, încrucişându-şi cu eleganţă picioarele şi scoţând din pipă un nor de fum, aşa cum făcuse şi Emma. Nepotul meu fie a fost ucis, fie a fost capturat, împreună cu alţi marinari, de către echipajul lui Forbin. În ambele cazuri, ar fi mai nimerit să credem că ochiul de jad a făcut parte din prada de război.

— Dragul meu, nu uita că această cheie nu poate prezenta vreun interes pentru alţii în afară de noi. Nu este un obiect de valoare în sine. E foarte posibil să fi ajuns pe fundul mării, împreună cu trupul nepotului tău.

— Aşa e, se întunecă Tobias. Din păcate, n-avem cum să verificăm această ipoteză.

Emma de Mortefontaine îi adresă un surâs dezarmant.

— Te înşeli şi de data asta. L-am cunoscut pe nepotul tău destul de bine ca să cred în uimitoarea lui capacitate de a se adapta şi de a supravieţui. Eu, una, sunt sigură că a reuşit să-l convingă pe căpitanul Forbin să-l ia la bordul corabiei sale.

— Tot ce se poate, încuviinţă Tobias, dând din cap.

— În afară de asta, întâmplarea face ca acest căpitan, Claude de Forbin, să fi fost prieten din copilărie cu soţul meu. Îmi va fi uşor să mă întâlnesc cu el.

Un surâs luminează obrazul deodată înseninat al lui Tobias.

— Hotărât lucru, eşti plină de posibilităţi.

— Chiar mai mult decât îţi închipui, dragule, declară ea, considerând că momentul era cum nu se poate mai potrivit să-şi

expună planul. Însă va trebui să-mi acorzi o favoare în schimbul acestui serviciu.

— Care anume? întrebă el bănuitor.

— Ştii cât rău îmi fac acuzaţiile colonelului Titus. Vreau să-mi recapăt încrederea şi demnitatea de care mă bucuram pe lângă rege, pentru a-mi putea regăsi locul la curte.

— Pricep, mă voi pune chezaş pentru loialitatea ta. Wilhelm de Orania mă stimează destul de mult ca să mă creadă.

Emma ştia acest lucru. Marina engleză era acum principalul client al lui Tobias Read. Dar nu acesta era genul de sprijin la care se gândea ea.

— Să fim serioşi, dragul meu, râse ea fluturându-şi genele, doar ştii că asta n-ar fi de ajuns ca să oprească bârfele.

— Ce-mi ceri, atunci?

— Până acum, asocierea noastră s-a dovedit avantajoasă pentru amândoi. N-ai vrea să fim şi mai apropiaţi? Hai să ne unim afacerile, dorinţele şi ambiţiile. Însoară-te cu mine!

— Dar eu ce-aş avea de câştigat astfel? întrebă Tobias, care, de fapt, se gândise şi el la această soluţie.

— Siguranţa că nu voi încerca să-ţi suflu de sub nas comoara aceea nemaivăzută. Aş putea s-o fac, adăugă ea. Sau poate nu mi-ai spus totul în legătură cu ea?

Tobias începu să râdă voios. Hotărât lucru, nu era deloc uşor s-o păcăleşti pe Emma de Mortefontaine. Nu numai că era de o frumuseţe strălucitoare, ci era aproape la fel de deşteaptă şi de hotărâtă ca el. Alături de ea, Tobias n-avea să se simtă ca şi cum şi-ar fi pierdut libertatea.

— În cazul acesta, să ne căsătorim, doamnă, iar eu îţi voi dezvălui ceea ce încă nu ştii, afirmă el cu sinceritate.

La Brest, ca să nu dea prilej de bârfă, Forbin hotărâse s-o lase pe Mary în grija lui Corneille. Mama acestuia o întâmpinase cu o afecţiune neprefăcută. Mary îi fu prezentată ca fiind un matelot proaspăt recrutat la bordul *Perlei.* Alte întrebări nu i se puseră, iar Corneille îi plăti mamei sale banii pentru găzduirea şi masa fetei din punga pe care i-o dăduse Forbin în acest scop.

Pe Mary o uimea prietenia strânsă ce-i unea pe cei doi bărbaţi, cu toate că unul din ei era ofiţer, iar celălalt – simplu

marinar. Corneille îi povestise ce anume îi apropiase atât de mult.

— Într-o bătălie, l-am salvat pe Forbin – într-un mod nu glorios, dar eficient – de o lovitură ce l-ar fi ucis. Şi mi-am pierdut braţul până la cot. Aş fi putut părăsi marina, căpătând o pensie de invalid, dar am fost atât de abătut la ideea de a-mi petrece tot restul zilelor pe ţărm, încât Forbin, recunoscător, m-a luat sub aripa lui şi m-a întrebat dacă există pe vas vreo muncă pe care s-o pot îndeplini. Am devenit asistentul medicului. Asta, la început. Căci nu fac parte din categoria celor care se pot mulţumi cu surogate. Îngrijirea camarazilor căzuţi pe câmpul de glorie era o activitate nobilă, dar nu mai fremătam alături de ei în focul luptei. Aşa că mi-am silit trupul să-şi uite handicapul şi i-am dovedit căpitanului că singura mea mână încă mai putea să folosească sabia sau să tragă cu pistolul.

Corneille zâmbi şi continuă:

— Unii au pus pariuri pe şansele mele de a fi ucis. Cu toate astea, uite că acum pot, la fel ca oricare alt marinar, să mă urc pe catarge ca să verific pânzele, la fel de bine ca înainte, când eram gabier[4].

— De asta te respectă toţi ceilalţi.

— Da, toţi, inclusiv Forbin, care ştie bine că mi-aş da şi viaţa ca să-l apăr şi-mi acordă toată prietenia şi încrederea lui.

— Ar fi putut să te numească ofiţer, sugeră Mary.

— Fireşte, dar în cazul acesta mi-aş fi pierdut libertatea şi n-aş accepta niciodată să mă supun ordinelor unui rege care n-a navigat în viaţa lui.

— Dar nu Forbin îi comandă pe ofiţeri? se miră Mary.

— Numai pe cei de pe corabia pe care e căpitan. Ca simplu marinar, pot să-mi urmez căpitanul. Ofiţerii de marină însă nu sunt legaţi de un comandant sau de o navă, ci doar de misiunea încredinţată, pe care nu pot s-o refuze.

— Înţeleg… înţeleg că poţi iubi sincer şi viaţa asta, şi pe Claude de Forbin.

Corneille încuviinţă dând din cap, uimit că simte o undă de gelozie.

---

4 Marinar care face serviciul de veghe pe gabie (platformă fixată în vârful unui catarg, folosită ca post de observaţie şi loc de unde se manevrează parâmele) (n.tr.)

Seara târziu, după ce în modesta locuinţă a mamei lui luminările erau stinse, iar bătrâna adormea, Corneille o escorta pe Mary până la pragul casei căpitanului, iar în zori se întorcea s-o conducă înapoi. În sinea lui îşi spunea că nu l-ar deranja deloc dacă Forbin s-ar plictisi în cele din urmă şi de ea, aşa cum se plictisise de multe alte femei.

Nopţile petrecute alături de căpitanul *Perlei* erau la fel de palpitante şi tumultuoase ca apele mării, la care visa acum Mary.

Hotărâtă să respecte hotărârile pe care le luase, Mary renunţase la intenţiile ei de a lua legătura cu Emma, ca să-şi ceară scuze pentru felul cum procedase, şi cu unchiul – pe care-l ura – în legătură cu moştenirea. În ciuda speranţelor ei şi a sentimentelor faţă de Emma, fusese nevoită, foarte curând, să admită că nu-i simţea lipsa. De parcă Emma n-ar fi reprezentat decât o etapă din viaţa ei. O treaptă ce-i îngăduise să iasă din mocirlă şi, în felul acesta, să-şi înfrângă durerea. Îi rămânea recunoscătoare, însă era suficient de obiectivă ca s-o vadă pe Emma aşa cum era cu adevărat: pe cât de bună cu cei care o interesau, pe atât de nemiloasă când erau în joc ambiţiile şi proiectele ei. Mary o credea în stare să-l ajute pe Tobias Read mai degrabă decât s-o protejeze pe ea, dacă ar fi avut cel mai mic interes s-o facă.

De altfel, chiar în ziua ce urmase primei lor nopţi de dragoste, Forbin îi confirmase aceasta impresie, în timp ce luau un dejun consistent.

— L-am cunoscut bine pe Jean de Mortefontaine, îi mărturisise el. Era marsiliez, ca şi mine. În copilărie, îmi ostoiam dorul de a porni în larg ducându-mă pe la tatăl lui, care era armator. Jean şi cu mine aveam aceeaşi vârstă şi ne jucam adesea împreună. La moartea tatălui său, i-a moştenit afacerile maritime, în timp ce eu m-am angajat în marină. Ne-am pierdut din vedere. Nu ştiu cum a cunoscut-o pe englezoaica aceea şi nici de ce s-a hotărât s-o ia de soţie, adăugase Forbin, ungându-şi cu unt o felie mare de pâine prăjită. Mi-a prezentat-o la Versailles, unde ne-am întâlnit prin forţa împrejurărilor. El îşi lichidase afacerile din Marsilia ca să se instaleze la Londra, afirmând că războaiele neîncetate ale Franţei îi afectaseră comerţul în Mediterana şi că

avea un profit mai bun de cealaltă parte a Canalului Mânecii. Mi-am dat seama că fusese influenţat de scumpa lui nevastă.

— N-aş putea spune că mă miră ceea ce mi-ai spus, recunoscuse Mary, terminându-şi laptele bătut. Emma nu mi-a ascuns niciodată faptul că era o femeie ambiţioasă. Se căsătorise cu domnul de Mortefontaine doar pentru numele şi averea lui.

Forbin dăduse din cap, mulţumit că intuiţia lui era confirmată. Adăugase:

— Recunosc sincer că femeile frumoase m-au atras întotdeauna, iar Emma era mai atrăgătoare decât multe altele, însă felul ei de a fi, de a se purta, de a se preface mi-a trezit instinctul ca la apropierea unui pericol. Nu cunosc împrejurările în care a murit Jean, dar n-am fost surprins nici la aflarea veştii că Emma făcea spionaj. Fereşte-te de ea! Femeia asta are multe feţe, şi singura trăsătură comună a acestora e trădarea.

— Şi dacă aş fi şi eu ca ea? începuse Mary, amintindu-şi cât de mult se bucurase de asemănarea destinelor lor şi de ceea ce învăţase de la Emma, dar neliniştită ca nu cumva să-i semene în unele privinţe, când se simţea atât de atrasă de căpitanul ei. Nu cumva risca să fie respinsă de el, din aceleaşi motive?

— Oamenii se pot naşte în împrejurări la fel de nefericite, Mary, pot încerca să scape din mediul lor printr-un efort de voinţă, folosindu-se de aceleaşi arme. Deosebirea apare în clipa adevărului. Una din voi va binecuvânta mâna ce a ajutat-o să se ridice, iar cealaltă o va reteza, ca să nu fie nevoită să împartă. Am încredere în instinctul meu. Nu m-a înşelat niciodată.

Emma nu-i povestise lui Mary împrejurările în care murise bărbatul ei şi nici nu părea tristă când îşi amintea de el, aşa că Mary fusese nevoită să admită că presupunerea lui Forbin putea fi întemeiată. Îi era de ajuns să se gândească la ordinul pe care i-l dăduse Emma lui George să se descotorosească de musafirul lor nocturn. Nu era genul de femeie pe care cineva s-o poată deranja şi să rămână nepedepsit.

Cât despre făgăduielile şi elanurile pline de pasiune ale Emmei, Mary n-ar fi pariat niciun penny pe sinceritatea lor. Emmei de Mortefontaine îi plăceau prea mult jocurile amoroase şi libertatea ca să rişte să se îndrăgostească.

Sinceritatea lui Forbin, dimpotrivă, o impresiona. Nu-i ascunsese faptul că nu era bogat. Se trăgea dintr-o stirpe nobilă, dar, cu excepţia unei case situate la Saint-Marcel, în apropiere de Toulon, nu mai avea aproape nimic. Ai lui sărăciseră, pierzându-şi bunurile. Numele lor fusese uitat la curte, însă Forbin îi dăduse o nouă strălucire prin isprăvile sale de vitejie pe mare, încă de la vârsta de doisprezece ani, când se îmbarcase pe o galeră. Sub comanda viceamiralului d'Estrees, participase la o campanie de-a lungul coastei Indiilor de Vest, apoi în subordinea lui Duquesne, în faţa Algerului.

Dar această glorie nu-i fusese de ajuns. Ieşise în faţă, uimindu-l pe rege, care îl trimise în Siam. Ludovic al XIV-lea delegase acolo o ambasadă care avea drept misiune întărirea legăturilor de prietenie pe care le avea cu monarhul acestei ţări. Forbin, ager şi plin de imaginaţie cum era, îi deveni regelui de acolo atât de simpatic, încât fu numit mare amiral şi căpătă un nume nou: Opra Sac Dison Gram.

— Eram impulsiv şi orgolios, îşi aminti Forbin. La întoarcerea din Siam, căpătasem o asemenea admiraţie faţă de propria persoană, încât, de îndată ce am ajuns în Franţa, am hotărât să devin corsar. Voiam să câştig pe mare stima tuturor şi să le arăt de ce sunt în stare, ca un cocoş, mai degrabă decât să aştept ca isprăvile mele să fie povestite de nişte ambasadori. Jean Bart tocmai fusese numit de domnul de Seignelay căpitan pe o fregată, iar eu am fost pus sub ordinele lui.

— Şi v-aţi înţeles bine? întreba Mary, încântată să constate cu câtă luciditate vorbea Forbin despre el însuşi.

— La început, da, în ciuda unei deosebiri evidente de temperament. Pe cât eram eu de îndrăzneţ, pe atât de rezervat şi de prudent era Bart. El era discret, eu eram guraliv. El era breton, eu eram mediteranean. Însă deosebirile dintre noi se completau reciproc. Asta, până în faimoasa zi când a trebuit să hotărâm împreună cum să procedăm pentru a proteja mai bine convoiul de nave comerciale pe care-l escortam. Bart susţinea că trebuia s-o luăm pe lângă insula Wight, eu m-am împotrivit, convins că pe acolo treceau corsari. El avea experienţă, eu mă bazam pe instinct. Mi-a râs în nas şi am fost interceptaţi la mică

distanţă de locul unde îmi închipuiam eu că nu se putea întâmpla aşa ceva. Am fost capturaţi şi aruncaţi în temniţă.

— În mod normal, ar fi trebuit să fiţi şi acum acolo, se miră Mary. Cum de v-au eliberat?

— Să ne elibereze? tise Forbin. Nici nu ne puteam gândi la asta. Am evadat cu ajutorul unei rude a lui Jean Bart, ne-a făcut rost de o pilă cu care ne-am tăiat gratiile.

— Ce drăguţ din partea rudei, făcu Mary, lipindu-se de el ca o pisicuţă.

Îi plăceau la nebunie clipele acestea de complicitate pe care le împărţeau după ce făceau dragoste. Forbin o sărută cu tandreţe pe frunte, apoi continuă, încântat de interesul cu care-i asculta Mary istorisirile:

— N-a fost prea uşor. Bart considera planul acesta nesăbuit; el era de părere să aşteptăm ca regele să plătească răscumpărarea ce i se ceruse pentru eliberarea noastră. Fireşte că aveam toată încrederea în Maiestatea Sa, dar nu şi în temnicerii noştri, care ar fi preferat să dispărem decât să fim eliberaţi. Ne-am certat pe chestia asta şi l-am ameninţat că-l las singur acolo, să dea el socoteală paznicilor pentru evadarea mea. Aşa că n-a mai avut de ales.

— Cred că s-a înfuriat, nu glumă.

— Cam aşa, se amuză Forbin. Mai ales că eu, fiind rănit la umăr, n-am putut să-l ajut şi a trebuit să vâslească de unul singur de la Plymouth până am ajuns la Dunkerque cu barca pe care-o găsisem.

Mary pufni în râs.

— Acum înţeleg mai bine rivalitatea voastră.

— Nici nu-ţi închipui până unde ajunge această rivalitate, se întunecă Forbin. Era supărat pe mine, dar a ştiut să tragă foloase de pe urma firii mele orgolioase. Ştia că pentru mine onoarea era mai presus de toate celelalte virtuţi şi că aş fi preferat să mor decât să cerşesc ceva. La rândul meu, nădăjduiam că în faţa regelui şi a ministrului său, Bart va avea onestitatea de a-şi recunoaşte greşeala de tactică şi că-mi va evidenţia curajul, datorită căruia comoara regală fusese salvată. N-a făcut-o însă, a dat vina pe ghinion şi şi-a asumat meritul pentru evadarea noastră.

— Şi tu n-ai spus nimic?! exclamă indignată Mary.

Forbin o strânse şi mai aproape de el. Lungit pe spate în patul ale cărui perdele fuseseră coborâte, cu trupul cald al lui Mary alături şi un picior de-al ei împletit cu ale lui, adora s-o simtă încordându-se şi vibrând la povestea lui, aşa cum îi adora râsul sau privirea ghiduşă. Cu fiecare zi ce trecea, se simţea mai apropiat şi mai îndrăgostit de ea. Îşi stăpâni un nou val de dorinţă şi-şi încheie istorisirea.

— Nu puteam, din pricina gradului lui Bart. Şi din cauza principiilor mele. Cuvântul lui n-a fost pus la îndoială, iar drumurile noastre s-au despărţit. El a devenit ceva mai îndrăzneţ, ca să-şi confirme minciuna, şi a început să treacă drept un erou al cărui curaj îl depăşise pe al meu. Nu-i port pică pentru asta, adăugă el. Curtea este schimbătoare, iar temperamentul meu nu prea se potriveşte cu aşa ceva. Sunt un om dintr-o bucată şi prea orgolios ca să nu le spun în faţă celor cărora le datorez fidelitate şi supunere ceea ce am de spus, chiar dacă vorbele mele nu le fac plăcere. Bart e mai şmecher. Ştie să-şi aplece spinarea dacă asta e spre binele carierei lui. Din păcate, pe lumea asta nu numai faptele contează şi obţii mai multă recunoştinţă dacă te prezinţi într-o lumină favorabilă decât dacă te limitezi la a-ţi face meseria aşa cum trebuie.

Mary notă şi aceste vorbe în carneţelul secret din memoria ei, apoi se lăsă copleşită de elanul simţurilor stârnit de căpitanul ei.

Totuşi, în timp ce se îmbrăcau, simţind că aluneca pe panta unei iubiri adânci, deşi în curând urmau să se despartă, Forbin declară cu o voce întunecată:

— Eu m-am căsătorit cu marea, Mary. Iar aceasta e o iubire prea exclusivă, prea totală ca să poată fi împărţită. Nu te ataşa de mine! Sunt precum vântul, nestatornic, uşuratic, tunător, când mângâietor, când furtunos. Dorinţa mea de libertate îmi îngăduie scurte escale, dar nimic mai mult.

— Mi-am dat şi eu seama de asta, căpitane, îl asigură Mary, cu toate că nu-l credea.

Era de-ajuns să vadă cum o privea; ochii lui îi dezminţeau vorbele. Asta îi dădea curaj. O să-l convingă ea până la urmă că

n-avea nimic de pierdut dacă o iubea şi, de ce nu, dacă se căsătorea cu ea.

— *Perla* ridică ancora peste câteva ceasuri, o anunţă, după o săptămână, Forbin.

Mary nu se miră. Forbin o iubise toată noaptea şi n-o lăsase să plece în zori, ca de obicei, prelungind plăcerea prezenţei ei în aşternut şi bucurându-se de ea ca şi cum ar fi fost pentru ultima oară. Nu credea că Mary i-ar fi aşteptat cu credinţă întoarcerea şi nici nu putea să-i asigure o existenţă decentă pe perioada cât lipsea. Se resemnase cu gândul că despărţirea lor era invitabilă şi, cu toate că nu voia s-o recunoască, acest gând îl durea.

Complet armată de trei zile, fregata îşi făcea aprovizionarea pentru campania următoare.

Mary înţelesese limpede ce însemna comportarea lui neobişnuită din ziua aceea. Aştepta deja de ceva timp, cu inima strânsă, ca el să-şi anunţe plecarea. Uite că venise şi clipa asta. Totuşi, Mary n-avea de gând să lase lucrurile aşa. Se îmbrăcă, simţind în gât un nod ce nu-i îngăduia deocamdată să-şi apere iubirea. Se mulţumi să coboare scara. Forbin îi propusese să ia o gustare împreună cu el, înainte să sosească Perrine. Căpitanul o urmă în tăcere. Faptul că ea nu scotea nicio vorbă îl făcea să se simtă mai stânjenit decât ar fi crezut.

Se obişnuise să aibă parte de lacrimi, adesea de ţipete şi de insulte, la fiecare despărţire. Dar şi de data asta, Mary se arăta diferită, cu nepăsarea ei prefăcută. După ce ajunse, păşind demnă, în josul scării, se întoarse spre el şi-i ceru, simplu:

— Ia-mă cu tine.

Forbin fu cât pe-aci să se înece de surprindere.

— Imposibil, ce naiba, doar e interzis să iei femei la bord!

— Ei, şi? Nu v-am păcălit eu şi pe tine, şi pe oamenii tăi? Aş putea s-o fac şi acum, îl asigură ea, ridicând din umeri.

— Nu-i chiar aşa de simplu, Mary. Acum câţiva ani, i-am luat apărarea unei slujnicuţe pe care stăpâna ei o maltrata, şi am adus-o la mine, la Aix-en-Provence, îmbrăcată în haine de cadet de marină. Cred că o iubeam, dar, spre binele amândurora, am ascuns faptul că era femeie. Într-o zi, când lipseam de acasă, ea n-a mai respectat înţelegerea noastră de a trece drept băiat. S-a

arătat îmbrăcată femeieşte şi a urmat un scandal ruşinos, ce nea afectat pe amândoi. Mai ales pe mine. De asta ai fost găzduită acasă la Corneille. Şi tot de asta nu pot risca să te iau cu mine.

— Ai de gând să dispreţuieşti toate femeile pentru că una a făcut o prostie? întrebă Mary.

— Nu înţelegi. Campania nu e o joacă. Fiecare dintre oameni mai trebuie să ştie să-şi apere atât viaţa, cât şi patria. Să ucidă sau să fie ucis.

— Prin urmare, crezi că nu sunt în stare să mă apăr?

— Da.

Mary era pregătită şi pentru acest răspuns.

Se lipi drăgăstoasă de el şi se îndepărtă imediat, după ce-i luase spada de la şold. Înainte ca Forbin să apuce să facă vreo mişcare, se trezi cu vârful lamei sprijinit de mărul lui Adam.

— Las-o jos, să nu te tai cu ea, mârâi şocat Forbin.

Chiar în clipa aceea, Corneille intră în sufragerie. Văzându-şi căpitanul în postura aceea incomodă, marinarul rânji amuzat: ştiuse el că Mary o să pună piciorul în prag!

Forbin făcu o eschivă, încercând s-o dezarmeze, însă nu reuşi decât să se aleagă cu o înţepătură la gât, din care se scurse o picătura se sânge.

Corneille se aşeză calm pe colţul mesei şi începu să-şi umple pipa cu tutun, ferm hotărât să nu intervină.

Ochii lui Forbin se aprinseră de o furie mută ce-o încântă pe Mary. Căpitanul avea oroare de ridicol. Şi de evenimentele ce-i scăpau de sub control.

— Dă-i o spadă! îi porunci Mary lui Corneille, îndepărtându-se de Forbin, cu un aer provocator.

Marinarul se execută cu plăcere. Forbin şovăi o clipă.

— Doar nu te temi de o femeie, căpitane! îl luă ea peste picior, ca să-l facă să se hotărască.

— Zăpăcită mică, mârâi el. Ţi-aş străpunge inima din trei pase.

Lui Mary îi veni să răspundă că o făcuse deja, dar se abţinu. Trebuia să câştige un război. Cel al iubirii împotriva convenienţelor.

— Dacă îţi demonstrez contrariul, mă iei la bord?

— Niciodată.

— Atunci am să te omor, Claude de Forbin, şi am să-ţi iau locul.

Forbin izbucni în râs, plecându-şi spada. Era suficient pentru tactica lui Mary. „*Dezorientează-ţi adversarul ca să-l poţi dezarma mai uşor*“, o sfătuise maestrul ei de arme. Nu uitase nimic. Îşi aruncă braţul înainte şi, folosind lovitura secretă pe care o învăţase, cu o simpla rotire a încheieturii îi zbură lui Forbin spada din mână. Mary o prinse din zbor de mâner, apoi aţinti vârfurile ambelor arme către pieptul căpitanului. Râsul acestuia îngheţă.

— Uimitor! făcu el, pe când Corneille scotea un fluierat admirativ.

— Să-ţi mai dau o şansă, căpitane? întrebă ea, cu o privire răzbunătoare şi satisfăcută.

— Dacă asta vrei, hai să vedem ce zace în tine, Mary Read, hotărî Forbin, cucerit.

Ea îi întinse spada şi eschivă fără greutate primul asalt al căpitanului.

Intrând exact în clipa când lamele se ciocneau, Perrine scoase un strigăt de groază şi scăpă din mână vasul cu smântână ce se sparse cu zgomot. Corneille îi porunci printr-un gest să părăsească arena în care se desfăşura acest joc războinic şi privi în continuare lupta, trăgând din pipă. „Pe toţi dracii, îşi spuse, tare-mi place diavoliţa asta!“

În cele din urmă, experienţa căpitanului învinse tehnica lui Mary. Când îşi propti vârful armei pe sânul ei, privirea lui Forbin nu mai exprima decât dorinţa de a o birui. Învinsă, Mary lăsă arma să-i cadă pe podea şi făcu un pas înainte, astfel ca spada căpitanului să-i străpungă bandajele şi să-i atingă inima. Se înfruntară încă o clipă, în tăcere de astă dată, cuprinşi de aceeaşi dorinţă, de o complicitate uimitoare.

— O să-ţi poţi ţine gura, Corneille? întrebă Forbin.

— Dacă poate şi ea să şi-o ţină pe a ei, răspunse fără şovăire celălalt.

Forbin îşi coborî braţul. Se simţi dator să mai adauge:

— Dacă s-ar întâmpla să se afle adevărul, n-aş putea să te protejez.

— Nimeni nu va afla, ţi-o jur. Dar, dacă totuşi s-ar întâmpla, salvează-ţi onoarea, Forbin! Omoară-mă! spuse Mary.

Drept răspuns, Claude de Forbin o lipi de perete şi o sărută cu pasiune, în timp ce Corneille, neputincios, simţea urcându-i în suflet un nou val de gelozie.

12

Câteva ore mai târziu, Mary urca la bordul *Perlei,* sub comanda lui Corneille, care urma s-o iniţieze în tainele meseriei de gabier. Ştia că de acum înainte nu va mai avea parte de momente de intimitate cu Forbin.

Acceptă însă cu seninătate perspectiva aceasta.

Nu voia să se limiteze la teoria navală pe care şi-o însuşise cu aviditate. Voia să simtă, să guste vântul şi ceţurile. Nu ca o pasageră nedorită şi stingheritoare, ci ca o parte a acestei nave pe care Forbin o iubea. N-avea nevoie să se prefacă: se ataşase nu numai de căpitan, ci şi de meseria acestuia. Spera în sinea ei că-i va putea dovedi cât de bine se pot împăca dragostea şi marea. Era convinsă că, la sfârşitul acestei croaziere ce urma să dureze o luna, căpitanul ei, văzând-o cum vibrează, o va cere se soţie.

După două săptămâni, împinsă de un vânt răcoros de gradul 6, *Perla* gonea cu douăsprezece noduri, despicând cu etrava crestele imaculate de spumă ale valurilor. Stropii biciuiau obrazul lui Mary. Trase adânc aer în piept. De patru ore erau pe urmele unei corăbii olandeze pe care Forbin o credea încărcată cu mirodenii.

Instinctul îi spunea lui Corneille că vor trece la abordaj. Că nava aceea nu se va preda fără luptă. Forbin îi ceruse s-o pună pe Mary la adăpost când va veni timpul. N-o credea pregătită să se confrunte cu violenţa unui abordaj. Mica hărţuială din salon nu durase atât de mult decât din pricină că el se străduise să n-o rănească. Dar în faţa unor spadasini serioşi, Mary n-avea nicio şansă să scape cu viaţă. Iar el nu voia s-o piardă, cu toate că, de când erau pe navă, nu-i dădea nicio atenţie, ca să nu-şi trădeze sentimentele şi dorinţa pe care i le trezea.

Mary se urca pe catarge de parcă acolo s-ar fi născut. Corneille o învăţase să facă tot felul de noduri cu nume ciudate şi amuzante: nodul vacii, cioc de pasăre, picior de câine, nod de ancoră, nod pescăresc şi altele. Nimeni n-ar fi putut să-l recunoască în ea pe clandestinul acela împiedicat pe care-l

capturaseră pe vasul englezesc. Chiar dacă nu voia să recunoască, Forbin simţea că iubirii faţă de ea i se adăuga o admiraţie din ce în ce mai pronunţată. Nu-şi închipuise niciodată că ar putea exista o femeie ca ea. Iar Corneille era şi el de aceeaşi părere.

Când îşi ajunse, în sfârşit, din urmă prada, *Perla* făcu somaţiile obişnuite. Nava olandeză nu voi să se conformeze şi începu să tragă cu tunurile. Escadra lui Forbin se strânse ca un cleşte în jurul ei, iar *Perla* ripostă, la rândul ei, cu ghiulele. Catargul mijlociu şi arborele artimon ale navei olandeze căzură. Atunci, fregata franceză se apropie şi-şi lasă cârligele de abordaj, în ciuda rafalelor de muschetă. Olandezii aveau la bord mercenari angajaţi să apere nava.

Corneille o trase pe Mary spre dunetă.

— Unde mergem? întrebă ea în vacarmul iscat.

În jur, marinarii se pregăteau deja de luptă.

— În cabina lui, o să stai ascunsă acolo.

Mary se opri brusc, iar Corneille trebui s-o tragă zdravăn de braţ ca s-o urnească din loc. Era furioasă, dar, în acelaşi timp, uşurată că nu va lua parte la luptă. Corneille închise în urma lor uşa cabinei.

— Nu eşti pregătită. Nimeni nu e pregătit niciodată.

— Ştiu, îi răspunse ea. Du-te! Nu fi îngrijorat din cauza mea.

Corneille ieşi, încuie uşa pe dinafară, aşa cum îi ordonase Forbin, şi porni la asaltul navei hărţuite de marina franceză.

Mary rămase acolo. Era tot mai neliniştită. Tangajul navei varia în funcţie de mişcările vasului olandez pe a cărui punte se ducea bătălia.

Prin minte îi treceau tot felul de presupuneri sumbre, pe care n-avea cum să le verifice, iar acest fapt o chinuia mai mult decât ar fi crezut. Nădăjduise ca Forbin în persoană va veni s-o elibereze. Dar în prag apăru tot Corneille. Mary se înfioră văzându-l mânjit de sânge, roşu la faţă şi cu părul zburlit.

— L-am cucerit, zise el zâmbind. Nu mai e niciun pericol. Poţi ieşi. Pe şest.

— Şi el? se interesă Mary.

— Negociază cu căpitanul olandez. Se pare că are ceva informaţii despre alte nave ce ne-ar putea interesa. Forbin ştie întotdeauna să-i facă să ciripească, adăugă el, binedispus.

Când Mary se îndreptă spre uşă, Corneille îi ceru să ridice braţele. Nedumerită, se execută. Cu o mişcare iute, el îşi şterse lama sabiei de vesta prea curată a lui Mary.

— Ca să nu între la bănuieli. Marinarilor nu le plac fricoşii. Ai putea fi aspru pedepsită dacă s-ar şti că ai stat ascunsă.

Mary nu era prea mândră de laşitatea ei. Lăsând capul în jos, se urcă din nou pe catarg, să-şi facă treaba. Privind de sus teatrul masacrului, îl zări pe Forbin care punea totul la punct, ca de obicei, cu gesturile lui largi, de meridional, îi auzi până şi sunetul vocii şi se simţi cuprinsă de o tristeţe adâncă. De acolo, dintre vergi, înconjurată de ţipetele goelanzilor, contemplă marea aceea pe care învăţase s-o iubească. Mai devreme sau mai târziu, va fi nevoită să se bată sau să moară, dacă voia să-şi câştige locul.

„*La prima ocazie*”, îşi făgădui ea.

Şi nu întârzie să apară. Mary continua să înveţe tainele navigaţiei. Nu înceta să-şi repete în minte manevrele necesare pentru orientarea vergilor şi a pânzelor, ca nu cumva să le încurce. Corneille o asigurase că se descurca excelent. Dar i se mai întâmpla să facă destul de des confuzii între balansină, mură, amară, palan, tambuchi... În afară de asta, se străduia nu numai să-şi îndeplinească bine treaba, ce permitea navei să prindă vântul în plin, să vireze sau să încetinească, ci şi să înţeleagă tactica militară a lui Forbin şi a escadrilei sale.

În dimineaţa respectivă, când înţelese că nava englezească pe care o urmăreau va fi abordată, nu aşteptă să vină Corneille şi să-i poruncească să se ascundă. Încântată că tocmai i se terminase cartul, se duse pe puntea centrală, printre marinarii care forfoteau acolo.

Cum nava englezească refuză să se predea, *Perla* trecu la atac. Ţinându-şi cuţitele în dinţi, stând în echilibru pe scările de frânghie şi pe parâme, gata să sară, cu săbiile pregătite, urmărind cu atenţie manevrele vasului inamic ce intrase în panică, marinarii erau gata pentru lupta inevitabilă. Cele două nave se ciocniră, apropiate de mateloţii care trăgeau puternic

de odgoane. Mary îşi pierdu echilibrul şi se trezi proiectată violent în catargul artimon, lângă care rămase aşezată în capul oaselor, prostită, în mijlocul valului uman care inunda, urlând, vasul englezesc.

Stătea pironită pe loc acolo, la câţiva metri de cea mai hidoasă privelişte pe care o văzuse vreodată, îngrozită şi fascinată în acelaşi timp. Baletul macabru se desfăşura în faţa ochilor ei, într-un zgomot asurzitor de ţipete, horcăieli şi lame ce se ciocneau. Mirosul se sânge amestecat cu al stropilor de apă sărată îi stârni un soi de ameţeală ce însă nu semăna deloc cu aceea care-i întorsese stomacul pe dos la prima ei călătorie pe mare.

Deodată auzi, chiar la urechea ei, vocea perfidă a lui Levasseur, secundul lui Forbin, care spuse, întinzându-i sabia lui:

— Îmbătător spectacol, nu-i aşa? Sau poate preferi să te ascunzi undeva?

Mary îi aruncă o privire speriată. Prin urmare, în ciuda prudenţei ei, Cruchot o văzuse. Dacă refuza, era clar că avea să fie pedepsită. Şi-i jurase lui Forbin că nu-i va crea probleme. Nu mai avea de ales. Zarurile fuseseră aruncate.

Văzând că nu are încotro, înşfăcă sabia de abordaj şi se repezi, zbierând ca o apucată şi închipuindu-şi, cum făcuse pe vremuri, când se antrena cu maestrul de scrimă, că vede în mulţime chipul lui Tobias Read.

Mary n-ar fi ştiut să spună ce se întâmplase; nu-şi mai aminti decât izul slab ce-i pătrundea în nări, privirile acelea uimite în faţa morţii venite pe neaşteptate din clipele în care lua câte o viaţă ca să şi-o salveze pe a ei. Când îşi coborî, în cele din urmă, braţul, era ca beată, pe trup îi şiroia sudoare amestecată cu sânge, iar uralele ei de victorie răsunau împreună cu cele ale tovarăşilor ei.

Întâlni în clipele acelea privirea lui Forbin, care trecea triumfător pasarela întinsă între cele două nave.

Şi, abia când văzu admiraţia din ochii iubitului ei, îşi dădu seama de grozăvia faptelor ei şi simţi în propria fiinţa toată durerea acelor trupuri omeneşti pe care le străpunsese cu sabia.

Îi veni să izbucnească în hohote de plâns şi să le ceară iertare tuturor mamelor şi soţiilor îndurerate.

Începu să tremure.

Forbin întoarse capul şi se îndreptă către căpitanul pe care îl capturase Levasseur; acesta plecă de lângă prizonierul său şi se apropie de Mary. Ea vru să-i restituie sabia, dar secundul refuză, cu un zâmbet deschis pe buze.

— Păstreaz-o. De acum înainte e a ta. Vei fi demn să o ai, o asigură el cu respect.

Apoi se îndepărtă, iar Mary se lăsă dusă de valul marinarilor în căutare de pradă.

Vasul era în bună stare, iar încărcătura consta în grâu şi butoaie cu vin. Mulţi mateloţi se predaseră fără luptă, ca să-şi salveze vieţile. Forbin hotărî să trimită nava la Brest, sub comanda lui Levasseur care urma să fie însoţit de câţiva oameni. Mary se întoarse pe *Perla* cărând pe umeri un balot de stofă mult prea greu pentru ea.

Corneille îi ieşi în cale, dar nu făcu niciun gest ca s-o ajute. Ea îşi depuse povara lângă locul unde erau adunate obiectele aduse de pe nava capturată, ca să fie luate în evidenţă, şi-şi şterse fruntea cu dosul palmei. Abia atunci, Corneille veni lângă ea şi-i şopti:

— Forbin a ordonat să-l aştepţi la el în cabină.

Mary dădu din cap şi porni spre dunetă, fără să-şi dea prea bine seama dacă trebuia să se bucure sau nu de onoarea pe care i-o făcea căpitanul.

Cabina era pustie, iar Mary nu putu rezista ispitei de a se apropia de o oglindă mare. Rămase o bună bucată de vreme în faţa ei, întrebându-se dacă silueta aceea cu hainele şi părul în dezordine era chiar ea, Mary Read, fiica unei femei care purta iubirea în ea ca pe un copil nepreţuit. Împotriva oricăror aşteptări şi în ciuda regretelor ei tardive, trebuia să recunoască faptul că atunci când îşi ucidea adversarii încercase o plăcere intensă. Descoperirea aceasta o tulbură atât de mult, încât simţi nevoia să se cureţe imediat de urmele luptei.

Forbin intră în clipa când Mary, după ce-şi scosese vesta din piele, îşi desfăcea şireturile cămăşii mânjite de sudoare şi de sânge.

— Continuă! porunci el simplu, cu voce răguşită.

Ochii îi ardeau ca jăraticul, înflăcărând simţurile lui Mary, care se execută fără grabă, lăsând arsura aceea s-o cuprindă întreagă înainte de a se lăsa pradă, goală, dorinţei.

— Vino-ncoace! mai porunci el.

Mary se supuse, oprindu-se doar când simţi răsuflarea lui Forbin pe obraz. Acesta îi trase o palmă ce trezi în Mary o sclipire de ură. Dar, înainte ca ea să fi putut riposta în vreun fel, o cuprinsese în braţe. Mâinile lui autoritare urcară până la ceafa ei. Îi dădu capul pe spate şi o sărută pătimaş.

O posedă imediat, chiar acolo, în picioare, la fel de răscolit ca şi ea de acele viziuni tulburătoare în care femeia şi bărbatul deveneau, deodată, o singură fiinţă; el şi ea, uniţi în sângele unei împreunări sălbatice, violentă ca şi lupta aceea întipărită încă pe pielea lor, în răsuflarea lor, inumană ca un masacru şi, totuşi, atât de intensă, încât plăcerea îi copleşi pe de-a-ntregul.

— Hotărât lucru, Mary, eşti ori nebună, ori inconştientă. Ar trebui să te pedepsesc fiindcă nu m-ai ascultat, murmură Forbin, sfârşit de plăcere.

— Ai făcut-o deja, obiectă Mary. Cu atât mai mult cu cât numai din cauza ta am luptat cu atâta furie.

Surprins, Forbin se îndepărtă de ea.

— Dar ce ţi-am făcut?

Mary se lipi iarăşi de el, ca să se bucure de senzaţia căldurii trupului lui pe pielea ei transpirată.

— Nu mi-ai făcut nimic, Forbin. Timp de trei săptămâni.

El chicoti ironic:

— Te prevenisem de la început. Aici, ar fi fost prea riscant, în afară de asta, trebuia să-ţi dau o lecţie. Nimeni nu-l provoacă pe Claude de Forbin la duel, Mary.

— Totuşi, se pare că ţi-a plăcut, glumi ea.

Se înfruntară o clipă din priviri, şi, de data asta, el fu cel care capitulă, cu un surâs cuceritor.

— Da, mi-a plăcut. Mai mult decât crezi. Dar asta nu se va mai întâmpla la bord. Nu-mi pot asuma un asemenea risc. Aşa cum nu sunt de acord nici să văd că te mai expui.

— Mi-a făcut plăcere. Asta e rău?

Forbin zâmbi.

— Nu, nu cred, altfel aş fi fost demult osândit. Dacă nu m-aş teme atât de mult să te pierd în focul acestor lupte, te-aş felicita. Căci trebuie să recunosc, rareori am văzut o asemenea înverşunare, cu toate că nu mai luptaseşi niciodată. Dacă n-ai fi femeie, ai deveni în curând unul dintre cei mai buni corsari de pe nava asta.

— Nu-mi pasă dacă trebuie să mă ascund, murmură Mary, numai să pot rămâne alături de tine.

— N-ar fi cuviincios.

— Atunci ia-mă de soţie şi impune-le tuturor prezenţa mea.

— Întoarce-te la locul tău. O să continuăm discuţia asta când vom ajunge la ţărm.

Mary clătină din cap, înţelegând perfect sensul ascuns al acestei eschivări. Forbin nu era încă pregătit.

Spre sfârşitul după-amiezii, sentinela semnală o pânză la babord. Era o brigantină[5] de comerţ.

— O vreţi? le strigă Forbin oamenilor săi.

Urletele lor războinice speriară goelanzii ce dădeau ocol catargelor.

— Virează! ordonă el.

Corneille o prinse strâns de mână pe Mary, care apucase sabia.

— Tu nu. Faptul că te-a văzut luând parte la luptă a avut destul efect pentru ziua de azi.

Mary îi zâmbi, împingându-l hotărâtă din calea ei.

— Aveai dreptate, Corneille. Mirosul sângelui mai întâi te scârbeşte, apoi te îmbată. Am nevoie să ştiu. Să ştiu care este adevărul meu.

— Lui n-o să-i placă asta, o asigură Corneille.

Nici marinarul nu era prea încântat s-o vadă pe Mary expunându-se altfel. Mary nu-i răspunse. Când se apropiară suficient de mult de brigantină, se aruncă în luptă, hotărâtă să-şi înfrunte sufletul în duel. Hotărâtă să afle dacă Cecily născuse un înger sau un demon.

5 Vas cu doua catarge (n.tr.)

Noaptea ce se lăsă peste valurile însângerate îi marcă destinul pentru totdeauna. Forbin cedă şi în această noapte dorinţei ce-l devasta, ştiind bine că lucrurile îi scăpaseră de sub control.

13

Emma de Mortefontaine înainta cu demnitate către altar, unde o aşteptau pastorul şi viitorul ei soţ. Fără ceremonii costisitoare, fără invitaţi de marcă, fără zorzoane – aceasta fusese singura condiţie pusă de Tobias Read. Emma ar fi preferat ca întreaga curte să constate *de visu* noua ei imunitate, dar nu obiectă. Zvonurile circulau repede. Şi avea să se ocupe chiar ea de răspândirea acestuia.

Nu peste mult timp, indiferent ce i-ar fi spus colonelul Titus regelui, Maiestatea Sa va fi nevoit să uite.

În rest, totul era perfect, întocmiseră un contract de căsătorie ce apăra drepturile amândurora cât se poate de bine, iar Emma era nerăbdătoare să afle, în sfârşit, ceea ce Tobias îi ascunsese până atunci despre comoară.

Pe când Emma răspundea întrebărilor pastorului, jurând cu sinceritate sprijin şi credinţă soţului ei până când moartea îi va despărţi, îşi spunea că, oricât de viclean şi de isteţ ar fi fost, Tobias Read era departe de a-i cunoaşte ambiţiile nemăsurate.

— Acum că suntem uniţi, declară ea ceva mai târziu, după ce căsătoria fusese consumată printr-o partidă de amor delicios de senzuală, aştept să-mi oferi ceea ce mi-ai promis, Tobias.

— Ţi se întâmpla vreodată să te gândeşti şi la altceva în afară de câştig? se amuza el, presărându-i cu sărutări uşoare pântecele umed de transpiraţie.

Emma nu se lăsă impresionată.

— Niciodată. Există o mulţime de feluri în care mă poţi aduce la paroxismul plăcerii. Cunoşti destule, e adevărat, dar cele de felul acesta nu mă mai excită.

— Deocamdată.

Emma surâse şi încuviinţă, apoi adăugă:

— Nu mă mai lăsa să tânjesc, bărbate. Vorbeşte-mi odată despre cheile acelea ce sunt, sunt sigură, la temelia secretului tău.

Tobias râse încet şi se sprijini într-un cot, rezemându-şi tâmpla în palmă.

— Eşti nespus de frumoasă, făcu el. Frumoasă şi periculos de isteaţă. Căci ai dreptate. Cheile acestea sunt în sine o enigmă. După cum ţi-am spus, comoara respectivă reprezintă partea ce le-a revenit locotenenţilor lui Himen Cortes din comoara inestimabilă a unchiului ultimului împărat aztec, Montezuma. Harta pe care o am arată că aceste bogăţii au fost duse la Lubaantun, într-o cetate a mayaşilor, şi ascunse într-o sală secretă.

— Până acum nu mi-ai spus nimic nou, obiectă Emma.

— Sala poate fi deschisă cu ajutorul faimoaselor chei.

— Ochii de jad, ştiu. Nu văd în asta nimic neobişnuit.

Tobias zâmbi.

— Nu ei sunt elementele cele mai importante. Mai există încă ceva, un obiect esenţial şi uimitor. Vezi tu, Emma, ascunzătoarea asta n-a fost făcută de locotenenţii lui Cortes, ea exista dinaintea venirii lor şi a fost descoperită, de fapt, de unul dintre ei după cucerirea cetăţilor mayaşilor. Spaniolul acela a luat parte la cucerirea multor cetăţi, ale căror bogăţii le-a jefuit, luând mai ales bijuterii din jad şi obsidian. Până când a dat de templul în care se afla stela aceea.

Privirea lui Tobias se luminase atât de mult când ajunse în acest punct al povestirii, încât inima Emmei îşi înteţi bătăile.

— Pe stelă era aşezat un obiect cum nu mai văzuse niciodată, cioplit într-un bloc de cristal. Era un craniu, zise în sfârşit Tobias, simţind-o încordată de curiozitate. Un craniu atât de bine realizat, încât ai fi jurat că e un adevărat craniu omenesc, mai ales că şi dimensiunile lui erau aceleaşi. În orbite avea încrustaţi doi ochi de jad. Când spaniolul a luat craniul de pe stelă, peretele s-a închis, dezvăluindu-şi mecanismul secret.

— Şi ce anume e uimitor în toate acestea? întrebă Emma, care considera că era vorba doar despre ingeniozitate.

— Chestia uimitoare este că nici măcar mayaşii din Lubaantun n-au putut spune de unde provenea craniul. Până şi cei mai bătrâni dintre ei afirmară că templul acela se afla acolo încă dinainte de sosirea lor şi că-l luaseră drept model când îşi înălţaseră cetatea. Or, după cum am aflat din cercetările mele şi după câte ştim în prezent, mayaşii au fost primii locuitori ai

peninsulei Yucatan. Trebuie să recunoşti, draga mea, că toate acestea pot stârni curiozitatea.

— Într-adevăr, aprobă Emma. Dar pe mine mă interesează mai mult latura concretă decât cea divină şi, indiferent ce taină ar ascunde originea acestui craniu, din moment ce sala era deschisă când a găsit-o spaniolul şi, pe deasupra, era goală, misterul lui nu mai prezintă niciun interes.

Tobias oftă. Lăcomia şi meschinăria Emmei păreau nemărginite. În ceea ce-l privea, era mai interesat de putere şi de mijloacele de-a o dobândi decât de bani. „*Nu contează. Aici are dreptate*", gândi el, apoi continuă:

— Cheile – adică cei doi ochi şi craniul – au fost separate, fiecare fiind îmbarcată pe câte una dintre cele trei caravele ale unui convoi ce urma să transporte în Spania restul avuţiilor. Un corsar francez a capturat însă corăbiile, iar cei trei locotenenţi au fost ucişi. Spaniolul meu era urmaşul unui marinar care ajutase la depozitarea comorii în ascunzătoare; înainte de a fi dus la bordul corăbiei franceze, unde a fost recrutat în echipaj, a reuşit să fure harta şi ochiul de jad. Din acest punct, lucrurile devin neclare. Presupun că încărcătura celor trei caravele a ajuns în cuferele lui Francisc I, care era pe atunci regele Franţei. Dar se putea întâmpla orice.

— Pricep, declară Emma de Mortefontaine. Chiar mâine voi pleca în Franţa să-l caut pe Claude de Forbin. O să aflăm astfel măcar ce s-a întâmplat cu prima cheie, cea pe care ţi-a furat-o Oliver. Cât despre celelalte, presupun că ai deja ceva idei.

Tobias Read dădu din cap, dar, în loc de răspuns, îşi strecură mâna între coapsele ei ce se ofereau.

În următoarele trei săptămâni, Mary fu cum nu se poate mai vrednică la bordul *Perlei.* O stăpânea un sentiment din ce în ce mai viu de putere şi libertate. Nu numai când se afla în *greement,* ci şi în timpul abordajelor. Ca şi cum o parte din ea, dezvăluindu-şi adevărata natură, şi-ar fi recunoscut în sfârşit ascendenţa. Sângele tatălui pe care nu-l cunoscuse îl zămislise pe al ei, şi Mary trebui să recunoască, foarte curând, că marea îi devenise mult mai apropiată decât pământul.

Mary luptă mai bine decât oricare alt marinar de pe vas. Nu era doar un braţ înarmat cu o sabie, ci era chiar sabia. Trupul şi sufletul ei erau în întregime absorbite în această căutare a supravieţuirii şi a izbânzii. Energia şi instinctele ei se multiplicau, iar spectacolul ferocităţii lui Mary revigora combativitatea camarazilor ei. Întregul stat-major al lui Forbin – în afară de Levasseur, care se afla la bordul corăbiei olandeze, a cărei comandă o preluase – îl felicitase pe căpitan pentru că-l angajase pe novicele acela uimitor.

Forbin trebuise să accepte această suferinţă.

Teama lui de a nu o pierde în luptă pe Mary se prefăcea în admiraţie şi în nevoia de a o poseda de îndată ce zgomotul armelor se stingea.

Totuşi, Mary nu întârzia niciodată prea mult în cabina lui. Se ducea la el, de fiecare dată, după căderea întunericului, cât mai neobservată, ca să nu-l compromită; cu toate acestea, începuseră să circule zvonuri privitoare la preferinţele neobişnuite ale comandantului Forbin. Din fericire însă, aceste zvonuri nu se răspândiseră decât printre marinarii de rând. Ele nu ajunseră nici la urechile lui Forbin, nici la cele ale ofiţerilor săi. Imediat ce-şi spălau de pe trup sângele victimelor lor, Mary şi Forbin făceau dragoste de parcă ar fi fost pentru ultima dată, discutând puţin şi, mai ales, nu despre ziua de mâine. După aceea, Mary cobora la baterie şi-şi întindea hamacul alături de cel al lui Corneille. Îşi dădea seama că acesta din urmă nu dormea. O aştepta, dorind-o la fel de mult ca şi căpitanul lui. Îmbătată o clipă de acest gând, cădea apoi, de fiecare dată, într-un somn adânc, epuizată de luptele succesive în care se consuma cu trup şi suflet.

Totuşi, *Perla* nu avea prea des parte de astfel de evenimente.

Cel mai adesea, navigau fără să întâlnească decât o furtună sau vreun barcaz de pescuit, ce nu prezentau niciun interes. Aşteptând să intre de cart, marinarii jucau zaruri sau cărţi, îşi acordau instrumentele sau vocile ca să cânte refrene deşucheate; Mary le repeta cât o ţinea gura, cu o voce de falset ce-l făcea pe Corneille să moară de râs, atunci când nu trebuia să facă faţă, împreună cu tovarăşii săi, stihiilor dezlănţuite.

Neputând să stea prea mult împreună cu Forbin, îşi petrecea timpul în preajma lui Corneille, care o găsea o elevă exemplară şi se străduia să-i desăvârşească educaţia maritimă. O informă în legătură cu statutul corsarilor, explicându-i care era diferenţa între Forbin, ofiţer al marinei regale, şi cei care, înarmaţi doar cu o scrisoare de marcă[6] a regelui şi cu o corabie, cutreierau Atlanticul şi Canalul Mânecii sperând să se îmbogăţească. Aceştia din urmă îi datorau regelui o cincime din prada lor, dobândind astfel venituri mult mai însemnate decât oamenii din marina regală. Riscurile lor erau mai mari, fiindcă nu erau atât de bine înarmaţi, însă aveau mai multă libertate.

— Ăştia sunt mai dornici de avere decât de glorie, nu cum e căpitanul nostru.

Mary n-ar fi putut spune ce-ar fi preferat ea.

— Probabil că tu le-ai fi vrut pe amândouă, răspunse Corneille fără să ezite, râzând uşor.

Omul ăsta ajunsese s-o cunoască mai bine decât se cunoştea ea.

Campania se apropia de sfârşit. În curând, portul Brest se ivi din nou la orizont. Mary era hotărâtă să reia conversaţia aceea cu Forbin ce rămăsese neterminată. Era sigură că Forbin o iubea. Îi venea să-l întrebe pe Corneille care era părerea lui în această privinţă, dar nu îndrăznise. Ea şi Corneille nu prea vorbeau despre căpitan. Corneille evita cu grijă subiectul, respectând ordinele primite, dar mai cu seamă pentru că şi-ar fi dorit ca Mary să-l uite, aşa încât el să-i poată lua locul. Înţelesese că ea visa să se mărite, ca să aibă un nume şi o poziţie socială. Corneille nu putea face altceva decât să spere că temperamentul ei arzător nu se va adapta unei vieţi aşezate, de femeie căsătorită.

Cu sacii marinăreşti pe umeri, se îndreptară tăcuţi spre centrul oraşului.

Forbin, ocupat cu raportul, nu-i dăduse lui Corneille nicio dispoziţie cu privire la Mary, iar marinarul cam bănuia ce însemna asta. Pesemne că Forbin era foarte încurcat de

6 Scrisoare deschisa, purtând sigiliul regal, acordata pe timp de război căpitanului unei nave armate pentru plecarea în cursă (n.tr.)

sentimentele şi poftele contradictorii ce-l încercau. Mama lui Corneille deschisese larg uşa, ezitând puţin să-şi strângă zdrahonul de fiu în braţe şi lăsându-l pe el să ia iniţiativa, de îndată ce canatul uşii se închise în urma lor.

— Bună ziua şi ţie, Olivier, o salută ea pe Mary întinzându-i mâna. Văd că aerul din larg ţi-a priit. Eşti tăbăcit ca un bătrân lup de mare.

Şi, plimbând un deget dojenitor pe obrazul bărbos la fiului ei, adăugă:

— Ar trebui să iei exemplu de la tovarăşul tău şi să te bărbiereşti mai des!

Corneille şi Mary schimbară o privire amuzată şi complice, în timp ce femeia continuă:

— Rămâneți mult pe uscat?

— Încă nu ştim, mamă, dar dacă ne-ai putea găzdui pe amândoi…

— Parcă aş avea de ales! glumi ea, ridicând din umeri. Du-te şi scoate apă din puţ, iar tu, Olivier, lasă-ţi sacul în cameră şi vino să mă ajuţi să curăţ zarzavatul de supă. Cu pofta voastră de mâncare, o să trebuiască să mă aprovizionez, nu glumă.

— La ordin, căpitane, răspunse Corneille, luând poziţie de drepţi.

Maică-sa îl lovi uşor cu palma pe umăr.

— Soi rău ce eşti! Nu mai râde de mine! strigă în urma lui, cu toate că era încântată să-l vadă neschimbat.

Petrecură o seară veselă şi plăcută. Mary o simpatiza pe femeia aceea care îi aducea aminte de Cecily în cele mai bune clipe ale ei. Avusese patru copii cu un marinar care, la puţină vreme după naşterea ultimului, se pierduse pe mare, ca atâţia alţii. Îşi crescuse singură copiii, muncind pe unde putea şi găsindu-le de lucru şi celor trei mai mari, ca să-şi susţină familia. Era înzestrata cu acele calităţi ce-i lipsiseră lui Cecily: curaj şi dorinţă de a trăi. Corneille era mezinul ei şi n-avea decât 22 de ani, în ciuda tăriei lui de caracter.

Mary întârzie îndelung la masă. Când lumânările se consumară, Madeleine se ridică, luă un sfeşnic şi, stăpânindu-şi un căscat, le ură noapte bună.

Corneille şi Mary împărțeau aceeaşi odaie. Locuinţa n-avea decât două dormitoare. Nici în timpul escalei precedente, nici la bordul *Perlei,* unde dormeau în baterie, nu se pusese problema vreunei intimităţi, aşa încât această vecinătate nu-l deranja pe Corneille.

Acum însă, situaţia se schimbase.

Mary sesiză insistenţa privirii lui şi întoarse capul. Corneille era un bărbat arătos, dar ea nu voia să-şi pericliteze obiectivul principal. Mai ales că se ataşase de Forbin.

— Plec, hotărî Mary.

— Unde?

— La el, răspunse ea, ca şi cum ar fi fost evident.

— Nu în seara asta, o înfruntă Corneille, cu o privire aprinsă.

— De ce nu în seara asta?

— Pentru că el nu vrea, minţi el doar pe jumătate.

Era sigur că Forbin îi va rămâne îndatorat pentru acest răgaz de care avea nevoie ca să-şi pună ordine în idei. Mary îl sfredeli cu privirea, iritată la gândul că era posibil să aibă dreptate. Ca s-o convingă, Corneille adăugă:

— Situaţia nu mai e aceeaşi, Mary. Nu-l obliga.

— A avut destul timp de gândire, hotărî ea, luându-şi haina din cuier.

Corneille o prinse de braţ, iar Mary înţelese că, dacă rămânea, s-ar fi pierdut în braţele lui.

— Faci o greşeală, Mary, mai încercă el.

— Mi-o asum.

Corneille îşi descleştă mâna şi o lăsă să plece. Mary Read nu mai era captiva neajutorată pe care o adusese la Brest în urmă cu două luni. Nu mai avea nevoie de protecţia nimănui.

Cu felinarul în mână şi cu spada la şold, înfăşurata în mantaua ce-i ajungea până la pulpele strânse în cizme de piele, Mary ajunse fără probleme în faţa casei lui Forbin. Ciocăni la uşa încuiată. Obloanele erau coborâte, dar printre lamelele de lemn se vedea că în camera lui Forbin era lumină. Mary se lăsă pe vine, căută pe jos câteva pietricele şi le aruncă în geam. După mai multe încercări, obloanele se ridicară în sfârşit, iar în cadrul ferestrei se ivi Forbin. Mary făcu un pas înapoi, ca el s-o poată

vedea, şi rămase cu gura căscată văzând în spatele lui o siluetă feminină care se apropie şi-şi încolăci braţele pe după umerii lui.

Mary simţi un nod în stomac. Scăpă din mână felinarului, care se stinse lovindu-se de pavaj, şi se îndepărtă în goană de casa aceea.

14

— Cine era acolo? murmură vocea seducătoare a musafirei lui Forbin.

— Nimeni, răspunse el cu inima strânsă, închizând oblonul. Nimeni, doar un puşti care-ar merita câteva palme la fund.

Forbin se întoarse şi constată că, profitând de această diversiune, Emma de Mortefontaine îşi desfăcuse şireturile de la corset. Căpitanul nu se lăsă însă păcălit. Chiar din clipa în care ea îşi anunţase venirea, Forbin înţelesese că Emma făcuse aceasta călătorie doar ca s-o găsească pe Mary. Întrebându-se oare ce interese o mânau, fiindcă nu şi-o închipuia în stare să iubească, luase hotărârea s-o facă pe prostul ca să-i descopere adevăratele intenţii şi se prefăcuse încântat s-o întâlnească după atâţia ani.

E drept că Emma era şi mai frumoasă decât şi-o amintea, era, de asemenea, mai sigură de ea, iar Forbin avu din nou, ca pe vremea când o văzuse pentru întâia oară, o senzaţie persistentă de stingherealã şi de pericol. Senzaţia asta îl incită. Ca fiecare luptă în care trebuia să se avânte. Se apropie de Emma, care murmură:

— Crezi că ar trebui să mă ruşinez, căpitane?

— Dimpotrivă, răspunse el, cu sângele răscolit de frumuseţea ei. Îmi oferi un prilej la care am visat adesea, dar nu am cutezat niciodată să-mi încerc norocul.

O cuprinse în braţe, pândind zâmbetul pe care ea i-l întinse spre sărut.

După ce îi potoli poftele, Emma, lascivă, ajunse din nou la confidenţe.

— De mult timp căutam un motiv să ajung la tine, Claude, fiindcă întâlnirea noastră de acum doi ani, la Versailles, mi-a lăsat o amintire încântătoare. Poate din cauza prieteniei dintre tine şi Jean.

Lui Forbin îi veni s-o muşte când o auzi evocându-l pe prietenul lui defunct. Îl deranja faptul că Emma folosea ca pretext această evocare. Se stăpâni, totuşi.

— Sper că nu te-am ofensat, căpitane, adăugă ea, observând că trăsăturile acestuia se crispaseră. Simt adesea lipsa soţului meu. Atunci când mă apasă singurătatea, mă gândesc la oamenii care i-au fost apropiaţi.

— Asta îţi face cinste, doamnă, o asigură Forbin, dorind să termine odată cu prefăcătoria. Voiai, aşadar, un motiv. L-ai găsit?

— Desigur, nu ştiai că lucrez în secret pentru regele Iacob al II-lea al Angliei. La Londra, îi încredinţasem secretarului meu particular o scrisoare ca s-o expedieze. Scrisoarea aceea conţinea informaţii de cea mai mare importanţă. A plecat s-o ducă la poştă şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. Căutându-l, am aflat că se îmbarcase pe o corabie pe care escadra ta a atacat-o. Era un vas englezesc de comerţ, o brigantină care se numea La *Gourmande*[7].

— Da, tot ce se poate, răspunse Forbin, prefăcându-se că-şi scormoneşte prin amintiri. Însă dacă secretarul tău particular se afla la bord, e foarte probabil să fi fost ucis în timp ce încerca să-şi salveze viaţa. Acum îmi amintesc de nava aceea. Au preferat să-şi scufunde singuri vasul decât să se predea.

Ştii cum sunt corsarii, doamnă. Nu le place când cineva le ia prada de sub nas. Supravieţuitorii au fost măcelăriţi.

— N-aţi luat nimic de la oamenii aceia?

— Nimic, doamnă.

— Şi vasul? insistă ea, nădăjduind să găsească în speranţa de a recupera, totuşi, ochiul de jad un motiv să nu se lase în voia tristeţii pricinuite de certitudinea morţii lui Mary.

— Suferise prea multe stricăciuni, s-a dus la fund împreună cu cei aflaţi la bord. Sunt dezolat. Aş fi dorit să-ţi fiu pe plac.

— Mi-ai fost, căpitane, recunoscu Emma, prin tandreţea iubitoare cu care m-ai răsfăţat.

Se lăsă o tăcere destul de îndelungată, după care Forbin întrebă:

---

7 La ***Gourmande, Lacoma, Pofticioasa*** (n.tr.)

— O scrisoare nu reprezintă o pierdere atât de mare. De ce ţineai morţiş să-l găseşti pe purtătorul ei? Un angajat, oricât de credincios ar fi el, nu e greu de înlocuit.

— El era mai mult decât un simplu angajat, mărturisi Emma, sinceră de astă dată. Îl iubeam.

Forbin nu insistă. Pentru Mary era mai bine ca Emma s-o creadă moartă. Nu mai risca astfel să cadă din nou sub influenţa – nesănătoasă, considera Forbin – a acestei femei.

Emma de Mortefontaine scoase un suspin de-ţi rupea inima, ridicându-se cu părere de rău din patul în care Forbin o satisfăcuse pe deplin.

— Deja?! exclamă el, din politeţe.

— Vai, domnule, nu ţi-am spus totul ca să nu mă expun umilinţei de a fi respinsă de tine. Ca să-mi pot reface viaţa, trebuia mai întâi să-l îngrop pe slujitorul acela pe care mi l-ai luat şi să-mi potolesc arsura lăsată în carne vie de amintirea ta. Acum, amândouă aceste lucruri aparţin trecutului. Noul meu soţ mă aşteaptă la Londra. Chiar mâine mă îmbarc şi plec la el.

— Cine este norocosul pentru care va trebui, la rândul meu, să te uit? întrebă Forbin, ascunzându-şi ironia în spatele unei priviri întristate.

— Un armator. Era şi el prieten cu iubitul meu Jean. Îţi dai seama, este o căsătorie din interes, căci, din pricina lipsei mele de experienţă, afacerile nu-mi mergeau prea bine. Îl cheamă Tobias Read, însă nu cred că-l cunoşti.

— N-am avut plăcerea, minţi Forbin, felicitându-se pentru jocul său.

Alianţa dintre aceşti doi oameni nu putea fi decât nefastă pentru Mary.

Se ridică la rândul lui din pat, se îmbrăcă şi o conduse pe Emma de Mortefontaine.

Abia trecuse trăsura ei de colţul străzii, când Claude de Forbin o luă spre casa lui Corneille. Bătu în oblonul camerei marinarului, ca să-l trezească. Corneille încruntă din sprâncene când îşi văzu căpitanul la lumina felinarului pe care i-l băgă pe nas.

— Trebuie să vorbesc cu Mary, anunţă fără altă introducere, Forbin.

— Mary? Dar nu s-a întors.

— Îmbracă-te! Trebuie s-o găsim.

Corneille se supuse pe loc. Tonul căpitanului arăta limpede că era vorba de ceva urgent şi, prin urmare, de o primejdie.

Mary umblă mult timp de colo-colo pe ulicioare, ca un tâlhar în căutarea unei pungi pe care să şi-o însuşească. Chipul ei încruntat şi spada de la şold, gata să fie scoasă din teacă, îi ţinură la distanţă pe răufăcători, care o crezură unul de-al lor. În câteva rânduri, se ascunse în beznă ca să-i evite pe soldaţii care patrulau.

Aşadar, şi Corneille o trădase. Încercase s-o împiedice să se ducă la Forbin, deci ştia. Ce putea să creadă ea despre scena pe care o văzuse? Forbin o minţise când îi spusese că abia dacă o cunoştea pe Emma de Mortefontaine. Era iubita lui. Una dintre multele lui iubite. Oricât de neplăcută ar fi fost această constatare, nu faptul în sine o neliniştea cel mai mult.

Forbin nu ascunsese niciodată că-i plăceau femeile frumoase. Mai ales cele căsătorite.

Dar întâlnirea lor fusese oare întâmplătoare sau făcea parte dintr-un complot?

Mary îi mărturisise lui Forbin că dorea să ia legătura cu Emma. El o convinsese să renunţe, convins că Emma îi putea face lui Mary mai mult rău decât bine. Oare fusese sincer atunci? Sau de ce se temea, de fapt? Că ar pierde-o pe ea sau pe Emma? Atunci de ce făcuse astăzi aşa ceva? Ca s-o scape de capcana pe care simţea că i-o întinde Mary? Ca să se descotorosească de ea în felul acesta abil?

Mary fu cuprinsă de o furie rece. Întrebările acestea îi frământau mintea. Totul era posibil, logic, evident, însă Mary nu era în stare să creadă că e adevărat. Forbin era necioplit, impulsiv, excentric, avea toate calităţile defectelor lui, dar Mary nu şi-l putea închipui viclean, mincinos şi cu două feţe.

Începu să cadă lapoviţă, iar Mary se adăposti sub bolta unei porţi, aşezându-se direct pe jos. Pleoapele i se îngreunau. Îşi strânse mai bine poalele mantalei pe lângă trup, şi, rezemându-şi capul de zidul rece al casei, acoperit cu muşchi, adormi ca să uite.

Se trezi aproape de ivirea zorilor, când cerul abia începuse să se lumineze. Se întinse, înţepenită din pricina poziţiei incomode, şi hotărî să limpezească lucrurile. Dacă Forbin refuza să se însoare cu ea, îl va părăsi. Chiar ieri, Emma îi dovedise încă o dată că lumea era plină de bărbaţi gata să se lase cuceriţi. Va găsi şi Mary vreun naiv destul de îndrăgostit de ea ca s-o scoată din mocirla aceea ce o trăgea mereu în jos. Nici nu se punea problema să se întoarcă din nou în serviciul Emmei. Perioada în care se aflase la bordul *Perlei* o făcuse să-şi dea seama că n-avea nevoie de ajutor ca să-şi înfrunte destinul. Mai ales că Emma de Mortefontaine ar fi ţinut-o mereu în umbră, căci nu permitea nimănui să strălucească în preajma ei.

La cântatul cocoşilor, Mary ajunse în faţa casei lui Forbin. Apăsă pe clanţă şi constată, uimită, că uşa era descuiată... „*Probabil că era foarte tulburat dacă a uitat s-o încuie*", gândi ea.

Cu atât mai rău pentru el. Mary îşi scoase spada din teacă şi urcă fără zgomot scara, ca să-i surprindă îmbrăţişaţi. Va trebui ca ei să se explice. Se opri în prag, pe cât de mirată, pe atât de dezamăgită. Aşternutul răscolit trăda urmele unei nopţi de dragoste, dar în odaie nu se afla nimeni.

Mary rămase locului un timp, cu braţele atârnându-i, fără să se poată decide dacă să plece sau să rămână, apoi coborî scările şi se aşeză comod într-un fotoliu, lângă focul pe cale să se stingă. Mai devreme sau mai târziu, Forbin avea să se întoarcă. Lăsându-se în voia acestei fatalităţi, Mary aţipi.

Forbin se despărţi de Corneille în zori, lăsându-l pe acesta în poarta casei părinteşti. Colindaseră fără succes tot oraşul. Corneille sugerase să se ducă la arsenal. Poate că Mary se refugiase pe *Perla.* Dar n-o găsiră nici acolo.

Mary parcă intrase în pământ.

Istoviţi, hotărâseră să se întoarcă la casele lor, spunându-şi că, poate, după ce-i trecuse supărarea, Mary se dusese fie la unul, fie la celălalt. Corneille se uită în cameră şi-i făcu semn lui Forbin că putea pleca. Apoi se culcă, pe când maică-sa tocmai se trezise. Văzându-i privirea bănuitoare, Corneille îşi făgădui, căscând, că-i va explica totul. Mai târziu.

Mary se trezi auzind uşa ce se închidea.

— În sfârşit, căpitane! scrâşni ea, cu gura cleioasă încă, dar cu aceeaşi furie.

— Mary! Slavă Domnului, n-ai păţit nimic, făcu el, uşurat. Toată noaptea te-am căutat.

— Ai mai făcut şi altceva, rânji ea, dacă e să judecăm după dezordinea de acolo.

Şi arătă cu vârful spadei spre scară.

— Doar ştiai că am nişte slăbiciuni, recunoscu Forbin, fără să se scuze.

— Da, şi mi-ar plăcea să înţeleg.

— Nici nu doream altceva decât să-ţi explic.

Forbin se instală în fotoliul din faţa ei, calmat de prezenţa ei, pe care-o crezuse pierdută pe veci.

După ce-i auzi istorisirea, Mary se simţi groaznic de stânjenită fiindcă se îndoise de el. Îi ceru iertare.

— Aveai tot dreptul să te înfurii, Mary. Am greşit când am subestimat-o, dar, dacă mă repezeam atunci să te ajung din urmă, Emma ar fi intrat la bănuieli.

— Mă bucur că ai făcut-o să mă creadă moartă. Din moment ce s-a căsătorit cu nepreţuitul meu „unchi” înseamnă că acum face şi ea parte dintre duşmanii mei. Nu cred că mă caută ca să-mi ofere partea mea din moştenire. Tobias Read nu e genul de om care să se lipsească de ceva. E mult mai probabil că vrea să scape de mine.

Forbin dădu din cap. Trecuse sub tăcere mărturisirea Emmei în legătură cu afecţiunea pe care i-o purta lui Mary. Îi simţise sinceritatea. Totuşi, continua să creadă că Mary nu trebuia să se mai apropie de ea.

Între timp sosi Perrine, care se miră găsindu-i acolo. Era ceva neobişnuit şi femeia nu ştia ce să creadă. Forbin se ridică şi-i ceru să le pregătească un mic dejun copios. Apoi se întoarse iar către Mary.

— Presupun că ţi-e foame.

Ea încuviinţă dând din cap, apoi adăugă:

— Dar conversaţia noastră încă nu s-a terminat.

— Ştiu, zise el, dar va trebui să mai ai răbdare până diseară. La ora opt sunt convocat la amiral şi nu-i pot nesocoti ordinul. Rămâi aici dacă vrei. În drum spre arsenal, am să trec pe la Corneille să-l liniştesc. Am să mă întorc la tine cât pot de repede.

Mary încuviinţa din nou. Furia îi trecuse. Simţea doar că-l doreşte şi că-i e sincer recunoscătoare pentru protecţia pe care i-o acorda.

Pus la curent cu evenimentele, Corneille se asigură că Emma de Mortefontaine nu minţise în legătură cu plecarea şi aşteptă ca nava pe care se îmbarcase să ridice ancora înainte de a se duce acasă la Forbin ca s-o vadă pe Mary. O găsi citind un tratat de astronomie descoperit pe o etajeră a bibliotecii. Bogat ilustrat cu desene în peniţă, volumul reproducea toate constelaţiile, denumirile lor, poziţiile în fiecare lună a anului. Absorbită de lectură, Mary nici nu simţise cum trece timpul. Lăsă totuşi fără părere de rău cartea din mâna.

— Mă bucur că eşti vie şi nevătămată, zise el în loc de salut, reprimându-şi din nou dorinţa de-a o strânge în braţe.

— Am fost o proastă, răspunse Mary, făcând botic, ca un copil. Ar fi trebuit să mă întorc la tine. Mi-ai fi alungat temerile.

Corneille înălţă din umeri, fără să zică nimic, ştiind prea bine ce argument ar fi folosit ca s-o consoleze. Se lăsă o tăcere stânjenitoare, întreruptă de intrarea lui Forbin în încăpere. În sinea ei, Mary îi mulţumi că intrase la momentul oportun.

— Se face frig, spuse Forbin, care nu observase nimic. O să avem furtună şi la noapte.

— În cazul ăsta, vă las, decise Corneille.

Mary tocmai voia să-şi ia la revedere, când Forbin zise, cu un aer şugubăţ:

— Ordinele mele au fost schimbate. Mă întorc în Mediterana, să-l sprijin pe Tourville. Peste trei săptămâni, vom schimba ceaţa cu soarele.

— Bună veste, căpitane, răspunse Corneille.

Dar Mary îşi dădu seama că nu era sincer. Corneille iubea Brestul la fel de mult cum iubea Forbin ţinutul provensal. Apoi, marinarul plecă.

Perrine, care trebăluise mult timp în bucătărie, veni să-i anunţe că masa era pregătită, iar Mary consideră că era mai bine să atace subiectul ce o interesa abia după ce mâncau. Vestea plecării îl absorbea atât de mult pe Forbin, încât părea să fi uitat de Emma, de dispariţia lui Mary şi de toate făgăduielile pe care i le făcuse.

Îi vorbi despre Aix-en-Provence, oraşul rezemat de muntele Sainte-Victoire, ce se înzăpezea uneori ca un pisc din Alpi, apoi începea din nou să cânte cu toţi greierii săi; cimbrul şi cimbrişorul ce-ţi parfumau tălpile, pinii-umbrelă la umbra cărora era atât de plăcut să leneveşti. Îi descrise arsenalul din Toulon, care, după părerea lui, era cel mai bine înzestrat din Franţa. Îi povesti despre magia luminii pe mare şi despre coastele gălbui, roşietice şi brune scăldate de un albastru profund sau turcoaz ca al pietrelor preţioase.

— O să vezi, Mary. O să vezi ce curge prin sângele meu. Miresmele acestea ce nu seamănă cu nimic din ce cunoşti tu vor trece şi în venele tale, le vor umple de viaţă şi ai să uiţi lacrimile astea de ceaţă, ai să uiţi de Anglia.

Mary îl lăsa să vorbească, să-şi proslăvească Mediterana, zicându-i că i se potrivea. Chiar foarte bine. Dar că niciodată nu va exista un loc pentru ea alături de Forbin. Se apropie de şemineu. Forbin era deja încins de soarele amintirilor lui, nerăbdător să le regăsească. Mary, în schimb, era îngheţată. Hotărârea ei fusese luată încă înainte de întoarcerea lui Forbin. Toată ziua, numai la asta se gândise.

Forbin veni lângă ea, cotropit de dorinţă până-n vârful degetelor. O îmbrăţişă, lipindu-se de spatele ei, o cuprinse de mijloc, urcând spre sânii ei. În pântecele lui Mary se aprinse o flacără. Inima ei îşi grăbi bătăile şi un nod de nelinişte şi de dorinţă i se urcase în gât, gata s-o înăbuşe. Reuşi totuşi să smulgă din ea cuvintele acelea ce îi îndoliau sufletul:

— Plec, căpitane. Mâine.

Forbin avu nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă. Mâinile lui îşi opriră dansul. Ea se grăbi să umple tăcerea ce se lăsase.

— Eu nu reprezint nimic, Claude de Forbin. Nimic legitim în ochii lumii. Însoară-te cu mine şi voi deveni cineva. Însoară-te cu mine, repetă ea, şi voi avea un motiv să rămân.

— E imposibil, răspunse Forbin cu o voce ştearsă. Cu toate că te iubesc, Mary, cum n-am mai iubit niciodată.

— Atunci, de ce? N-ai fi primul care ia de nevastă o femeie de rând. Nimic nu s-ar schimba. Braţul meu ar fi alături de al tău în campanii, ochii noştri ar contempla aceleaşi stele...

— Opreşte-te, Mary! Crezi că eu nu m-am gândit la toate astea?

Se îndepărtă de ea şi-şi trecu o mână obosită prin părul des, negru. Mary se întoarse cu faţa la el.

— Ţi-am mai spus, Mary. Eu m-am însurat cu marina. Nu doar din ambiţie, ci ca să îndeplinesc dorinţa tatălui meu, care visa să vadă numele familiei noastre regăsindu-și demnitatea şi onoarea pe care le pierduse. N-am să demisionez niciodată; de altminteri, ce altceva aş putea face?

Zâmbi amar.

— N-am destulă avere ca să navighez pe cont propriu şi nu cunosc nicio altă meserie în afară de asta. Care nu e pentru mine o meserie, ci mai degrabă o chemare divină, atât de mult o iubesc. Aş putea să mă însor cu o femeie pe care s-o las în port luni întregi, să mă aştepte, să-mi crească plozii şi să se ocupe de treburi casnice. Tu însă nu eşti făcută pentru aşa ceva, Mary. Ştiu bine asta. O ştii şi tu. Te-am văzut la bordul *Perlei.* M-aş putea căsători cu o femeie, Mary, dar nu cu un matelot care ar lua parte la lupte alături de mine. Ministrul meu n-ar îngădui niciodată una ca asta.

— De ce? se indignă Mary.

— Fiindcă pe o navă nu trebuie să fie nicio femeie, fiindcă marinarii sunt superstiţioşi şi cred că prezenţa femeilor aduce ghinion, şi fiindcă asta e adevărat, chiar făcând abstracţie de superstiţie. Ne petrecem luni întregi pe mare, în condiţii grele; singura distracţie a marinarilor, ştii şi tu, o constituie jocul, băutura şi femeile. Nu numai soţiile lor, ci şi femeile pe care le cunosc în timpul escalelor. Ce crezi că s-ar întâmpla, Mary, dacă ei ar afla cine eşti tu cu adevărat?

— Mi-am demonstrat valoarea. M-ar respecta. Mai cu seamă dacă aş fi soţia ta, adăugă ea.

— N-o să fii soţia mea pe o navă militară, se enervă Forbin. Niciodată. Regulamentul nu permite, legea nu permite, bunul mers al navei nu permite. Bunul-simţ nu permite.

— Şi altceva? mai întrebă Mary, care înţelegea că, dincolo de toate vorbele astea mari, ascundea alt adevăr.

— Şi n-aş putea accepta să te pierd în iureşul unei bătălii şi să port doliu după tine sub ochii întregului echipaj, mărturisi el în sfârşit, cu inima sfâșiată.

— În cazul ăsta, o să mă pierzi cu adevărat, pentru că voi fi nevoită să-mi câştig un nume, în locul celui pe care tu refuzi să mi-l dai şi să-l gravezi pe blazonul dezonoarei tale. Nu mă voi mulţumi cu o situaţie mediocră, nu-mi va fi de ajuns să fiu un matelot ca oricare altul. Vreau bogăţie, Forbin. Sau un nume care să mi-o poată asigura atunci când nu voi mai avea nimic, când minciunile mele vor fi îmbătrânit, iar ale tale vor fi căpătat riduri. Nu vreau să rămân amanta din umbră în care-ţi verşi doar sămânța. Nu vreau să nasc un bastard, aşa cum m-a născut mama pe mine, sfârşi ea dintr-o răsuflare, punându-şi mâna pe pântece.

Forbin încremeni şi o întrebă, pălind:

— Eşti însărcinată?

Mary rânji.

— Nu. Dar, mai devreme sau mai târziu, s-ar întâmpla şi asta.

Forbin se apropie şi o strânse la piept gata s-o sufoce.

— Te rog să mă ierţi, iartă-mi egoismul şi laşitatea. Sunt un tâmpit bătrân. Meriţi mai mult decât aş putea eu să-ţi ofer. Mult mai mult. Dar, indiferent ce-ai face, să ştii, Mary Read, că nimeni altcineva nu-ţi va lua locul şi nu va obţine ceea ce ţi-am refuzat ţie acum. Ţi-o jur. Şi să mai ştii că, atâta timp cât voi trăi, va exista pe mare sau pe uscat cineva care te va sprijini la nevoie.

— Ştiu, căpitane.

Râmaseră apoi tăcuţi. Pentru că-şi spuseseră tot ce era de spus. Amândoi ştiau care era preţul.

— Unde ai să te duci?

— La curtea regelui Iacob, răspunse Mary fără ezitare. Am învăţat meseria de marinar, o voi învăţa şi pe cea de spion.

— Ai grijă să nu pierzi totul din dorinţa de a câştiga prea mult.

— Dacă aş fi semănat cu Emma, nu te-ai fi îndrăgostit de mine, Forbin.

El zâmbi şi o strânse şi mai puternic la piept.

— Fă dragoste cu mine, spuse ea. Pentru ultima oară, ca să iau cu mine un pic din lumina asta ce-ţi străluceşte în ochi când începi să visezi.

Drept răspuns, Forbin o ridică în braţe şi urcă scara, ducând-o aşa până în dormitor.

În zori, nesuportând gândul dureros al unui rămas-bun, Mary ieşi din casa în vârful picioarelor. Nu mai trecu nici pe la Corneille, ci, cu solda în buzunar şi cu sabia la şold, o luă pe calea construită pe vremuri de romani, ce ducea către Paris, cu inima grea, însă fără să regrete nimic.

15

Şoseaua pavată trecea printre lanuri distruse de ploile torenţiale ce pustiiseră Europa. Mergând pe marginea drumului, Mary putea să-şi dea seama de toată amploarea dezastrului. La Brest, urmele potopului nu erau atât de evidente. E adevărat că nici nu rămăsese acolo destul de mult timp ca să-şi dea seama cu adevărat de mărimea pagubelor. Aici, holde întregi de grâu erau compromise, cu spicele putrezite. Ţărani cu chipuri mohorâte îşi făceau de lucru pe câmp. Mary se cutremură. Preţurile vor exploda. Întotdeauna se întâmpla aşa.

Puţinii bani pe care-i avea se vor sfârşi repede. Or, dacă voia să-şi atingă scopul, trebuia să pară înstărită. Oftă, spunându-şi că încăpățânarea ei risca mai degrabă s-o distrugă decât s-o înalţe. Cu toate acestea, acum nu mai avea cale de întoarcere. Ca să-şi alunge descurajarea, grăbi pasul, potrivindu-l după mersul căruţelor trase de boi.

Începu să fluiere, ferindu-se de şuvoiul de călăreţi, căruţe, trăsuri şi pietoni care circulau necontenit în ambele sensuri. „*Cel puţin*, gândi ea, *aşa nu risc să fiu atacată de vreun bandit ascuns la marginea pădurii.*"

La acest gând, îşi mângâie maşinal cele două pandantive, îşi aminti ziua când, după ce făcuseră dragoste, Forbin îi pusese întrebări în legătură cu ochiul de jad. Lui i se părea urât şi se întreba de ce era atât de important pentru ea. După ce Mary îi explicase, fusese mişcat.

„*Nu contează că nu e o podoaba elegantă*, sfârşi ea. *Oricum nu se vede de sub bandajele mele.*"

Cât despre salamandră, Forbin o sfătuise s-o ascundă ca să nu-i fie furată.

Soarele încerca să se strecoare, timid, printre norii grei când auzi în urma ei trapul unui cal. Mary se apropie cât putu de marginea drumului, fără să se oprească însă. Spre marea ei uimire, animalul se opri în dreptul ei şi o voce prietenoasă o făcu să ridice privirea.

— Pleci aşa, fără un sărut de bun-rămas, matelot?

Chipul lui Mary se lumina, pe când Corneille, la fel de îndemânatic în şa ca şi pe puntea corăbiei, sări jos de pe cal. Văzând-o uimită de prezenţa lui, Corneille se grăbi s-o lămurească:

— Forbin m-a trimis să te escortez.

Sufletul lui Mary se umplu de un orgoliu copilăresc. Claude de Forbin nu s-ar fi despărţit de Corneille dacă n-ar fi avut un motiv serios. Prin urmare, orice-ar fi zis el, o iubea destul de mult ca să nu accepte s-o piardă de tot. Deci, încă mai existau speranţe. Trebuia doar să mai treacă ceva timp.

Corneille îi întinse frâul celui de-al doilea cal pe care-l adusese cu el, dar, în loc să încalece, Mary se mulţumi să mărească pasul. Merseră un timp alături, absorbiţi de simpla plăcere de a fi împreună.

Corneille nu ezitase nicio secundă atunci când Forbin năvălise acasă la el şi-i ordonase să aibă grijă de Mary, relatându-i discuţia pe care o avusese cu ea şi hotărârea luată de fată. Corneille bănuia de mult că aşa se va întâmpla. Forbin o răsfăţa pe Mary, dar Corneille o cunoştea mai bine datorită complicităţii şi discuţiilor lor de pe când se aflau la bordul *Perlei.* Forbin îi dăduse marinarului o sumă frumuşică de bani, iar acesta îi spusese că are o mătuşă care va fi încântată să-i găzduiască până când Mary îşi va atinge ţelul. Dacă va putea cumva să-l atingă.

„*Acesta e darul meu de adio*, îi mărturisise Forbin lui Corneille, *cu o privire tristă, dar hotărâtă. Ai grija de ea! Şi întoarce-te atunci când va fi în afara oricărui pericol.*"

Corneille mai avea încă un motiv să se bucure de misiunea aceasta. Din moment ce căpitanul n-o mai voia pe Mary, nimic nu-l mai împiedica pe el, Corneille, să-şi încerce norocul. Nu avea aceleaşi reţineri ca Forbin şi era destul de înflăcărat ca s-o mulţumească. În afară de asta, nici nu era la fel de grăbit să ajungă în Mediterana cum era căpitanul.

— Mergem departe? întrebă el, prefăcându-se neştiutor.

— La Saint-Germain-en-Laye, răspunse Mary, întrebându-se în sinea ei cum va reuşi să se instaleze acolo.

— Păi, mai avem de mers, nu glumă, până acolo!

— Ştii, n-am mai călărit niciodată, se scuză ruşinată Mary.

— Niciodată?

— În sfârşit, aproape niciodată, făcu ea. După ce am căzut o dată, mama s-a speriat şi nu mi-a mai dat voie să mă urc pe cal.

Corneille clătina din cap; nu o vedea pe Mary cedând în faţa unor greutăţi sau interdicţii.

— Nu-i mai greu să călăreşti decât să umbli pe puntea unui vas aflat în larg. Trebuie doar să-ţi ţii echilibrul. Haide, matelot, în şa!

Şi apropie palma deschisă de scara şeii calului ei şi o îndemna să pună un picior în mâna lui, să se ţină cu mâna stângă de şa, iar cu dreapta să apuce frâul. Mary se pomeni aşezată pe spinarea animalului, care, drept unic reproş la adresa stângăciei ei, făcu un pas lateral.

— Şi acum ce fac?

— Acum îl îndemni cu blândeţe. Şi-ţi ţii privirea îndreptată către linia orizontului, strângând bine coapsele ca să nu cazi. O să vezi cât de repede te obişnuieşti.

— Bine, căpitane.

Corneille râse, încălecând la rândul lui, apoi îşi apropie calul de cel al lui Mary, enervat la vederea confraţilor săi care mergeau la trap, îmboldiţi de stăpânii lor.

— Las-o să meargă în voia ei. Iepele sunt ca nişte femei, cuteză el. Cu cât ţii mai strâns frâul, cu atât încearcă mai mult s-o ia la goană.

Mary se relaxă. Iapa ei îşi potrivi pasul după murgul lui Corneille.

Până în seară, Mary încercă şi primul ei galop, iar la căderea nopţii ajunseră la Morlaix.

Hangiul le oferi drept adăpost un colţ al grajdului. Nu mai avea nicio odaie liberă.

— N-are importanţă, e bine şi aşa! hotărî Corneille, trăgând-o pe Mary spre clădirea în care caii legaţi la iesle îşi ronţăiau finul.

Îi arătă scara sprijinită de o platformă aflată deasupra capetelor lor, unde erau depozitate paie şi fân. Corneille o invită să urce prima, hotărât să se delecteze cu priveliştea. Mary urcă

fără să bănuiască nimic; tot trupul o durea în aşa hal, încât crezu că nici n-o să poată ajunge pe platformă. Corneille râse de ea şi-i arse o palmă peste fese.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva! mârâi ea, lăsându-se să cadă pe platformă ca să-şi maseze partea interioară a coapselor.

Corneille nu-şi putu stăpâni râsul. Apoi o asigură:

— Peste două zile, nici n-o să-ţi mai aminteşti.

— Ce anume, că aveam picioare? îl ironiză Mary.

— Că înainte de a călări mergeai pe jos. După un somn zdravăn, o să te simţi pregătită s-o iei de la început.

Mary se târî către un aşternut improvizat din paie. Îi pierise tot curajul. Corneille se lungi alături, cu faţa spre ea.

— Stinge felinarul, îl sfătui ea, căscând mai-mai să-şi rupă fălcile, să nu-l răsturnăm cumva prin somn.

Corneille se conformă, gândindu-se că altceva şi-ar fi dorit el să facă în clipa aceea, nu să doarmă. Totuşi, i se făcu milă de Mary, a cărei respiraţie regulată arăta că deja adormise, şi o lăsă să se bucure de odihna bine meritată.

Întunericul fu sfâşiat de un fulger orbitor, iar Mary se ridică dintr-o săritură, regăsindu-și instinctul de marinar în faţa furtunii. Afară ploua torenţial. Se înfioră simţind valul de aer rece ce năvălea prin deschizătura din perete pe unde erau aduse baloturile direct din curte. O rafală de vânt deschisese obloanele. În lumina fulgerelor, Mary se duse să le închidă. O durea tot trupul, mai tare decât atunci când se culcase. Se întoarse apoi şi se lăsă să cadă la loc pe paie, blestemându-l pe Corneille fiindcă o convinsese să se urce pe cal în loc s-o lase să meargă pe jos, şi se întoarse cu spatele la el, crezându-l adormit. Îşi frecă umerii ca să-i încălzească. Îngheţase.

— Vino-ncoace, îi spuse Corneille, întinzând braţul spre ea gata s-o atingă.

Mary nu-i răspunse, deşi inima începuse să-i bată mai puternic la acest gând. Vru să alunge ispita de a simţi trupul acela cald alături de al ei, dar nu mai avu timp. Corneille o cuprinse în braţe şi se lipi de spatele ei, ca să-i transmită căldura corpului său.

— Proastă mai eşti câteodată, se amuză el, strecurându-şi singura mână pe sub vesta ei.

Instinctiv, Mary îşi cambră şoldurile, simţind protuberanta dură de sub pânza pantalonilor lui.

— În sfârşit, făcu marinarul, întorcând-o cu faţa spre el ca s-o sărute.

Mary nu se împotrivi. Îl dorea cu toată fiinţa ei.

Ploaia şi mai ales frigul îi însoţiră până când ajunseră la Paris. Temerile lui Mary începuseră deja să se realizeze. Pe drum, nu-şi dăduse seama de proporţiile dezastrului. Poate din cauză că, la Brest, pescarii se descurcau mai uşor cu hrana. Când intrară în Paris, oraşul i se păru trist, în ciuda caselor arătoase, cu acoperişuri în două ape, printre care se înălţau clădiri noi, făcute numai din piatră. Mary nu se mai sătura să se uite în jur, descoperind agitaţia aceea caracteristică tuturor oraşelor mari. Înţelese însă repede că oamenii care strigau nu erau vânzători lăudându-şi marfa, iar grupurile compacte nu admirau vreun spectacol de marionete sau de teatru. Nişte oameni urcaţi pe estrade li se adresau trecătorilor, făcându-i să se adune şi să-şi strige nemulţumirea.

Poporul era înfometat. De câteva ori, Mary şi Corneille fură nevoiţi s-o ia pe străduţe ocolitoare ca să evite eventualele pericole. Aţâţaţi de cei care-i instigau, oamenii aruncau cu pietre în direcţia brutăriilor ale căror obloane erau trase. „*Nu mai e grâu, nu mai putem face pâine!*“, li se răspundea din spatele geamurilor închise. „*N-avem ce face! Lăsați-ne în pace*“, îi rugau alţii.

Corneille şi Mary schimbară o privire necăjită. Nu-şi închipuiseră că situaţia de aici era chiar atât de gravă.

Trecând prin faţa unei biserici, Mary constată că părea asediată de femei cu copii în braţe. Bătrânii aşteptau aşezaţi pe peron sau tolăniţi pe trepte, ca ţiganii după ce şi-au făcut numărul. De pretutindeni se auzeau, ca nişte rugăciuni, gemete şi văicăreli.

— Numai hughenoţii sunt de vină, auziră ei trecând pe lângă doi bărbaţi cu feţe întunecate şi cu priviri răutăcioase, care stăteau de vorbă.

— De când bunul nostru rege a revocat edictul de la Nantes, nimic nu mai merge cum trebuie, continuă omul.

— Aşa e, întări celălalt. Ereticii ăia ne-au blestemat! Sunt sigur că au făcut un pact cu diavolul ca să se răzbune pe noi, catolicii.

— Hai s-o ştergem de aici, îi şopti Corneille lui Mary, îmboldindu-şi calul să se îndepărteze de furia aceea crescândă.

Cei doi îşi sporeau şi mai mult revolta cu ajutorul poşircii pe care-o sorbeau dintr-o ploscă plină. În oraş se înmulţeau crimele, violurile şi jafurile, în ciuda santinelelor înarmate ale domnului de la Reynie, locotenent general al poliţiei, care împrăştiau grupurile.

În faţa lor, din mijlocul aglomeraţiei de pe stradă, o femeie începu să zbiere:

— Hoţul! Puneţi mâna pe el!

Iar Mary văzu apărând ca din senin doi gardieni în costume roşii. Se repeziră în urmărirea unui individ care ţinea în mână un coş, ridicându-l deasupra capului ca să nu cadă ceva din el şi făcându-şi, zorit, loc cu coatele printre oameni şi animale.

Corneille o conduse pe Mary de-a lungul străzilor forfotind de lume; ocoliră zonele unde se repara pavajul şi îi îndepărtară cu latul spadei pe cerşetorii care se lipeau de coastele cailor lor, nădăjduind să le poată fura pungile prinse la brâu.

Corneille opri caii într-o curte pătrată, împodobită cu jardiniere şi în care se afla şi un puţ. Arcada porţii abia dacă se mai zărea de sub elementele ce o îmbrăcau, iar femeia care se ivi în capul scărilor i se părea lui Mary la fel de îmbietoare ca faţada acestei case cu două etaje. Se îndreptară spre grajdul din stânga curţii şi-şi lăsară caii în grija unui grăjdar.

Marguerite Tursan îşi şterse mâinile de şorţ încreţind din sprâncene, în timp ce Corneille şi Mary se apropiau de ea. Recunoscându-şi în cele din urmă nepotul, exclamă:

— Doamne, Phille, eşti chiar tu?

În clipa următoare, se îmbrăţişară cu căldură. Mary era surprinsă auzind numele acela la care Corneille nu răspunsese niciodată. Când cei doi se dezlipiră în sfârşit, Mary înaintă spre ei.

— Mătuşă Marguerite, ea e Mary.

— Mary? repetă Marguerite încruntându-se şi cercetând cu o privire bănuitoare veşmintele ei de marinar.

— E o poveste lungă, continuă Corneille. Mai ai vreun apartament mobilat pe care să-l putem închiria?

— Din păcate...

— Nici măcar o singură odaie?

— Dacă aş fi ştiut din timp, se apără ea.

Căzu pe gânduri o clipa, apoi chipul i se lumină.

— Ar fi un mic apartament unde se fac nişte reparaţii, dar nu va fi gata mai devreme de zece zile. În afară de cazul că eşti dispus să ne dai o mână de ajutor. Până atunci, va trebui să vă mulţumiţi cu fosta cameră a lui Denis. O folosesc drept magazie, dar în vremurile astea e mai mult goală, aşa că o să fie destul loc pentru două saltele. Aş fi vrut să vă pot primi mai bine, copii; fiţi, totuşi, bine-veniţi. Aţi mâncat? continuă ea, petrecându-şi braţele pe după umerii lui Mary, cu privirea la fel de deschisă ca şi surâsul tot atât de larg şi de vesel ca al lui Corneille.

Mary, invitată să intre prima, o auzi şoptindu-i nepotului:

— Maică-ta ar fi putut să-mi scrie că te-ai însurat. Ce-o să creadă soţia ta despre mine?

Spre marea ei surpriză, Corneille se mulţumi să râdă, sărutând-o pe obraz.

— Nu-ţi face griji. Mary nu dă nicio importanţă unor astfel de amănunte.

În faţa unei supe cam străvezii, făcută din puţină carne fiartă, varză şi napi, Corneille îi explică mătușii lui că Mary era englezoaică, dar catolică şi devotată pe de-a-ntregul regelui ei aflat în exil; atât de devotată, încât îşi oferise serviciile ca să-l ajute să revină cândva pe tronul Angliei, uzurpat de cumnatul său, William de Orania. Marguerite aproba din cap, cu ochii strălucindu-i. Înflăcărarea patriotică a lui Mary o impresiona, îi puse zeci de întrebări, iar Mary îi răspunse cu plăcere.

— Şi ai încrucişat spada cu compatrioţii tăi?! exclamă Marguerite, ducându-şi mâna la inimă de emoţie, când Corneille îi povesti că Mary participase la abordaje.

— Vai, doamnă, se auzi aceasta din urmă răspunzând cu sinceritate, războiul acesta este nedrept. Indiferent dacă ai de-a face cu prieteni sau cu duşmani, important ţi se pare doar să rămâi în viaţă la terminarea luptei.

Marguerite o aprobă făcându-și o cruce elegantă cu mâna ei albă.

Mai sporovăiră aşa preţ de vreun ceas.

Marguerite le mărturisi cât de mult simţea lipsa bărbatului ei, care-şi rupsese gâtul căzând de pe acoperiş, unde se urcase să schimbe nişte ţigle. Slavă Domnului că apăruse Thomas, un tânăr englez care o ajuta să întreţină locuinţa, primind în schimb casă şi masă. Continuând intenţiile soţului ei, care-şi vânduse negoţul ca să poată cumpăra casa aceea, amenajase şase apartamente mobilate şi trei camere, ca să răspundă nevoilor iacobiţilor care nu mai găseau locuinţe la Saint-Germain-en-Laye. Iar acum putea trăi decent din chirii, mulţumită de prezenţa lor discretă.

Se interesa cum o mai ducea sora ei, mama lui Corneille, pe care n-o mai văzuse de zece ani, şi îi informă că Denis, fiul ei, lupta în Flandra, în armata regelui Ludovic al XIV-lea. Apoi îşi amenajară odaia, încântaţi că-l vor cunoaşte pe Thomas, care urma să se întoarcă a doua zi dintr-o călătorie la Calais. Mary şi Corneille rămaseră apoi singuri şi, ca în nopţile precedente, Mary îl lăsă s-o ia în braţe.

— Philippe… făcu ea zâmbind, pe când el îi dezmierda sânul.

El se rezema în ciotul braţului.

— Nu-ţi mai bate joc de numele meu, doamnă cu o mie de chipuri.

— Nu-mi place deloc, declară Mary, fără să-i ofere niciun motiv întemeiat.

— Nici mie. De asta l-am şi schimbat, declară el, începând din nou s-o mângâie.

Mary avea chef de glumă. Hotărî să insiste.

— Dar de ce ţi-ai zis Corneille?

Corneille oftă şi-i închise gura cu un sărut. Când Mary reuşi să-şi tragă sufletul, ochii îi sclipeau.

— Spune-mi, îl rugă ea.

— După aceea, promise el. Dacă eşti cuminte.

— Asta, niciodată! replică Mary, lipindu-se de el.

16

Astfel trecură mai multe zile pline de veselie, în cele din urmă, Corneille îi povestise despre pasărea ce stătea tot timpul pe umărul lui şi de la care îşi căpătase porecla. O găsise, pui, pe când era doar un tânăr corsar, şi o domesticise. În timpul luptelor, cioara zburătăcea în jurul duşmanilor, ateriza pe capetele lor şi-i ciupea.

Închipuindu-şi scena, Mary izbucnise în hohote de râs. Într-o zi, cioara fusese ucisă de un glonţ de muschetă, dar porecla rămăsese. Mary găsi că pasărea avusese un sfârşit demn de un marinar şi ciocniră în amintirea ei, aşa cum ar fi făcut pentru un camarad căzut la datorie.

Nu vorbiră despre Forbin. Acum ar fi fost inutil s-o facă. Corneille nu dorea confidenţe legate de acesta, crezând că era mai bine să-l considere de domeniul trecutului în ceea ce o privea pe Mary.

Nu-i făcu mărturisiri nici în legătură cu propriile sentimente. Atracţia fizică faţă de ea era de ajuns ca să justifice nopţile lor de dragoste, iar Mary părea că se mulţumeşte cu atât. De fapt, ei i se părea că n-are niciun rost să complice lucrurile. Îl plăcea demult pe Corneille, dar nu el era omul cu care s-ar fi căsătorit.

În timpul călătoriei, avuseseră răgaz să cugete împreună care ar fi fost cel mai bun mod de a se apropia de curtea regelui Iacob, care se afla la Saint-Germain-en-Laye. Faptul că Marguerite găzduia o mulţime de iacobiţi era pentru Mary un avantaj nesperat. Dacă n-ar fi fost Marguerite, care vorbea franţuzeşte, Mary şi-ar fi putut închipui că se află pe o stradă din Londra.

Atunci când regele Iacob Stuart fugise din Anglia în 1688, gonit de ginerele său protestant, William de Orania, se refugiase la Saint-Germain-en-Laye. Supuşii săi loiali şi credincioşi îl urmaseră pe rând, invadând castelul, apoi întregul oraş Saint-Germain, părăsit de curtea Franţei care plecase să se instaleze

la Versailles, cu toate că, lucrările nefiind încă terminate, acolo era încă şantier.

Puţin câte puţin însă, nemaiavând loc, iacobiţii începuseră să se stabilească la Paris, ocupând cartiere întregi şi sădind îndoieli în mintea parizienilor. Franţa lupta împotriva Angliei în războiul Ligii de la Augsburg, iar francezii de rând nu înţelegeau prea bine de ce iacobiţii ar fi fost mai de încredere decât ceilalţi englezi. Cu toată străduinţa serviciilor de informaţii ale poliţiei domnului de la Reynie, între englezi şi francezi se iscau adesea încăierări, de multe ori din pricina unor fleacuri. Iar în aceste vremuri grele, mulţi parizieni nu erau deloc dispuşi să-şi împartă puţina hrană cu cei pe care-i numeau „câinii de englezi”.

Astfel încât Corneille o însoţea pretutindeni pe Mary, ajutând-o să înţeleagă eticheta pe care va trebui s-o respecte dacă voia să se apropie de Iacob al II-lea sau de lordul Melfort, prim-ministrul.

Ca să-i facă plăcere lui Marguerite, căreia hainele băieţeşti ale lui Mary i se păreau nelalocul lor, fata începuse să se fardeze şi să se îmbrace cu rochii croite după ultima modă de la curte. Corneille însă o prefera în costumul de marinar care, credea el, se potrivea mai bine cu temperamentul ei decât fardurile. Totuşi, nu făcu niciun comentariu, dornic s-o ajute în realizarea ambiţiilor ei, la fel ca Thomas sau Marguerite.

Cât despre Marguerite, se interesase care dintre vecinii englezi din cartier sau dintre chiriaşii ei aveau acces la curtea regelui Iacob, încercând să-şi dea seama care ar fi cel mai potrivit s-o ajute pe Mary. Candidatul perfect i se păru sir Francis Mannock, a cărui fiică, miss Bridget Strickland, făcea parte dintre doamnele de onoare ale reginei Marie de Modena. Marguerite se grăbi să i-o prezinte pe Mary.

Fetei nu-i trebui mult timp ca să-l convingă pe bătrânul domn că deţinea informaţii de cea mai mare importanţă pentru întoarcerea triumfală a regelui detronat în Anglia. Cât se poate de impresionat, sir Mannock făgădui să-i vorbească fiicei sale despre Mary. Acum, aceasta din urmă nu mai trebuia decât să aştepte.

Aşteptarea nu fu prea îndelungată. Miss Strickland acceptă să asculte ce avea Mary de spus, urmând să se întâlnească la

prima vizită pe care avea să i-o facă tatăl ei. Opt zile mai târziu, Mary intra în vechiul castel de la Saint-Germain, îmbrăcată şi dichisită cu mare atenţie de Marguerite, căreia începuse să-i placă jocul.

De cum coborî din trăsură, escortată de sir Mannock, se simţi înfiorată de măreţia locului. O cuprinse panica. Va putea, oare, să-i îmbrobodească pe oamenii ăştia? Goni însă acest gând şi-l urmă pe bătrân.

Fiica lui, la care ţinea foarte mult, o primi cu multă consideraţie pe Mary, care se prezentă ca fiind lady Readgemond, văduva unui bancher din Londra. Lady Strickland se purtă foarte amabil cu ea; era atât de preocupată de siguranţa şi de binele stăpânei sale, încât o asigură pe Mary că-i va acorda tot sprijinul.

— Voi interveni pe lângă soţul meu, Robert Strickland, care este viceşambelanul regelui, şi, de asemenea, pe lângă regină. Asta este tot ce pot face ca să te ajut.

Era suficient, iar Mary îi mulţumi cu căldură, insistând din nou asupra importanţei informaţiilor pe care le deţinea.

Nici nu era nevoie de mai mult.

După două zile, un mesager urca treptele casei lui Marguerite. Lordul Melford era dispus s-o primească pe Mary în audienţă. Data şi locul întâlnirii aveau să-i fie comunicate ulterior.

Mary se prezentă fără şovăire în faţa lordului Melford, care, după ce o lăsase să aştepte două ore într-o anticameră somptuoasă, împodobită cu tapiserii confecţionate la Gobelins, o primi cu o rezervă prudentă şi o pofti rece să-i dezvăluie acele lucruri atât de importante pentru Maiestatea Sa.

Aşezat în spatele biroului său, prim-ministrul n-o pofti să ia loc, lăsând astfel să planeze între ei spectrul autorităţii şi al superiorităţii sale. Mary era pregătită pentru aşa ceva, căci Forbin îi vorbise în amănunt despre obiceiurile de la curte.

Înălțându-și fruntea, cu o privire directă şi mândră, începu să-şi debiteze cu îndrăzneală minciuna:

— Am fost recrutată la Londra de către serviciile de spionaj ale Alteţei Sale prinţul William de Orania, pentru a o demasca pe una dintre spioanele voastre, pe nume Emma de Mortefontaine.

Colonelul Titus, care a trecut de partea duşmanului, mi-a spus despre ea anumite lucruri ce m-au ajutat să mă apropii de ea.

Lordul Melford se încruntă. Introducerea acestei lady era neobişnuită. Merita interesul lui, aşa că o întrerupse, invitând-o în sfârşit să se aşeze pe scaunul de lângă el. Mary îi mulţumi şi, înţelegând că a nimerit direct la ţintă, îşi continuă povestea care, într-un fel, conţinea destule adevăruri pentru ca, în cazul foarte probabil că lordul Melford ar fi dorit să verifice anumite detalii, să stea în picioare.

— Am intrat în serviciul Emmei de Mortefontaine, deghizată în valet.

— În bărbat? se miră el.

— Da, domnule. Mă pricep bine la deghizări. De altfel, eram costumată bărbăteşte şi atunci când m-a recrutat colonelul Titus. Pot continua?

— Te rog, încuviinţă prim-ministrul regelui Iacob, mă uimeşti.

— Mărturisesc, domnule, că m-am născut într-o familie modestă, aşa că am fost obligată, pentru a supravieţui, să ascult poruncile altora, nu să ordon eu. Nu mă interesa politica, tot ce doream era să găsesc un mijloc de a câştiga destui bani. Şi, pentru asta, nu-mi păsa dacă slujesc un rege catolic sau unul protestant. Degeaba eşti corect şi cinstit; dacă n-ai ce mânca şi ce bea, aceste calităţi nu te ajută cu nimic. Aşadar, Emma de Mortefontaine m-a angajat. Misiunea mea era să găsesc în casa ei documentele pe care le furase. Pentru asta, trebuia să-i câştig încrederea. Am reuşit chiar mai mult decât speram, domnule, căci ea mi-a spus tot ce nu ştiam despre acest război, despre motivele ce-l făcuseră pe regele Iacob al II-lea să renunţe la tron, despre motivele pentru care-l servea ea însăşi şi mi-a mărturisit temerea ei, că mai devreme sau mai târziu, va fi demascată. Ştiam deja destule ca s-o vând stăpânilor mei, căci îmi arătase şi ascunzătoarea în care-şi ţinea documentele secrete, ce se refereau, după spusele ei, la ultimele ordine date de ministrul de război flotei maritime. Fără să vreau, puţin câte puţin, mă simţeam atrasă de devotamentul ei şi, în loc s-o trădez, i-am mărturisit tot. Aşa cum speram, s-a arătat îngăduitoare. Ba, mai mult, a considerat că aş putea să-i ţin locul atâta timp cât va fi suspectată. Mi-a încredinţat acest bilet

în care-şi expune neliniştile şi dă informaţiile despre care v-am vorbit.

Mary scoase din sân scrisoarea Emmei şi i-o întinse lordului Melfort. Acesta îşi aruncă privirea peste ea, apoi o puse birou. Avea tot timpul s-o citească în tihnă mai târziu. Mary continuă:

— Emma de Mortefontaine m-a lăsat să le raportez stăpânilor mei că nu reuşisem să-mi îndeplinesc misiunea. Am înţeles cât de importantă era această misiune văzând suma considerabilă pe care am primit-o ca s-o duc la îndeplinire. La ordinul Emmei, trebuia să mă îmbarc apoi ca să vă înmânez mesajul prin care vă asigură de fidelitatea ei şi vă comunică retragerea din această activitate. Abia în clipa plecării din Dover mi-am dat seama că uitase să-mi dea o recomandare care să-mi permită să obţin o întrevedere cu dumneavoastră. M-am întors, aşadar, la ea. În faţa porţii staţiona o trăsură. Recunoscând pe ea însemnele colonelului Titus, mi s-a părut că ceva îmi scăpase. Aşa că m-am strecurat în grădină şi, prin ferestrele deschise, i-am auzit discutând. „*Planul nostru a mers, îi spunea Titus Emmei. În curând, mulţumită prostănacului ăstuia, te vei bucura şi tu, la fel ca mine, de favorurile regelui William, fără să fii acuzată de trădare, aşa cum am fost eu, iar complotul nostru privind asasinarea lui Iacob al II-lea va putea fi dus la îndeplinire.*” Iar „prostănacul” s-a înfuriat din cale-afară dându-şi seama cât de naiv fusese şi cum îl jucaseră pe degete oamenii aceştia. Nu m-am mai îmbarcat pe vaporul respectiv, hotărâtă să mă răzbun. Am pândit-o pe Emma de Mortefontaine şi am aflat că urma să se mărite cu unul dintre conspiratori, armator de meserie, care se bucură şi el de încrederea regelui Iacob. Prin această alianţă, ea putea să evite orice suspiciune şi orice primejdie.

— Care este numele lui? întrebă lordul Melfort, care nu se mai îndoia acum de sinceritatea lui Mary şi se felicita că acceptase să discute cu ea.

— Tobias Read, domnule. Ştiind aceste lucruri şi având mai multă onoare decât Emma de Mortefontaine, am hotărât să-mi duc la bun sfârşit misiunea, dar nu ca un prostănac.

Mărturisirea ei fu urmată de o tăcere îndelungată.

Lordul Melfort căzuse pe gânduri. Tobias Read sosise la Saint-Germain în ziua precedentă şi se instalase într-un mic hotel particular ce-i aparţinea, apoi îi ceruse Maiestăţii Sale o audienţă. Cerere la care încă nu primise răspuns, căci Maiestatea Sa nu se simţea prea bine.

— Ce doreşti în schimbul acestor informaţii, milady?

Mary se ridică în picioare.

— Nimic, domnule. Am fost mânată de conştiinţa mea, nu de interes. Nu sunt nobilă, cum sunt cei de aici de la curte, dar respect dreptatea şi adevărul.

— Asta îţi face cinste, răspunse lordul Melfort, ridicându-se, la rândul lui, ca s-o conducă. Fii sigură că regele Iacob îşi va aminti de serviciul pe care i l-ai făcut.

La fel ca mulţi dintre puternicii zilei, nu se dădea în vânt după oamenii simpli, dar era interesat să se folosească de devotamentul lor. Cum nobilii de la curte n-o cunoşteau, lady Readgemond putea să-i spioneze cu atât mai uşor în folosul regelui. Mary făcu o reverenţă adâncă şi plecă. Dacă stratagema îi ieşise aşa cum spera, nu peste mult timp avea să strălucească la curte mai mult chiar decât Emma.

Într-adevăr, după mai puţin de o săptămână, pe când Corneille şi Mary se mutau în apartamentul abia renovat, sosi un bilet din partea regelui Iacob, prin care era rugată să vină la curte oricând doreşte. Mesajul era însoţit de o invitaţie la concertul susţinut de maestrul Innocenzo Fede în pavilionul de la sud-est.

— Presupun că orice doamnă are nevoie de un valet, făcu, prefăcându-se supărat, Corneille.

— La fel de mult ca de un soţ, îi scăpă ei, spunându-şi că, în curând, singura ei problemă va fi să-şi aleagă unul din mulţimea nobililor de la curte, căci acesta era ţelul ei.

— Asta e cumva o cerere în căsătorie? glumi Corneille.

— Lasă gluma, îl certă în joacă Mary. Ştiu că sunt o persoană imposibil de iubit.

— Nici chiar aşa, zise îmbrățișând-o şi făcând-o să chicotească gâdilată de sărutările lui.

Dar înţelese că, orice-ar fi făcut, zilele pe care şi le va mai petrece alături de ea îi erau numărate.

17

Seara aceea i se păru lui Mary mai istovitoare decât o zi întreagă de luptă. Trebui să stea dreaptă de parcă ar fi înghiţit un băţ, să facă reverenţe peste reverenţe, să vorbească puţin şi să asculte mult, să chicotească la orice vorbă de duh, să nu ridice vocea şi să nu-şi plece ochii, să nu facă nimic ce ar fi putut atrage atenţia asupra ei.

În dimineaţa următoare acestei prime serate, nu rămase decât cu amintirea durerilor ce-i săgetau tălpile umflate după atâtea ore de stat în picioare.

Lordul Melfort îi şoptise ceva la ureche regelui, care o salutase, iar regina îi adresase şi ea un semn imperceptibil din cap, ceea ce-i făcuse pe câţiva dintre curtenii aflaţi în preajmă să-şi întoarcă privirile spre ea.

Mary nu lăsase să-i tresară niciun muşchi pe obraz, amintindu-şi sfaturile lui Corneille: „*Să observi totul fără ca tu să fii observată. Să te contopeşti cu mulţimea, aşa încât ceilalţi să nu-şi poată aminti exact când ai pătruns în lumea lor, lăsându-i să creadă că ai fost aici dintotdeauna*”. Adică să se piardă printre ei ca să-i adulmece, să-i cântărească şi să-i folosească mai uşor.

Deşi Corneille o felicitase călduros în noaptea aceea, spunându-şi că meseria de spioană era istovitoare, adevăratul titlu de nobleţe i-l dădu lui Mary surâsul lui Cecily, plutind prin sala de bal. Cecily, pe care nu voia s-o uite. Cecily, care – Mary era sigură – ar fi aplaudat din toate puterile şi ar fi râs în hohote dacă ar fi văzut-o.

Folosind trăsurile ce făceau zilnic curse dus şi întors între Paris şi Saint-Germain, Mary şi Corneille mergeau adesea la curte, ea jucând rolul unei lady, iar el însoţind-o pe post de valet, iscodind în căutarea unor informaţii care să le fie de folos. Castelul de la Saint-Germain domina valea Senei, iar dincolo de parcul şi oraşul ce-l înconjurau se întindeau păduri pline de vânat. Renovat şi mărit nu de mult, avea o înfăţişare uimitoare,

deşi graţioasă, şi semăna mai degrabă cu un labirint decât cu un palat. Totuşi, lui Mary îi plăcea aici, descoperind un fast pe care până atunci nu avusese prilejul să-l vadă în închipuirea ei.

Veni zilnic în următoarea săptămână, amestecându-se printre curtenii pe care vremea frumoasă îi atrăgea în grădini. Căuta chipuri plăcute, interesându-se de văduvi şi de burlaci, apropiindu-se de aceia care, chiar dacă nu-i plăceau prea mult, nu-i erau nesuferiţi. Aveau cu toţii acelaşi cusur: erau din cale-afară de englezi. Ceilalţi, apropiaţii reginei Marie de Modena, erau italieni, având, prin urmare, o reputaţie de seducători pe care era bine să-i ocoleşti. Erau iubăreți, făgăduiau multe şi nu se ţineau niciodată de cuvânt. Mary hotărâse să-i îndepărteze din capul locului. Ceea ce nu-i împiedica însă, atraşi de frumuseţea ei, să se ţină după ea, deşi fata îi evita.

În seara celei de-a opta zile, în pragul casei lui Marguerite se înfăţişă un mesager îmbrăcat în negru care ceru să vorbească între patru ochi cu lady Readgemond. Mary se prezentă în faţa lui. Omul îi înmână un plic sigilat ce conţinea porunca de a-l urma, fără să pună întrebări, pe mesager. Singură. Semnătura regelui Iacob o făcu pe Mary să se supună, în ciuda orei târzii. O aştepta la Saint-Germain. Îşi puse pe umeri pelerina neagră cu glugă, îi spuse lui Corneille unde se ducea şi urcă în trăsura ce o aştepta.

Se lăsase noaptea când trecură de postul de pază. Mary credea că vor intra în castel prin intrarea principală, ca de obicei, însă omul opri trăsura, aprinse un felinar şi o conduse spre latura sudică a clădirii. Traversară curtea interioară până la colţul dinspre nord-est. Uimită, Mary îl văzu luminând o galerie închisă cu un grilaj la nivelul solului şi îndemnând-o să-l însoţească.

După câteva minute, ajunseră în inima unui turn şi o luară pe un coridor lung până ajunseră în faţa unei scări. O urcară. Valetul îi făcu semn să aştepte într-un mic alcov. Mary se aşeză pe o banchetă îmbrăcată în damasc, ascunsă de umbra unei draperii ce o ferea de ochii oricui ar fi trecut prin vestibul. Valetul rămase lângă ea, la fel de tăcut cum fusese şi în timpul călătoriei.

În sfârşit, o uşă situată pe partea dreaptă a vestibulului se deschise. Văzându-l pe bărbatul care ieşea, Mary simţi în tâmple un val de sânge plin de răutate. Era Tobias Read.

Se retrase şi mai mult în umbră. El îşi văzu de drum fără s-o observe şi dispăru pe acelaşi drum pe unde venise Mary. Valetul îi făcu atunci un semn spre uşă. Instinctiv, Mary se pipăi ca să se asigure că pumnalul, pe care-l purta, ca şi Emma de Mortefontaine, la jartieră, era la locul lui, apoi, îmbărbătată de gândul că se putea apăra la nevoie, trecu pragul.

Se afla într-un cabinet particular. În faţa ei era regele, zâmbitor, în straie de noapte.

— Intră, milady, o întâmpina el.

Cum ea zăbovea într-o reverenţă ce acum, din cauza repetării neîncetate, nu mai era stângace şi caraghioasă, regele adăugă, binevoitor:

— Ridică-te. Aici, protocolul nu mai trebuie respectat. Întrevederea aceasta este şi va rămâne secretă. Ce-ai zice de un pahar cu vin?

— Cu plăcere, Maiestate.

Îi turnă într-un pahar fin cizelat pe care i-l întinse.

— Te-am urmărit cu atenţie în ultimele zile, copilă dragă, şi n-am văzut la tine decât graţie, drăgălăşenie şi devotament. Ai recunoscut cu modestie că nu eşti de familie bună şi că-ţi lipseşte educaţia, dar compensezi cu inteligenţă aceste cusururi arătându-te interesată de tot şi de toţi. În afara acestor virtuţi, dovedeşti o cinste şi o dezinteresare ce fac din tine o persoană deosebită şi foarte plăcută.

— Mulţumesc, sire, dar nu mi-am făcut decât datoria, răspunse ea, impresionată de respectul acela la care nu se aştepta.

— Din păcate, dragă prietenă, mare parte dintre supuşii mei nu mai ţin seama de această evidenţă. Îmi sunt credincioşi, firește, faptul că m-au urmat în exil dovedeşte limpede fidelitatea lor; cu timpul, însă, şi la gândul unei eventuale reîntoarceri glorioase, a început să li se pară mai înţelept să-şi pună propriile interese mai presus de cele ale Angliei, deci şi de ale mele.

Privirea lui senină îndreptată asupra lui Mary era atât de sinceră şi de binevoitoare, încât ea se simţi deodată ruşinată de intrigile pe care le urzea.

— Ce-aş putea să fac, sire, pentru a-mi dovedi fidelitatea? întrebă ea, simplu.

— L-ai recunoscut, desigur, pe bărbatul care a fost aici înaintea ta.

Mary dădu afirmativ din cap. Nu pretinsese ea că Tobias era implicat în complotul ce urmărea asasinarea regelui?

— Aş vrea să îl supraveghezi îndeaproape şi să-mi aduci la cunoştinţă amănunţit tot ce face şi ce spune. Eşti isteaţă, corectă şi ai prezenţa de spirit. Cel puţin aşa cred eu, cu toate că-l faci pe soţul tău să treacă drept un valet.

— Cum...?

Mary îşi muşcă buzele.

— Evident că lordul Melfort a pus să fii urmărită. Oh, nu că ar avea ceva personal împotriva ta, e doar o simplă precauţie a poliţiei mele, pentru evitarea unor eventuale tulburări. Ştiu, de asemenea, că soţul tău face parte din echipajul corsarului francez Claude de Forbin şi că a ajuns în Franţa la bordul navei lui.

Iacob al II-lea tăcu, scrutând cu privirea chipul lui Mary.

— Dacă ai fi făcut parte dintre cei care uneltesc să mă ucidă, ai fi putut s-o faci în seara asta, nu-i aşa?

— Dar nu fac parte dintre ei, sire, răspunse ea zâmbind.

Iacob al II-lea nu desluşi niciun semn de viclenie pe chipul acela pe care Mary n-avusese răgazul necesar ca să-l fardeze şi să-l pudreze. Regelui i se păru încântătoare cu nasul ei în vânt, obrajii pistruiaţi, privirea întunecată şi gura ei senzuală.

— Accepţi această misiune? o întrebă.

— Accept încrederea cu care mă onoraţi şi mă voi strădui să mă arăt demnă de ea.

Iacob al II-lea se ridică, se apropie de un birou şi, cu spatele spre ea, se aplecă şi scrise ceva. Apoi reveni lângă ea şi-i întinse documentul pe care ceara sigiliului încă nu se răcise, îi mai înmână şi o pungă din piele, bine garnisită.

— Ai aici o scrisoare ce-ţi permite să circuli oricând prin Saint-Germain şi încă una prin care ţi se oferă spre folosinţă un mic

hotel particular din oraş, ca să fii mai aproape de omul tău. Am adăugat la acestea şi o sumă de bani ca să-ţi acoperi cheltuielile. Bineînţeles că, dacă vei avea nevoie, vei primi şi alţi bani.

Mary luă punga cu degetele tremurându-i de bucurie.

— Mulţumesc, sire, răspunse ea cu recunoştinţă. Nu veţi regreta.

— Încă ceva. L-am primit pe Tobias Read ca să nu bănuiască nimic, dar am fost protejat de un om din gardă deghizat în valet. Stai în apropierea lui, dar fii prudentă.

— Nicio grijă, sire. Ştiu să mă apăr, la nevoie.

— Nici nu mă îndoiesc de asta, copilă dragă. Nu, repetă, nu mă îndoiesc. Alfred o să te conducă acasă. Nu e prea vorbăreţ, dar mânuieşte foarte bine spada. O să-ţi fie de folos în cazul vreunui atac nocturn.

Mary îl lăsă pe rege cu gândurile lui, ce se întâlneau cu ale ei.

Abia ajunsese acasă, nerăbdătoare să povestească ce i se întâmplase, când Corneille izbucni într-un râs voios.

— Băgasem şi eu de seamă că eram supravegheaţi, spuse el, şi ăsta a fost unul din motivele pentru care am dat de înţeles că suntem căsătoriţi.

— Mai sunt şi altele? se miră Mary.

— Alte ce?

— Alte motive…

Privirea ei se înecă în privirea lui Corneille, violentă ca văzduhul pe timp de furtună.

— Fără îndoială.

— Şi anume? insistă ea; nu-i venea să creadă că ceea ce presimţea era adevărat.

— Dovedeşte-mi, frumoaso, că eşti o adevărată spioană. Descoperă-le tu, o ironiză Corneille, care nu voia să se înjosească din nou mărturisindu-şi speranţa.

— Nu acum. Pic de somn.

— Mai e puţin până la ziuă. Odihneşte-te.

— Tu nu te culci la loc?

— Am dormit destul, o linişti el, îmbrăcându-se.

Pe Mary însă n-o prindea somnul, aţâţată cum era de bogăţia ce-i picase din cer, dar neliniştită la gândul că va trebui să-l păcălească pe Tobias, cu toate că el n-avea cum s-o recunoască sub noua ei înfăţişare. Cu atât mai mult cu cât, mulţumită lui Forbin, şi Emma, şi Tobias o credeau moartă.

Hotărî să-şi scoată de la gât pandantivele, ce ar fi putut s-o dea de gol, încălcându-și pentru prima dată de la moartea mamei ei promisiunea pe care şi-o făcuse ei înseşi de a le purta întotdeauna. În cele din urmă, adormi. Se trezi abia când Marguerite îi bătu la uşă ca s-o cheme la masă.

Sfârşitul lunii august a fost torid.

Pretutindeni domnea foamea, iar poliţia se străduia din greu să stăpânească revoltele. În toată Franţa nu auzeai decât vaiete, plânsete şi strigăte de mânie. Cei mai afectaţi erau copiii mici şi bătrânii, care mureau pe capete. Nivelul Senei scăzuse, iar apele ei urât mirositoare duceau la vale cadavre scheletice de şobolani. Ba chiar se spunea că aceste animale aduse de curentul apei la mal erau la mare preţ şi că oamenii le mâncau, riscând să declanşeze o nouă epidemie de ciumă.

Mary şi Corneille se despărțiseră cu greu de Marguerite şi de Thomas ca să se instaleze în micul hotel particular. Cineva se îngrijise de confortul lor, căci găsiră acolo un personal devotat care îi servea de parcă ar fi fost nişte nobili. Iar Corneille se hotărî să treacă drept soţ, nu valet, din moment ce împărţea patul cu Mary.

— Nu se poate, îi explică ea. Dacă vrei să te porţi ca atare în faţa servitorilor din casă, e în regulă. Dar nu mă pot afişa la curte ca o femeie căsătorită.

— Şi de ce, mă rog, dacă şi lordul Melfort, şi regele cred că eşti măritată cu mine? scrâşni Corneille, deşi bănuia el care era adevăratul motiv.

Nu mai putea îndura situaţia asta, se săturase să se tot mintă singur. O iubea pe Mary cum nu mai iubise vreo altă femeie până atunci şi suferea văzând cu câtă încăpățânare îşi susţinea pretenţiile – caraghioase, din moment ce complicitatea lor era evidentă.

— Fiindcă ar fi o piedică în calea intenţiei mele de a face o partidă bună, mărturisi Mary, refuzând să priceapă încotro băteau argumentele lui Corneille.

Bărbatul ajunsese însă la capătul răbdării. Se săturase s-o vadă împodobindu-se şi pudrându-se, luând parte la un joc monden ce nu i se potrivea, exersând în faţa oglinzii tot felul de atitudini şi gesturi menite să-i pună în valoare farmecele şi să aţâţe dorinţele. Nu mai era dispus să se prefacă nepăsător în faţa bărbaţilor care-i făceau curte lui Mary, să treacă neluat în seamă, aşa cum prevedea eticheta, în timp ce ea râdea la glumele acestora. Nu mai voia să sufere în tăcere.

— Dacă-i aşa, tună el, n-ai decât să-ţi găseşti alt iubit dintre lorzii ăia cu peruci!

Mary rămase încremenită în faţa oglinzii, cu peria în mână. Înainte ca ea să apuce să rostească vreun cuvânt, Corneille ieşi din odaie, trântind uşa în urma lui. Se simţea ca o proastă, holbându-se la imaginea reflectată de oglindă. Din acea Mary Read pe care o găsise Forbin pe nava engleză nu mai rămăsese nimic.

Purta o fustă din dantelă englezească peste o jupă colorată, cu un volan plisat, tot din dantelă, la poale. Decolteul adânc îi lăsa umerii dezveliţi, iar sânii mici îi erau puşi în valoare de un corsaj încheiat cu agrafe de ametist. Mănuşile făcute din aceeaşi dantelă urcau până la cot, unde se întâlneau cu volanele mânecilor. Pe deasupra, purta o mantie din mătase străvezie, de un alb-gălbui gingaş. Avea ciorapi albi, prinşi cu jartiere, şi pantofiori de marochin. Colierul lung de perle de la gât îi lumina obrazul fardat mult mai mult decât ochiul de jad de pe vremuri. Nici măcar Cecily n-ar fi putut s-o recunoască.

Mary îşi potrivi pe cap pălăria din tafta brodată. Era o femeie frumoasă. Privirile bărbaţilor i-o spuneau mereu. Gelozia lui Corneille i-o dovedea. Îşi făgădui să lămurească lucrurile de îndată ce se va întoarce de la curte. Degeaba voia să se mintă, degeaba se admira în oglindă; Corneille avea dreptate când afirma în glumă că ea, de fapt, se simţea bine şi în largul ei doar după ce se descotorosea de toaletele şi fiţele acelea.

Mary prefera să simtă palma lui alintându-i obrazul nefardat decât sărutările precaute, din vârful buzelor, având grijă să nu-i deranjeze aluniţa artificială lipită strategic pe chip.

„*Nu*, îşi spuse, pregătindu-se să plece spre castel. *N-am niciun chef să-l îndepărtez pe Corneille.*”

18

Ieşind în curtea hotelului ei particular, îşi chemă vizitiul şi plecă spre castelul vechi, situat la vreo cinci minute de mers. S-ar fi putut duce pe jos, dar credea că e mai bine să facă impresie.

În loc să între în clădire, începu să se plimbe cu pas uşor pe aleile înverzite din parc, salutându-şi cunoscuţii cu un semn graţios din cap, oprindu-se să stea de vorbă cu cei care-i stârneau interesul, trăgând adânc în piept mireasma florilor, pe care căldura o făcea şi mai pătrunzătoare, şi desfătându-şi privirea cu priveliştea trandafirilor abia îmbobociţi sau în toată splendoarea maturităţii lor, dar, mai cu seamă, căutând să-şi întâlnească în labirintul acela duşmanul de moarte.

Îl zări discutând înfocat cu Francesco Riva, cel care se ocupa de garderoba reginei, pictor amator şi prieten cu toţi mai-marii de la curte. Mary îl întâlnise de mai multe ori, pentru că majoritatea concertelor compatriotului său Innocenzo Fede aveau loc la el, la parterul pavilionului situat la sud-est de castel.

Riva era volubil, ca toţi italienii, iar cumsecădenia lui atrăgea încrederea celor din jur. Totuşi, lui Mary i se păru că Tobias, departe de a fi dispus la confidenţe, se străduia mai degrabă să-i suporte prezenţa.

Mary o luă într-acolo, împărţind salutări în dreapta şi-n stânga, jucându-se cu evantaiul şi părând că se distrează, până ajunse lângă pictor, care expusese câteva dintre pânzele proprii în apartamentul în care-şi primea oaspeţii. Tocmai vorbea despre respectivul apartament, fălindu-se că, pe vremuri, aici se aduna Consiliul lui Ludovic al XIV-lea, când o zări pe Mary.

— Lady Readgemond! exclamă, întorcându-se către ea. Ce plăcere să te revăd!

Mary profită de ocazie şi se opri să discute cu ei:

— Plăcerea e de partea mea, milord.

Riva îi sărută apăsat mâna.

— Pe domnul însă nu-l cunosc, adăugă ea. Ne-am mai întâlnit cumva?

— Nu cred, milady, afirmă Tobias, sărutându-i, la rândul lui, mâna. Sunt sir Tobias Read.

— Ce veşti ne aduceţi din Anglia, milord?

— Din păcate, scumpă doamnă, eu nu prea sunt interesat de bârfele ce-i pasionează pe soţii Riva.

— Într-adevăr, speram că ne va putea împărtăşi vreun zvon legat de trădătorul William, ceva care să ne bucure, cum ar fi o criză de gută, o urticarie, o zgârietură infectată, se grăbi să spună Riva, chicotind, dar degeaba mi-am dat osteneala.

În clipa aceea, fu întrerupt de o voce care-l chema. Răspunse gesticulând agitat, apoi se scuză că-i părăseşte în favoarea unei compatrioate de-a lui şi se îndepărtă zorit. Curtea era aglomerată în acea dimineaţă. Ludovic al XIV-lea îşi anunţase vizita, ceea ce-i făcea întotdeauna pe curteni să se îmbulzească în aşteptarea Maiestăţii Sale.

— Nostim personaj, făcu Tobias Read, urmărindu-l pe artistul pictor cu o privire amuzată.

— Plin de căldură ca şi ţara lui. Deschis ca şi regina lui, rectifică Mary. Cu ce vă ocupaţi, dacă nu sunt indiscretă?

— Sunt armator. Dar îmi cer iertare, milady, văd că soseşte persoana pe care o aşteptam. Şi n-o pot lăsa sa aştepte fără a periclita bunul mers al afacerilor mele. Sper să ne revedem curând.

— Aş fi încântată, se fandosi Mary, lăsându-l să plece.

Îl urmări cu privirea, apoi se luă discret după el până la castel. Când îl văzu intrând, Mary se convinse că, de fapt, Tobias nu venise pentru a se întâlni cu cineva. Acesta fusese doar pretextul invocat ca să se învârtească pe acolo.

„*Din moment ce nu m-ai recunoscut, dragă unchiule, n-am să te mai scap din ochi şi jur că am să aflu ce pui la cale.*“

Tobias ajunse la picioarele scării ce ducea la apartamentele regelui Iacob şi urcă repede treptele, dar n-o luă la dreapta, unde monarhul şi soţia lui, Marie de Modena, înconjuraţi de curteni, pândeau sosirea regelui Ludovic.

De cum debarcase în Franţa, Tobias se dusese de-a dreptul la Versailles, ca să-i ceară o audienţă ministrului Marinei, domnul de Pontchartrain, pretextând că doreşte să-i înmâneze, în original, ordinele omologului său englez, asigurând astfel Franţei victorii zdrobitoare asupra inamicului. Domnul de Pontchartrain îl primise în cabinetul lui din aripa dreaptă a castelului, unde nişte muncitori făceau reparaţii. Îi mulţumise sincer lui Tobias, dezolat la auzul veştii că Emma de Mortefontaine, aflată acum sub supraveghere, nu mai făcea parte din efectivele poliţiei secrete a lordului Melfort.

— Aceste informaţii sunt de cea mai mare importanţă pentru noi. Care este preţul pe care-l cereţi? întrebase ministrul, ridicând vocea ca să se facă auzit prin zgomotul loviturilor de ciocan.

— Da data asta, nu e vorba despre bani, ci despre curiozitatea mea, mărturisi Tobias. Istoria navală mă fascinează şi aş dori să-mi îngăduiţi accesul la arhivele dumneavoastră ca să cunosc mai bine faptele de vitejie ale corsarilor francezi, care au adus glorie Franţei.

— Dacă aceasta vă este dorinţa, veţi primi un permis de liberă trecere ce o să vă îngăduie să v-o îndepliniţi.

Aşa încât Tobias Read îşi petrecuse multe zile nesfârşite citind jurnale de bord şi rapoarte plictisitoare ale amiralităţii înainte de găsi ceea ce căuta. Jean Fleury îşi notase întâlnirea cu Alonzo de Avila şi cu caravelele lui, inventariase prada acestuia, precum şi destinaţia luată de fiecare obiect. Aşa cum crezuse Tobias, craniul de cristal ajunsese, împreună cu restul tezaurului aztecilor, în vistieria lui Francisc I.

Fleury nu pomenea însă nimic despre ochii de jad. Deci, orice ipoteză putea fi luată în consideraţie. Poate că celălalt ochi se pierduse sau poate că fusese luat de vreun marinar, ca şi primul. Tobias n-avea cum să afle adevărul.

Dar dacă ar fi încercat să răspândească legenda comorii, menţionând că ea putea fi descoperită cu ajutorul unui ochi de jad? Cu puţin noroc, poate că cineva şi-ar fi amintit ceva. Şansele nu erau prea mari, însă era singura opţiune ce-i rămăsese. Craniul de cristal îl interesa, prin ciudăţenia lui, mai

mult chiar decât comoara; în cel mai rău caz, s-ar fi mulţumit cu el.

După câteva săptămâni, zvonurile îşi făcuseră efectul. Atât la Versailles, cât şi la Saint-Germain nu se mai vorbea decât despre comoara aztecilor. Omul-în-Negru, deghizat în valet, ştiuse să prezinte lucrurile astfel încât să înflăcăreze imaginaţia celor care-l ascultau.

Între timp, Tobias îşi continua cercetările pentru a da de urma craniului de cristal. Pe vremuri, Francisc I îşi adusese curtea şi tezaurul în castelul vechi de la Saint-Germain. Tot acolo se aflau şi arhivele regatului. Când Ludovic al XIV-lea îşi mutase reşedinţa la Versailles, majoritatea documentelor din arhive fuseseră transferate la Paris, într-o anexă ce fusese special construită pentru a le adăposti. Tobias se dusese acolo şi le cercetase. Nu găsise însă niciun document în care să se facă vorbire despre tezaurul lui Montezuma şi să se arate ce se întâmplase cu el.

Arhivarul îi explicase, încurcat, că multe documente rămăseseră uitate la castelul vechi şi era posibil să fi fost distruse în timpul reparaţiilor.

Tobias îl contactase atunci pe domnul Hardouin-Mansart, arhitectul care se ocupase de mărirea şi amenajarea castelului.

Omul îl primise cu amabilitate, cu toate că era foarte ocupat. Fiind un arhitect foarte cunoscut, era asaltat cu tot felul de cereri. În cabinetul său de lucru de la Versailles, unde-l adusese regele, vrafuri de suluri enorme, legate, separat sau mai multe la un loc, cu şnururi din piele, erau stivuite de-a lungul pereţilor, pe dulapuri, până la tavanul ornamentat, pe mese şi pe birouri. Unele, ţintuite pe planşete, aveau alături pene şi călimări, cărbune de desen, echere şi rigle din lemn de alun.

În încăpere părea să domnească o dezordine cumplită, în care totuşi atât domnul Hardouin-Mansart, cât şi ucenicii lui se descurcau de minune.

— Caut arhiva aceea din ordinul regelui, afirmase Tobias Read. Vă amintiţi cumva dacă aţi găsit-o şi dacă aţi depozitat-o în altă parte?

— Ar trebui să-i întrebăm pe muncitorii mei, răspunse arhitectul mângâindu-şi încurcat bărbia cu un deget. Lucrările de la castelul vechi au durat cinci ani. Unii au fost acolo de la început, alţii au sosit pe parcurs, mi-ar fi imposibil să le dau de urma tuturor.

— Dar vă amintiţi ce modificări s-au făcut?

— Domnule, se ofensase Hardouin-Mansart, aflaţi că nu există în tot regatul vreo piatră pusă prin grija mea de care să nu-mi amintesc!

— Iertaţi-mă. Este foarte important să găsesc aceste documente rătăcite, altfel Maiestatea Sa ar fi foarte supărată. Nu ştiu de ce le vrea neapărat, însă ordinele regelui…

— … Sunt ca nişte porunci divine, completase arhitectul, calmându-se. Cum să nu ştiu, domnule, când adesea sunt nevoit să mă lupt cu unele proiecte total absurde din punct de vedere arhitectonic. Dacă nu m-aş opune, multe clădiri s-ar prăbuşi încă înainte de a fi terminate. Am aici planul lucrărilor. S-ar putea să ne ajute. Ştiţi, continuă el, urcându-se pe un scăunel ca să ajungă până la un raft unde alte suluri erau acoperite cu pânze de păianjeni, castelul vechi are forma unui pentagon neregulat. Am adăugat construcţiei medievale, ce fusese şi ea mărită şi transformată pe vremea lui Francisc I, cinci pavilioane exterioare.

Se întrerupse ca să desfăşoare un sul, scuturâ din cap şi-l puse înapoi; făcu acelaşi lucru cu alte două-trei suluri, apoi coborî, mută scăunelul ceva mai încolo şi o luă de la început.

— Am mai regularizat şi faţadele, acoperind spaţii întregi ce nu puteau fi amenajate. Aha, făcu el, luând un pachet voluminos, conţinând vreo zece planuri, uite-le! Puteţi să mă ajutaţi, vă rog?

Tobias Read se apropie de scăunel şi-i luă arhitectului pachetul din braţe. Hardouin-Mansart îi mulţumi, coborî, apoi, în timp ce Tobias punea sulurile pe o masă deja arhiplină, veni lângă acesta.

— Am refăcut şi apartamentele. Uitaţi-vă! zise el, desfăşurând un plan.

Plimbându-şi degetul pe schiţă, arhitectul îi arătă, rând pe rând, diferitele părţi ale castelului. Teatrul, capela,

apartamentele regelui şi ale reginei la primul etaj, cele ale oamenilor lor, apoi, la parter, saloanele de recepţii unde erau primiţi curtenii.

— Pot să le iau cu mine ca să le studiez? întrebase Tobias.

Hardouin-Mansart păruse încurcat.

— Vă promit că voi avea mare grijă de ele şi vi le voi restitui de îndată ce-mi voi sfârşi cercetările.

În cele din urmă, arhitectul cedase, iar Tobias Read se întorsese la trăsură încărcat cu dosarele respective. Se gândea să regăsească urmele construcţiei medievale în care spera ca lucrătorii lui Hardouin-Mansart să fi îngrămădit registrele şi hârtiile ce-i deranjau.

Tobias colinda prin coridoarele şi subsolurile castelului. Cele care îi erau accesibile, fireşte. Mary îşi petrecu toată ziua urmărindu-l, nedumerită de hoinăreala lui şi de întrebările pe care le punea. Tobias, prea absorbit de preocupările lui, n-o observă. Când bunul-simţ îi făcu, atât pe unul, cât şi pe cealaltă, să se retragă, constatările lor erau identice.

Nu aflaseră nimic.

Mary ajunse acasă la ora cinei. Aerul distant al lui Corneille îi readuse în minte cearta de dimineaţa. Ca să-şi abată gândurile de la supărarea lui, Corneille se învârtise toată ziua prin bucătăriile castelului vechi. Toate zvonurile treceau pe acolo. Se aştepta ca Mary, după ce obţinuse poziţia la care râvnise, să-l trimită înapoi la Forbin. Or, chiar dacă-i era un dor sfâşietor de mare, ca de o ţară natală iubită, nu ţinea să se despartă de Mary Read. Nu-i plăcea deloc s-o vadă fardată excesiv, luându-şi aerul înţepat şi încrezut pe care-l afişau nobilii, şi-şi amintea cât de spontană, curajoasă şi îndrăzneaţă era înainte. Orice-ar fi spus ea, era făcută mai degrabă pentru acţiune şi pentru navigaţie. Acesta era adevăratul motiv al supărării şi întristării lui Corneille şi ar fi dat orice ca s-o poată convinge să renunţe la planurile ei şi să se întoarcă împreună cu el la Brest. Şi atunci, dacă ar trebui să aleagă între ea şi Forbin, alături de Mary s-ar fi îmbarcat. Erau destule nave pe care nişte marinari buni ca ei s-ar fi putut angaja.

După cină, rămaseră singuri în salonul de muzică în care tânjea un clavecin stingher. Mary îi povesti cum îşi petrecuse ziua, de parcă ar fi uitat cearta lor de dimineaţă. El, în schimb, numai la asta se gândea, mai ales că purtarea neobişnuită a lui Tobias părea să confirme zvonurile care circulau.

— În două rânduri am surprins fragmente din nişte istorisiri legate de o comoară şi de o cheie, zise Corneille, după un moment de gândire. Poate că, printre alţii, s-a hotărât şi Tobias Read s-o caute.

— Ar fi o prostie, obiectă Mary. Şi el, şi Emma sunt prea bogaţi să ia în serios un zvon ce le-ar putea distrage atenţia de la afacerile lor. Fiecare afacere pierdută valorează mai mult decât iluzia unei comori. Cu siguranţă e altceva la mijloc.

— N-ai nimic împotrivă dacă fac şi eu ceva cercetări?

— Cum poţi da crezare unor bârfe de la curte? se miră ea.

Când intrase în încăpere, Mary se descălțase ca să-şi odihnească picioarele pe moliciunea covorului gros ce acoperea podeaua. Din doi paşi, Corneille ajunse lângă ea. Încălcându-și făgăduiala pe care şi-o făcuse, o îmbrăţişă cu dragoste. Ea nu se opuse, încântată de împăcarea lor.

— Dacă aş dobândi faimă şi avere, n-ai mai avea nevoie de afurisiţii ăștia de englezi, nu-i aşa? întrebă el cu inima strânsă.

A lui Mary începu să bată nebuneşte.

Gura lui Corneille îi acoperea gâtul cu sărutări uşoare, ce-o făceau să se înfioare.

— Tu faci parte dintre corsarii Maiestăţii Sale, obiectă totuşi Mary. Trebuie să te conformezi aceloraşi reguli absurde ca şi Forbin.

— Te înşeli, Mary. Spre deosebire de el, eu nu m-am căsătorit cu marina. Mi-ar fi mult mai uşor s-o părăsesc pe ea decât să te pierd pe tine.

— Tu chiar vorbeai serios despre căsătorie?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă Corneille.

Oricum, ambele întrebări se refereau la aceeaşi chestiune.

Mary se hotărî repede. De când se învârtea printre lorzii aceia slugarnici, îi plăceau tot mai puţin. Pe când o singură mângâiere, o singură privire a lui Corneille o umplea de fericire.

— Vezi ce poţi afla despre comoara aceea, hotărî ea, simţindu-şi deodată inima uşurată. Dacă într-adevăr există, vom pleca în căutarea ei.

Corneille îşi stăpâni un suspin de uşurare şi o strânse la piept mai-mai s-o sufoce.

Mary Read era cu adevărat aşa cum o crezuse!

19

Tobias Read îşi petrecu întreaga săptămână următoare în acelaşi fel, cu acelaşi rezultat. Emma îşi anunţase sosirea, sătulă să stea şi să se frământe la Londra, unde se mutase în casa soţului ei. Cu toate că-i făcuse plăcere să apară la curtea regelui William, după ce se răspândise vestea căsătoriei ei, se plictisise repede de aceste vizite, constatând că, dacă noua ei situaţie le închisese gura detractorilor ei, îi îndepărtase însă şi pe cei care, înainte, îi făceau curte şi o distrau.

După ce-şi puse la punct afacerile, se îmbarcă şi porni spre Franţa.

În castelul vechi, Mary lucra cu cea mai mare discreţie. Se interesa ce întrebări pusese Tobias, cerceta cotloanele în care zăbovea el, fără să-l slăbească din ochi până seara, după ce el se ducea acasă. Atunci îi lua locul Corneille, care îl supraveghea până când era sigur că Tobias se culca.

Iar dimineaţa o luau de la început.

Corneille, la rândul lui, adunase alte informaţii, dar erau dezlânate şi contradictorii. Comoara era ba spaniolă, ba aztecă, ba a mayaşilor; era îngropată în diverse locuri şi nicăieri. Era sigur însă că zvonul pornise de la Versailles.

Mary îşi prezentă primul raport regelui Iacob chiar în ziua sosirii Emmei de Mortefontaine la Saint-Germain-en-Laye. Nu reuşise să afle decât că Tobias Read era în căutarea unor documente secrete. Adăugă însă, pentru a da un plus de credibilitate minciunii cu ajutorul căreia pătrunse la curte, că Tobias încerca şi să racoleze complici pentru sinistrul său plan de a-l asasina pe rege. Iacob o îndemnă să-l urmărească în continuare pe armator şi-i înmână o altă pungă, la fel de bine garnisită, pentru cheltuieli.

— Draga mea soţie! exclamă Tobias Read, când Emma păşi pe peronul de la intrarea hotelului său particular.

Aşezată în mijlocul unei curţi sobre, în formă de pătrat, închisă cu o portiţă, clădirea avea farmecul locuinţelor durate din piatră. Neavând grădină, în curte fuseseră trasate alei pe care creşteau tufe de merişor şi trandafiri, în jurul unei fântâni decorative, alimentate cu apa din puţ. Tobias Read achiziţionase această mică proprietate cu cinci ani în urmă; intenţiona să-şi sporească influenţa în Franţa şi dorea să aibă la dispoziţie o reşedinţă unde să poată locui oricât timp ar fi dorit să rămână la Saint-Germain.

— Ai călătorit bine? o întrebă, luând-o de braţ ca s-o conducă spre sufragerie.

Masa era pusă. Intrară în încăperea unde mirosul de ceară se împletea cu cel al supei de bob pe care slujitoarea tocmai o punea în farfurii. Când fusese anunţată sosirea trăsurii Emmei, Tobias îi poruncise fetei să mai pună un tacâm la masă. Deşi ea îi scrisese, anunţându-şi vizita, nu se putea şti exact ora şi ziua venirii, ce depindeau de vreme, de starea drumurilor, precum şi de condiţiile de navigaţie.

— Nu mă împac deloc cu ruliul, mărturisi ea, şi nu mă urc pe o corabie decât dacă n-am încotro. Însă aroma îmbietoare a mâncării cred că va reuşi să-mi alunge osteneala.

Luând vorbele ei ca pe un compliment, slujnica o salută cu un zâmbet şi cu o plecăciune, urându-i bun venit şi poftă bună.

— Atunci, să nu mai zăbovim, o îndemnă Tobias, ţinându-i galant scaunul să se aşeze.

Se instală şi el la celalalt capăt al mesei, supărat că distanţa dintre ei nu le îngăduia o intimitate reală.

Cum nu-i plăcea să discute afaceri personale în faţa personalului de serviciu, se mulţumi să-şi întrebe soţia ce mai făcuse la Londra şi ce se mai întâmplase pe la curtea regelui William, pe care Emma o frecventase în lipsa lui. Emma îi povesti câteva anecdote atât pe seama prietenelor ei, care nu se mai săturau s-o felicite pentru partida pe care o făcuse, cât şi legate de duşmancele pe care acelaşi eveniment o ajutase să le descopere.

— Iubitele tale din umbră sunt furioase, dragul meu. Nu mă suferă deloc, pentru că te-am luat de bărbat, în timp ce fiecare dintre ele spera să fie ea aleasa ta. Acum, văzându-se

dispreţuite, nu încetează să se plângă de infidelitatea ta. După ele, eşti ultimul dintre ticăloşii ipocriţi.

Spusele ei îl amuzară pe Tobias în loc să-l deranjeze.

— N-au decât să cotcodăcească, puţin îmi pasă! Din moment ce pe tine nu te supără…

— Câtuşi de puţin, îl asigură Emma.

— De când am rămas văduv, n-am făcut decât să profit de ocaziile pe care mi le ofereau frumoasele acelea. Cele mai multe fiind căsătorite, situaţia le convenea, ca şi mie. Căsătoria noastră însă, ca să fiu sincer, mi-a luat de pe suflet grija legată de două văduve drăguţe, cărora am avut impresia că nu le prea păsa de interesele mele. Tu, draga mea, ai fost singura femeie cu adevărat atrăgătoare atât pentru simţurile, cât şi pentru sufletul şi afacerile mele, mărturisi el.

Emma luă sinceritatea lui ca pe un compliment. Altă femeie l-ar fi acuzat, poate, de cinism. Dar ea însăşi era înzestrată cu destul cinism ca să nu se simtă ofensată. De fapt, Emma nu se lipsea de nicio distracţie, fie ea de ordin verbal sau fizic, înecându-şi în acest vârtej durerea ce se încăpățâna să stăruie în sufletul ei de când vorbise cu Forbin.

Mary îi lipsea.

Atâta timp cât sperase că fata se va întoarce, fusese doar nerăbdătoare. Astăzi însă, orice-ar fi făcut, se simţea sfâşiată. Îşi dăduse mai de mult seama că era îndrăgostită de Mary, dar nu-şi imaginase că sentimentul ei era atât de profund. Destinul îi dăduse un soţ pe măsura ambiţiilor şi a dorinţelor ei trupeşti, dar care nu-i satisfăcea şi sufletul. Trebuia totuşi să se mulţumească acum cu el. Privirile celorlalte cuceriri ale lui Tobias o făcuseră să înţeleagă ce noroc avusese să fie aleasa lui. Emma de Mortefontaine continua să creadă că norocul nu însemna nimic fără voinţa ei neclintită.

După ce terminaseră de mâncat, se duseră în salonul de muzică. Adunându-şi pe lângă trup fusta largă, din dantelă englezească, brodată cu fir de argint, Emma se instală într-un fotoliu şi-şi alungă oboseala ascultând o piesă interpretată la clavecin de Tobias. Cânta dumnezeieşte la clavecin. Când

termină, se ridică de pe taburet, turnă porto în două pahare şi-i oferi unul Emmei.

— Atenţiile tale, Tobias, sunt mişcătoare, îl asigură Emma, pe când el îngenunchea alături ca să-i mângâie braţul eliberat din mănuşa de dantelă.

— Am şi eu cusururi, ca orice om, Emma; chiar dacă ceea ce alţii îmi reproşează, pe tine te atrage şi mai mult, şi nu-mi lipseşte dorinţa de a te iubi şi de a te răsfăţa. Îmi eşti foarte dragă, crede-mă, şi căsătoria cu tine mă face fericit. Ţi-am simţit lipsa, adăugă el, strecurându-i o sărutare pătimaşă la îndoitura cotului.

Atingerea buzelor lui o înfioră pe Emma. Aşteptă cu nerăbdare să audă veşti în legătură cu comoara lor, asupra căreia îşi concentra tot interesul încercând să-şi înşele durerea. Dar mângâierea şi privirea soţului ei îi amintiră câtă nevoie de dragoste avea.

— Hai să mergem sus, vrei? îl întrebă, cu sânul palpitându-i.

Tobias îi prinse delicat palma deschisă, în care tocmai depusese un sărut, cuprinzând-o în mâna lui.

— Asta voiam şi eu să-ţi spun, zise, strângând-o la piept după ce ea se ridică de pe fotoliu.

Emma se lăsă în voia sărutării lui, apoi se lăsă condusă către dormitor.

Făcură dragoste toată noaptea. Tobias fu uimit de pasiunea ei, pe care îmbrăţişările lui înfocate nu reuşeau s-o potolească. Emma îi cerea iar şi iar mângâieri, dovezi de pasiune, se arcuia gemând, cu ochii închişi, zguduită de orgasme repetate, şi totuşi, nimic nu părea în stare s-o satisfacă; îşi muşca buzele până la sânge ca să nu ţipe, cu trupul stăpânit de o dorinţă pe care nimeni nu va mai putea s-o stingă vreodată. Oricât de multă plăcere ar fi simţit, îi lipsea ceva. Dispariţia lui Mary lăsase în ea un gol pe care nimic nu reuşea să-l umple.

Tobias Read însă nu vedea la ea decât un apetit nestăpânit ce-l excita şi-l înfierbânta şi mai mult.

— Cu cât trece timpul, cu atât îmi placi mai mult, doamnă, mărturisi el în cele din urmă, cu respiraţia întretăiată, în zori. Mor de dragoste, şopti el dezmierdându-i sfârcurile încordate ale

sânilor, istovit, dar încă dorind-o, cu toate că îmi oferi un adevărat câmp de onoare.

Emma întoarse capul, fără să răspundă. Sub pleoapele ei închise sclipi o lacrimă. Era o lacrimă izvorâtă din satisfacţie amestecată într-un mod uimitor cu frustrare. Simţea în ea o violenţa ce sporea, puţin câte puţin.

N-avură prea mult răgaz să doarmă. La ora nouă, slujnica le bătu la uşă. Tobias se ridică din pat, foarte prost dispus, pregătindu-se s-o certe. Poruncise să nu fie deranjat. Îşi trase halatul pe el şi smuci uşa. Dar se calmă pe dată văzându-l pe cel care era alături de fată. Acesta îi alungă somnul cu o singură propoziţie:

— L-am găsit.

— Aşteaptă-mă în bucătărie! porunci Tobias, cu gura încă încleiată. Poţi servi dejunul, îi spuse apoi slujnicei, căreia îi trecu teama că avea să fie pedepsită pentru că-i încălcase ordinele, aşa cum o obligase Omul-în-Negru.

Tobias închise uşa.

— Ce s-a întâmplat? întreba Emma, întinzându-se ca o pisică.

— Veşti bune, scumpo.

Se apropie de pat, constată că soţia sa era şi la trezire la fel de frumoasă ca atunci când o vedea fardată şi elegant îmbrăcată şi o sărută uşor înainte de a o îndemna:

— Îmbracă-te şi coboară şi tu. Omul-în-Negru ne aşteaptă şi mai am ceva să-ţi spun.

Emma nu se lăsă rugată.

După două ore, părăsiră locuinţa. Trăsura era escortată de silueta întunecată a valetului, care călărea în urma lor. Zvonurile legate de comoară îşi atinseseră scopul. Unul dintre urmaşii lui Jean Fleury, potcovar la Versailles, dăduse de înţeles că văzuse ochiul acela de jad. Omul-în-Negru venise să-i anunţe şi-şi lăsase complicele să-l supravegheze pe potcovar.

Corneille, care de la discuţia cu Mary despre comoară nu înceta să pândească în faţa hotelului particular al lui Tobias Read, reacţionă imediat ce văzu trăsura urnindu-se din loc. Se

întoarse acasă şi intră în camera lui Mary, care încă moţăia în pat; de vreo două zile o chinuia o migrenă persistentă. O trezi cu blândeţe şi-i povesti ce se petrecuse – sosirea Emmei, în ziua precedentă, apoi vizita Omului-în-Negru şi plecarea lor neîntârziată.

— Au luat-o înspre Versailles, sfârşi Corneille.

Mary se ridică dintr-o săritură. Migrena îi trecuse ca prin farmec. Îşi scoase cămaşa de noapte, sub privirile încântate ale lui Corneille, pe care simpla vedere a pielii ei îl emoţiona, dar refuză să dea frâu liber dorinţei lui molipsitoare. Apoi deschise un cufăr şi-şi scoase din el hainele bărbăteşti, pe care nu le mai purtase demult. Le îmbrăcă şi îşi puse fard alb pe obraji, ca să-şi estompeze trăsăturile, în timp ce Corneille punea să le fie înşeuaţi caii.

La mai puţin de o jumătate de oră de la plecarea celor doi Read, Mary şi Corneille dădeau pinteni cailor, vrând să-i ajungă din urmă.

Şoseaua ce ducea de la Saint-Germain la Versailles era largă şi prăfuită, mărginită pe ambele părţi de păduri dese de stejari şi castani. În ciuda orei matinale, circulau o mulţime de trăsuri, printre care se pierdeau stinghere vehicule ce transportau mărfuri, dar majoritatea călătorilor erau din rândul nobililor. Corneille şi Mary depăşeau trăsurile fără să încetinească pasul cailor, verificând blazoanele de pe portiere.

— Uite-i, arătă Corneille cu degetul spre o trăsură ce mergea în galopul cailor.

— Haidem, hotărî Mary.

Înţelegând că marinarul nu se înşelase asupra destinaţiei familiei Read, îşi traseră tricornurile pe ochi şi, dând pinteni cailor, o luară înaintea trăsurii.

De cum ajunseră la Versailles, Corneille făcu rost de două livrele de lacheu pe care le închirie de la un amărât care tocmai îşi sfârşise orele de muncă. Omul nu stătu prea mult pe gânduri. Dacă cei doi plănuiau vreo lovitură şi s-ar fi trezit luat la întrebări, putea prea bine să susţină că hainele îi fuseseră furate. Luă banii fiind asigurat că-şi va primi înapoi livrelele şi că nu va avea niciun fel de neplăceri.

Mary şi Corneille rămaseră în incinta unde staţionau trăsurile şi caii, şi unde, la sosire, îi lăsaseră şi ei pe ai lor. Musafirii n-aveau voie să între călare dincolo de grilajul din fier forjat ce oprea accesul la palat.

Până în 1661, aici se afla un simplu pavilion de vânătoare; acum, clădirea, ce fusese mărită din ordinul regelui Ludovic al XIV-lea, era numită de toată lumea „palatul soarelui”. Lucrările nu se terminaseră încă şi pretutindeni vedeai tot felul de lucrători. Hotărât să realizeze ceva sublim, regele îşi stabilise nouă reşedinţă în acest loc fastuos, unic în felul lui, impunându-le curtenilor o etichetă conformă cu înaltele sale pretenţii. Întreaga curte ţinea să fie prezentă şi, ca să-şi aibă oamenii alături de el, Ludovic le oferise terenuri tuturor celor care voiau să-şi construiască hoteluri particulare în împrejurimile palatului. În câţiva ani, apăruse un adevărat oraş, iar Versailles devenise, prin definiţie, locul celor de familie nobilă. Acolo se puneau la cale toate treburile statului.

Mary fusese impresionată de înfăţişarea maiestuoasă a locului. Toţi cei care fuseseră primiţi la Versailles vorbeau neîncetat despre aceasta. Închise ochii, putând astfel să intuiască mai bine gingăşia grădinilor concepute de domnul Le Notre, cu bazine, fântâni şi statui încadrate de flori şi copaci, precum şi splendoarea nenumăratelor apartamente, încăperi, saloane, galerii, holuri împodobite cu foiţă de aur. Era de ajuns să priveşti valul de curteni care se revărsau de la poartă ca să înţelegi că presupusa cifră – de câteva mii de persoane – a celor care se plimbau zilnic pe aici nu era exagerată.

— Uite-i că vin! exclamă Corneille, scoţând-o pe Mary din visare.

20

Emma şi Tobias ieşiră din trăsură şi îşi urmară călăuza spre grajdurile regale, trecând prin intrarea principală a castelului, unde se afla potcovarul pe care-l căutau. Mary şi Corneille, luându-şi aerul degajat al unor prostănaci veniţi să caute ceva de lucru, merseră discret pe urmele lor, trecând uşor de postul de pază datorită veşmintelor lor. Emma, Tobias şi Omul-în-Negru trecuseră şi ei fără probleme.

Ajungând la destinaţie, printre grajdurile unde era îngrijite superbele animale, Omul-în-Negru deschise uşa fierăriei unde lucra potcovarul.

Acesta tocmai termina de modelat o potcoavă aşezată pe o nicovală, alături de care ardea un foc înviorat de foalele mânuite de un ucenic. Ţinut cu un cleşte, metalul pe care-l înroşea mereu în foc prindea formă, puţin câte puţin, sub loviturile repetate ale barosului său.

Văzând că avea oaspeţi, se opri din lucru, aruncă potcoava terminată într-o găleată cu apă, ca să se răcească, după care, lăsând uneltele jos, îşi şterse mâinile pe şorţ.

— Ce vă aduce aici, domnilor? îi întrebă el.

Tobias Read se apropie amabil de el.

— Eşti cumva urmaşul lui Jean Fleury?

— Şi dacă aş fi? răspunse omul, încreţindu-şi bănuitor sprâncenele.

— Am vrea să-ţi vorbim. Fără martori, adăugă Tobias, arătând spre ucenicii care-şi vedeau de treburile lor.

Judecând după înfăţişarea musafirilor săi, omul consideră că n-ar fi rău să-i asculte şi le făcu semn să-l urmeze în fundul atelierului. Pentru a trece neobservaţi, Mary şi Corneille hotărâseră să se despartă, ca să nu scape niciun prilej de a surprinde vreo conversaţie care să le permită să înţeleagă intenţiile familiei Read. Corneille se strecură în atelier şi, văzând că nimeni nu-i remarcase prezenţa, se apropie de cei doi. Zadarnic, însă. Vocile lor nu ajungeau până la el, acoperite de

loviturile de ciocan. Risca să fie surprins fără să fi aflat nimic. Aşa că nu mai zăbovi pe acolo şi ieşi aşa cum intrase.

Mary, în schimb, avu mai mult noroc. Ocolind clădirea, intrase într-o curticică în care erau depozitate tot felul de resturi nefolositoare din metal. În zid era o fereastră îngustă, ce servea mai curând pentru aerisire decât ca sursă de lumină. Fundătura aceea nu era niciodată prea luminată. Recunoscând vocea lui Tobias Read, Mary se felicită pentru norocul ei. Ghemuită sub ferestruică, ciuli urechile.

— Căutaţi comoara, nu-i aşa? întreba potcovarul, de cum trecură pragul bârlogului său.

La lumina unui felinar, cei doi soţi desluşiră mobilierul sumar al odăii: un pat, o masă şi două taburete. Tobias înţelese că urmaşul lui Fleury ducea mare lipsă de bani, altfel n-ar fi locuit în atelier, în asemenea condiţii. Aşa încât, hotărât să găsească ceea ce căuta, nici nu încercă să mintă.

— Într-adevăr.

Omul ridică din umeri.

— Nu ştiu nimic despre lucrul ăsta. Mi-a ajuns la urechi, dar nu m-a prea interesat. La palat numai despre ea se vorbeşte! Aşa că, fireşte, am auzit şi eu. Iar descrierea acelei chei mi-a amintit că, pe când eram copil, văzusem ceva asemănător.

— Ai putea să ne-o descrii? întrebă mieros Emma.

— Era un cerc din piatră cu un diamant la mijloc, răspunse fără să ezite celălalt. Nu ştiu dacă era jad, cum se spune, dar piatra avea culoarea verde. Unchiul meu ţinea mult la ea. Zicea că obiectul acela îl calma şi chiar mi l-a arătat.

Mary făcu ochii mari de uimire şi îşi duse, maşinal, mâna la gât. Era limpede că omul acela vorbea despre ochiul de jad.

Îşi încordă şi mai mult atenţia.

— Cine are acum acest obiect? întrebă Emma.

— Cred că unchiul meu. Locuieşte la Paris. Dar dacă vreţi să vă dau adresa lui, trebuie să-mi spuneţi mai multe.

— Foarte bine, făcu Tobias, hotărât să-l lase pe Omul-în-Negru să se ocupe de acest personaj după plecarea lor.

După ce-l auzi sfârşindu-şi istorisirea, din care omisese intenţionat existenţa craniului din cristal, Mary era din ce în ce

mai interesată. Memoră adresa pe care i-o dădu potcovarul lui Tobias şi, fără să mai aştepte, ieşi din ascunzătoare ca să-l găsească pe Corneille. Nu numai că această comoară despre care îi vorbise el exista cu adevărat, ci, în afară de asta, începuse să înţeleagă motivele ce-l făcuseră pe Tobias Read s-o urmărească şi, de asemenea, s-o elimine pe Cecily. Corneille o aştepta la colţul clădirii.

— Hai s-o întindem, o să-ţi explic totul, zise ea, îmbujorată şi cu ochii sticlindu-i.

Corneille o privi încântat. O avea din nou în faţa lui pe acea Mary Read care-l cucerise la bordul *Perlei.*

Ea îl conduse prin labirintul străduţelor din oraş şi intră în prima cârciumă ce-i ieşi în cale.

— Dă-ne ceva de băut, îi ceru ea crâşmarului, care dădu din cap.

Se aşezară la o masă mai îndepărtată de cele la care alţi clienţi aşteptau, ca şi ei, să fie serviţi.

— Apropie-te, zise ea. E mai bine să nu fim auziţi.

Corneille se conformă şi se aplecă, la fel ca ea, deasupra mesei slinoase din lemn.

— Îţi aminteşti de bijuteria aceea din jad de care nu mă despărţeam niciodată?

El dădu din cap. Mary continuă şi mai încet, atât de înfierbântată încât îi era greu să-şi controleze timbrul şi intensitatea vocii.

— Mai există încă una identică pe care o caută soţii Read. Comoara despre care mi-ai vorbit există cu adevărat, iar aceste bijuterii chiar sunt cheile ascunzătorii ei.

Se opri văzându-l pe hangiu apropiindu-se.

— Cât costă? îl întrebă, în timp ce acesta aşeza pe masă un urcior şi două căni.

— Cinci bani; e de cea mai bună calitate, afirmă el.

Mary se grăbi să plătească, în timp ce Corneille turna băutura în căni. De îndată ce hangiul se îndepărta, ea continuă:

— Se pare că această comoară se găseşte în Mexic, aproape de Veracruz, şi că cea de-a doua cheie este la unchiul potcovarului.

— Dar cheia ta?

— Cred că ei îşi închipuie că s-a pierdut odată cu mine, pe mare. Cu atât mai bine, avem astfel un avantaj asupra lor.

Şi, simţind o arsură pe gât, îl imită pe Corneille, care-şi dădea paharul pe gât, strâmbându-se. De când frecventa curtea, Mary se obişnuise cu lucrurile bune; spre deosebire de marinar, îşi dădu repede seama că vinul era falsificat, amestecat probabil cu gelatină de peşte, cu găinaţ de porumbel şi cu suc de mure, cum se obişnuia adesea în zona respectivă. Puse jos paharul, scârbită, pe când gândul îi zbura deja foarte departe de aceste mici găinării.

Corneille făcu haz, fără să pună prea mult la inimă înţelesul spuselor lui Mary. Întrebă, totuşi:

— Şi lorzii tăi englezi?

— La naiba cu ei! Dacă punem mâna pe comoara asta, o să fim liberi amândoi.

Corneille era satisfăcut. Totuşi, nu se mulţumi cu atât. Voia să audă cu propriile urechi ceea ce spera.

— Şi Forbin?

Până atunci, se feriseră să discute despre el, dar voia să fie sigur că Mary nu regreta nimic. Ea îi scrută privirea drăgăstoasă şi neliniştită.

— L-am iubit, dar tu ai ştiut să mă faci să uit de el. Oricum, Forbin n-ar dezerta de dragul averii, aşa cum n-ar face-o nici de dragul meu. Şi e păcat, fiindcă am fi putut să-l luăm ca părtaş; Mexicul e departe, după câte-mi amintesc din lecţiile mele de geografie. Vom avea nevoie de o corabie ca să ajungem acolo şi să ne aducem descoperirile în Europa.

— Asta se poate aranja, zise Corneille. Ştiu câteva taverne şi cabarete la Dunkerque unde se adună nişte corsari mai puţin scrupuloşi. Aş putea pune pariu că unul dintre prietenii mei din copilărie, Clement Cork, ar fi dispus să ni se alăture în această aventură.

— Excelent, declară Mary.

Creierul ei lucra de zor.

— Ţi-a venit vreo idee? se interesă Corneille, văzându-i aerul gânditor şi satisfăcut.

— Tobias Read a spus că are o hartă pe care este notat locul unde se află comoara. Fără hartă n-avem nicio şansă. Când am

ajuns aici, primul meu gând a fost să ajungem la unchiul potcovarului înaintea lui Tobias şi să furăm ochiul de jad, însă acum cred că e mai bine să rămânem în umbră. Dacă unul din noi ar fi prins, n-am putea găsi nicio scuză.

— Şi ce propui să facem? întrebă Corneille, tot mai fericit văzând cum ies la suprafaţă toate talentele lui Mary şi simţind cum se cimentează complicitatea lor.

— Să-i lăsăm pe ei să facă treaba murdară. Fără îndoială că vor pune mâna pe ochiul de jad. Din moment ce ne trebuie şi harta lor, ne vom duce la Saint-Germain, acasă la ei, şi vom lua totul de acolo. Adică, eu mă voi duce să le iau, se corecta Mary. Pot foarte bine să-mi reglez personal conturile. Fiindcă sunt ferm hotărâtă să profit de această ocazie ca s-o fac, crede-mă! Între timp, tu du-te la Dunkerque şi discută cu căpitanul acela, Cork. Imediat ce-mi rezolv treaba, vin şi eu acolo.

Corneille încuviinţă, printr-un semn.

— În sfârşit, Mary Read, eşti din nou fata pe care o iubesc.

— Mă iubeşti?

Spre regretul lui Corneille, locul nu era propice pentru efuziuni amoroase. Se aplecă totuşi mai mult peste masă şi murmură:

— Mai mult şi mai bine decât ţi-ai putea închipui vreodată.

Apoi îşi îndreptă spinarea, zâmbindu-i. Zâmbetul acela era fermecător. Mary îi cercetă chipul cu o privire stăruitoare. Oare îl iubea şi ea la fel de mult? N-ar fi putut s-o spună. Ţinea foarte mult la el, dar ce însemna iubirea? Cecily o compara cu un talaz ce te copleşea şi după trecerea căruia nu rămâneau decât malurile pustiite. Mary nu simţea ceva asemănător; cu toate acestea, era mai apropiată şi mai ataşată de Corneille decât fusese de Forbin sau de Emma. Îi plăcea firea lui impulsivă, aprigă şi totuşi iubitoare, cinstită şi sinceră.

— Să mergem, zise ea, ridicându-se, ca să-şi schimbe firul gândurilor, dornică de mângâierile pe care i le făgăduia privirea iubitului ei.

Da fapt, fondul sentimentelor ei nu conta; aşa cum erau, îi puteau garanta un viitor frumos alături de Corneille.

Când se întoarseră la caii lor, constatară că trăsura familiei Read nu se mai afla acolo.

— N-au pierdut vremea, comenta Corneille, vârându-şi piciorul în scara şeii.

— Foarte bine că se grăbesc, făcu Mary zâmbind. Asta ne convine de minune şi nouă!

Înfierbântată de descoperirea făcută şi de cuvintele pe care i le spusese Corneille în tavernă, Mary nu se mai gândea la altceva. Corneille era sigur că ştia destule ca să-l poată convinge pe Cork să-şi aprovizioneze nava şi să plece spre Indiile de Vest. Mary avea încredere în el.

De câte ori li se întâlneau privirile, în ele se aprindea aceeaşi scânteie. La cină, hotărâseră ca marinarul să plece în zori spre Dunkerque şi stabiliseră un loc de întâlnire acolo. Între timp, Mary trebuia să urmărească toate mişcările celor doi Read şi să intervină de îndată ce aceştia vor intra în posesia ochiului de jad. Avea de gând să-şi găsească un loc de pândă aproape de locuinţa lui Tobias Read. Corneille nu se temea pentru ea. Mary ştia să se descurce fără să-şi asume riscuri.

În doar câteva luni, devenise extraordinar de sigură pe ea şi de isteaţă. Fără să mai vorbim despre îndemânarea cu care mânuia spada. Planul lor era perfect. Şi amândoi gândeau la fel.

Când uşa dormitorului se închise, în sfârșit, în urma lor, amândoi respirau precipitat şi aveau pielea umedă de dorinţă înăbuşită. Se dezbrăcară în grabă, ca nişte hoţi grăbiţi să-şi schimbe straiele cu altele, pentru a fugi fără să fie recunoscuţi. Simţeau că hainele lor erau mai fierbinţi decât flăcările luminărilor din sfeşnicele de la căpătâiul patului cu baldachin. Se înlănțuiră cu toată violenţa pasiunii lor.

— Ia-mă, gemu Mary.

— Nesătulo, glumi cu voce răguşită Corneille. Doamna doreşte un abordaj?

Mary gemu din nou sub degetele care-i răscoleau trupul. Era adevărat. Ideea de a se strecura în casa lui Tobias Read şi de a-l jefui trezise în ea acea excitare legată de iminenţa pericolului ce începuse să-i placă. Se arcui. Ce bine o cunoştea Corneille!

— Intră în mine, îl imploră ea. Te iubesc!

— Nu îndeajuns, decretă el, îndeplinindu-i rugămintea. Dar o să se întâmple şi asta, Mary, da, o să se întâmple, o asigură.

Îşi lipi şoldurile de trupul ei, ce se oferea frenetic, făcând-o prizoniera ritmului şi a jocului pe care le hotărâse el. Era nebun de fericire. Obţinuse, în cele din urmă, ce-şi dorea. Mary Read era a lui.

A doua zi în zori se despărţiră, aşa cum se înţeleseseră, făgăduindu-și o revedere încă şi mai plină de pasiune. Fără să mai aştepte, Mary o luă spre hotelul particular al familiei Read, situat la trei străzi de locuinţa ei, în loc să se ducă la curtea regelui Iacob, care acum n-o mai interesa.

21

Omul-în-Negru îndeplini fără scrupule ordinele pe care le primise. Tobias şi Emma ezitaseră înainte de a stabili ce metodă să folosească. Emma era de părere că unchiul potcovarului putea fi convins să vândă ochiul de jad. Tobias însă credea că omul nu va fi de acord. În cele din urmă, se hotărâră. Omul-în-Negru primi misiunea să-l supravegheze şi să vadă care era situaţia; în funcţie de aceasta, puteau decide cum era mai bine să procedeze. Când se dovedi că aveau de-a face cu un bătrânel văduv, şubred şi care locuia singur, îl lăsară fără mustrări de conştiinţă pe mâna Omului-în-Negru.

Acesta îşi îndeplini misiunea fără remuşcări. N-avea niciodată astfel de sentimente.

Femeia aceea, Cecily Read, fusese singura care-l tulburase mult timp. Într-o noapte, chiar o visase. Părea mai tânără, mai veselă, îi spunea „iubirea mea“ şi se învârtea vioaie prin odaie, îmbrăcată într-o rochie roşie, ţinând un bebeluş în braţe. Se trezise cu o tresărire şi se grăbise să-şi alunge din minte imaginile acelea. Tâmplele îl dureau de-i venea să urle. Preferase să uite de ea. Repede, cât mai repede, ca să nu înceapă să-şi închipuie că ea putea fi o persoană importantă din trecutul lui. O persoană care i-ar fi putut reda identitatea. Dar în memoria aceea pe care o ucisese definitiv când o omorâse pe Cecily stăruia, ca o întrebare disperată, numele pronunţat de ea – Tom. Asta îl făcuse să devină şi mai neîndurător.

Domnul Colias, urmaşul lui Jean Fleury şi unchiul potcovarului, îşi dădu sufletul blestemându-l pe Omul-în-Negru pentru cruzimea cu care-l făcuse să-i dezvăluie locul unde ţinea ochiul de jad şi celelalte lucruri de preţ pe care le avea. Toate se aflau într-o cutie de metal ascunsă sub una dintre lespezile vetrei. Omul-în-Negru luă cutia. Apoi se grăbi să-i ducă lui Tobias Read, protectorul lui, ceea ce acesta îi ceruse.

Mary îl văzuse, cu ajutorul lunetei marinăreşti pe care i-o lăsase Corneille. Era un obiect de care acesta nu se despărţea

niciodată. Îl primise în dar de la Forbin, în ziua când îşi pierduse braţul salvându-i viaţa căpitanului. Luneta aceea îi îngăduise lui Corneille să urmărească toate mişcările din locuinţa lui Tobias în ultimele săptămâni. Fusese de ajuns să se caţere, la adăpostul întunericului, într-un copac ce depăşea înălţimea gardului. Nimeni nu l-ar fi putut observa.

Din acelaşi copac, Mary observă repede unde fusese pus ochiul de jad. Nu era greu de ajuns până acolo. După ce pătrundeai în curte, biroul lui Tobias avea o fereastră la faţadă, în unele seri, Emma o lăsa deschisă. Mary aşteptă până se ivi o ocazie. Omul-în-Negru nu era acasă.

Se strecura pe furiş în curte, după ce se asigură că patrula de pază trecuse şi nu risca să fie surprinsă. Apoi se căţără pe zid, ţinându-se de vrejurile glicinei ce acoperea cea mai mare parte a casei. Ajunse până la balustrada din fier forjat cu aceeaşi sprinteneală cu care se urca în vârful catargelor. Aruncă o privire în cabinet, luminat doar de razele lunii pline. Ştia că Emma şi Tobias se culcaseră în camera de alături.

Mary sări ca o pisică înăuntru, făcând parchetul să scârţâie uşor. Rămase nemişcată, la pândă, apoi se apropie fără ezitare de casa de bani zidită în perete, a cărei uşă era ascunsă în spatele unui tablou. Alături, pe un raft al bibliotecii, se afla o bomboniera obişnuită. Mary o deschise, sigură că acolo era ascunsă cheia.

„*Mai simplu de atât nici nu se putea!*”, regretă ea, înainte de a se îndrepta triumfătoare spre casa de bani şi a vârî cheia în broască. Când vru să deschidă uşa însă, vocea Emmei o făcu să încremenească locului.

— Las-o baltă şi întoarce-te.

Mary încercă să-şi ducă pe neobservate mâna la mânerul spadei, dar Emma îi anticipă gestul.

— Şi ţine mâinile sus. Am un pistol aţintit asupra ta. Hai!

Mary se conformă şi se întoarse cu faţa spre ea.

În clipa aceea, Emma avu impresia că inima o să-i explodeze. Mary o înfruntă cu un zâmbet sfidător şi o privire dispreţuitoare, de parcă, departe de a se simţi învinsă, ar fi aşteptat cu nerăbdare această confruntare.

— Tu! zise Emma, lăsând în jos ţeava armei. Credeam că ai murit!

— Nu trebuie să te încrezi în aparenţe, Emma dragă, replică Mary. De la tine am învăţat asta, nu-i aşa?

Chipul alb ca varul al Emmei fu luminat de un surâs palid. O avea în faţă pe Mary Read, vie şi nevătămată, şi se simţi ca o proastă fiindcă nu se repezea s-o îmbrăţişeze. Făcu un pas, ce-o făcu pe Mary să scoată sabia din teacă. Emma se opri, dezorientată.

— Nu mă privi ca pe un duşman, Mary, n-am fost niciodată duşmanca ta.

— Pe vremuri, da, aşa era, încuviinţă Mary, dar acum dă-mi voie să mă îndoiesc de asta. Nu pe mine mă vrei, ci ochiul de jad.

— Îl mai ai?

Mary dădu din cap. Aceasta simplă întrebare îi dovedea că are dreptate, în ciuda tulburării ce o cuprinsese pe Emma la vederea ei şi ce i se citea pe faţă. Ştia că dintr-o clipă într-alta putea să-şi facă apariţia Tobias. Totuşi, gândul acesta o îmbătă; era sigură că putea să termine cu ei amândoi, sigură că acum era în stare să-l înfrunte şi să-l facă să plătească pentru moartea lui Cecily.

— Îl am, o asigură ea. Dar, sinceră să fiu, nu înţeleg. Tu şi Tobias sunteţi putred de bogaţi şi, totuşi, aţi fi în stare să ucideţi pentru comoara aceea. Ce-o fi având ea atât de extraordinar încât v-a făcut să deveniţi ca nişte hiene flămânde?

— Totul, Mary. Tot şi nimic, făcu Emma, răvăşită de cinismul fetei. Te-am iubit şi încă te mai iubesc. Tu ai fost şi eşti şi acum singura mea slăbiciune. Trebuia să supravieţuiesc într-un fel pierderii tale.

— Nu mă convingi cu asta, îi zvârli Mary, necruţătoare. Pot să-ţi spun că regret complicitatea noastră şi chiar dragostea cu care m-ai copleşit. Mi-au lăsat amintiri frumoase. Dar încă nu mi-ai răspuns…

— Ai dreptate, mărturisi Emma. Tobias crede că această comoară ascunde ceva şi mai preţios, ceva ce ar conferi posesorului o putere absolută. L-am luat de bărbat numai ca să pun mâna pe comoară şi, de asemenea, ca să te apăr de el.

Mary râmji.

— Expunându-ţi farmecele? Să fim serioase! Mi-ai oferit pe vremuri destule argumente ce m-au ajutat să te cunosc, Emma. Nu spera că mă vei putea păcăli prea uşor.

— Cu toate acestea, n-am să mă descotorosesc de el. Du-te! o imploră ea. Pleacă înainte ca Tobias să ne surprindă. Vino la mine, în Anglia, şi am să-ţi dau tot. Inclusiv sufletul meu.

Mary o găsea jalnică. Înainte, s-ar fi putut lăsa înşelată. Dar Corneille îi oferise ceva mult mai sincer şi adevărat.

— Sunt dezolată, zise ea, dar nu voi pleca de aici fără să iau obiectul după care am venit.

— Ori împreună cu mine, ori deloc, replică Emma.

Se înfuriase la ideea de-a o vedea pe Mary dispărând din nou. Ridică pistolul cu trăgaciul pregătit. Cu o mişcare suplă din încheietură, Mary înfipse vârful spadei între degetele Emmei, a cărei armă căzu pe covorul gros. Cu flăcări in ochi, Emma îşi duse mâna la gură.

— Nu mă obliga să te omor, Emma, spuse rece Mary, dând înapoi, cu spada întinsă, până ajunse lângă casa de bani.

— N-ai putea s-o faci, o asigură Emma. Sunt sigură că şi tu mă mai iubeşti. Altfel, mi-ai fi străpuns inima.

Mary nu răspunse. Ultimele cuvinte ale Emmei se pierdură în zgomotul unui sfeşnic ce căzu pe podea la o mişcare stângace a lui Mary. Înţelegând că, de acum, timpul îi era măsurat, fata se repezi să ia obiectul din casa de bani.

— S-a terminat cu tine, mucosule, auzi vocea batjocoritoare a lui Tobias, când abia reuşise să învârtă cheia în broască.

Se întoarse, cu stomacul strâns de furie, ca pe vremuri, în faţa maestrului ei de scrimă, gata de luptă. Dar nu era destul de aproape de el ca să repete mişcarea ce o salvase de Emma. Piedica armei lui Tobias era ridicată, iar degetul era gata să apese pe trăgaci.

— Nu! urlă Emma, dându-şi seama, odată cu Mary, că, probabil, soţul ei le pândea de mai mult timp şi că era hotărât.

Mary nu stătu prea mult pe gânduri. Şi nici Emma. Una se aruncă spre fereastra deschisă, cealaltă se repezi la braţul întins al lui Tobias. Bubuitura armei se auzi în clipa când Mary sărea în gol, aterizând apoi ghemuită, aşa cum învăţase, la câţiva metri

mai jos, în curte. Nebun de furie, Tobias o pălmui violent pe Emma, care se lovi de bibliotecă, apoi ajunse dintr-un salt la fereastră, şi mai furios văzând că intenţiile îi fuseseră zădărnicite de soţia şi de nepotul său, care ajunsese, șchiopătând, la poartă.

— Blestemat să fii, înjură el, fără să observe că Emma de Mortefontaine se ridicase, cuprinsă de un dor de răzbunare cum nu mai simţise niciodată.

„Niciodată”, tună şi fulgeră femeia în sinea ei; niciodată n-ar fi trebuit s-o lovească. Niciodată n-ar fi trebuit să i-o ia pe Mary. Acum, Tobias ştia prea multe. Prea multe ca să-l mai poată lăsa să trăiască.

Îşi scoase pumnalul pe care-l ţinea la jartieră şi, năpustindu-se asupra lui Tobias, i-l înfipse în inimă chiar în secunda când se întorcea, vrând s-o pedepsească pentru trădarea ei. Apoi se îndepărtă, cu tâmplele zvâcnindu-i, şi-l privi cum horcăia, savurându-i agonia. Era singurul lucru ce putea alina durerea aceea din pântecele ei. Tobias Read se prăbuşi pe podea.

La zgomotul detunăturii, servitorii, care se adunaseră în grabă, o găsiră îngenuncheată, tremurând nu din pricina cadavrului care zăcea alături, ci din pricina sângelui ei plin răutate ce-i gonea prin vene, în timp ce al lui Tobias se scurgea din trup.

— Doamnă, ce s-a întâmplat? întreba un valet.

— Un hoţ, explică ea. A reuşit să fugă. Uite!

Ca dovadă, arătă un petic de stofă din haina lui Mary ce rămăsese agăţat de balustradă.

— Veniţi, doamnă, o îndemnă un valet, în timp ce un altul constata moartea lui Tobias. Mă duc să chem jandarmii.

Emma dădu din cap şi se ridică, demnă, spunându-şi că, de acum înainte, nimeni nu va mai sta între ea şi Mary Read. Nimeni, niciodată.

Mary se întoarse acasă, asigurându-se că nu o urmărea nimeni. Glezna i se umflase şi o durea, dar se gândi că ar fi fost mai rău dacă-şi rupea un picior sau dacă-şi frângea gâtul.

În nesăbuinţa ei, avusese noroc. Îşi ascultase instinctul şi nu regreta.

Totuşi, nu-şi atinsese scopul. Ştia însă acum mai multe decât înainte despre comoară şi despre Emma. Dacă n-ar fi intervenit Emma, fără îndoială că Tobias ar fi ucis-o. Îi era recunoscătoare şi-şi făgădui să nu uite acest lucru în ziua când, în mod fatal, se vor trezi din nou faţă în faţă.

Cugetă o clipă cum ar fi fost mai bine să procedeze: să rămână şi să mai încerce o dată ori să plece în Anglia la bordul navei lui Cork, prietenul lui Corneille.

Se hotărî să opteze pentru cea de-a doua variantă.

Soţii Read, cunoscându-i intenţiile, desigur că aveau să întărească paza hotelului şi poarta peste care trecuse fără probleme ca să între în curte. În plus, acum, că o ştiau în viaţă, îl vor pune fără întârziere pe Omul-în-Negru s-o hăituiască. În schimb, la Dover sau la Londra, unde ei se vor întoarce ca să-şi vadă de afaceri, ea le putea organiza o ambuscadă.

Aşa că îşi făcu bagajul şi ceru să se pună şaua pe un cal.

Fără să regrete viaţa prefăcută de la curte, unde nimic nu era ceea ce părea a fi, încălecă, anunţă slujitorii că va lipsi câteva zile şi le încredinţa un bilet ce trebuia să ajungă la lordul Melfort, cu următorul mesaj: „*Tobias i-a înmânat unui bărbat îmbrăcat în negru un sul de pergament ce conţinea, după câte cred eu, informaţii de cea mai mare însemnătate şi l-a însărcinat să-l ducă în Anglia, la curtea regelui. N-am timp să aştept să intervină poliţia ca să-l prindă. Plec în urmărirea lui, împreună cu soţul meu. Dacă nu veţi primi veşti de la mine până într-o lună înseamnă că am dat greş şi că am slujit cu mândrie şi onoare cauza Maiestăţii Voastre până la ultima suflare. A voastră devotată, Mary Readgemond*“.

Scrisese acest bilet pentru eventualitatea că va trebui să se întoarcă. Nu se ştie niciodată. După care îşi îmboldi calul şi porni, pe când în zare se iveau zorii unei zile furtunoase.

La început se uita mereu peste umăr, ca să fie sigură că nu era urmărită nici de aproape, nici de departe, apoi porni la galop spre Dunkerque, fără să ţină seama de durerea ce începuse să-i cuprindă şi pulpa.

22

Timpul devenise din nou ploios; pietrele din pavajul drumului alunecau sub copitele cailor. Era imposibil să mergi la galop. Ploaia era atât de deasă, încât, uneori, vizibilitatea era redusă aproape la zero.

Mary însă nu se lăsă descurajată. Nu făcu nicio oprire în plus față de cele pe care şi le stabilise. La bordul *Perlei* învăţase să înfrunte elementele dezlănţuite. Nu se mai sinchisea de ele. Ca să ajungă cu bine la destinaţie trebuia doar să-şi menajeze calul, urmărindu-i răsuflarea şi ritmul copitelor ca să-şi dea seama dacă era extenuat sau speriat. Aşa cum urmăreşte marinarul coca sau velatura corăbiei. Şi viaţa marinarului, şi viaţa călăreţului depindeau de atenţia lor în astfel de împrejurări critice.

Un curcubeu superb o întâmpină la sosirea în Dunkerque, zece zile mai târziu, împodobind oraşul lui Jean Bart cu un nimb de glorie. Vântul dinspre nord-vest împingea norii către uscat. În larg, cerul se înseninase.

Mary se îndreptă către poarta oraşului şi-şi înclină capul într-o parte ca să lase să i scurgă apa adunată în tricorn. Şuvoiul se revărsă, stropind un câine vagabond care o luă la fugă schelălăind. Mary începu să râdă. Îi era foame. Mângâie coama calului.

— Ai vrea şi tu să te odihneşti, frumosule. Încă un mic efort şi o să capeţi drept răsplată o porţie bună de ovăz, iar eu o să mănânc o supă.

Animalul fornăi şi porni la pas. O fetiţă care se juca împingând un cerc îi arătă cu degetul încotro s-o ia ca să ajungă în port. Casele erau modeste, făcute din piatră de râu, şi cu acoperişuri în două ape. Străzile pavate erau pline de precupeţi care-şi adăposteau sub corturi cărucioarele cu marfă sărăcăcioasă.

Razele soarelui o încălzeau pe Mary. Începu să zâmbească, trăgând cu nesaţ în piept aerul ce mirosea a ceaţă şi a mare.

Simţea că renaşte. Toate acestea îi lipsiseră. Corneille avea dreptate: curtea Franţei, la fel ca toate celelalte, duhnea.

Îşi fixaseră drept loc de întâlnire o anumită tavernă, aflată în port. Mary o găsi fără greutate. Era chiar în faţa radei ce adăpostea o mulţime de corăbii. Ca în oricare alt port, şi aici domnea o agitaţie ordonată.

Mary avu totuşi impresia că ceva nu era în regulă.

În afară de mateloţii care se ocupau de încărcarea sau descărcarea navelor, pe chei se înghesuia o mulţime pestriţă care privea cu evidentă nelinişte către larg. În depărtare, se auzea bubuitul tunurilor. Intrigată, Mary se apropie să vadă ce se întâmpla: o escadră întreagă, sub pavilion englezesc, încerca să forţeze intrarea în port. Bateriile de coastă trăgeau, vrând să le oblige să bată în retragere. Mai mulţi corsari deschiseseră şi ei focul, oprind accesul în şenal. Instinctul îi spuse lui Mary că aceştia aveau probleme. Mai solidă şi mai bine înarmată, flota engleză înainta.

Cei din jur comentau:

— Nu vor trece! afirma unul dintre ei.

— Jean Bart o să-i oprească! constată altul.

— Nu se ştie! Englezii ăştia sunt lunecoşi ca ţiparii ce se strecoară întotdeauna prin ochiurile plaselor, era de părere al treilea.

Mary credea şi ea acelaşi lucru. Era mai bine să nu rămână prea mult pe chei. Oricare-ar fi fost intenţiile marinei engleze, mulţimea care tot sporea va sfârşi prin a se călca în picioare sau chiar prin a se încăiera. Frica putea adesea să transforme o potenţială ameninţare într-o primejdie reală.

Mary se îndepărta, mai ales că zări, parcă vrând să-i confirme părerea, un hoţ care tocmai „opera“ buzunarele unui domn însoţit de nevastă şi de fiul său.

Când intră în tavernă, proprietarul localului se apropie de ea, lăsându-i pe ceilalţi clienţi să comenteze singuri evenimentele.

— Cu ce te pot servi? întrebă el.

— Caut un marinar pe nume Corneille, spuse Mary. Trebuia să mă întâlnesc cu el aici.

— Nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta, zise cârciumarul scărpinându-se în barbă.

Mary se încruntă. Corneille plecase cu patru zile înaintea ei. Să fi întârziat atât de mult?

— N-a lăsat vreun bilet destinat unei anume Mary Read? mai întrebă ea.

— Nu, băiete, o asigură celălalt. Dar, dacă ai puţină răbdare, îţi pot da de băut şi de mâncare.

— Bine, adu-mi ceva de mâncat, hotărî Mary.

Se duse să se aşeze la o masă, aproape de fereastră. Ghicise. Pe chei, oamenii începeau să se bată. Se amuză urmărind curioasă spectacolul, în timp ce se întreba de ce oare o făcea Corneille pe mortul. Deodată, o străbătu un fior de gheaţă. Lăsă pe masă paharul pe care abia îl luase în mână. Corneille avea la el o importantă sumă de bani. Oare nu cumva le căzuse victimă hoţilor acelora atât de abili? „*Nu se poate*, se îmbărbăta ea, *Corneille e deştept şi, în plus, mânuieşte grozav spada. Chiar dacă ar fi zece contra lui, tot i-ar pune pe fugă.*“

Liniştindu-se, se concentră asupra fierturii de peşte cu legume pe care cârciumarul tocmai i-o pusese în faţă. Condimentată din belşug, mâncarea mirosea grozav, întărâtându-i stomacul. Îşi tăie o felie din coltucul de pâine şi, îndemnată de maţele ce-i chiorăiau, se grăbi să guste din bucate.

Din când în când, privea pe fereastră ca să-şi supravegheze calul pe care-l legase în faţa intrării, unde mai erau priponiţi şi alţi cai. Agitaţia şi spaima mulţimii sporeau. Canonada se înteţise şi ea. Oamenii începeau să-şi adune familiile şi să se îndepărteze cu paşi grăbiţi de chei. Şi în local începea să plutească în aer teama. Mary însă refuză să se lase în voia ei. Dacă te supui fatalităţii, începi să te gândeşti la ce-i mai rău. Şi n-avea niciun chef s-o facă.

O bubuitură asurzitoare se repercută în pereţii clădirii. Mary îşi dădu seama imediat despre ce era vorba, în timp ce mulţi dintre clienţi se grăbeau să iasă din tavernă. Ea însă rămase unde era, convinsă că auzise o navă – prietenă sau inamică – sărind în aer. Sorbi din paharul cu vin. Nu era speriată. Poate doar excitată de mirosul de praf de puşcă pe care-l simţea şi îi amintea de timpul petrecut la bordul *Perlei.* Se gândi la Corneille

şi la plăcerile pe care avea să le guste din nou împreună cu el. Desigur că nu va mai întârzia mult, bineînţeles, şi se vor îndepărta de nebunia aceea. Nu era războiul lor.

Un individ încruntat şi congestionat năvăli în sală.

— Au reuşit să intre! mugi el. Jigodiile o să ne scufunde navele amarate la chei!

Într-o clipă, mesele şi băncile se goliră, unele fiind răsturnate de clienţii zoriţi. Mary îi văzu pe căpitani alergând spre cheiuri, grăbiţi să se ridice ca să încerce să-şi salveze corăbiile. Zadarnic însă. Navele de război englezeşti înaintau spre oraş, hotărâte să-l ocupe, în timp ce Jean Bart se străduia încă să le oprească.

— Ce porcărie! scrâşni Mary, repezindu-se, în sfârşit, afară, după ce-şi terminase vinul.

De data asta, nu mai putea să stea cu braţele încrucişate.

Primele salve loveau navele amarate la chei. Una câte una, corăbiile se scufundau în radă. Cele care încercau să fugă, văzându-se încolţite, fură bombardate fără milă de tunurile ariergardei englezilor. Depozitul de praf de puşcă de pe un vas lovit luă foc şi o nouă explozie răsună, răspândind în aer miros de sulf şi de silitră. Caii priponiţi zvârleau din copite, cei înhămaţi la trăsuri se cabrau, obligându-şi stăpânii să se întoarcă din drum.

În jurul lui Mary, oamenii alergau în toate direcţiile prin perdeaua de praf cu miros acru pe care vântul o împinsese spre uscat. La dreapta ei, o ghiulea sparse geamurile de la faţada unei clădiri, iar alta găuri un acoperiş.

Mary înţelese că furia englezilor nu se va limita la distrugerea radei, dar nu reuşea să se mişte din loc, fascinată de imaginile acelea ale distrugerii şi violenţei ce îi fuseseră atât de familiare la bordul navei lui Forbin. O parte din ea, frustrată de jocurile de la curte, era atrasă de ele. Vedea navele englezeşti înaintând, cu toate că escadra lui Jean Bart le hărţuia.

Vasele incendiate ale englezilor – nişte corăbii încărcate cu materii inflamabile – lăsate să plutească în derivă, se ciocniră de navele amarate la chei. Catargele lor în flăcări, secerate de obuzele ce spintecau aerul, se prăbuşiră, pârâind sinistru, pe mal, aprinzând şi mărfurile depozitate acolo pentru a fi încărcate. Flăcările mânate de vânt cuprinseră şi locuinţele din

apropiere, gonindu-i pe locatarii înspăimântaţi. Bărbaţi, femei şi copii căutau să scape din incendiu, salvând ceea ce aveau mai de preţ, sub ploaia de resturi împrăştiate de exploziile depozitelor de praf de puşcă bombardate metodic.

Fumul des se amestecase cu praful stârnit de casele prăbuşite şi irita ochii şi nările. În oraş, domnea o atmosferă de sfârşit de lume. Oamenii alergau, urlau, se rugau. Mame strângându-şi copiii în braţe străbăteau străzile în căutarea unui adăpost. Copiii plângeau în faţa caselor dărâmate, aşteptând o mână întinsă şi liniştitoare, care nu se ivea de nicăieri. Până şi marinarii, disperaţi la vederea navelor pierdute, trăgeau cu pistoalele în direcţia mării ca să-i oprească pe năvălitori, ca să-şi înşele ura.

Groaza se răspândea pretutindeni ca o imensă maree distrugătoare, ce nu se mai sfârşea.

Oraşul Dunkerque era bombardat.

Când Mary înţelese că nu mai era nicio speranţă şi că n-avea să-l găsească nici pe Corneille în haosul acela, în sfârşit, reacţionă. Dacă rămânea acolo, risca să fie ucisă.

„*Fie!*“ se hotărî ea. Dacă nenorociţii de englezi voiau s-o împiedice să-şi rezolve planurile, se va folosi de ei ca să ajungă în Anglia şi să supravegheze locuinţa Emmei. De acolo, îi va scrie lui Corneille s-o urmeze împreună cu Cork. Iar după ce vor pune, în sfârşit, mâna pe cheia comorii, vor pomi spre Indiile de Vest.

Îşi scoase în grabă cizmele, spada şi pistolul, abandonându-le pe chei, apoi îşi ascunse pe sub bandaje ochiul de jad şi pandantivul de smarald şi, pe când se aruncă în apă, în mijlocul iadului plutitor, îşi jură că nimic pe lume – şi, mai ales, nu fatalitatea! — n-o va opri să ajungă la comoara ei!

În mai multe rânduri, fu nevoită să se scufunde adânc, ca să nu fie lovită de proiectilele de tot felul – scânduri, catarge, bucăţi de metal, parâme, pânze – care, aruncate în aer de exploziile neîncetate, cădeau cu zgomot în valurile agitate. Ferindu-se de etravele barcazurilor ce pluteau în derivă după ce li se rupseseră amarele, reuşi să ajungă lângă nava-amiral.

Agitându-şi braţele, începu să urle:*, Help! Help! Save me! Save me, please!“,* până când cineva îi aruncă o frânghie.

Mary înotă până acolo şi se agăţă de frânghie, dar nu reuşi să se caţere pe ea, fiindcă braţele şi întreg trupul îi erau amorţite şi îngheţate. Era gata să se scufunde, după ce ajunsese atât de aproape de ţel, când fu ridicată, scoasă din apă şi trasă pe punte.

Înainte de-a apuca să spună vreun cuvânt sau măcar să-şi tragă răsuflarea, se trezi târâtă de-a lungul punţii până la pupa, unde se prăvăli, şiroind de apă şi istovită, în faţa comandantului.

— *What is it?* întrebă acesta, încruntându-se.

— *A french rescue.*

— *No, no, sir, I’m English.*

Şi Mary îşi născoci o altă poveste. Fusese capturată, împreună cu o corabie comercială, de căpitanul Forbin, care o ţinuse în robie pe nava lui, unde fusese maltratată de echipaj, până când reuşise să fugă. Se refugiase la Dunkerque şi era în căutarea unei ocazii de a se întoarce în Anglia, căci era nerăbdătoare să se vadă cât mai curând acasă. Şi când îi văzuse hărţuindu-i pe câinii de francezi, nu putuse rezista ispitei de-a ajunge la ei. Sfârşi exclamând: *„God save the King William!“* cu un entuziasm ce-i hotărî soarta.

— *Well, well,* conchise sir Clouderly Shovel.

Apoi, cu aerul său plin de prestanţă, nu-i mai dădu atenţie. Fu condusă la bucătărie, unde i se trasară de îndată nişte sarcini foarte îndepărtate de ceea ce şi-ar fi dorit ea să facă.

După ce oraşul fu devastat, corăbiile engleze se îndepărtară de ţărm. Abia sosit la Dunkerque, în portul distrus, Corneille, călare pe un cal nervos, privea îngrozit masacrul şi unica bucată de zid ce mai amintea de localul în care trebuia s-o întâlnească pe Mary.

Firma se legăna scârţâind.

— Mary… se jelui el. Unde eşti?

23

După îndeplinirea tuturor formalităţilor, Emma de Mortefontaine se îmbarcă, în aceeaşi zi, la Calais, ducând trupul defunctului ei soţ în Anglia. Îi fuseseră de ajuns câteva zile ca să-şi adune gândurile şi să evalueze avantajele conferite de noua ei situaţie de văduvă, încântată să constate că Mary devenise, într-un timp atât de scurt, mai redutabilă şi mai vicleană decât îşi imaginase Emma. „*Mary, scumpa mea Mary*, gândi ea, coborându-şi voalul negru pe obraz, *am să te regăsesc oriunde-ai fi!*“

Motiv pentru care îl lăsă la Paris pe Omul-în-Negru, încredinţându-i misiunea de a o căuta.

Corneille rătăci mult timp printre ruinele oraşului Dunkerque, regretând că n-o aşteptase pe Mary înainte să plece la Calais, unde se afla acum nava lui Clement Cork. Peste tot, oamenii erau prea ocupaţi, ca să le pese de întrebările lui. Toţi discutau doar despre atacul acela mişelesc şi surprinzător. Majoritatea corsarilor care supravieţuiseră îşi pierduseră corăbiile şi erau preocupaţi în primul rând de soarta lor. Locuitorii şi negustorii care pierduseră tot ce aveau deplângeau situaţia în care ajunseseră. Corneille nu reuşi să afle nimic de la oamenii aceia bătuţi de Dumnezeu.

Chiar dacă tuturor motivele bombardamentului li se păreau inexplicabile, Corneille bănuia cum de se ajunsese până aici. Pricinile erau aceleaşi ce-l făcuseră pe el să vină la Dunkerque. Corsarii aceştia care nu respectau niciuna dintre regulile curselor constituiau pentru comerţul Angliei o pacoste mult mai mare decât marina regală. Înarmaţi cu scrisorile de marcă, străbăteau mările fără să se sinchisească decât de profit, semănând în această privinţă mai degrabă cu piraţii decât cu ofiţerii Maiestăţii Sale. Era de aşteptat ca Dunkerque să fie nevoit să plătească, la un moment dat, pentru că acceptase să-i găzduiască.

Corneille încălecă şi porni înapoi, ieşind din oraş. Se împliniseră două săptămâni de când îşi făcea sânge rău pe acolo, aşteptând-o pe Mary. Din moment ce nu apăruse, desigur că păţise ceva, fie la Saint-Germain, fie la Dunkerque. Doar dacă nu cumva, aflând pe drum ce se întâmpla aici, îşi schimbase destinaţia şi se dusese la Brest, unde ştia că, mai devreme sau mai târziu, îl va putea găsi.

Corneille o luă pe drumul ce ducea la Calais. Oricum, trebuia să-l caute pe Clement Cork, căpitanul navei *Bay Daniel,* cu care făcuse afaceri. Prietenul lui, a cărui mamă era franţuzoaică, iar tatăl – englez, nu-i ascunsese că dorea să navigheze prin Mediterana, înainte de a se lăsa ispitit de ideea comorii. Corneille voia să-i ceară un răgaz de o lună.

Dacă Mary nu apărea până atunci, i-ar fi redat libertatea prietenului său. Totuşi, nu prea-i venea să ia în consideraţie aceasta ipoteză.

Mary crezuse cu naivitate că, după ce-şi îndeplinise misiunea, flotila condusa de sir Clouderly Shovel se va întoarce la Londra ca să raporteze. În graba ei, uitase că o campanie maritimă nu dura niciodată doar câteva zile. Informându-se, află că această croazieră urma să se prelungească mai mult decât credea ea. Shovel trebuia să navigheze câteva luni şi să urce Canalul Mânecii până la Marea Nordului. Sarcina lui era să escorteze nişte nave comerciale. În principal, pe cele încărcate cu grâu. Din cauza foametei ce bântuia Europa, acestea erau cele mai râvnite.

Mary fu dezolată. Deşi faptul că se afla din nou pe mare o bucura foarte mult.

La început, fusese pusă să muncească la bucătărie; apoi, după ce explicase că avea experienţă în funcţia de gabier, o trimiseseră să verifice, împreună cu alţi marinari, mizena[8] şi pânzele ei. Peste câteva săptămâni, în ciuda frustrării pe care-o încerca fiindcă trebuia să-şi amâne planurile, îşi regăsise veselia.

Cu toate acestea, era îngrijorată.

---

8 Al doilea catarg din faţa şi velatura lui (n.tr.)

Dacă mai trăia, Corneille credea, probabil, că a pierdut-o pentru totdeauna. Inima lui Mary se strângea când se gândea la durerea lui. Se gândea, de asemenea, la Emma şi la Tobias: având harta şi celălalt ochi de jad, ar fi putut pleca în căutarea comorii înainte ca ea să aibă posibilitatea să-i împiedice. Trebuia să dezerteze la prima escală, indiferent unde anume ar fi aceasta. Va găsi ea o modalitate de a călători. Cât despre Corneille, un simplu bilet trimis la Brest, pe adresa mamei sale, l-ar linişti şi i-ar permite s-o localizeze.

Din păcate însă, la nicio escală nu reuşi să-şi ducă la îndeplinire intenţia. Marinarii erau întotdeauna consemnaţi la bord. Numai ofiţerii coborau pe uscat, de îndată ce se arunca ancora, iar vasul era prea departe de ţărm ca să poată ajunge acolo înot. Shovel ţinea la disciplină şi nu suporta nicio abatere. Cel mai mic zâmbet nelalocul lui era de ajuns pentru ca respectivul să fie pus în lanţuri.

Nu admitea beţia decât în anumite împrejurări şi sub control strict. Trimitea oamenii să-i supravegheze pe marinarii, care, după ce-şi consumaseră raţia de rom şi se îmbătaseră, erau reţinuţi în cabinele lor, unde puteau să cânte, să vomite, să doarmă sau să se certe fără ca nimeni să se amestece. Nimeni nu ştia acest lucru. N-ar fi tolerat ca echipajul lui să se comporte astfel pe uscat. Cea mai bună soluţie era consemnarea mateloţilor la bord.

Din acelaşi motiv, permitea, de câte ori era posibil, ca prostituatele să vină pe navă. Marinarii îşi cheltuiau toată solda în aceste îmbrăţişări ce transformau vasul într-un bordel uriaş, fără pic de intimitate, fiindcă cei dornici să-şi potolească simţurile se îngrămădeau, şi în aceste cazuri, în bateria de la cele două niveluri inferioare.

Comandantul tolera orgiile acelea în care trupurile se amestecau fără jenă, fără deosebire de sex, iar toate interdicţiile erau încălcate cu o frenezie indecentă. Le tolera, atâta timp cât nimic din toate acestea nu se întâmpla în afara cadrului navei. Aşa încât, pretutindeni, el şi echipajul său aveau o bună reputaţie: oriunde poposea flota lui, ordinea publică nu era tulburată. El profita de acest fapt ca să obţină cele mai bune mărfuri la cel mai bun preţ.

În timpul orgiilor de pe vas, situaţia lui Mary nu era deloc de invidiat. Nici nu putea fi vorba să ia parte la aceste jocuri, fiindcă ar fi fost imediat demascată. De altfel, nici nu dorea s-o facă, deşi îi plăcea dragostea şi era chinuită de amintirea mângâierilor lui Corneille.

Privea adesea din cuibul de cioară[9] spre maluri, observa curenţii reci ce se îndreptau într-acolo, visând la comoara ei, inaccesibilă acum, şi la Corneille. Şi una, şi celălalt îi lipseau. Hotărî să aibă răbdare. Mai devreme sau mai târziu, Shovel se va întoarce în Anglia. Era inevitabil. Ar fi fost caraghios să rişte prosteşte.

Emma de Mortefontaine puse un picior pe scăunelul aşezat de un valet grijuliu în faţa portierei trăsurii ei.

— Suntem fericiţi să vă întâmpinăm, milady, recită acesta, cu un pronunţat accent irlandez.

Emma nu se îndoi nicio clipă de sinceritatea lui. De fapt, de când primul ei soţ îi cumpărase o identitate, nu avusese niciodată prilejul să viziteze acest domeniu, pe care-l moştenise odată cu numele.

Era situat la trei leghe distanţă de oraş, în comitatul Cork, iar Emmei îi plăcu de la prima privire. Era un conac mare, în stil irlandez, străjuit de două turnuri pătrate. Construit în mijlocul unei câmpii întinse, avea o alură impunătoare, deşi copacii din parc erau cam rari. Emma îşi spuse că ar fi fost păcat să nu vină niciodată aici.

Făcuse această călătorie din pricina furtunii. Furtună care pentru ea se soldase cu un proces. Valetul începu să-i descarce bagajele din trăsură, în timp ce Emma înainta pe alee, înţelegând dintr-o ochire că ceea ce i se spusese era adevărat: domeniul era într-o stare destul de proastă. Abia întoarsă la Londra, găsise o scrisoare de la William Cormac, *attorney*[10] în comitatul Cork, ce o informa în legătură cu acuzaţiile ce i se aduceau.

Cel mai apropiat vecin al Emmei, un bătrân zgârcit, ciufut şi reclamagiu, se plângea că locuinţa unor ţărani de pe moşia lui

9 Loc de observaţie aflat în vârful catargului (n.tr.)

10 Avocat având şi atribuţii legate de îndeplinirea procedurilor legale (n.tr.)

fusese deteriorată de un copac ce se prăbuşise peste ea. Era un arbore centenar, scorburos, ce ar fi trebuit să fie demult tăiat, mai ales că se afla la graniţa dintre cele două proprietăţi. Irascibilul lord Weldigan cerea, pentru reparaţii şi despăgubiri, o sumă exorbitantă, cu care Emma nu fusese de acord, aşa că William Cormac urmă să rezolve conflictul.

Intendenta o întâmpină în pragul uşii larg deschise. Era soţia valetului care venea, încărcat cu bagaje, în urma Emmei, şi avea un chip deschis şi prietenos. În interiorul casei, elegant şi sobru, se simţea mirosul cerii cu care tocmai fusese lustruit parchetul.

— Aţi călătorit bine, doamnă? o întrebă femeia, luându-i mănuşile şi haina.

— Mizerabil, mărturisi Emma. Marea era agitată. N-am să mă obişnuiesc niciodată cu asta.

— V-am pregătit o ciocolată caldă şi nişte prăjituri. Doriţi să le gustaţi? se grăbi intendenta.

— Cu plăcere. Cum te numeşti?

Intendenta făcu o reverenţa şi se prezentă.

— Numele meu este Kellian, iar el este soţul meu, Edward.

— Ei bine, Edward, arată-mi casa. Între timp, o să-mi povesteşti ce-i cu hărţuielile astea la adresa mea şi, de asemenea, despre necazurile pe care le-aţi avut voi. Iar tu, Kellian, să aduci ciocolata.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, milady, vom începe cu etajul, ca să vă pot duce acolo bagajele.

Emma încuviinţă şi porni cu paşi hotărâţi pe urmele lui.

După două ore, aflase destule despre domeniu, despre slujitorii ei, care preluau ştafeta din generaţie în generaţie, despre chipurile care o priveau din tablourile de pe pereţii de piatră şi care deveniseră strămoşii ei, precum şi despre vecinul acela pe care era decisă să-l pună la punct. Nu voia să-i facă o vizită de curtoazie, în care să încerce să se înţeleagă cu el, evitând supărătoarele proceduri legale. Era mai bine pentru interesele ei să-l întâlnească pe William Cormac, cel care o chemase acolo. În dimineaţa următoare, se duse la adresa indicată din oraşul Kinsale unde, într-o clădire cochetă din piatră cenuşie, se afla biroul acestuia.

Spre deosebire de reclamant, William Cormac trecea drept un om amabil, drept şi credincios. Emmei de Mortefontaine i se păru, în plus, foarte arătos şi dispus să se lase înduioşat de farmecul ei.

— V-am ascultat argumentele şi le înţeleg… răspunse acesta, după ce Emma îi spuse cum vedea ea lucrurile.

Instalaţi comod în două fotolii, cu câte un pahar de porto în faţă, începuseră foarte repede să se simtă atraşi unul de altul. Totuşi, pe William Cormac acest sentiment îl punea în încurcătură. Era căsătorit cu o femeie a cărei familie stăpânea trei sferturi din comitat. Doamna lui, care îl luase din dragoste în timp ce el îi ceruse mâna doar din interes, era geloasă şi posesivă; nu i-ar fi tolerat nici cea mai mică abatere. Cu toate acestea, farmecul Emmei îl răscolea atât de mult, încât începuse să se gândească serios la asta.

— Nu-mi place acel „însă“ pe care nu l-ai pronunţat, dragul meu, mărturisi Emma, auzindu-i vorbele.

— Este o problemă spinoasă, iar lordul Weldigan e încăpăţânat. Ai dat dovadă de neglijenţă, el ştie asta, iar faptele vor putea fi dovedite cu uşurinţă.

— Ce vârstă are acest lord Weldigan?

— Vreo şaptezeci de ani. De ce?

— E o vârstă venerabilă. Probabil că are probleme cu sănătatea, iar toată agitaţia asta n-o să-i facă bine deloc.

William Cormac îşi încruntă bănuitor sprâncenele. Emma îşi plimbă fără grabă un deget pe marginea decolteului pătrat al rochiei, sigură că va atrage într-acolo privirea bărbatului.

— Doar nu vrei să spui că… replică el, fascinat de baletul acela în jurul celor două ovale perfecte.

— Vreau să spun, dragul meu, că, dacă lucrurile s-ar tărăgăna, problemele mele s-ar rezolva mai uşor.

— Ar fi greu de justificat, se strâmbă Cormac.

Degetele Emmei începură să se joace cu şireturile corsajului. Îi aruncă avocatului o privire arzătoare. Ştia că acesta nu-i va mai putea rezista mult.

— Poate că ai nevoie de nişte argumente, şopti ea, tolănindu-se mai bine în fotoliu.

— Poate că da, zise el, învins de senzualitatea animalică degajată de Emma.

Femeia trase încet de şireturi.

— Apropie-te, gemu ea, uite argumentele pentru pledoaria ta.

Doi sâni albi se iviră de sub brocartul desfăcut, iar Cormac îngenunche în faţa lor, sărutându-i.

Când ieşi din biroul lui, Emma de Mortefontaine îşi spuse că un mic sejur pe meleagurile acelea ar ajuta-o să mai uite de dispariţia lui Mary.

24

Corneille rămase la Brest trei săptămâni. Văzându-l trist şi abătut, maică-sa începu să-i pună întrebări. Fiul ei nu obişnuia să stea atâta timp departe de mare. Marinar se născuse, marinar avea să moară. Corneille îi povesti tot ce se întâmplase, iar Madeleine îl consolă. Dacă Mary scria sau sosea, îl putea găsi foarte uşor cu ajutorul lui Forbin. Cât despre comoară, era mai bine s-o uite şi să se întoarcă în marina aceea despre care ştia bine că era în stare să-i umple viaţa.

Înţelepciunea mamei lui birui şi de data asta descurajarea ce-l cuprinsese. Îşi veni în fire, cam ruşinat că se lăsase dus de val. Ce naiba, tocmai el, care nici măcar nu tresărise vreodată în faţa unei primejdii!

La plecare, Madeleine privi în urma lui, spunându-şi că Mary asta trebuia să fie cu totul deosebită dacă-i intrase în suflet atât de puternic.

Mary se ridică în capul oaselor în hamac. Apărătorile sabordurilor fuseseră ridicate, iar tunurile trăgeau pe rând, bubuind asurzitor şi răspândind în baterie un fum ce-i înţepa ochii şi nările. Aşa se întâmpla la fiecare bătălie. I se punea un nod în stomac şi aştepta cu nerăbdare momentul când putea să urce pe punte şi să simtă din plin atmosfera războinică de pe bord.

Flota lui Shovel era rapidă, bine organizată şi eficientă. Somaţiile erau, de cele mai multe ori, suficiente pentru a evita luptele, iar dacă vreun căpitan se încumeta să-i reziste, Shovel ordonă ca nava neascultătoare să fie scufundată. Nu-l interesa capturarea corăbiilor. Conta doar misiunea lui: să cureţe marea de blestemaţii aceia de corsari francezi, care ar fi trebuit spânzuraţi sau înecaţi cu toţii, ca piraţii a căror purtare o copiau.

— Ochiţi!... Foc! urlă ofiţerul de la tunuri, în timp ce Mary se grăbea să urce treptele ce duceau pe punte.

Când ajunse pe primul palier, i se păru că aude pe cineva strigând-o. Ezită o clipă, apoi întoarse capul.

— Cine, eu?

— Vino-ncoace! îi ordonă un gradat. Ştii să umbli cu astea?

Mary dădu din cap, înţelegând pe dată că trebuia să-l înlocuiască pe băiatul care încărca tunurile. Acesta zăcea nemişcat, cu capul într-o baltă de sânge. Reculul unui tun îl izbise de o ghiulea care-i spărsese ţeasta.

— Trebuie să mă duc la vele, obiectă Mary. Sunt de cart.

— Tocmai ai demisionat de acolo. E un ordin, insistă celălalt.

Mary se supuse. Ridică punga cu praf de puşcă şi o goli în deschizătura tunului. Vârî în grabă ghiuleaua pe țeavă, împinse tunul pe şinele lui până în dreptul sabordului şi aprinse fitilul cu un amnar. Se dădu înapoi, privind cu mândrie neascunsă fitilul ce ardea sfârâind. Când tunul bubui, i se păru că i se sparge stomacul. Şi se repezi iarăşi spre tun, ca să se bucure în sfârşit de război şi de violenţa lui, după frustrarea din cele 18 luni când nu putuse să fie cu adevărat în miezul acţiunii.

Două luni mai târziu, aruncară ancora în largul coastelor Flandrei. Primăvara se anunţa sub forma unor averse violente, ce luau nava prin surprindere. Shovel permisese să fie aduse la bord nişte prostituate şi trimise o barcă să le ia. Ca de fiecare dată, cele vreo 30 de fete se răspândiră prin baterie.

Mary se duse la pupa, ca să se bucure de câteva clipe de linişte, şi lăsă gândurile să-i zboare. Curtea, regele Iacob, Forbin, Emma, Tobias, până şi Corneille şi comoara ei i se păreau acum foarte departe. De când se afla pe nava lui Shovel, sfârşise prin a se resemna. Trecuse prea mult timp. Chiar dacă, uneori, amintirile şi dorinţele ei reînviau, chinuitoare.

Se ghemui, rezemându-se de un şir de ţevi de tun, şi trase câteva fumuri de ţigară, cu mintea golită de gânduri şi cu trupul istovit. Trei marinari beţi şi ştirbi se apropiară rânjind. Mary îi ştia. Nu era prima dată când o urmăreau sau se legau de ea. Se pregăti, instinctiv, să se apere. Discret, prefăcându-se că se scarpină la picior, scoase pumnalul pe care-l purta mereu ascuns la gleznă, prins de o jartieră. Strecură lama în mâneca vestonului şi strânse în pumn mânerul. Din poziţia în care se

afla, putea să sară cu uşurinţă în picioare ca să lovească. Îşi coborî pleoapele, pentru a le da să înţeleagă că n-avea chef de vorbă.

— Hei, Read, faci pe sfântul? N-ai văzut în grămadă niciun fund care să-ţi placă? făcu unul dintre ei.

Mary nu răspunse. Instinctul n-o înşelase. În cel mai bun caz, băieţii căutau ceartă.

— Cucoana-i indispusă, râse şi al doilea, crezând că aveau de-a face cu un homosexual. Să n-o speriem.

Mary deschise un ochi şi ripostă:

— Uitaţi de mine şi fugiţi la ele să le coţăiţi!

Îi răspunse un fluierat urmat de râsete obscene.

— Ia uite cum ştie drăgălaşul ăsta să discute cu bărbaţii!

— Poate c-ar vrea şi el o porţie de coţăială.

— Încearcă numai şi-o să vezi tu, mârâi Mary, ridicându-se, pregătită să scoată arma ascunsă în mânecă.

Dar, înainte de-a apuca să facă vreo mişcare, toţi trei se aruncară asupra ei ca la un semn, iar Mary înţelese că era vorba despre un plan pus la cale mai de mult. Curând, biruită de puterea şi hotărârea lor, fu pusă la pământ. O întoarseră pe burtă şi-i depărtară coapsele. O palmă grea îi acoperi gura, împiedicând-o să ţipe. În ciuda tuturor eforturilor ei de a se elibera, îi traseră în jos pantalonii şi râmaseră încremeniţi de uimire.

— Pe toţi dracii, mugi unul dintre ei. E femeie!

O întoarseră fără menajamente pe spate, ca să verifice. De mirare, cel care-i pusese mâna la gură uită de sarcina pe care o avea, iar Mary înţelese că nu putea scăpa decât printr-un şiretlic.

— Ce-mi trebuie mie târfe, făcu ea gâfâind, prefer să mă desfăt cu sculele voastre.

— În regulă, aprobă cel care era între picioarele ei. Oricine-ai fi, o să ai parte de ele.

Şi fără să mai aştepte, începu să-şi descheie pantalonii. Deşi se înfrânase aproape doi ani, Mary nu se simţea deloc atrasă de mutrele acelea hidoase şi scoase un geamăt.

— Dă-mi drumul la mâini, matelot, ca să-mi pot face cheful şi să vă călăresc cum vreau.

Acesta făcu greşeala s-o asculte, în timp ce tovarăşul lui se întindea deasupra lui Mary. Scoţând în sfârşit lama pumnalului din mânecă, fata ridică mâna şi reteză, cu un gest rapid şi precis, carotida celui care-i dăduse drumul şi care stătea încă în genunchi lângă ea. După care, iute şi furioasă, îl înjunghie pe cel care tocmai o penetra şi se descotorosi de el cu o zvâcnire a şoldurilor. Al treilea, care abia atunci realizase ce s-a întâmplat, vru să se răzbune, dar Mary îl culese din zbor, proiectându-i în plină figură ambele picioare încurcate în pantalonii coborâţi.

Suplă ca o pisică, se arcui, îşi săltă la loc pantalonii şi se ridică exact în clipa când un ofiţer, atras de horcăielile răniţilor, ajungea acolo. După expresia lui, Mary îşi dădu seama că acesta avusese timp să-i ghicească sexul.

— Ce s-a...? se miră el, scoţându-şi pistolul, la vederea masacrului şi a cuţitului plin de sânge din mâna ei.

Mary nu stătu pe gânduri. Sări pe un tun şi, ţinându-se de parâme, se urcă pe balustradă, îşi luă avânt şi, în timp ce ofiţerul o soma să se predea, se aruncă în valuri. Auzi un foc de pistol. Glonţul n-o nimeri şi se pierdu în văzduhul înnorat, în timp ce echipajul începuse deja să se adune pe punte. Mary înţelese că, dacă ajungea în port, va fi prinsă şi pedepsită atât de sever încât n-ar fi supravieţuit. „*Dacă oricum sunt pierdută, măcar să nu sufăr!*“

Înotă cu înverşunare, urmând curenţii, ca să se îndepărteze de tirul susţinut îndreptat asupra ei de soldaţii Maiestăţii Sale regele William. Când ieşi din bătaia armelor, se întoarse pe spate făcând pluta şi aşteptă ca nava să se îndepărteze de ea. Pătrunsă de frig până la oase, nemaiavând putere să lupte, Mary se lăsă dusă de valuri. Apoi, văzând că ajunsese destul de aproape de ţărm, îşi încordă voinţa şi, întinzând când un braţ, când pe celălalt, se strădui să înoate.

Abia reuşea să-şi mişte mădularele paralizate de frig. Dar voinţa ei o salvă. Coasta pustie, ale cărei linii se vedeau acum limpede, îi readuse puţină căldură în muşchii înţepeniţi.

În cele din urmă se lăsă să cadă pe mal, sfârşită, atât de epuizată încât adormi. Deasupra ei, norii se sparseră şi începu să cadă o ploaie șfichiuitoare.

Mary se trezi amorţită şi îngheţată de frig, cu obrazul într-o baltă ce făcea clăbuci sub respiraţia ei regulată. Furtuna nu se mai termina, iar marea era dezlănţuită.

Dârdâind, se sprijini în coate şi se strădui să înainteze în patru labe pe nisip. Dacă nu-şi găsea un adăpost, risca să se îmbolnăvească. O serie de strănuturi îi confirmă acest gând. Văzu o barcă răsturnată şi se ghemui sub ea, la adăpost de vânt. Începu să tuşească şi scoase de la brâu plosca din piele umplută cu rom pe care o primea echipajul înainte de sosirea prostituatelor. O goli, apoi, cuprinzându-şi genunchii cu braţele, se sprijini de peretele bărcii, închise ochii şi adormi.

Când se trezi, văzu pescăruşi plonjând în apele întunecate, ce se liniştiseră. Un soare vesel lumina cerul senin, de pe care norii pieriseră. Razele soarelui o scăldau şi pe Mary. Clipi, se întinse, apoi se ridică, pentru ca soarele să-i încălzească tot corpul. Vântul dinspre nord era tăios. Mary adulmecă aerul. Nasul nu-i era înfundat şi nici nu-i venea să tuşească. Romul o salvase şi de data asta!

O cuprinse o bucurie copilărească, dându-şi seama ce se petrecuse. Era liberă. Era din nou liberă. După aproape doi ani petrecuţi pe mare. În sfârşit, putea să-şi reia viaţa de acolo de unde împrejurările i-o răpiseră. Îi era foame. Porni cu paşi grăbiţi de-a lungul plajei. Merse aşa câteva ore.

Când ajunse în cele din urmă în oraş, cercetă atent cu privirea largul mării. Nu se vedea niciun pavilion englezesc staţionat acolo. Cu siguranţă că flota lui Shovel ridicase ancora, fapt ce o încântă pe Mary.

Zărind în port o tavernă, se hotărî să pătrundă în curtea din spate ca să încerce să şterpelească din bucătărie ceva de mâncare. Nu putea să intre şi să comande, fiindcă n-avea niciun ban. Până una-alta, îşi spuse ea, o să se descurce şi aşa. Se gândea că pentru a ajunge în Franţa va avea nevoie de bani, aşadar, trebuia să-şi găsească de lucru. Înainte de orice altceva, era hotărâtă să verifice dacă iubitul ei supravieţuise la Dunkerque.

Ajunsese aici cu gândurile când simţi pe umăr o mână fermă şi grea. Tresări.

— Ei, copile! Câţi ani ai?

Mary întoarse capul, tuşind.

— Merg pe şaptesprezece, domnule, răspunse, atât de surprinsă de întrebare încât nici măcar nu-i trecu prin cap să mintă.

Avea în faţă doi bărbaţi în uniforme soldăţeşti. Mary n-avu timp să se mai întrebe ce voiau de la ea. Unul din soldaţi puse o foaie de hârtie pe una din multele lăzi goale îngrămădite în dezordine, claie peste grămadă, şi scoase din taşcă o pană de scris şi o călimară. Celălalt o apuca brutal de braţ şi o obligă să se aplece peste aceasta masă improvizată.

— Semnează aici, băiete, îi ceru.

— Dar ce e…

— Semnează aici, altfel te arestăm pentru furt.

— Dar n-am furat nimic, se apără Mary, iritată de situaţie, mai ales că, de data asta, nu avea nicio armă cu care să se apere.

— Atunci ce cauţi în locul ăsta? întrebă celălalt, bănuitor.

Mary înţelese că fusese văzută ocolind clădirea, iar hangiul le ceruse să pună mâna pe ea.

— Căutam ceva de mâncare, explică ea; chiorăitul sincer al stomacului ei îi întări vorbele. N-am niciun ban şi mi-e foame, adaugă ea cu un aer jalnic.

— Un motiv în plus ca să semnezi, băiete, o sfătui soldatul întinzându-i pana.

Mary suspină şi se supuse, resemnată. „*Dacă tot căutam o slujbă, de ce să n-o primesc pe asta?*“ Soldatul împături documentul, îl vârî în taşcă împreună cu pana şi cerneala, apoi o bătu pe umăr.

— Acum faci parte din glorioasa armată a Maiestăţii Sale *stathuder-ul* Olandei, îi spuse cu mândrie.

Mary nu fu prea mirată. Recunoscu repede procedeele folosite de agenţii de recrutare, indiferent de ţară.

— O să fii cadet la infanterie, adăugă celălalt, vei primi o uniformă în locul zdrenţelor de pe tine, o soldă de douăzeci şi cinci de bani şi, până una-alta, o masă bună ce te va pune pe picioare.

Mary se gândi că, la urma urmei, era exact ceea ce sperase.

Agenţii de recrutare erau încartiruiţi într-o clădire din portul Ostende. Mary picase în Flandra în toiul operaţiunilor militare ale Ligii de la Augsbourg. Primi o farfurie cu mâncare de bob şi câteva felii mari şi frumoase de pâine, precum şi nişte vin ce irita gâtlejul, dar lăsa pe limbă o aromă plăcută. Îşi umplu farfuria de încă trei ori, între timp mai sosiră şi alţi recruţi, la fel de flămânzi ca ea, aduşi probabil prin aceeaşi metodă.

Se temu o clipă să nu fie obligată să treacă printr-o vizită medicală, dar nici vorbă de aşa ceva. Primi doar un pachet şi i se spuse că a doua zi în zori urmau să plece la Breda, unde se afla garnizoana ei, gata să reia ostilităţile după cvartirul de iarnă. În afară de haina cenuşie strânsă în talie, ce-i ajungea până la genunchi şi avea mâneci prea largi, mai căpătă o vestă lungă, o cămaşă albă, nişte pantaloni largi şi ei, şi jambiere. Ţinuta îi era completată de o pereche de pantofi cu catarame şi de un tricorn de fetru. Mai primise o tolbă cu cartuşe, o muschetă, o baionetă, o spadă şi un plastron pentru piept şi spate, în loc de armură. Şi, în sfârşit, i se dădu o mică raţie de tutun, pe care o priză cu voluptate.

Toată ziua, prin cazarmă se perindară neîncetat băieţi păcăliţi să se înroleze, în timp ce santinelele vegheau să nu fugă vreunul dintre ei.

La lăsarea nopţii, când se dădu stingerea în dormitor, Mary profită de întuneric ca să se schimbe.

Adormi imediat după aceea.

25

O săptămână mai târziu ajunse la Château-Breda, după o călătorie haotică în timpul căreia începu să-i cunoască şi pe ceilalţi puşti ghinionişti. Se împrieteni repede cu şapte cadeţi care fuseseră repartizaţi la acelaşi regiment cu ea.

Aceştia erau Tom, care se smiorcăia că nu va ajunge să-şi sărbătorească cea de-a treisprezecea aniversare, Joost, care, la cei 14 ani ai lui, făcea pe grozavul ca să-şi ascundă frica, Gerrit, care bodogănea în flamandă şi respingea orice încercare de apropiere, Jacob şi Karel, care vedeau războiul ca pe un imens teren de joacă, Joris, care nu înceta să repete că fusese răpit de acasă într-o noapte, pe când dormea în patul lui, şi, în sfârşit, Maarten, un băiat de 17 ani care, la fel ca Mary, primise deja botezul sângelui.

Acesta din urmă deveni prietenul cel mai apropiat al lui Mary. Agenţii de recrutare îl scoseseră din închisoarea unde zăcea de trei luni fiindcă îl ucisese pe notabilul pentru care muncea. Fusese pus să aleagă între ştreang şi război, şi alesese a doua variantă.

Când Mary îl întrebă de ce-l omorâse pe omul acela, Maarten îi răspunse fără şovăire:

— Nu-mi plăcea că-mi dădea porunci. Nu era cu nimic mai presus decât mine. Nu-mi place să-mi caute cineva nod în papură! adăugă el, aruncând o privire întunecată către tovarăşii lor, care se strânseră, înspăimântați, unul în celălalt.

Doar Joost se apropie de ei, spunându-şi, fără îndoială, că era mai bine să fie alături de atacanţi decât în tabăra oprimaţilor.

— Da’ tu de unde vii, Read?

— Eram servant la tunuri pe nava lui sir Shovel, răspunse Mary, şi ştiu să mânuiesc spada şi pistolul.

— Ai dezertat?

— După ce am înjunghiat doi mateloţi care voiau să mă violeze, mărturisi cu voce scăzută, clipind complice din ochi.

Din clipa aceea, ea şi Maarten deveniră inseparabili. După câteva zile de la sosire, părăsiră oraşul Breda, fără să-l fi văzut nici măcar în treacăt.

Mary n-avusese nevoie s-o iniţieze cineva în tacticile militare. Instinctul ei le intuise fără greş, aşa cum se întâmplase şi când se afla la bordul *Perlei.* Se bucură de prima încăierare, tot mai aprinsă pe măsură ce soldaţii înaintau pe câmpia acoperită atât de uniformele lor, cât şi de cele ale trupelor inamice, pregătite şi ele de luptă.

Mary observă că mâinile bietului Tom, încleştate pe beţele tobei, tremurau. Pe obraji îi şiroiau lacrimi, iar Mary înţelese că băiatul nu va supravieţui acelei zile. Ştia prea bine că, fără mânie, era imposibil să rămâi în viaţă. Totuşi, îl încurajă să înainteze, asigurându-l că întotdeauna învingeau cei care acţionau. În loc de răspuns, Tom începu să se roage, iar Mary renunţă să mai insiste.

Locul ei era în faţa primelor trei rânduri de artilerişti. Inima îi bătea puternic. Tactica lor de luptă era copilărească. Când ajungeau în faţa duşmanului, cele trei rânduri de artilerişti îngenuncheau. Cei din primul rând se ridicau, ocheau şi trăgeau, apoi se retrăgeau în spatele celorlalţi şi se ghemuiau la pământ. Urmau al doilea şi al treilea rând, astfel că fiecare avea răgaz să-şi încarce din nou muscheta.

În faţa lor, duşmanul făcea acelaşi lucru. Tabăra care reuşea să deschidă prima o breşă le permitea cavaleriştilor ei să pătrundă în liniile inamice, sprijiniţi de tunuri şi de grenadele aruncate de soldaţi înainte de a-şi încredinţa vieţile ultimului lor aliat – tăişul spadei.

Mary lovea în plin de fiecare dată. Vedea trupuri prăbuşindu-se, unele după altele, în jurul ei. N-avea timp să le numere sau să încerce să-şi recunoască printre ele prietenii. Era însufleţită doar de dorinţa tot mai puternică, obsedantă, de a se arunca în luptă, de a-i străpunge cu spada pe francezii care trăgeau de pe poziţiile lor. Mirosul de sânge şi praf de puşcă o îndârjea.

Îşi încărca frenetic muscheta, refuzând să aştepte ca rândul ei să-şi reia locul înainte de a trage. Fără să-şi dea seama, îşi părăsise postul, încărca şi trăgea fără oprire, iar şi iar,

amestecându-se printre cei cărora le venise rândul să tragă, fără să-i pese că nu acolo era locul ei. O mână o trase înapoi.

— Apleacă-te, urlă celălalt, vrei să te împuşte?

Mary întoarse capul spre necunoscut.

Dar acesta abia terminase de vorbit când se prăvăli la picioarele ei. Mary simţi cum i se aşterne pe creier o ceaţă însângerată. Uită de ordine, de regulamente, şi se avântă prin breşă, alături de soldaţii călare care-şi roteau săbiile, decimându-i pe infanteriştii inamici. Scoase un urlet, cum făcea în toiul abordajelor, cu pântecele înfiorat de o plăcere animalică. Cu pumnalul într-o mână şi cu spada în cealaltă, lovea la întâmplare în dreapta şi-n stânga, cu spume la gură, scăldată în sânge.

Nu se opri decât atunci când nu mai văzu în faţa ochilor nimic de străpuns.

Auzind, în cele din urmă, semnalul trâmbiţei, se întoarse în rândurile ei, epuizată de duhurile rele ce o chinuiau, dar gata să le slujească din nou. Câştigaseră lupta. Armata franceză bătea în retragere. Mary se alese cu felicitări pentru actul ei de bravură şi cu trei zile de carceră, timp în care primi doar pâine şi apă, fiindcă încălcase ordinele.

— Aşa e în armată, băiete. Contradicţiile astea o să ne vină de hac! declarase căpitanul, bătând-o pe umăr. Regreta şi el că trebuia s-o pedepsească după ce o lăudase.

După încă trei înfruntări, Mary rămăsese la fel de încăpăţânată şi indisciplinată. Îndârjirea ei însă le transmitea şi celor din jur curaj şi energie. Cum s-o mai pedepsească? Ar fi fost o erezie! Prin urmare, superiorii ei hotărâră să-i dea o baionetă şi s-o plaseze printre infanteriştii care dădeau iama în trupele inamice dezorganizate după năvala cavaleriei.

„*Puşca îţi permite să te apropii de rândurile duşmanului, cu baioneta lupţi corp la corp*“, fu povăţuită.

Zâmbind, Mary dădu din cap. Ştia prea bine toate aceste lucruri.

Se avântă în luptă, însă noua ei armă – ce nu era, de fapt, nici muschetă, nici suliţă, cu toate că ar fi trebuit să le îmbine pe amândouă – fiind mai greu de manevrat, se alese cu o lovitură

de sabie în spate. Fu atât de indignată, încât o cuprinse o furie nestăpânită. Folosindu-şi baioneta ca pe o sabie, îl străpunse cu ea pe francez, luă spada ce-o rănise şi, fără să se sinchisească de durere, tăie şi lovi până când nu mai văzu în jurul ei niciun duşman rămas în picioare.

Dar atunci se întâmplă ceva neobişnuit. Trâmbiţa sună retragerea, iar Mary rămase o clipă dezorientată, plecându-şi spada; nu se putea hotărî să se întoarcă. I se păruse că ai ei erau în avantaj; când colo, cavaleriştii se întorceau în goană spre locul unde se afla ea şi trupele începeau să intre în panică. Înjură şi o luă şi ea la fugă, frustrată.

Un cal o atinse.

Speriat de şuieratul unui obuz, animalul se smuci brusc într-o parte, se împiedică de trei cadavre căzute unul peste altul şi căzu pe o parte, răsturnând-o şi pe Mary. Se zbătu să se ridice, conştientă că francezii care-i urmăreau strigând: „*Ucide! Ucide!*“ erau, cu fiecare clipă, tot mai aproape.

Dar nici n-avu timp să-şi spună că era pierdută, când se simţi ridicată cu o forţă herculeană şi se trezi în şa, la spatele unui călăreţ.

Era, oare, prieten sau duşman?

Nu-şi dădu seama, pe moment. Important era însă faptul că o ducea departe de locul măcelului. Când calul o luă în direcţia taberei ei, Mary îşi luă mâna de pe mânerul pumnalului. Ajunseră pe înălţimile care protejau tabăra. Omul se îndreptă către locul unde se aflau cavaleriştii. De cum ajunseră în faţa infirmeriei, bărbatul se lăsă să cadă de pe cal. Avea o rană urâtă la picior. Îngenunchind lângă el, Mary începu să strige după ajutor.

Abia atunci îi văzu chipul şi simţi o sfâşiere în inimă. Necunoscutul era mai frumos decât toţi bărbaţii pe care-i văzuse în viaţa ei. Stăpânindu-și cu greu dorinţa să-l sărute, îi lăsă pe infirmieri s-o ridice, sprijinind-o de umeri, ca s-o ajute să între în cort.

— Ai putea să te uiţi şi la umărul meu? întrebă ea, arătându-i rana celui care intrase în urma ei.

— Intră, zise imediat celălalt.

Mary se afla într-o incintă ce semăna foarte bine cu infirmeria unei nave. Avea o prelată în loc de plafon şi de bârne din lemn, dar gemetele şi mirosul de carne arsă cu fierul roşu erau aceleaşi. Diferit era doar mirosul alcoolului ce li se administra răniţilor ca să suporte mai uşor durerea.

Privea locul acela prin care se perindau sute de răniţi. Soseau mereu alţii. Mary ştia că numai cei cu răni uşoare erau aduşi în tabără. Cei care erau pe moarte sau netransportabili erau trataţi sau amputaţi chiar pe locul unde aveau să se stingă. Cu puţin noroc, mureau având alături vreunul dintre preoţii sau pastorii care circulau pe câmpia devastată.

După bătălie, nu se mai distingeau două tabere opuse, ci doar un singur câmp de măcel pe care se ospătau corbii.

Salvatorul lui Mary era întins pe burtă la câţiva paşi de ea, strâmbându-se de durere, dar fără să scoată nici cel mai mic vaiet, în timp ce un infirmier se ocupa de piciorul lui.

În timp ce aştepta să-i vină rândul, Mary se apropie de el.

— E grav? îl întrebă ea pe chirurg.

— Voi supravieţui, răspunse salvatorul ei.

Mary se proţăpi în faţa lui; acesta se sălta în coate.

— O blestemată de baionetă, o lămuri el.

— Nu te mai mişca, Niklaus Olgersen, se răsti medicul. O să cauterizez rana.

— Bărbier afurisit! înjură acesta, luând cureaua din piele pe care i-o întindea infirmierul.

O strânse între dinţi, iar lui Mary i se opri răsuflarea. Nu-şi luă însă ochii de la el. Fruntea lui Niklaus se acoperi de broboane de sudoare, ochii i se umplură de lacrimi, iar obrajii i se aprinseră ca focul, atât de puternic îşi încleştase maxilarele pe curea. Fierul roşu se îndepărta de carnea vie rămasă după ce chirurgul tăiase ţesuturile moarte şi curățase rana, care era adâncă şi risca să se cangreneze dacă nu s-ar fi aplicat acest tratament barbar.

În timp ce Mary suferea alături de Niklaus, infirmierul se apropie să se ocupe şi de tăietura ei. Începu să-i descheie cămaşa, când realiză că acest gest ar fi pierdut-o. Regăsindu-şi pe loc luciditatea, îşi sfâşie cu o mişcare bruscă mâneca, după ce-şi scosese mantaua zdrenţuită.

— Văd că nici tu nu faci lucrurile pe jumătate, se amuză Olgersen, căruia începea să-i revină culoarea în obraji. Cum te cheamă?

— Mary Oliver Read. Mulţumesc că m-ai salvat.

— N-ai pentru ce. Treceam pe acolo şi am văzut ce s-a întâmplat. Dacă erai în locul meu, ai fi făcut acelaşi lucru.

Mary se feri să-l contrazică. Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi trecut cu calul peste el fără să se oprească. Olgersen era făcut din alt aluat decât ea. Din acelaşi aluat ca şi Corneille.

Nici acesta nu şi-ar fi lăsat un tovarăş să moară dacă l-ar fi putut salva.

Se ruşină deodată de egoismul ei. Făcu o strâmbătură. Nu din pricină că o durea umărul, ci fiindcă o durea sufletul.

— Am să mă revanşez, îi spuse lui Olgersen, în timp ce infirmierul o pansa.

— Atunci ai grijă să nu fii ucis. Chiar dacă ai devenit o legendă, glumi acesta.

— O legendă?

— Când te-am salvat, nu ştiam cine eşti, dar tot regimentul a auzit de tine şi de isprăvile tale.

Mary rămase cu gura căscată. Infirmierul se opri şi el la jumătatea gestului şi o întrebă uluit:

— Tu eşti ţicnitul?

— Ai văzut? râse Olgersen.

— Am văzut, răspunse Mary.

— Unii chiar pariază pe tine. Dacă aş fi ştiut… făcu el, cu o sclipire şmecheră în ochi.

— Lasă, zise infirmierul, nu e decât o amânare. Până la urmă o să fiţi omorâţi şi tu, şi el. Amândoi sunteţi la fel de nebuni.

— Serios? întrebă Mary.

Medicul terminase de pansat piciorul lui Olgersen, care se ridică şi se întinse, dând la iveală un trup perfect şi musculos ce o tulbura atât de mult pe Mary, încât crezu că o să leşine.

— Pe legea mea, conchise Olgersen, fără să observe ce efect avea asupra lui Mary. Am şi eu nişte aptitudini ca să-ţi fac concurenţă, dar nu-i uşor. Cu toate că, pe lângă mine, pari sfrijit.

Stând în picioare, Niklaus era cu cel puţin un cap mai înalt decât ea.

— Stai liniştit câtva timp, Niklaus, dacă rana se infectează, voi fi obligat să-ţi amputez piciorul, îl preveni chirurgul, plecând să vadă alţi răniţi.

— Bine, cuţitarule. Ştiu eu ce să fac.

— Ca de obicei, dar m-am plictisit să te cârpesc.

Mary ghici că, dincolo de atitudinea ursuză a chirurgului, se ascundea o veche prietenie. Niklaus Olgersen părea să fie pe cât de cunoscut, pe atât de apreciat.

— Ar trebui să te duci la unitatea ta, îi spuse acesta lui Mary, refuzând cârja ce-i fusese oferită.

Se ridică în picioare şi se strâmbă de durere. Şi pe Mary începuse să o supere serios umărul.

— Hai să mergem, Read. Să-i lăsăm pe şarlatanii ăştia să-şi facă meseria.

— Şarlatanii îţi transmit şi ei ceva de dulce, Olgersen, mârâi chirurgul, prefăcându-se ofensat.

De îndată ce ieşiră din cort, Olgersen îi mărturisi lui Mary:

— E văr cu mine. Din punctul lui de vedere, sunt o adevărată pacoste!

Mary izbucni într-un hohot cristalin de râs. Hotărât lucru, acest Niklaus Olgersen îi plăcea din ce în ce mai mult.

— Unitatea ta n-are nevoie de un cadet? întrebă ea.

El se opri locului.

— De ce? Te-ai săturat să umbli pe jos?

— M-am săturat mai ales să fiu nevoit să folosesc alte arme, în loc de o sabie bună. Şi, în afară de asta, dacă ţinem seama de calităţile tale şi de ale mele, adăugă ea, am alcătui o echipă pe cinste. Mizele s-ar dubla şi ne-ar ieşi şi nouă ceva.

— Vorbeşti serios, Read? se miră Olgersen, oprindu-se din nou, brusc, din mers.

Mary nu vorbise niciodată mai serios decât atunci. Dacă tot circulau pariuri, de ce n-ar fi profitat? Şi-ar fi păstrat acelaşi fel de a fi, evident, atunci de ce n-ar fi avut şi ceva beneficii? În felul acesta, ar fi strâns mai repede suma de care avea nevoie ca să se întoarcă la Corneille. Olgersen căzuse pe gânduri.

— Cu afurisitul ăsta de picior, ar fi riscant. Dar propunerea ta merită analizată.

— Până atunci, ai grijă de tine, flamandule, îl sfătui ea, grăbită să se întoarcă la unitatea ei ca să ceară să fie mutată.

— Şi tu la fel, englezule!

O aşteptă să se îndepărteze. Îi era greu să meargă. Niklaus era curajos şi temerar, dar nu era nici prost, nici încăpăţânat. Privi în urma soldatului Read.

„*Pe toţi dracii*, îşi spuse, *băiatul ăsta e mai plin de bărbăţie decât un regiment întreg!*"

26

În ciuda curiozităţii celor care, auzind despre isprava lui, încercau să afle mai multe despre Mary Read, Niklaus nu se lăudă cu faptul că o salvase. Fusese un noroc. Vedea în asta prevestirea unei prietenii frumoase şi durabile. Spre deosebire de mulţi dintre camarazii lui de arme, Niklaus nu se înrolase din lipsă de bani sau fiindcă n-avea serviciu. Tatăl lui era notar şi îi oferise o educaţie cât se poate de bună, atât în domeniul studiilor, cât şi în cel al mânuirii armelor, conform unei tradiţii de familie ce le permitea apoi copiilor să aleagă în voie cariera preferată. Niklaus ştia că tatăl său nutrea în taină speranţa ca el să-i preia succesiunea la Breda. Dar nu-l ispitea deloc gândul de a se sufoca într-un birou, înconjurat de un teanc de dosare, repetând aceleaşi cuvinte, aceleaşi fraze şi aceleaşi gesturi zi de zi, toată viaţa. Era mult mai atras de zgomot, de glume, de zăngănitul spadelor, de mirosul berii şi al vinului, de replicile dure ale tovarăşilor de arme. Poate că, peste ani, când, odată cu vârsta, va renunţa la aceste distracţii, se va refugia în meseria aceasta onorabilă şi bănoasă. Până atunci însă, îşi petrecea mai mult timp la război sau în taverna La Reinhart Grasul, ce-i aparţinea unchiului său, tatăl chirurgului unităţii sale, decât în biroul notarial al tatălui lui.

Aşa se întâmpla cu gusturile şi afinităţile.

Bine spunea maică-sa: „*Poţi citi din Erasmus, poţi şti engleza şi franceza la fel de bine ca flamanda, poţi fi primul la învăţătură în colegiu şi, cu toate astea, să te porţi ca ultimul mârlan!*“

Pe timp de război, acest fel de a fi avea avantajele lui.

Niklaus se duse la cantonamentul ofiţerilor, să dea raportul.

Read nu păruse impresionat de gradul lui de sergent de cavalerie. Se purtase ca şi cum acest fapt n-avea nicio importanţă. Lui Niklaus îi plăcuse şi asta. Îi plăcuse prietenia aceea sinceră şi deschisă pe care i-o arătase Mary încă din prima clipă. Pentru el, valoarea unui om n-avea nicio legătură cu studiile sau gradele lor.

După raport, Niklaus ceru ca soldatul Read să fie recrutat în unitatea lui, dacă, din întâmplare, acesta se prezenta şi cerea acest lucru. Cererea îi fu aprobată fără probleme. După care Niklaus Olgersen se duse în cortul lui şi se întinse. Piciorul îl durea atât de tare, încât, oricât de rezistent ar fi fost, îi venea să plângă. Goli o sticlă cu rachiu şi adormi pe dată.

Nu era prima rană pe care şi-o vindeca în acest fel!

A doua zi, primind cererea de transfer a lui Mary, locotenentul fu mâhnit, dar, în acelaşi timp, bucuros. Mâhnit, pentru că pierdea un soldat bun, pe care tovarăşii săi îl vor regreta, şi bucuros, fiindcă ştia că regimentul de cavalerie era un loc unde Mary s-ar fi simţit la largul ei. Îi dădu solda şi o lăsă să plece.

Mary se grăbi spre noul ei post.

Campamentul unităţii de cavalerie era alături de al ei şi semăna bine cu acesta. Avea aceleaşi corturi dreptunghiulare, ancorate de aceiaşi ţăruşi înfipţi adânc în pământ. În ele se îngrămădeau soldaţii, care dormeau pe paturi de campanie, înveliţi cu câte o pătură groasă pe care o făceau sul şi o agăţau de raniţe când se deplasau.

Hălci de came se rumeneau deasupra jăraticului în care se prelingeau sfârâind picături de grăsime, în timp ce bucătarii învârteau frigările. În jurul lor, se pregătea mâncarea trupei.

Mary se prezentă la recrutări, îşi spuse numele şi întinse recomandarea pe care i-o dăduse locotenentul de la infanterie.

— Aşadar, tu eşti Read! exclamă celălalt cu admiraţie.

Faima ei i-o luase înainte. Sergentul de cavalerie rectifică imediat:

— Olgersen te aşteaptă. Ştii unde-l găseşti?

Mary dădu din cap, mirată. Celălalt adăugă:

— Date fiind isprăvile tale de până acum, înţeleg că a vrut să te aibă aici, dar asta nu înseamnă că o să-ţi poţi face de cap în timpul luptei. Olgersen vrea ca oamenii lui să fie disciplinaţi şi nu tolerează cutezanţa decât dacă nu-i pune în pericol pe ceilalţi.

— Voi încerca să nu uit, domnule, îl asigură Mary, contrariată.

Salută şi o luă de-a dreptul către cortul pe care i-l arătase Niklaus înainte de a se despărţi de ea. Chiar dacă urma să fie superiorul ei, trebuia să-i dea nişte explicaţii.

Niklaus tocmai se bărbierea şi fu încântat s-o vadă sosind.

— Aici sunt, Read, strigă el, plimbându-şi grijuliu lama pumnalului pe obraz ca să se cureţe de spumă.

N-avusese niciodată încredere în blestemaţii ăia de bărbieri care riscau să-ţi taie gâtul la cel mai mic sughiţ. Iar vărul lui, chirurgul, era prea ocupat ca să aibă timp să-l bărbierească.

Mary se apropie de el, tulburată o clipă la vederea spatelui lui gol până la brâu, cu muşchii jucând sub piele, apoi îl întrebă cu arţag:

— De ce nu mi-ai spus că eşti gradat?

Olgersen îşi rase un obraz şi-i răspunse calm:

— Nu era nevoie să spun, de obicei se vede cu ochiul liber, Read!

Era evident! Mary se simţi ca o idioată. Chiar uniforma de sergent de cavalerie a lui Olgersen ar fi trebuit s-o lămurească. Cum de se zăpăcise în aşa hal, încât nici n-o remarcase?

— Chiar mă întrebam de unde ai atâta curaj, acum îmi dau seama. Nu numai că eşti căpos, dar ai şi vederea scurtă, râse sergentul, rupând tăcerea ce-o stânjenea pe Mary.

— Poţi să râzi de mine, zise ea în cele din urmă, dar felul cum vorbeai şi cum te purtai m-au făcut să greşesc.

Olgersen îşi şterse bărbia cu un prosop, ca să scape de un ultim rest de săpun. Se întoarse cu faţa spre ea şi Mary descoperi pe bustul lui o mulţime de cicatrice. Sergentul ridică din umeri şi-şi luă cămaşa de unde o atârnase să se usuce.

— Ăsta sunt, şi gata, spuse el, simplu. Oamenii mei trebuie să mă respecte, fără îndoială. Dar nu fac parte dintre ofiţerii pedanţi care-şi închipuie că un galon le dă automat dreptul la respectul oamenilor. Respectul, Read, e ca şi încrederea: trebuie să-l meriţi şi să-l câştigi. Zi-mi sergent de cavalerie, ca şi ceilalţi, şi consideră că, în privinţa asta, noi doi suntem la egalitate.

Mary, din ce în ce mai răvăşită, dădu din cap. În afară de prestanţa sporită de frumuseţea lui, Niklaus Olgersen mai era şi de o rară inteligenţă. Fără ca măcar să-şi dea seama, o cuceri definitiv, declarându-i, în timp ce arăta cu mâna spre cortul lui:

— Şi, ca o dovadă în plus, soldat Read, să ştii că, întrucât dormitoarele oamenilor mei sunt pline ochi, ai să dormi aici.

— În cortul tău? bâigui Mary.

Olgersen o privi complice şi adăugă, încheindu-se la veston:

— Nu te gândi la nimic rău, Read. Nici vorbă să fiu pederast! Ia spune, sforăi?

— Nu mă trezesc noaptea ca să verific, făcu Mary venindu-şi în fire şi gândindu-se la perspectiva acestei intimităţi.

Olgersen, amuzat, spuse, ca să încheie discuţia:

— Mă duc să-mi primesc ordinele. Du-te să-i cunoşti pe ceilalţi şi, după aceea, caută-l pe Vanderluck. I-am strecurat o vorbă în legătură cu pariurile acelea. O să aibă el grijă să le organizeze. Se pricepe la asta.

După câteva ore, regimentul se pregătea de drum, iar Mary începu să-şi cunoască tovarăşii, în timp ce-şi făcea bagajele alături de ei. Până la amiază, străbătuseră deja trei leghe spre nord, ca să încerce să oprească înaintarea frontului infanteriei franceze. De îndată ce-şi aşezară tabăra şi-şi lăsară jos raniţele, Niklaus îi anunţă că atacul era iminent. Le explică ordinele primite şi poziţiile pe care se vor afla în timpul luptei. Mary aprobă dând din cap. Era clar că Olgersen se pricepea să-şi conducă oamenii. Ordinele lui şi motivele pentru care le dădea erau coerente, corecte din punct de vedere tactic şi chibzuite.

După ce fiecare ştiu ce are de făcut, se adunară, încălecară şi, sub comanda lui, se alăturară celorlalte trupe, ce erau plasate pe câmpie.

Mary mângâie gâtul calului ei. Foştii ei camarazi din infanterie, aflaţi în faţa lor, îşi croiau un drum însângerat, înteţind cu strigătele lor mânia ce-i cuprindea inima, făcând-o să bată mai puternic. Umărul rănit o durea încă. Privi cu coada ochiului spre piciorul lui Niklaus, care călărea lângă ea. Judecând după felul cum strângea coastele calului, probabil că nu-l mai durea prea tare, dar nici vindecat nu părea să fie. Nu trecuseră decât trei zile de când fusese rănit.

„*Niklaus era nemaipomenit de rezistent*”, îşi spuse Mary. Abia dacă şchiopăta puţin, iar când era călare, părea la fel de

zdravăn ca şi tovarăşii lui. Îşi aminti felul cum o adusese el în tabără şi simţi din nou aceeaşi tulburare.

Îl dorea!

— Gata, Read? întrebă Niklaus, ridicându-şi spada.

— Gata, răspunse ea fără să şovăie, încordată ca un arc.

Niklaus coborî spada, dând astfel semnalul pe care-l aştepta Mary. Dădu pinteni calului, urlând, sălbatică şi dezlănţuită, cu sabia ridicată, gata să lovească.

— La dreapta, Read! zbieră Niklaus, în timp ce tăişul spadei lui Mary secţiona tendonul calului unui inamic, ca să-l oprească din goană. Se întoarse cu tot trupul şi pară lovitura îndreptată asupra ei; cele două arme se ciocniră cu zgomot. În ciuda umărului rănit, reuşea să-şi ţină în frâu, cu mâna stângă, calul speriat, care fornăia. Francezul era puternic. O nouă lovitură fu cât pe-aci s-o arunce din şa. Mary înţelese că nu-l putea învinge decât printr-un şiretlic.

În jurul ei, lupta era în toi. Tobele nu se mai auzeau, semn că toboşarii fuseseră omorâţi. Nu se mai vedeau nici drapelele, ce căzuseră încă de la primele confruntări, iar culorile dispăruseră în anonimatul sângelui răspândit pretutindeni, aşa că era greu să deosebeşti prietenii de duşmani. Mary nu mai văzuse până atunci un atac atât de barbar. Era un adevărat măcel. Francezii ăştia nu respectau nicio regulă, iar Niklaus le ordonase oamenilor lui să facă acelaşi lucru şi să secţioneze picioarele cailor ca să-i oprească, deşi această metodă era condamnată de orice cavalerist.

Mary se feri de spada uriaşului lipindu-se de coastele calului şi ieşind astfel din câmpul lui vizual. Era sprintenă ca o pisică şi zgâria la fel de rapid. Mary îşi aduse aminte de vremea când, la bordul *Perlei,* se căţăra pe catarge şi, ţinându-se cu o mână de odgoane şi cumpănindu-se când la dreapta, când la stânga, se strecura pe sub scara de frânghie şi o ocolea, ca să se urce pe partea cealaltă.

Cu o mişcare reflexă, scoase pumnalul şi sfâşie cu vârful lui pieptul calului duşman. A doua lovitură ţinti piciorul francezului, tocmai când roibul acestuia se cabra de durere. Înainte ca adversarul să se dezmeticească, Mary se ridicase din nou în şa, hotărâtă să termine cu el.

Când calul rănit mortal se prăvăli, trăgându-și călăreţul după el, Mary îl decapită pe francez printr-o lovitură puternică de sabie. Imediat după aceea fu nevoită să se îndepărteze de iureşul luptei. Era atât de extenuată, încât ar fi căzut şi ea. Îşi îndemnă calul spre o colină pe care era amplasată o baterie de tunuri. Cei care o vedeau puteau crede că fusese trimisă acolo. Se opri în vârful dealului, privind panorama dantescă de la picioarele ei. Sângele îi zvâcnea puternic în tâmple. Era sleită de puteri după ce luptase cel puţin două ceasuri sub soarele torid.

Acea lună aprilie a anului 1697 era nemiloasă. Oamenii – la fel.

În clipa aceea, Mary şi-ar fi dat bucuroasă toată solda pentru câteva minute de răgaz la umbra unui castan, cu auzul mângâiat de ciripitul vesel al păsărilor. În jurul ei nu erau pasări. Violenţa luptei le pusese pe fugă. Rămăseseră doar corbii ce se roteau pe deasupra câmpiei. Mary trase adânc aer în piept. În scurt timp, absenţa ei avea să fie remarcată. Niklaus n-ar fi permis aşa ceva. Cum să-i explice că, timp de o clipă, simţise nevoia să fie liberă? Încercă să-şi mişte umerii încordaţi până la durere din cauza mânuirii şi a greutăţii spadei. Se călise şi muşchii i se dezvoltaseră până când îşi pierduse cu totul feminitatea, dar încă nu era îndeajuns de pregătită pentru luptele îndelungate.

Avea gura uscată. Luă plosca din piele şi dădu pe gât duşca de vin ce mai era înăuntru. Îşi prinse plosca la locul ei, la brâu, îşi trosni, una câte una, articulaţiile degetelor şi strânse în pumn mânerul spadei, apoi, cu un strigat, dădu pinteni calului şi galopă până când se afundă din nou, cu trup şi suflet, în vârtejul luptei.

Până la căderea serii, mulţi dintre camarazii ei căzuseră pe câmpul acela sinistru de luptă.

Ca de obicei, chirurgii îşi făceau meseria chiar la faţa locului, gonind pasările de pradă ce sfâşiau cadavrele. Invalizii erau transportaţi pe tărgi sau sprijiniţi de infirmieri. Din loc în loc, se vedeau focuri aprinse în care erau încinse fiarele pentru cauterizarea rănilor celor cărora trebuia să le fie amputate membrele prinse sub vreo căruţă sau vreun tun răsturnat. Până

şi vântul duhnea, neputând să risipească tot fumul şi praful la care se adăuga mirosul pătrunzător de carne arsă. Toată câmpia devenise o scenă în care gemetele şi urletele se amestecau cu pacea externă a celor care-şi găsiseră, în sfârşit, liniştea.

Mary, cruţată şi de data asta de soartă, se întorsese în tabără împreună cu ceilalţi supravieţuitori. Printre ei erau şi Niklaus împreună cu Vanderluck. Cei doi erau buni prieteni. Deşi era mulţumit, Niklaus avea cearcăne adânci, iar chipul îi era tras şi ostenit. Rana de la picior i se deschisese din nou din cauza multelor lovituri şi a oboselii, şi sângera.

Cu toate acestea, râmase cu oamenii lui, verificând răniţii şi dispăruţii. Apoi îl strigă pe Vanderluck, făcându-i semn să se apropie.

— Mai ridică mizele pariurilor, hotărî el. Ca să mă stimuleze data viitoare. Câinii ăştia sunt dezlănţuiţi.

Se întoarse către Mary, care îşi mişca umărul ca să-şi destindă muşchii tensionaţi.

— Haide! Vărul meu o să fie încântat să ne peticească.

Mary nu era tocmai sigură de asta, judecând după numărul impresionant de răniţi. Şi avu dreptate: istovit şi plin de sânge din cap până-n picioare, acesta mârâi şi înjură înainte de a trimite un infirmier să le cauterizeze din nou rănile. Îi asigură că, dacă nu se odihneau, le vor rămâne nişte cicatrice urâte. După care, vărul lui Niklaus adăugă, fără glumă de data asta, că, dacă îşi mai asumau astfel de riscuri, data viitoare o să-i lase să crape!

Niklaus se duse apoi la raport, iar Mary se îndreptă spre pârâul de la marginea campamentului ca să se spele, aşa cum făceau camarazii ei. Nu-l mai văzu pe Niklaus până seara şi se alătură unui grup care începea o partidă de cărţi.

Întotdeauna, la întoarcerea dintr-o bătălie, asupra soldaţilor plutea un soi de fatalitate morbidă. Nimeni nu pomenea de Doamna-cu-coasa, din teama superstiţioasă să n-o atragă rostindu-i numele, dar cu toţii o simţeau planând ca o umbră răuvoitoare în jurul căruţelor, al tunurilor, al ghiulelelor şi al oamenilor care se străduiau s-o renege. Pentru o clipă, Mary se întrebă dacă în sufletul ei mai rămăsese vreo urmă de omenie,

ceva din femeia care fusese pe vremuri. Se simţea rece şi insensibilă la suferinţă, la tristeţe, chiar şi la frică. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât se îndoia mai mult de asta.

Scoase gamela din raniţă şi se duse la bucătărie. Venise ora mesei. Îşi luă raţia, se aşeză pe un pietroi şi începu să mănânce, supraveghind cu o privire obosită cortul în care urma să-şi petreacă noaptea alături de sergentul ei de cavalerie. De cum îl zări apropiindu-se, simţi din nou că-l doreşte.

Acesta era însoţit de Vanderluck. Amândoi păreau mulţumiţi. Mary află repede care era motivul. Ajungând lângă ea, Vanderluck îi întinse zece fiorini, partea ei din pariuri.

— Data viitoare o să câştigăm mai mult, glumi el. Acum că francezii au primit întăriri serioase, cotele vor urca. Aveţi grijă! În curând, până şi ai noştri vor dori să vă vadă căzând!

— N-au decât, răspunse Niklaus. Când e vorba să-mi apăr pielea, mă reped ca un mistreţ şi dau unde apuc, fără să-mi mai pese cine e de partea mea sau nu.

Vanderluck se îndepărtă râzând.

Încă vreo câteva lupte ca asta, şi Mary ar fi avut destui bani ca să-şi realizeze planurile. Nu că i-ar fi displăcut războiul, dar prefera să lupte pentru ea, ca să dobândească în sfârşit faimă şi bogăţie.

— La ce te gândeşti, Read? întrebă Niklaus, când intrară în cort să se culce.

Mary se întinse pe spate, încă îmbrăcată, şi-l privea discret, visătoare, la lumina palidă a felinarului. Se lăsase noaptea şi stingerea n-avea să mai întârzie mult.

— La comoara mea, răspunse ea zâmbind.

— Cam săracă prada, glumi Niklaus, crezând că se referea la câştigul din pariuri.

Mary scuturâ din cap.

— Nu asta, Niklaus. E vorba de altceva. De altă comoară. Una ce depăşeşte orice închipuire.

— Îmi povesteşti şi mie despre ea? întrebă el, căscând.

— Poate… Depinde…

Niklaus îşi scoase vesta şi cămaşa. Mary simţi o arsură în partea de jos a pântecelui. Se răsuci şi potrivi lampa, coborând fitilul până fu sigură că de afară, umbrele lor nu puteau fi văzute.

— De ce anume depinde? insistă Niklaus, lungindu-se lângă ea ca lângă un camarad oarecare.

Mary se aşează în genunchi pe pat şi îşi descheie tunica, stând cu faţa spre el. După ce căscase încă o dată, Niklaus închisese ochii. Văzând că nu primeşte niciun răspuns, deschise ochii. Mary tocmai îşi scotea bandajul ce-i presa pieptul.

Între sânii ei albi se legănau ochiul de jad şi pandantivul de smarald.

— Depinde de tine.

Niklaus rămăsese cu gura căscată.

Nu însă pentru mult timp. Privirile lor lacome se întâlniră, iar Mary se întinse lângă sergent. Mâna lui Niklaus coborî spre şliţul pantalonilor ei şi dădu de umflătura artificială aşezată acolo de Mary.

— Uită-te mai bine, sergent. O să vezi că soldatul Read mai are surprize pentru tine.

Niklaus o întoarse pe spate şi se aplecă asupra ei, încântat că instinctul nu-l înşelase.

— Eşti imposibilă, şopti el. Nicio femeie nu s-ar purta aşa. Nicio femeie nu s-ar înrola ca soldat în armată.

— Am să-ţi explic tot. Mâine. În noaptea asta, iubește-mă. De prea mult timp nu m-a iubit nimeni.

Niklaus nu aştepta să i-o spună de două ori.

27

Când trâmbiţele sunară deşteptarea, erau încă îmbrăţişaţi. Mary fu prima care deschise ochii şi, temându-se de vreo vizită inoportună, se grăbi să se ridice. Niklaus o prinse de braţ, obligând-o să se întoarcă, şi zâmbi.

— Ce-i? întrebă Mary.

— Voiam doar să mă asigur că n-am visat.

Mary, dezbrăcată încă, se aplecă să-l sărute. Apoi se sculă repede, mai repede decât şi-ar fi dorit, şi se îmbrăcă în grabă. Niklaus făcu acelaşi lucru, cu mintea prea răvăşită ca să poată discuta despre cele petrecute. Mai ales că trebuia să se ducă la comandament ca să-şi primească ordinele. Mary îl aţinti cu o privire hotărâtă.

— Dacă îndrăzneşti să spui cuiva, te omor cu mâna mea!

O clipă, Niklaus crezu că era o glumă, dar, dându-şi seama că vorbea serios, îi răspunse:

— Crezi că sunt tâmpit? Armata n-ar avea decât de pierdut, iar eu, la fel. Atâta timp cât bărbăţia o să-ţi fie mai mare decât sânii în timpul luptei, iar după aceea – exact invers, secretul tău nu va fi dezvăluit. Iar prietenia noastră nu se va destrăma.

Apoi ieşi din cort ca să se bărbierească.

Mary mai întârzie puţin, întinzându-se; îşi spuse că avusese o idee bună să-i dezvăluie lui Niklaus adevărata ei identitate.

Avură o zi grea. Mutară din nou tabăra, conform ordinelor primite în zori. Pentru mulţi dintre răniţi, asta însemna o moarte sigură. Dacă erau lăsaţi acolo fără medic, rezultatul era acelaşi. Îndemnat de Niklaus şi de ceilalţi sergenţi de cavalerie, locotenentul reuşi să negocieze deplasarea în două etape a oamenilor lui. Bătălia din ajun le răbise destul de mult rândurile.

Majoritatea urmau să plece imediat ce campamentul avea să fie ridicat. Un al doilea convoi, transporta răniţii şi asigurându-le securitatea, îi va urma a doua zi.

Astfel, chirurgii aveau timp să-i mai pună pe picioare pe cei care erau deplasabili.

Niklaus ceru voluntari care să asigure ariergarda. Mary se oferi fără ezitare, încântată să se îndepărteze puţin de gloată, îşi ajută colegii să încarce căruţele primilor care plecau, în timp ce, puţin câte puţin, tabăra dispărea. În locul corturilor, al posturilor şi al atelierelor nu mai rămaseră, după puţină vreme, decât infirmeria şi câteva bivuacuri, în jurul focurilor pe care trebuia să le ţină aprinse. Li se lăsară muniţii şi provizii, apoi caravana se urni din loc. Mary şi Niklaus, uşuraţi, o priviră îndepărtându-se.

La lăsarea nopţii, Niklaus se bucură pe săturate de trupul lui Mary înainte de a-i asculta povestea, ce-l uimi, îl mişcă şi-i trezi admiraţia. Complicitatea lor deveni şi mai strânsă, iar Niklaus îşi spuse că fusese al naibii de inspirat când o salvase.

A doua zi, avură de mers zece ore ca să ajungă la noul campament, situat la 15 leghe distanţă. Vărul lui Niklaus ţinea să-i aducă acolo în viaţă pe toţi cei care supravieţuiseră peste noapte.

„*Dă-le dracului de ordine!* strigase el. *Nici prin cap nu-mi trece să alerg ca nebunul!*”

Niklaus îi dădu dreptate. Cu atât mai mult cu cât printre cei care ar fi urmat să fie sacrificaţi se afla şi un băiat care-l acoperise de multe ori când erau în prima linie. Sergentul fusese impresionat văzându-l cu un picior amputat, luptându-se cu febra. Omul nu se va mai putea urca pe cal. Dacă supravieţuia, după câteva săptămâni ar fi fost repatriat la Breda. Între timp, cei rămaşi valizi şi-ar mai fi pierdut şi alţi tovarăşi.

— Ce porcărie de război! mormăi Olgersen, scuipându-şi în ritmul copitelor tutunul de mestecat din gură.

Mary mergea lângă el. Amândoi aveau cearcăne pricinuite de aceeaşi insomnie.

— Ce-o să faci când se va termina? întrebă Mary.

— Nu prea ştiu. Poate că o să caut şi eu vreo comoară, râse el.

— Şi dacă nu vreau s-o împart?

— Ei, zâmbi Niklaus, am să găsesc eu o cale să te fac să te răzgândești…

Mary n-avu timp să răspundă. Prima dintre căruţele cu răniţi se oprise. Ei doi încheiau coloana, cu simţurile la pândă. Dădură pinteni cailor şi se apropiară de căruță. Moartea îşi desăvârșise opera. Camaradul din prima linie al lui Niklaus îşi dăduse sufletul. Niklaus ordonă să fie îngropat, aşa cum îşi exprimase dorinţa, sub un castan, la marginea unui ogor.

Când sosiră la campament, aflară că se stabilise un alt plan de luptă. Niklaus se înfurie. Planurile astea fuseseră schimbate de nenumărate ori şi toate avuseseră, în final, acelaşi rezultat. Nu existau nici învingători, nici învinşi, doar morţi şi răniţi. Şi amărăciunea permanentă de a nu şti la ce bun toate acestea.

După ce se instalară, Niklaus, care-şi îndeplinise toate îndatoririle, îşi înecă furia în alcool. Mary rămase printre soldaţi şi jucă zaruri cu ei. Când intră în cort să se culce, Niklaus sforăia zgomotos. Mary îşi ritmă respiraţia după a lui şi adormi cu senzaţia că însuşi pământul o absorbea în adâncurile lui.

După două luni, temerile lui Mary se confirmară. De câteva zile, când se trezea avea greţuri supărătoare. Nu-i spusese nimic lui Niklaus, dar era sigură că rămăsese însărcinată. Erau din ce în ce mai apropiaţi, iar ceea ce simţeau unul pentru celălalt era mai mult decât o simplă atracţie. Fiecare din ei descoperea mereu la celălalt câte un nou motiv de uimire şi de admiraţie.

Constatarea aceasta umplu de mânie sufletul lui Mary. Îi dădea peste cap toate planurile. Despre un avort nici nu putea fi vorba. De unde naiba să ia vreo babă care să fie de acord s-o ajute? Satele prin care treceau sufereau din cauza războiului, a jafurilor şi a necazurilor pricinuite de francezi. La apropierea soldaţilor, toate uşile şi obloanele erau ferecate. Alteori, ţăranii îşi apărau cu furcile proviziile, refuzând să mai dea ceva în afară de rechiziţiile obligatorii. În aceste condiţii, ce-ar fi păţit un soldat care ar fi cerut ajutorul vreunei cotoroanţe ca să dea afară plodul din burtă?

Mary nu vedea altă soluţie decât să se bată şi iarăşi să se bată, în nădejdea că mersul călare şi violenţa vor reuşi s-o scape de sarcina nedorită.

Partea proastă era că, de vreo câteva săptămâni, în rândurile lor nu mişca nimic. Noul consemn era ca poziţiile inamicului să fie supravegheate. Nicio bătălie nu mai venea să le sporească banii câştigaţi din pariuri, iar Mary n-avea chef să piardă o asemenea mană cerească. Hotărî să păstreze secretul până când soarta va decide într-un fel. Totuşi, din pricina stării ei şi a urmărilor acesteia, deveni cât se poate de nesuferită şi arţăgoasă.

— Ia ascultă, Mary, ce-i cu tine? se miră în cele din urmă Niklaus, văzând-o prost dispusă pe când cobora fitilul lămpii, pregătindu-se de culcare.

Mai trecuse o lună.

— Îţi lipsesc luptele sau te-am supărat eu cu ceva?

Acel „ceva“ cu care o supărase Niklaus începuse să mişte în pântecele lui Mary. Dacă lucrurile mergeau tot aşa, în curând n-avea să-şi mai poată ascunde starea. Chiar se mira că flamandul ei, atât de deştept şi perspicace, nu-i observase umflătura din talie. Umflătură ce tot creştea.

— Vreau să plec din armată, zise dintr-odată Mary.

Surprins, Niklaus făcu ochii mari.

— De ce? Te-ai săturat de mine şi de armată?

— Nici de tine, nici de ea, dar în curând voi fi nevoită s-o fac. Sunt însărcinată, Niklaus.

Spre marea ei uimire, pe chipul lui se aşternu un zâmbet de uşurare.

— Am observat şi eu, mărturisi Niklaus.

Mary se îmbujoră, uluită şi furioasă.

— Cum adică, ai observat? De ce n-ai spus nimic?

El îi astupă gura cu o mână, strângând-o la piept. Nu era nevoie s-o audă tot regimentul, iar Mary ridicase vocea, uitând de obiceiul lor de a-şi vorbi în şoaptă.

— Nu fi tâmpită, Mary. De trei luni facem dragoste în fiecare noapte şi n-ai avut ciclu. Trăim sub acelaşi acoperiş, chiar dacă e de pânză. Ar fi trebuit să fiu orb sau distrat…

— Şi asta-i tot ce ai de spus?

— Aşteptam să deschizi tu vorba despre asta. Nu voiam să bruschez lucrurile.

Mary era total nedumerită.

— Nu înţeleg nimic. Ar trebui să fii furios, dezamăgit, supărat sau mai ştiu eu cum…

— Fericit, cumva? râse el, privind-o drăgăstos.

Mary încremeni.

— Fericit?

— Fericit! Chiar cred că sunt nebun după tine, Mary Read, făcu Niklaus Olgersen, zâmbind. Şi nici nu se pune problema să las copilul ăsta fără un tată.

— Dar nu vreau să mă mărit cu tine, obiectă Mary.

Niklaus prevăzuse reacţia ei. Mary îi vorbise adesea despre libertatea aceea pe care şi-o apăra cu spada, despre dorinţa ei de a nu depinde vreodată de altcineva, de a-şi îndeplini planurile pentru a-şi făuri un nume şi-o avere care să şteargă mizeria îndurată de mama ei. Dacă el ar fi vrut, ar fi putut evita ca ea să rămână însărcinată. Ştia să se retragă înainte de momentul culminant. Până atunci, avusese grijă întotdeauna să nu le facă plozi prostituatelor cu care avusese de-a face. Acum însă, din dragoste pentru ea, nu procedase astfel. O făcuse ca s-o constrângă, în ciuda voinţei ei, să-şi trăiască viaţa pe care o refuza.

— N-ai de ales, declară Niklaus. Gândeşte-te la Cecily.

— Mama nu are nicio legătura cu noi, scrâşni Mary, regretând deodată că-i povestise atâtea despre viaţa pe care o dusese Cecily. Ţin la tine, Niklaus, dar asta nu înseamnă că, din cauza copilului, trebuie să renunţ la planurile mele.

— Dar cine spune să renunţi la ele, Mary? De când ne-am cunoscut, mi-ai tot vorbit despre comoara aceea miraculoasă ce ţi-ar oferi bogăţie şi putere. Şi mie-mi surâde ideea. Dar au trecut trei ani de când ai părăsit Franţa şi s-ar putea prea bine ca ea să fi fost descoperită şi cheltuită deja. Chiar dacă ochiul acela de jad, una din cheile comorii, e la tine. Sunt gata să te urmez în Indiile de Vest ca să vedem cum stau lucrurile, eventual să-i urmărim pe duşmanii tăi şi să le-o luăm, daca e nevoie. Sunt destul de înclinat către aventură ca s-o fac şi, sincer să fiu, nu m-aş putea resemna să ocup postul acela de notar ce mă aşteaptă.

O îmbrăţişa. Puţin câte puţin, rezistenţa lui Mary se topea. Niklaus îi atinse cu buzele părul, chiar deasupra urechii.

— Ai aşteptat trei ani, Mary Read, şi desigur că ceea ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat. N-ai mai putea aştepta până când fiul meu va veni pe lume şi va fi destul de rezistent ca să se îmbarce împreună cu noi?

— Şi din ce vom trăi? obiectă ea.

— Nu sunt chiar atât de sărac, îi aminti Niklaus, şi aş putea foarte bine să-ţi asigur viitorul până când vom fi gata de plecare. Nu vreau ca lumea să te arate cu degetul ca pe o târfă pe care un militar a lăsat-o grea. Ştii bine că am dreptate, Mary. Altfel, şi orgoliul tău, şi al meu ar fi călcate în picioare.

— Şi dacă pierd sarcina? mai obiecta Mary. Dacă o pierd după ce ne căsătorim?

— Nicio problemă. Ţi-aş face alt copil, ca să te păstrez.

Ea se îndepărtă cu un gest brusc.

— Nici să nu te gândeşti la una ca asta!

— Glumeam, făcu el, zeflemitor. Mărită-te cu mine, Mary Read! N-o să-ţi pară rău.

— Deocamdată, n-am niciun chef să părăsesc rândurile, mai zise ea.

— Atunci mai rămâi. Nici eu n-am chef să mă despart de tine imediat ce ne vom căsători. Vom lua o hotărâre abia când o să-ţi crească burta. Dar, crede-mă, nu peste mult timp, în timpul luptei o să ţi se pară mai grea decât o ghiulea.

— Şi dacă o să fiu descoperită, ce-o să se întâmple?

— Vei fi arestată şi judecată pentru port ilegal de uniformă şi uzurpare de calităţi. Probabil că vei face puşcărie.

— În ciuda tuturor faptelor mele de arme?

— Mary, tu eşti un simplu soldat, nu un gradat. În faţa unui tribunal militar nu vitejia şi hotărârea ta vor atârna mai greu în balanţă, ci minciuna şi abilitatea cu care i-ai înşelat. N-ar fi imposibil să fii acuzată chiar de spionaj în favoarea duşmanului.

— Un spion care să lupte aşa ca mine? N-ar avea niciun sens.

— Da câtva timp, regimentului nostru, ba chiar întregii noastre armate nu le merge bine deloc. E perfect posibil ca în tabăra noastră să existe un trădător care să le dea informaţii duşmanilor. Un asemenea om s-ar putea folosi de tot felul de

şiretlicuri. Nu uita că dormi în cortul unui gradat. Asta ţi-ar putea înlesni uneltirile.

— Dar tu le-ai spune că nu e aşa!

— Da, afirmă Niklaus, dar cu condiţia să nu mă nimerească vreun glonţ de muschetă până atunci. Crede-mă, Mary, cel mai bun lucru pentru tine şi pentru copilul pe care-l porţi ar fi să te încrezi în judecata şi în spusele mele. Dacă ne-am căsători, în caz că mi se întâmplă ceva, bunurile mele ţi-ar reveni ţie, iar reputaţia ţi-ar fi nepătată. Nu-ţi pot oferi un nume ilustru, dar moştenirea de care ai beneficia ţi-ar asigura libertatea. E cel mai mic lucru pe care-l pot face – lăsând la o parte propria plăcere – ca să repar răul făcut.

Mary se înclină.

Avea de ales: pe de o parte, închisoarea şi dezonoarea, pe de alta – siguranţa, precum şi o minunată libertate împărtăşită.

Cu siguranţă că Cecily n-ar fi şovăit o clipă.

Oare nu-i spusese lui Forbin, pe vremuri, că n-ar fi acceptat sa aducă pe lume un bastard, aşa cum fusese ea?

— Bine, răspunse ea. Sunt de acord să mă mărit cu tine.

Niklaus o sărută cu patimă pe buze.

Câştigase.

28

Emma de Mortefontaine apucă delicat o şuviţă de păr ce, desprinsă din coc, îi atârna de-a lungul obrazului. O răsuci pe deget ca să-i dea formă. Un corsaj din mătase azurie şi un colier din safire şi diamante îi puneau în valoare decolteul. Chipul ei machiat cu discreţie atrăgea privirile, concentrându-le asupra ochilor migdalaţi, subliniaţi cu fard de culoarea violetelor, şi asupra buzelor roşii. Tenul ca de alabastru, punctat cu o aluniţă falsă, dădea graţie frumuseţii ei de o inocenţă prefăcută.

Emma ştia că astfel împodobită era irezistibilă, în timp ce trăsura ei înainta la pas pe străzile înguste şi aglomerate ale Parisului, croindu-şi drum printre căruţele, negustorii, trecătorii, hoţii şi cerşetorii care le aţineau calea, Emma se întreba cu nerăbdare oare cum o fi arătând acel Dumas la care se ducea, propunându-şi să-l seducă pentru a-şi atinge mai uşor scopurile.

De când Mary dispăruse, Emma nu încetase să se gândească la ea şi la comoară. În cei peste doi ani ce trecuseră, obsesia ei sporise până când devenise o prioritate. Emma avea acum tot ce-şi dorise: frumuseţe, o avere enormă, şi, datorită acestora, putere. Era de-ajuns să pocnească din degete sau să-şi fluture genele, şi toată lumea – bărbaţii, mai ales – era la picioarele ei.

Moleşită de ritmul zgâlţâit al trăsurii, îşi lăsă gândurile să zboare la evenimentele petrecute în ultimele luni. Acele evenimente în urma cărora călătorise până la Paris, iar acum se întâlnea cu maestrul Dumas.

La puţin timp după ce se instalase la domeniul ei din Irlanda, ca să rezolve procesul acela, primise un mesaj de la Omul-în-Negru, care o asigura că Mary îşi aflase cu siguranţă sfârşitul sub ruinele oraşului Dunkerque. Fapt dovedit de întoarcerea tristă a lui Corneille alături de Forbin, care-şi continua cursele în Mediterana.

Şi chipul acestuia era la fel de îndoliat ca şi cel al matelotului său, părând neobişnuit de obosit şi de trist. Amândoi încercau

să-şi învingă durerea dedicându-se cu trup şi suflet mării, afirmase Omul-în-Negru.

Reacţia celor doi n-o mirase pe Emma. Şi ea se simţise sărăcită, uimitor de singură, ca şi ei. Mary Read făcea parte dintre fiinţele a căror apropiere îi marchează profund pe cei din jur. Avea prea multă energie, vitalitate şi poftă de viaţă ca să nu-i molipsească pe apropiaţii ei, fiind, cu toate acestea, prea liberă ca să se lege de o singură persoană. Tocmai aceasta independenţă o făcea să fie mai atrăgătoare şi mai dorită decât alte femei. Cu toţii visăm să punem stăpânire pe libertatea altuia, ca şi cum o parte din această libertate ar putea curge prin venele noastre, întregindu-ne.

Emma de Mortefontaine ar fi putut avea orice ar fi putut cumpăra, mai puţin un astfel de suflet geamăn.

Iar toţi demonii ei nu reuşiseră să schimbe acest lucru.

Odată cu Mary Read murise o parte din absolut.

Emma nu ştia ce se întâmplase cu craniul de cristal după ce ajunsese în trezoreria lui Francisc I. De fapt, nici n-o prea mai interesa acum.

La urma urmei, ce nevoie avea de comoara aceea?

După ce-l asasinase pe Tobias Read, ca şi pe Jean de Mortefontaine, devenise una dintre cele mai bogate văduve din Anglia. În afară de beneficiile rezultate din comerţul pe mare făcut de flota ei, moştenise o plantaţie în Carolina de Sud, un oficiu comercial în Cuba şi numeroase moşii. Tobias Read nu avea urmaşi, nici rude, cu excepţia unei mătuşi bătrâne, destul de vârstnică şi de bogată ca să nu o sâcâie cu cine ştie ce pretenţii caraghioase.

Timp de câteva luni se lăsase dusă de evenimente, distrându-se pe seama furiei vecinului ei din Irlanda. Nu voia să se mai încreadă în instinctul ei, acel instinct ce o făcuse deja o dată să creadă în extraordinara capacitate de supravieţuire a lui Mary. De câte ori închidea ochii, bântuită de amintirea ei, partea de jos a pântecelui i se frământa dureros. Această senzaţie devenise o certitudine şi, implicit, o servitudine.

Făcuse dragoste cu William Cormac, îl corupsese pe el, un om atât de ponderat şi de prudent, închipuindu-şi că simte pe trupul

ei degetele lui Mary, răsuflarea lui Mary, căldura ei. Se desfătase cu acel trup de bărbat visând la un trup de femeie, dar fără a dori sau a iubi vreo altă femeie în afară de Mary. Nu era lesbiană. N-o voia decât pe Mary, care era atât de dură, atât de ambiguă, atât de asemănătoare cu ea.

Emma de Mortefontaine nu putea, n-ar fi putut niciodată să iubească decât o fiinţă geamănă cu ea.

Până la urmă, obosită să nu-şi mai dorească nimic având totul, acceptase să se încreadă în intuiţia ei şi simţise că-i revine pofta de viaţă. Îl trimisese pe Omul-în-Negru să se înroleze pe nava lui Forbin şi să o ţină la curent cu tot ce se întâmpla la bord. Nădăjduia că, dacă Mary ar fi apărut cumva, ar fi luat legătura cu Forbin sau cu Corneille.

Apoi, părăsind Irlanda şi pe Cormac, se dusese la Dover, în casa ei, în speranţa că, atrasă de comoară, Mary va veni acolo. Obsedată de mii de întrebări fără răspuns, Emma se perpelise un an întreg, văzându-și de afaceri, melancolică şi morocănoasă, acceptând avansurile câte unui admirator pentru a-l respinge violent după o clipă, epuizată de o speranţă ce se prefăcea în disperare. O concediase pe Amanda, slujnica ei, întristată încă de dispariţia ciudată a lui Mary Oliver, păstrându-l alături de ea doar pe George. Numai pe el îl suporta, pentru că, la fel ca toţi oamenii care trăiesc în umbră, ştia să rămână nevăzut, să accepte să rămână părtaş.

George, omul bun la toate, era, fără îndoială, singurul care ţinea la ea destul de mult ca să-i suporte toate hachiţele.

Inclusiv suferinţa pricinuită de refuzul de a se resemna, când totul o îndemna să o facă. Încetul cu încetul, reuşise să-şi câştige locul pe care-l spera alături de ea. Nu în văzul lumii, firește. Pe George nu l-ar fi încântat să poarte o perucă pudrată şi un costum ca al nobililor. El se mulţumea cu o mângâiere, atunci când, răvăşită şi chinuită, Emma îl chema, plină de încredere, şi-şi descărca sufletul. Făcea dragoste cu ea numai când i-o cerea Emma. Era plin de abnegaţie. Pentru nimic în lume n-ar fi trădat-o şi n-ar fi rănit-o. Niciodată nu i-ar fi făcut cel mai mic rău. Mai degrabă şi-ar fi dat viaţa ca s-o apere. Puţin câte puţin, îi insuflase dorinţa de a-şi relua căutările.

Mai întâi îi dăduse o idee: ce-ar fi să se ducă în Carolina de Sud să-şi viziteze plantaţia aceea ce-i aducea beneficii însemnate? Emma refuza să plece din Dover, de teamă ca nu cumva Mary să-şi facă apariţia în lipsa ei. George însă ştiuse să o convingă. Mary nu dăduse de atâtea luni niciun semn de viaţă. Trebuia să accepte. Să accepte ceea ce, pentru ea, era inacceptabil.

În cele din urmă, Emma şi George se îmbarcaseră. Emma descoperise orăşelul Charleston, cu casele lui din lemn, cu colonade, fusese uimită de climatul de acolo şi de negrii care, în ciuda condiţiei lor de sclavi, erau veseli şi zâmbitori. Simţise deodată că povara de pe sufletul ei se uşurează. Rămăsese acolo şase luni, timp în care începuse să-i revină pofta de viaţă. Aşa că, atunci când George îi propusese pe un ton firesc să viziteze Yucatanul după ce vor trece prin Cuba, acceptase; apoi urma să se întoarcă în Europa.

În toate călătoriile pe care le făcea, Emma lua cu ea o casetă din abanos sculptat ce conţinea ochiul de jad şi harta pe care era marcat locul comorii, de parcă ar fi fost o relicvă de care nu putea să se despartă. „*Şi dacă Mary Read se dusese acolo, în Yucatan?*”, şoptise o voce în mintea ei. În acest caz, tăcerea ei ar fi fost uşor de explicat. Cu inima bătându-i puternic, plină de speranţă, Emma organizase o expediţie cu destinaţia Lubaantum, orientându-se după harta spaniolului. Găsise cetatea mayaşilor, templul, intrase în el şi pipăise zidurile. Mângâiase stela abandonată, încercând să ghicească locul mecanismului ce deschidea trecerea.

Fără succes. Misterul o sfida în continuare.

Era evident că Mary nu ajunsese până acolo. Înciudată şi sfioasă, hotărâse să forţeze poarta aceea ascunsă, sigură că va reuşi acolo unde atâţia alţii se lăsaseră păgubaşi. Cercetase fiecare fir de praf şi descoperise în cele din urma, între două pietre de la cotul zidului, un ac fin de cristal. Fusese uitat acolo? De cine? Nu ştia. La ce servea? Nici asta nu ştia. Nu mai obţinuse niciun alt rezultat. Sala secretă îi rămăsese inaccesibilă.

Hotărâse să renunţe.

Însă când voise să aşeze acul de cristal în casetă, în clipa când acesta atinsese ochiul de jad, începuse să scânteieze. Uimită, Emma îşi petrecuse zile întregi încercând să înţeleagă fenomenul. Apropia cele două obiecte unul de celălalt, le îndepărta, le făcea să se atingă. Alăturate, cele două cristale împrăştiau o lumină blândă şi liniştitoare, şi deveneau atât de limpezi, încât reflectau privirea Emmei ca o oglinda.

La întoarcerea în Cuba, îşi procurase alte fragmente de cristal, crezând că se vor comporta în acelaşi fel, dar se convinsese de contrariu: n-aveau efect asupra acului, nici asupra ochiului de jad. Îi ceruse lămuriri unui bijutier, care nu fusese în stare să-i explice fenomenul şi rămăsese uimit de structura cristalului, care părea şlefuit într-un mod total lipsit de logică.

Atunci fusese din nou cuprinsă de dorinţa aceea de a şti, de a înţelege, de parcă ar fi şters cu buretele acei doi ani de aşteptare şi de amăgire. Acum căpătase o nouă certitudine, înrudită cu cea pe care o simţise pe vremuri Tobias. În afară de comoara ascunsă de spanioli, undeva în acel templu se afla încă un mister, mult mai pasionant şi tulburător.

Emma de Mortefontaine se închisese în cabina ei în tot timpul călătoriei spre Franţa, fericită că norocul o ocrotise de piraţii atât de numeroşi din Caraibe.

Când ajunse la Calais, se liniştise. Pentru ea, Mary Read era moartă şi îngropată. Locul ei fusese luat de altă obsesie. Emma voia să recupereze cu orice preţ craniul acela din cristal. Continuă cercetările lui Tobias Read din punctul unde rămăseseră la moartea lui.

Trecuse mult timp de la trădarea ei, iar lordul Melfort o primi cu amabilitate la curte. În ultimii ani, Emma dovedise că nu se mai ocupa cu politica şi faptul că rămăsese în exil atâta vreme pleda în favoarea ei.

În rest, nu se schimbase nimic.

Emma de Mortefontaine, care era mult mai isteaţă decât Tobias, n-avusese nevoie de vreun permis de intrare. După ce discutase timp de câteva luni cu unii şi cu alţii, reuşise să descopere locul unde erau depozitate lăzile cu documente din arhivă. Fuseseră îngrămădite sub teatru, într-un spaţiu ce se

afla acolo înainte de începerea lucrărilor de amenajare. George, care venise cu ea, le luase pe toate, neobservat, făcând mai multe drumuri cu preţioasele documente sustrase ascunse sub livreaua de valet. Emma de Mortefontaine trebuise doar să le trieze, în hotelul ei particular de la Saint-Germain-en-Laye, redeschis cu această ocazie.

După trei zile, ieşise triumfătoare din biroul ei şi-i spusese lui George că, în sfârșit, descoperise un fir.

Acesta ducea pe strada l'Hirondelle, la hotelul Salamandrei, unde locuia maestrul Dumas, fost procuror la Châtelet.

29

Ajungând la destinaţie, George, transformat acum în vizitiu, opri trăsura în faţa hotelului Salamandrei, pe care-l identificase fără greutate cu două zile înainte. Respectivul animal fusese sculptat chiar în lespedea de piatră de pe frontonul porţii. George culesese informaţii despre proprietarul clădirii. Povestea lui era uimitoare. Într-adevăr, la puţin timp după ce se retrăsese din funcţie şi se instalase în acest hotel particular, maestrul Dumas devenise, pe neaşteptate, indecent de bogat. Aşa încât, oamenii vorbeau despre el cu frică, făcându-și cruce şi privind pe furiş în jur de teamă să nu-l atragă pe diavol, care, pretindeau vecinii, venea adesea să-l viziteze. George îi povestise toate acestea Emmei, care hotărâse să meargă cât de curând la maestrul Dumas.

Craniul de cristal îi fusese dăruit de Francisc I lui Anne de Pisseleu, amanta lui oficială, împreună cu acel hotel particular de pe strada l'Hirondelle, răscumpărat de la episcopii de Chartres. Orice ar fi descoperit maestrul Dumas în această clădire, ce rămăsese nelocuită după moartea lui Anne de Pisseleu, trebuia să aibă legătură cu fabulosul secret al craniului de cristal.

Emma luase în consideraţie şi ipoteza că acest maestru Dumas intrase în posesia comorii furate de spanioli, ceea ce ar fi explicat îmbogăţirea lui subită.

Ardea de nerăbdare să afle cum stăteau lucrurile.

Coborî din trăsura, ridicându-şi poalele fustei şi dezvăluind, când păşi pe treaptă, o gleznă fină, pusă în valoare de ciorapul din mătase.

Ca de fiecare dată, George se simţi tulburat şi o urmări cu privirea, desfătându-se la vederea legănării graţioase a şoldurilor ei, pe când Emma se îndrepta spre uşă şi ciocănea.

După câteva clipe, o femeie cu chipul marcat de ani, puţin adusă de spate, dar plină de prestanţă îi deschise şi se interesă de motivul vizitei.

— Aş dori să vorbesc cu maestrul Dumas, începu Emma, zâmbind fermecător.

Femeia era bine îmbrăcată, prea elegantă ca să fie o servitoare. O măsură pe Emma din cap până-n picioare, apoi, cu o expresie mai degrabă neîncrezătoare decât mirată, se dădu la o parte, lăsând-o să intre.

— Vă rog să aşteptaţi în salonaş, spuse ea, conducând-o. Soţul meu este ocupat, mă duc să-l anunţ.

Emma rămase în pragul încăperii, privind-o cum urcă sprintenă treptele unei scări ce pornea din vestibulul situat între bucătărie, sufragerie şi două saloane mari. „*Prin urmare*, îşi spuse Emma, *maestrul Dumas e mai bătrân decât credeam! Şi e căsătorit! Dar asta nu contează! Chiar şi în pragul morţii, bărbatul tot bărbat rămâne, iar cel care mi-ar rezista mie încă nu s-a născut!*“

Luă loc în salonaş şi aşteptă, remarcând că mobilierul era de preţ, iar pe frontonul şemineului era sculptată o altă salamandră.

Un perete întreg era ocupat de un cufăr sculptat. Şi pe acesta se vedea blazonul lui Francisc I. Pe peretele opus, se afla o bibliotecă ale cărei rafturi înţesate cu cărţi ajungeau până la plafonul ornamentat, în timp ce sub o fereastră dinspre stradă era un mic birou de scris, delicat sculptat. Cele două covoare persane în culori strălucitoare erau şi ele un semn al opulenţei casei. Dacă în aer n-ar fi plutit – în ciuda buchetului de trandafiri de pe măsuţă – un uşor iz de stătut şi de mucegai ai fi putut crede că eşti în casa unei familii nobile, cu gusturi rafinate, foarte departe de ceea ce te-ai fi aşteptat din partea unui fost procuror de la Châtelet.

— Doreaţi să discutaţi cu mine, doamnă?

Vocea era înaltă şi clară, iar pasul – atât de uşor, încât Emma, absorbită de priveliştea unui orologiu împodobit şi el cu o salamandră, nu-l auzise intrând.

Se întoarse cu o mişcare iute şi graţioasă, şi abia reuşi să-şi ascundă mirarea la vederea bărbatului care, cu mâinile la spate, o cerceta cu o privire limpede, ageră şi inteligentă. În pofida

vârstei ce-i marcase chipul pătrat, cu trăsături energice şi virile, ţinuta şi alura maestrului Dumas erau remarcabile.

Emma se prezentă, apoi, la invitaţia curtenitoare a gazdei, luă loc într-unul din fotoliile ce întregeau mobilierul din salonaş.

Nu se îndură să refuze lichiorul de verbină pe care i-l oferi doamna Dumas şi luă în mână, cu sinceră curiozitate, paharul. Numai maeştrii sticlari din insula Murano, de lângă Veneţia, puteau modela sticla cu atâta fineţe şi precizie.

— Cunosc motivul acestei vizite, doamnă, atacă frontal maestrul Dumas. Tot ceea ce vedeţi în jur se potriveşte perfect cu poveştile care circulă în legătură cu mine. Dar, la fel ca şi ceilalţi care au mai fost pe aici, atraşi de mister şi de zvonuri legate de diavol, veţi pleca uimită de vârstă mea înaintată, dar tot nelămurită. N-am de dat nicio explicaţie.

— Vă rog să mă scuzaţi, maestre Dumas, reacţionă prompt Emma. Nu obişnuiesc să-i privesc pe oamenii înconjuraţi de o aură de mister ca pe nişte exponate de bâlci. Vizita mea nu se datorează bârfelor, ci e foarte departe de aşa ceva.

— În acest caz, se îmblânzi maestrul Dumas, zâmbind, vă ascult, doamnă.

— Întâmplător, sunt o rudă îndepărtată a lui Anne de Pisseleu. Sunt urmaşa unei surori a mamei ei. Dacă nu mă înşel, acest hotel i-a aparţinut.

Maestrul Dumas făcu un semn afirmativ, iar Emma înţelese că a crescut în ochii lui. Surprinse în privirea lui o fulgerare scurtă de interes. Se prefăcu însă că n-a observat nimic şi continuă să debiteze minciuna pe care o pregătise.

— Acum vreo câteva luni, am intrat în posesia unei casete ce conţinea diverse obiecte de-ale lui Anne de Pisseleu. Printre acestea se afla şi jurnalul ei intim. Mărturisesc că l-am citit cu plăcere şi m-am simţit atât de apropiată de ea, încât m-am hotărât să caut unele locuri şi obiecte la care ţinea.

— În jurnal aţi găsit aceasta adresă?

— Chiar aşa, domnule. Aş minţi dacă aş spune că întâmplarea m-a adus aici.

Doamna Dumas păli, ducându-şi mâinile la buzele subţiri.

— Înseamnă că ştiţi… gemu ea.

Soţul ei îi aruncă o privire aspră, făcând-o sa tacă. Ascultându-şi intuiţia, Emma profită de tulburarea lor.

— Liniştiţi-vă, continuă ea suav. Departe de mine gândul să revendic averea aceasta de care vă bucuraţi. Şi eu sunt destul de bogată. Vă aparţine, daca aţi găsit-o…

— Vă mulţumesc, o întrerupse maestrul Dumas, sfredelind-o cu privirea.

De-a lungul carierei sale învăţase mai bine ca oricine să recunoască viclenia şi, oricât de strălucitoare şi fermecătoare ar fi fost musafira, era limpede că minţea.

Deşi nu credea în povestea ei cu rudenia, trebuia să recunoască faptul ca femeia nu semăna cu acei curioşi care veneau la el sub pretexte deseori puerile. Emma de Mortefontaine era făcută din alt aluat, iar el era curios să afle din care anume.

Emma tuşi uşor în batista de dantelă. Tare-ar fi vrut să ştie ce vârstă avea bărbatul acela care-o scruta fără fereală, de parcă s-ar fi simţit în afara oricăror convenienţe. Aşa făceau adesea oamenii foarte bătrâni. Emma mai văzuse aşa ceva o singură dată, în Irlanda, când avusese procesul cu vecinul ei. Cu puţin timp înainte de a muri, acesta o chemase să-l viziteze. Emma consimţise, atât din curiozitate, cât şi din bravadă. Obţinuse ceea ce-şi dorise. Mulţumită lui William Cormac, plângerea „acriturii”, cum îi zicea ea, cu toate că nu-l cunoştea, avea să dispară odată cu el.

O primise stând în pat, pe moarte, şi totuşi mai plin de demnitate decât se aştepta Emma. Se prezentase în faţa lui sigură de izbânda ei, dar plecase tulburată, jenată şi ruşinată. Vorbele „acriturii” dovedeau mai multă onoare şi nobleţe sufletească decât avea să aibă ea vreodată. Fusese atât de impresionată, încât urmase cu respect dricul ce dusese sicriul la cimitir. Pentru prima dată în viaţa ei, Emma de Mortefontaine era cuprinsă de regret.

În faţa maestrului Dumas încerca un sentiment asemănător. Hotărî să încheie întrevederea înainte de a începe să se simtă stânjenitor de vulnerabilă.

— Anne de Pisseleu pomenea adesea despre un obiect ciudat, ce o fascina, de-a dreptul, şi care-i fusese dăruit de rege odată cu hotelul. Un obiect din cristal.

— Presupun că este vorba despre craniu, răspunse imediat maestrul Dumas.

Inima Emmei îşi înteţi bătăile. Dădu din cap şi adăugă:

— Aşadar, l-aţi descoperit…

De astă dată, doamna Dumas fu cea care-i răspunse:

— Da, era împreună cu restul obiectelor de preţ ale lui Anne de Pisseleu.

Soţul ei continuă, iritat că femeia spusese mai mult decât ar fi trebuit. Acum însă nu mai putea să tacă. Cel mai bun mod de a-şi testa musafira era, la urma urmei, să-i dezvăluie adevărul. Oricum, nu mai avea de pierdut mare lucru. Era prea bătrân acum ca să-i mai pese de ceva, chiar dacă încă nu-şi satisfăcuse curiozitatea.

Curiozitatea aceasta era singurul lucru ce-l mai ţinea în viaţă.

Ea şi preparatele alchimice.

— Am cumpărat hotelul Salamandrei acum aproape douăzeci de ani, urmă el, după ce-i ceru soţiei sale să umple din nou paharele cu lichior de verbină. Tocmai ieşisem la pensie şi economisisem o sumă frumuşică. Cât fusesem procuror, avusesem dreptul la o locuinţă de serviciu, deci n-aveam casă, iar clădirea asta era de vânzare. Soţiei mele i-a plăcut, mai ales după ce ni se spusese că aici se desfășurase povestea de dragoste a regelui şi a favoritei lui. Jeanne, soţia mea, era pasionată de istorie. Eu, unul, aveam interese de altă natură. Am căutat mereu să realizez Marea Operă…

— Marea Operă? îl întrerupse Emma.

— Piatra filosofală, elixirul vieţii, arta de a preface plumbul în aur curat. Dincolo de orice consideraţii pur materiale, îmi place să distilez apa tare şi argintul viu, să folosesc antimoniul şi rădăcina de mandragoră. Îmi place să mă joc de-a ucenicul vrăjitor şi să urmez căile marilor iniţiaţi. Nu sunt, totuşi, decât un amator, iar filtrele mele n-au reuşit decât să cureţe nişte pietre preţioase de petele ce le urâţeau. Recunosc deschis că nu e de ajuns numai pasiunea. Şi nici inteligenţa. Trebuie să ai harul şi intuiţia pe care eu nu le-am avut niciodată. Aveam în

schimb, pe atunci, un discipol sclipitor, isteţ, curios şi foarte tânăr. Abia împlinise cincisprezece ani. Urma să-l iniţiez în meseria de procuror, dar el s-a arătat interesat mai degrabă de obsesiile mele şi a devenit atât de priceput, încât, după pensionare, l-am primit cu plăcere în vizită aici, ca să-şi continue cercetările, ori de câte ori ocupaţiile sale îi permiteau câte un răgaz.

Şi asta se întâmpla din ce în ce mai des. Până în ziua când m-am înfuriat văzând că îşi compromitea viitorul rămânând astfel alături de mine. Fusese dat afară de la universitate fiindcă nu-şi trata cu seriozitate studiile, iar cariera lui de procuror se sfârșise încă înainte de-a începe.

— Cine era băiatul acesta?

— Originea lui a rămas o enigmă, mărturisi maestrul Dumas. Într-o zi, pe când coboram din trăsură, s-a apropiat de mine, ţinând în mână o pungă cu bani, m-a privit deschis, drept în ochi, şi mi s-a adresat, spunând: „*Vreau să devin un procuror la fel de bun ca dumneavoastră. Sunteţi singurul care mă poate învăţa cum s-o fac. Vă voi plăti mai bine şi mai mult decât oricare alt discipol*”. Era ceva neobişnuit şi împotriva uzanţelor. Cred că tocmai de asta mi-a plăcut băiatul. L-am poftit înăuntru şi i-am pus tot felul de întrebări. M-am convins că primise o educaţie solidă, că era pertinent, inteligent şi ager la minte, depăşind cu mult limitele care pe alţii i-ar fi făcut fericiţi. Despre el mi-a spus doar că era orfan, că se trăgea dintr-o familie nobilă, dar dacă-mi destăinuia mai multe amănunte risca atâtea persecuţii, încât prefera să tacă şi să le uite pentru totdeauna. M-am mulţumit, aşadar, să fac diverse presupuneri, dar niciuna nu m-a satisfăcut. De fiecare dată când mi se părea că sunt aproape de adevăr, lansa, cu o naivitate prefăcută, câte un argument ce-mi contrazicea ipoteza şi mă îndepărta de ea. După cum v-am spus, era foarte înzestrat.

Maestrul Dumas se opri, îşi suflă nasul, apoi continuă:

— Cât despre numele acestui băiat, mi-a cerut să-i aleg eu ce nume prefer, aşa încât să-mi facă plăcere să-l rostesc. I-am zis Mathieu. Deşi, cu siguranţă, sunt singurul om care-l strigă pe numele mic. Pentru toţi ceilalţi, el este astăzi marchizul Baletti, patrician în Marele Consiliu al republicii Veneţia. Aşa că uimirea

pe care mi-a stârnit-o pe vremuri s-a transformat astăzi în admiraţie şi respect.

— Dar cum a ajuns acolo? se miră Emma, tot mai intrigată.

— Tocmai din pricina mâniei mele despre care v-am vorbit, doamnă dragă. Mi se părea absurd să-şi irosească timpul şi calităţile stând pe lângă un bătrân care reproducea secretele vechilor maeştri fără să le aducă vreo contribuţie nouă. Talentul meu se manifestase în domeniul profesiei, iar nu în cel al pasiunii pe care o aveam, din păcate. Îmi instalasem retortele într-una dintre camere, spre disperarea soţiei mele, care considera construirea unui cuptor de alchimie în casă un act iresponsabil şi criminal. În înflăcărarea lui de a-mi demonstra ataşamentul şi certitudinea lui de a obţine Marea Operă, Mathieu a răsturnat din greşeală nişte acid ce a atacat imediat ceara de parchet. N-ar fi vrut, pentru nimic în lume, s-o supere pe soţia mea.

— E adevărat, întări aceasta. Mathieu era întotdeauna drăguţ şi amabil cu mine.

— Catastrofa a oprit şi furia mea, şi înflăcărarea lui. S-a repezit să aducă nişte cârpe şi m-a asigurat că va şterge urmele înainte de întoarcerea lui Jeanne, care plecase la piaţă. Nu m-a lăsat să-l ajut, zicând că nu era de demnitatea unui fost procuror de talia mea să şteargă podeaua, târându-se în patru labe. Adevărul era că nu voia să mă jignească în vreun fel, pomenind de reumatismele ce mă chinuiau cumplit pe vremea aceea. După câteva minute, a coborât valvârtej scările, a năvălit chiar aici, în încăperea aceasta, şi m-a somat să-l urmez, afirmând că făcuse o descoperire uluitoare, că ne trebuiau lumânări, sfeşnice, lămpi... Era atât de întors pe dos, încât am adunat tot ce-mi ceruse fără să crâcnesc, fără măcar să-i pun vreo întrebare. Se apucase să frece conştiincios parchetul, scoţând pe coridor câteva piese de mobilier din încăpere, inclusiv masa pe care se aflau retortele. Într-un colţ al odăii era aşezat acest cufăr.

Arăta cufărul împodobit cu o salamandră pe care îl remarcase şi Emma încă de la sosire.

— Se afla aici când cumpărasem casa. Nici soţia mea, nici eu nu ne gândisem să-i schimbăm locul. Mathieu îl mutase ca să

elibereze podeaua. Când se lăsase pe vine, observase că nişte scânduri care completau marginea parchetului erau, de fapt, o trapă.

— Şi unde ducea? întrebă Emma, deşi ştia deja răspunsul.

— Într-o sala circulară, boltită, ce fusese cândva, cu siguranţă, o pivniţă şi unde se ajungea printr-o scăriţă îngustă săpată în zid. Noi nu remarcaserăm până atunci că odaia aflată dedesubtul acelei camere era mai mică decât cea de la etaj. Ar fi trebuit să le măsurăm ca să ne dăm seama. Era ceva neobişnuit, nu-i aşa? La ce servise? Nu se ştie. Oricum, trecerea aceea fusese zidită poate chiar din porunca lui Anne de Pisseleu. În jurnal nu pomeneşte nimic despre asta?

Emma scuturã negativ din cap. Fireşte! Era prea nerăbdătoare să asculte continuarea poveştii. Maestrul Dumas urmă, încântat să aibă o ascultătoare mai captivată de istorisirea lui decât un copil în faţa unui basm.

— La început, m-au fascinat cuferele din sala aceea. Erau şapte la număr şi toate semănau cu cel pe care-l mutase Mathieu de la locul lui. Când le-am deschis, am rămas încremeniţi. În ele erau bijuterii, pietre preţioase, aur, stofe somptuoase, covoare, veselă fină de porţelan, sticlărie etc. Tot ce avea mai preţios Anne de Pisseleu, tot ce-i oferise Francisc I iubitei lui în semn de dragoste se afla acolo, în cuferele acelea împodobite cu blazoanele împletite ale regelui şi ale favoritei sale.

— Ca Diana de Poitiers şi Henric al II-lea, fiul lui Francisc, interveni doamna Dumas.

— Craniul de cristal era şi el acolo, nu-i aşa? se interesă Emma, ca să reteze orice digresiune.

Prea puţin o interesau poveştile de dragoste ale lui Anne de Pisseleu, ale regelui, ale fiului acestuia sau ale oricui altcuiva.

— Mathieu a fost cel care l-a găsit, continuă maestrul Dumas. În timp ce eu mă entuziasmam la fiecare descoperire, el rămăsese nemişcat, fascinat de obiectul acela ciudat, aşa cum fusese, probabil, şi Anne de Pisseleu. Atunci când, dându-mi în sfârşit seama ce bogăţii nemaipomenite ne picaseră din cer, i-am propus să le împărţim, a refuzat, zâmbind, apoi a arătat spre craniu şi m-a întrebat doar dacă poate să-l păstreze.

— Şi i l-aţi dat, conchise Emma, dezamăgită că n-avea să-l vadă şi să-l atingă chiar atunci.

— Fireşte. Când soţia mea s-a întors de la cumpărături şi, văzând intrarea, ne-a urmat în pivniţă, l-am rugat amândoi să ia de acolo tot ce dorea. Noi eram destul de înstăriţi să nu ducem lipsă de nimic până la sfârşitul vieţilor noastre. Nu mai aveam urmaşi. Unul din cei doi fii ai noştri îşi pierduse viaţa în urma unui accident, iar celălalt murise de vărsat. Ţineam mult mai mult la Mathieu decât la câteva bijuterii. Cu toate astea a refuzat, asigurându-ne că avea tot ce-i trebuie şi că, înainte de a fi asasinaţi, părinţii lui avuseseră grijă să-i asigure existenţa. Aceasta a fost singura confidenţă pe care ne-a făcut-o. Văzându-i chipul răvăşit la evocarea amintirilor, am înţeles cât de greu îi era să vorbească despre trecutul lui. L-am asigurat că noi îl considerăm un membru al familiei şi că la moartea noastră – pe care o credeam apropiată – totul îi va rămâne lui.

— Şi ştiţi ce a făcut atunci, doamnă? întrebă doamna Dumas, cu ochii strălucind de emoţie.

Emma negă din cap, mai emoţionată decât ar fi fost dispusă să recunoască.

— A început să râdă şi ne-a făgăduit o viaţă dacă nu eternă, măcar excepţional de îndelungată, adăugând că ţinea sincer la noi şi că acesta era motivul pentru care renunţase la cariera de procuror, preferând să se dedice Marii Opere. Voia să ne păstreze cât mai mult timp lângă el.

— Şi lucrul cel mai surprinzător, doamnă de Mortefontaine, este că, într-adevăr, a făcut-o, completă maestrul Dumas, luând mâna tremurândă a soţiei sale într-a lui.

Schimbară o privire lungă, complice, ce o tulbură pe Emma. Nu mai văzuse până atunci atâta iubire împărtăşită. Prin faţa ochilor îi trecu imaginea lui Mary Read, dar o goni cu un gest iritat. Nu trebuia să se lase înduioşată, să cadă iar pradă disperării şi dorului.

Venirea ei acolo avea un scop precis.

Vorbele maestrului Dumas o uimiră îndeajuns de mult ca s-o readucă la realitate.

— Ce vreţi să spuneţi, maestre? Că Mathieu ar fi realizat ceea ce numiţi Marea Operă?

— Da, răspunse el fără şovăire. Pentru asta i-au trebuit doi ani, timp în care a rămas la noi. De mirare e faptul că ideile nu-i veneau când se afla în faţa retortelor; se închidea în pivniţă, printre aceste comori, lua craniul în mâini şi-şi aţintea privirile în orbitele lui goale. O făcea în fiecare zi, timp de câteva ore. Afirma că acest obiect îl liniştea, îl ajuta să cugete, să se concentreze, să-şi adune ideile. Deşi craniul n-avea puteri magice, sunt sigur, pentru că, imitându-l pe Mathieu, am încercat şi eu să mă concentrez, sperând să fiu atins de vreo inspiraţie geniala. După doi ani, Mathieu ne-a părăsit, dorind să se instaleze la Veneţia, şi a luat cu el craniul. Avea ambiţia să-i ajute pe oameni, să-i scape de frământările lor, visa să unifice popoarele, să oprească războaiele, să preîntâmpine şi să vindece epidemiile, să instaureze o ordine în care toţi oamenii să fie la fel de fericiţi, de la cel mai umil până la cel mai însemnat. Visa la o lume mai bună, doamnă, iar eu, care cunosc firea şi viciile oamenilor, eu, care pot deosebi fără greş vinovatul de nevinovat, eu, doamnă, m-am înclinat în faţa lui, strângându-l în braţe ca pe un fiu, aşa cum îl şi consider. Nu ştiu dacă acel craniu de cristal îi insuflase ideile nemaiîntâlnite, absurde şi irealizabile pe care mi le împărtăşise, dar, dacă există pe lume vreun om în stare sa le elaboreze şi să le construiască, acela nu poate fi decât Mathieu. Este o sarcină grea şi care cere mult timp, dar el munceşte şi astăzi ca s-o ducă la îndeplinire. Este alături de bătrâni, de bolnavi, de săraci; din umbră, e apropiat de cei influenţi şi puternici, şi la fel, de cerşetori şi de orfani. Acolo i se spune marchizul Baletti, noi însă îi cunoaştem acum adevăratul nume.

— Ni l-a dezvăluit odată într-o scrisoare, a adăugat doamna Dumas. „*Oricare ar fi numele pe care mi l-aş lua sau care mi s-ar da, de acum înainte voi fi pentru totdeauna Mathieu Dumas, conte de Saint-Germain.*“

— Dar de ce „conte de Saint-Germain”? întrebă iarăşi Emma.

— Din cauza scrisorilor de dragoste pe care i le-a trimis Francisc I lui Anne de Pisseleu. Într-unul din cufere, am găsit un teanc de astfel de scrisori. Francisc se iscălea întotdeauna: „eu, Francisc, conte de Saint-Germain“, din afecţiune faţă de oraşul Saint-Germain-en-Laye, unde se instalase. Castelul pe care el l-a

renovat după ideile lui Anne de Pisseleu a fost adesea cuibul lor de iubire, înainte de a deveni reşedinţa preferată a regelui.

Emma se ridică. Acum ştia destule. Nu-i va fi greu să-l întâlnească pe marchizul Baletti la Veneţia.

— Vă mulţumesc, zise ea. Căutam un răspuns la curiozitatea mea şi iată că am aflat o poveste frumoasă.

— Veţi pleca la Veneţia nu-i aşa? ghici, perspicace, bătrânul.

— Exact. Aş vrea să văd craniul acela, într-adevăr. Cum arată?

— Ca un craniu de om. Are aceleaşi dimensiuni, iar maxilarul de jos este articulat printr-un mecanism la fel de miraculos ca însăşi structura cristalului din care e făcut. O simplă rază de lumină îl face să scânteieze orbitor. Mărturisesc că este cel mai frumos lucru pe care mi-a fost dat să-l văd vreodată.

— Sper că fiul dumneavoastră adoptiv îmi va permite şi mie să-l privesc, murmură Emma.

Maestrul Dumas se ridică şi el, ca s-o conducă.

Ajunsă în prag, Emma se întoarse spre el, frământată de o ultimă întrebare.

— Dar ce vă face să credeţi că Mathieu a realizat cu adevărat Marea Operă?

În ochii maestrului Dumas se aprinse o luminiţă ghiduşă.

— Pe vremea când s-au întâmplat toate acestea, eu aveam şaptezeci şi trei de ani, iar soţia mea – cincizeci. Acum, doamnă, faceţi dumneavoastră socoteala. Socotiţi şi vă veţi putea da personal seama ce miracol a izbutit să facă Mathieu.

Emma rămase cu gura căscată.

Maestrul Dumas îi mai aruncă o ocheadă ce trăda şi ea vigoare şi sănătate, luându-şi rămas-bun, iar Emma ieşi, şocată de evidenţă.

— Ce faţă ai, doamnă, se miră George, care, văzându-i expresia la ieşirea din casa, îi venise în întâmpinare. N-ai aflat nimic? Începeam să fiu neliniştit.

Emma nu putu rosti decât o cifră. O cifră imposibilă, de neconceput. O cifră ce dădea peste cap tot ce şi-ar fi putut închipui.

— Nouăzeci şi trei. Maestrul Dumas are nouăzeci şi trei de ani.

George nu făcu niciun comentariu, cu toate că nu-i venea să creadă. Ştia că stăpâna lui îi va istorisi, la timpul potrivit, tot ceea ce nu ştia. Pe când se îndreptau spre trăsură, Emma adăugă încet, cu privirea luminându-se brusc:

— La dracu', George, dacă tot ce mi-a spus bătrânul ăsta e adevărat înseamnă că Tobias chiar avea dreptate. Ceea ce căutăm noi reprezintă infinit mai mult decât o comoară…

30

Mary înainta încet de-a lungul aleii centrale, evitând privirile pline de curiozitate aţintite asupra ei şi refuzând să audă şuşotelile iscate la trecerea ei. În acea zi, a nunţii ei cu Niklaus Olgersen, era mai încordată decât la apropierea unei bătălii.

Tatăl mirelui o ţinea de braţ cu forţa calmă a unui om deprins cu ceremoniile. Cunoştea toate secretele de familie ale acestor oameni – rude, prieteni sau simpli curioşi – adunaţi în bisericuţa din Breda, lucru ce-i conferea o autentică importanţă. Cu toate că-i fusese greu s-o primească pe Mary, lipsită de zestre şi de familie, sub acoperişul lui, trebuise să recunoască, până la urmă, că era o persoană destul de originală ca să merite cinstea pe care i-o făcea fiul ei. Într-adevăr, contrar obiceiurilor locuitorilor din Breda, care nu pierdeau niciun prilej de bârfă la adresa notabilităţilor, cu acea ipocrizie politicoasă specifica burghezilor, aceştia o admirau pe Mary Read în timp ce păşea, dreaptă şi mândră, în rochia ei de mireasă de culoare grena.

Trecuseră două luni de când demisionase din armată, în acelaşi timp cu Niklaus şi cu vărul lui, chirurgul-bărbier, poreclit Cuţitarul. După numai opt zile de la cererea în căsătorie făcută de Niklaus, cârciumarul Reinhard Grasul murise de apoplexie, lăsându-şi hanul numit La trei potcoave drept moştenire fiului său. Cunoscând dorinţa lui Niklaus de a practica această meserie, Cuţitarul îi propusese să se asocieze cu el. Niklaus acceptase pe loc, în ciuda reticenţelor lui Mary.

— E mai bine să fac meseria asta decât să fiu ucis în război. În afară de cazul că preferi să fii văduvă decât să ai un soţ, o tachinase el.

— Nu fi prost, răspunse Mary. Nu vreau însă ca ocupaţia ta să mă împiedice să mă duc să-mi iau comoara.

Niklaus izbucnise în râsul acela vesel ce-i plăcea atât de mult lui Mary, apoi răspunse:

— De parcă ar exista ceva ce ar putea s-o împiedice pe Mary Read să facă ce vrea ea!

Mary nu se mai împotrivise.

Cum tovarăşii din unitate se mirau de plecarea lor, Niklaus, ştiind că, odată revenită la viaţa civilă, Mary nu mai putea fi judecată, le răspunse cu mândrie:

— Eu urmează să mă însor.

— Şi Read? întrebase ofiţerul, necăjit că pierde nişte luptători atât de buni.

— Şi Read la fel, declarase amuzat Niklaus.

— Asta e o coincidenţă neobişnuită.

— Nu e nicio coincidenţă, locotenente. Eu mă însor cu soldatul Read.

— Îţi baţi joc de mine, Olgersen? se înfuriase ofiţerul.

În loc de răspuns, Niklaus îi anunţase data căsătoriei şi adăugase, depunându-şi armamentul pe biroul acestuia:

— Vino la nuntă, locotenente, şi vei afla răspunsul.

Cu câteva minute mai devreme, pentru astfel de vorbe ar fi fost pus în lanţuri. De îndată ce caii celor trei se îndepărtară, zvonul se răspândi în toată tabăra.

Când se întoarseră la Breda, Niklaus o prezentă pe Mary părinţilor lui, vorbindu-le despre vitejia ei în luptă şi despre destinul ei ieşit din comun. Le ceru s-o adăpostească în casa lor până la căsătorie, timp în care el urma să locuiască în hanul *La trei potcoave*, împreună cu vărul său. Avuseseră parte însă de o primire mai rece decât se aşteptase Niklaus. Aşa că nu se mirase când tatăl lui, vizibil nemulţumit, îl trăsese la o parte ca să-i vorbească. Niklaus o lăsase fără remuşcări pe Mary în compania mamei sale, ştiind că aceasta era o gazdă amabilă şi prevenitoare.

— Pe asta ţi-ai găsit să ne-o aduci? O aventurieră şi pe deasupra şi târfă! se indignase Lucas Olgersen, de îndată ce uşa biroului se închise în urma lor.

— Cu tot respectul pe care ţi-l datorez, tată, îşi ieşise Niklaus din fire, dacă mai îndrăzneşti s-o insulţi pe Mary, n-o să ne mai vezi niciodată! Încearcă mai degrabă s-o cunoşti, ar putea da lecţii multora, lecţii la fel ca acelea pe care mi le-ai dat şi tu mie, pe vremuri!

În ciuda statutului său, Lucas Olgersen lăsase ochii în jos în faţa uriaşului care-l depăşea cu un cap. Dată fiind profesia lui,

ştia mai bine ca oricine că valoarea unui om n-avea nimic de-a face cu bogăţia lui. Îşi reproşase în sinea lui că uitase acest lucru şi, după ce se întorseseră în salon, încercase, prin tot felul de atenţii delicate, să se scuze pentru gândurile urâte pe care le avusese.

În mai puţin de trei săptămâni, fu nevoit să-i recunoască lui Mary toate calităţile despre care-i vorbise Niklaus şi, în afară de acestea, încă una, pe care bătrânul notar ştiuse s-o aprecieze la justa ei valoare. Mary, care se ocupa împreună cu soacra ei de pregătirile pentru nuntă, vorbea cu modestie şi sinceritate, şi se dovedea a fi mult mai cultivată decât păruse.

În acea zi din luna septembrie 1696, pariurile asupra adevăratei identităţi a soldatului Read şi a pretinsei sale căsătorii cu sergentul Olgersen îi molipsiseră şi pe civili, ca şi pe militarii aflaţi în cantonament la Breda, iar Vanderluck, căruia Niklaus, înainte de a demisiona, îi destăinuise adevărul, adunase o grămadă de bani.

— Ăsta să fie cadoul vostru de nuntă, hotărâse el râzând, încântat de nemaipomenita farsă pe care i-o jucase soldatul Read.

El fusese primul care se distră pe seama acestei poveşti, în timp ce mulţimea nu reuşea să-şi revină din uimire.

Când Mary ajunse în sfârşit în faţa altarului, lângă Niklaus şi lângă pastor, locotenentul, foştii lor camarazi, precum şi cei care pierduseră pariul fură nevoiţi să admită că Mary Read le trăsese o păcăleală pe cinste.

Hans Vanderluck, care preluase funcţia de sergent de cavalerie după plecarea lui Niklaus, se prezentase, cu puţin timp înainte de nuntă, în faţa superiorilor. Întrucât gerul sosise neaşteptat de devreme, iar trupele urmau să între în cantonamentele de iarnă, ceruse permisiunea ca oamenii lui să asiste la căsătoria foştilor lor camarazi, având astfel ocazia să verifice personal rezultatul pariurilor. Permisiunea îi fu acordată, cu atât mai mult cu cât – i se spusese – se părea că vor urma negocieri pentru pace şi că erau şanse de semnare a unui tratat.

Ceremonia fu scurtă, aşa cum dorise Mary. Avea dureri de şale pe care nu voia să le pună pe seama stării ei de viitoare mamă, ci le explica prin lipsa de activitate.

Totuşi, această alegere avea un motiv precis.

Zilele treceau, dar Mary nu încetase să se îndoiască şi să se teamă de această căsătorie şi de consecinţele ei, chiar dacă se simţea bine în noua ei familie, chiar dacă Niklaus o răsfăţa, chiar dacă se considera fericită că avusese atâta noroc. Totul i se părea prea frumos, prea perfect, prea uşor ca să fie adevărat.

Când pastorul o întrebă, pronunţând cu solemnitate formula consacrată, dacă vrea să-l ia de bărbat pe Niklaus Olgersen, trebui să-şi stăpânească dorinţa de-a o lua la fugă ce-i provocă un val de greaţă. Copilul începu s-o lovească în burtă ca să-i amintească de prezenţa lui şi de responsabilităţile pe care le avea. Mary îşi reprimă nevoia imperioasă de independenţă şi de libertate, iar privirea pătimaşă a lui Niklaus o îmbărbătă. Era sigură că-l iubeşte destul de mult ca să treacă peste toate greutăţile şi murmură un „da“ ce răsună în mintea ei ca un urlet.

Când Niklaus o îmbrăţişă şi-i ridică vălul ca s-o sărute, se simţi mai neajutorată şi mai vulnerabilă decât dacă s-ar fi aflat în mijlocul unui câmp de luptă, împresurată din toate părţile de duşmani. În timp ce mulţimea adunată în bisericuţa plină ochi aplauda îmbrăţişarea lor, în loc să se bucure împreună cu ei, Mary avu pentru prima dată senzaţia neplăcută că era învinsă.

De îndată ce se sfârşi ceremonia religioasă, Niklaus se îndrepta împreună cu soţia şi prietenii săi spre hanul *La trei potcoave*, unde, ajutat de bucătari şi de cele două chelneriţe, Frida şi Milia, Cuţitarul pregătise un banchet gigantic, ce urma să-i satisfacă pe invitaţi trei zile în şir.

Hanul era situat aproape de şoseaua ce ducea la Château-Breda. Clădirea impunătoare, din piatră, avea la parter o bucătărie şi o sală mare, în care încăpeau peste o sută de musafiri. În apropierea vestibulului în care se aflau cuiere pentru hainele acestora, era o scândură lată, sprijinită pe butoaie aşezate vertical, tăiate în jumătăţi, amenajate ca etajere pentru halbe şi pahare. O estradă rezemată de peretele din fund susţinea mai multe butoaie prevăzute cu robinete. Rezervele

erau depozitate într-o pivniţă la care se ajungea pe o scară ascunsă sub o trapă. Şemineul ocupa o mare parte a peretelui opus intrării. În colţul din dreapta, cântau muzicanţii, iar în partea cealaltă, o scară ducea la etaj, unde erau mai multe camere, destinate atât personalului, cât şi călătorilor. Un puţ aflat în mijlocul curţii dădea o apă limpede şi rece, fiind alimentat de un izvor ce nu seca niciodată. Într-un loc mai ferit, două cabine din lemn serveau drept latrine, fiecare din ele ascunzând câte o groapă din care, printr-un şanţ acoperit cu ţiglă, murdăria era evacuată către groapa unde se adunau dejecţiile.

În faţa clădirii principale, se mai vedeau grajdurile şi o remiză pentru trăsuri. Mai departe, erau curtea de păsări şi un ţarc în care grohăiau porcii, scurmând pe lângă o baltă plină de raţe.

Fără îndoială, *La trei potcoave* era cel mai frumos han din ţinut. Datorită poziţiei sale bine alese şi clientelei asigurate de cantonamentul militar de la Château-Breda, hanul se dezvoltase şi prosperase. Niklaus o condusese pe Mary, plin de mândrie, să-i arate toate acareturile, iar ea trebuise să recunoască faptul că locul ar fi încântat-o pe Cecily la fel de mult cum o încânta pe ea.

Până în zori, muzica, mâncarea, berea şi vinul curseră în valuri, iar Mary trecea de la un musafir la altul, zâmbitoare, regăsindu-şi tonul zeflemitor soldăţesc în faţa tovarăşilor ei, manierele de la curte în faţa notabilităţilor şi simplitatea de noră în faţa noii sale familii. Dar era mai obositor decât s-ar fi crezut să rămână ea însăşi sub atâtea înfăţişări diferite. Spre dimineaţă, folosindu-se de privilegiul tinerilor căsătoriţi de a se retrage de la nuntă înaintea celorlalţi, adormi pe loc în braţele lui Niklaus, fără să mai aibă puterea de a-şi consuma noaptea nunţii.

A doua zi, trebui s-o ia de la început. Iar în ziua următoare, la fel.

Darurile umpluseră una dintre camerele hanului. Mary le mulţumea tuturor, râdea când trebuia să râdă, îi îmbrăţişa pe cei care trebuiau îmbrăţişaţi, glumea dacă trebuia să glumească, părea perfectă, fericită şi binedispusă, acceptând

toate remarcile, de la cele mai necioplite şi cazone până la cele mai subtile, şi avea senzaţia că pluteşte pe deasupra tuturor fără să se oprească nicăieri. Întâlnea adesea chipul luminat al lui Niklaus, care cânta cât îl ţinea gura împreună cu prietenii lui, bătând tactul cu halba de bere trezită în mână, sau râdea în hohote. Când o surprindea privindu-l, în ochii lui se aprindeau mii de luminiţe, iar în inima lui Mary urca un val căldură. Niciun bărbat, nici măcar Corneille, n-o iubise vreodată cu atâta pasiune. Simţea acest lucru cu fiecare fibră a fiinţei ei, şi îi răspundea în acelaşi fel.

Totul era bine.

Parcă fusese trasă în afara timpului, în afara convenienţelor, în afara vieţilor succesive pe care le trăise. Se simţea uşoară, senină şi frământată în acelaşi timp. Se lăsă în voia acelui vârtej festiv, cu senzaţia ciudată că nu ea era sărbătorită, ci o altă Mary Read. O Mary Olgersen, pe care nu era ferm convinsă că va reuşi s-o placă. Să conduci un han nu părea o treabă pasionantă.

Totuşi, Mary se simţi mai in largul ei acolo decât fusese la socrii ei, unde o instalase Niklaus înainte de căsătorie. Cu toate că aceştia se purtaseră, la urma urmei, foarte frumos cu ea, prefera autonomia pe care i-o oferea administrarea hanului. Niklaus îi spusese tatălui său că se asociase cu vărul lui abia la încheierea petrecerii. De asta dată, urmase o ceartă atât de violentă, încât Niklaus plecase trântind uşa. Amândoi fiind la fel de încăpăţânaţi şi orgolioşi, niciunul din ei nu cedase. Niklaus înţelegea să-şi impună punctul de vedere, ce se baza exclusiv pe înclinaţiile lui, pe când Lucas Olgersen considera că era de datoria unui fiu să continue cariera părintelui său şi, pentru aceasta, să înceapă prin a învăţa, alături de el, secretele meseriei.

— Nu-ţi ajunge că ţi-ai stricat căsătoria lăsând-o însărcinată pe Mary a ta, că ai dezonorat familia permiţând pariuri referitoare la sexul ei, mai trebuie acum să mânjeşti şi numele pe care-l porţi şi pe care i l-ai dat şi ei, făcând din nevastă-ta patroană de bordel!

— Hanul lui Reinhart Grasul nu era un bordel! obiectase Niklaus.

— Nu mai spune! Poate ai de gând să le dai afară pe chelneriţele acelea sau să nu le mai laşi să se lipească ademenitor de soldăţoii tăi?

— Camarazii mei nu sunt „soldăţoi“, ci militari, şi le datorezi respect pentru că ne apără ţara de duşmani, îşi ieşise din fire Niklaus.

— Mai devreme sau mai târziu, se va semna pacea, iar ceea ce a constituit succesul hanului şi a defunctului meu frate va dispărea odată cu exodul trupelor. *La trei potcoave* îşi va pierde faima şi va redeveni ceea ce era: un bordel pentru călătorii în trecere şi pentru trântorii din sat. Dacă o ţii tot aşa, vei regreta că nu m-ai ascultat. Dar va fi prea târziu. N-o să las un cârciumar să mă moştenească!

Mary se întristase. Ţinea la amândoi şi înţelegea sentimentele fiecăruia din ei. Niklaus nu era nici el prost şi îşi înţelegea la fel de bine tatăl, dar se încăpăţâna din două motive.

Mai întâi, vărul lui era bolnav. Tot respirând pe câmpul de luptă duhorile de putrefacţie, de cangrenă şi de praf de puşcă, pe care-l folosea adesea când ardea rănile, se alesese cu o tuse urâtă şi începuse chiar să scuipe sânge. Cuţitarul râdea şi pretindea că nu-i nimic grav, dar felul cum se purta şi însuşi faptul că-l luase ca asociat îl făcuseră pe Niklaus să înţeleagă că vărul lui era condamnat. Reinhart şi Lucas Olgersen nu se înţeleseseră niciodată prea bine, comerţul pe care-l făcea primul impietând asupra seriozităţii meseriei celuilalt. Adesea, cei doi trebuiseră să se întâlnească pe furiş, ca nu cumva Lucas Olgersen să fie deranjat în activitatea lui de notar de gura lumii, ce o speria atât de mult pe soţia lui.

Al doilea motiv era acela că, după părerea lui Niklaus, Mary se simţea mult mai în largul ei în atmosfera unui han decât în cea a biroului notarial. Acum, când trupele se mutau în cantonamentul de iarnă, nu trecea zi, ceas, minut, care să nu aibă un aer sărbătoresc, în ciuda muncii necesare pentru bunul mers al localului.

Mary ar fi fost mult mai chinuită dacă ar fi trebuit să petreacă ore întregi brodind, torcând sau pălăvrăgind cu soacra ei.

Niklaus o văzuse suferind din cauza plictiselii. Mary era prea dornică de aventură ca să o amuze răsucitul fusului. La han, cel puţin, nu trebuia să se prefacă. Cât despre chelneriţe, Mary nu s-ar fi înjosit niciodată să le considere prostituate. În sala hanului, îşi făceau treaba în mod cinstit. Reinhart Grasul, care era de mulţi ani văduv, le tratase întotdeauna cu bunătate şi îngăduinţă, fără să o oblige niciodată pe vreuna dintre ele să împartă cu el aşternutul sau să o răsfeţe mai mult dacă, din milă sau din afecţiune, venea în patul lui. În ciuda părerii lumii bune din Breda, obişnuiţii localului le respectau pe fetele acestea mai mult decât pe domnişoarele de familie, cu care se însurau fără să le iubească.

Niklaus n-avea de ce să se ruşineze pentru alegerea făcută. Era convins că, puţin câte puţin, legănată de această ambianţă şi de apropiata ei maternitate, Mary va sfârşi prin a uita de comoara ei şi se va linişti. Nu că i-ar fi displăcut ideea unor aventuri alături de ea, dar n-avea niciun chef s-o împartă, mai ales cu acel Corneille despre care îi vorbise de atâtea ori.

N-avea importanţă dacă omul acela mai trăia sau nu. De multe ori, amintirile sunt cei mai puternici rivali. Iar Niklaus Olgersen ar fi făcut orice ca s-o păstreze lângă el pe Mary Read. Absolut orice, inclusiv să sfideze întreaga lume. Sau s-o îndepărteze de ea.

31

În seara zilei de 20 septembrie 1697, fu semnată pacea de la Ryswick, ce puse capăt războiului de la Augsbourg. Franţa, nefiind învingătoare, trebui să facă numeroase concesii: restitui ducatul Lorenei, malul stâng al Rinului, oraşele Brisach şi Fribourg, păstrând doar Strasbourgul. Spania îşi recăpătă oraşele flamande. Franţa dobândi partea occidentală a insulei Saint-Domingue[11] şi, în ciuda preferinţei ei pentru Jacob al II-lea, fu nevoită să-l recunoască pe William de Orania ca rege al Angliei. În câteva ore, sala încăpătoare de la parterul hanului *La trei potcoave* se umplu până la refuz cu soldaţi care ridicau paharul în cinstea marelui *stathouder* al Olandei.

Fetele se duceau şi veneau, încărcându-şi şi descărcându-şi tăvile în funcţie de halbele goale sau pline, şi acceptau, râzând, îmbrăţişările, sărutările depuse pe sânii încadraţi de dantelele corsajului strâns în şireturi şi palmele uşoare peste fese. Ştiau să se elibereze de braţele prea insistente cu o piruetă, râzând şi glumind, fără să scape tava din mână.

Muzicanţii cântau fără oprire, într-un nor de fum. Mirosurile de tutun şi cele de grăsime arsă ce veneau dinspre bucătărie se amestecau, învinse la mese, de aroma cartofilor cu slănină acoperiţi cu smântână proaspătă.

Mary, al cărei pântece era deja proeminent, ciocnise cu soldaţii, apoi se retrăsese, căci mirosurile acelea de băutură, mâncare şi tutun îi întorceau stomacul pe dos.

Urcă scara, împovărată de sarcina ce-o făcuse să pună pe ea douăzeci de kilograme, întrebându-se dacă va scăpa vreodată de chinurile astea. Nu mai putea îndura. Ajungând pe palier, se uită înapoi. Nu se aşteptase să vadă că Niklaus o urmărea cu o privire îngrijorată. Îi zâmbi şi se închise în odaia lor, unde adormi pe dată, fără măcar să se dezbrace.

---

11 Vechiul nume al insulei Haiti (n.tr.)

În zori, se trezi cu o migrenă cumplită şi cu burta atârnând parcă mai greu decât de obicei. Se jură că, de îndată ce va naşte, îl va convinge pe Niklaus să plece împreună cu ea. Când coborî, îl găsi în sală pe asociatul şi vărul lor făcând inhalaţii, cu capul acoperit de o cârpă murdară aplecat asupra unui vas în care fumega un decoct rău mirositor din plante şi turbă. La apropierea ei, împinse vasul la o parte, ridicându-şi faţa palidă şi suptă. Mary se apropie de el, păşind crăcănată şi sprijinindu-şi şalele cu o mână. Se simţea ca unul dintre pahidermele ale căror poze i le arătase pe vremuri preceptorul ei de la lady Read.

Înainte de-a apuca să-l întrebe cum se simte, el se ridică în picioare, atât de brusc, încât fu cât pe-aci să răstoarne vasul. Stăpânindu-şi un acces de tuse cavernoasă, îi porunci, abia trăgându-și sufletul:

— Întoarce-te în pat!

— De ce?

Văzându-l cât de rău arăta la faţă, Mary crezu mai întâi că voia să fie singur. Abia când simţi un lichid vâscos şiroindu-i de-a lungul coapselor, înţelese ceea ce el nu reuşise să-i spună din cauza tusei. O luă pe scări în sus, în timp ce el striga, rezemându-se de masă ca să-şi învingă slăbiciunea:

— Milia, Frida! Puneţi apă la fiert! Mary naşte!

Mary se opri la mijlocul scării şi se întoarse să-l privească. Auzindu-l, avusese impresia că plămânii medicului se rupseseră.

Acesta vomă pe masă un val de sânge roşu-aprins, în timp ce fetele veneau în fugă, iar Mary îi striga lui Niklaus, care-şi vedea deja de treburi prin curte, să vină repede în casă. Niklaus însă n-avu timp să intervină. Privirea Cuţitarului întâlni pentru o clipă ochii lui Mary, care se umplură de lacrimi şi de durerea primei contracţii; privirea chirurgului-bărbier exprima regret. Apoi se prăbuşi în braţele lui Niklaus, în timp ce nările crispate căutau să soarbă aerul pe care plămânii lui nu-l mai primeau.

Viaţa se întâlnise acolo cu moartea.

După câteva ore, în hanul îndoliat se năştea Niklaus Olgersen Junior, iar Mary, sfârşită de puteri, zăcea în pat întrebându-se cum va influenţa această prevestire sinistră soarta copilului.

— A lăsat un testament în favoarea mea, anunţă Niklaus după opt zile.

Cuţitarul, cum îl numea cu afecţiune Niklaus şi acum, fusese înmormântat cu trei zile în urmă. Mary nu asistase la funeralii, fiindcă era încă prea slăbită, iar copilul fusese atât de mare încât îi rupsese perineul. Moaşa, chemată odată cu preotul, o sfătuise să stea întinsă în pat până când i se vor cicatriza rănile, mulţumindu-se să se ridice puţin doar pentru a-şi alăpta fiul.

Mary se simţea umflată, greoaie, sfâşiată şi bolnavă.

— Dar fericită nu te simţi? râsese Niklaus, sărutând-o pe frunte.

— Nu mai am putere pentru asta, replicase ea bosumflată.

— Ţi-a rămas însă destulă ca să te plângi. Eu mă temeam că o să cazi în extaz în faţa îngeraşului nostru, dar văd că nu te paşte primejdia asta.

Drept răspuns, Mary luase furioasă cana de cositor aşezată la căpătâiul ei şi o aruncase spre Niklaus, stropindu-l cu apă. El reuşise să se ferească, râzând, şi ieşise din cameră, în timp ce obiectul se lovea de perete. Apoi, cu pas vioi, plecase spre casa părinţilor săi, unde-l chemase Lucas Olgersen.

— Ai de gând să-ţi ceri scuze? începuse acesta, fără nicio introducere, de îndată ce uşa biroului se închise.

— Nu, răspunse fără ezitare Niklaus, dar acum am un fiu şi, de dragul lui, aş vrea să ne împăcăm.

Cei doi se văzuseră la înmormântarea Cuţitarului. Mama lui Niklaus îl strânsese la piept şi-i ceruse veşti despre Mary, tatăl însă rămăsese distant şi rece. Niklaus nu insistase.

— Nu de asta te-am chemat, ci ca să îndeplinesc ultimele dorinţe ale vărului tău. Mărturisesc sincer că aş fi preferat să se adreseze altcuiva, dar, după cum ştii, în afară de faptul că i-am fost naş, nu am niciun asociat în oraş, declarase pe un ton sec notarul.

Niklaus nu răspunsese nimic la această aluzie. Tatăl lui era cel mai încăpăţânat om pe care-l văzuse vreodată.

— Ţi-a lăsat hanul! exclamă Mary, săltându-se pe jumătate în pat.

— Şi toate bunurile lui. N-avea urmaşi. Ştia că e pe moarte, de aceea insistase să mă asociez cu el; astfel, demersurile administrative aveau să fie mult mai simple.

Junior dormea alături de patul ei, sugându-şi degetul. Mary tocmai îl legăna, mişcând uşor mâna ce-i amorţise pe marginea leagănului, când intrase Niklaus. Surprinsă de spusele lui, începuse să scuture mai tare leagănul, iar bebeluşul făcuse o strâmbătură. Mary se întrerupsese. Venise vremea să aibă o discuţie serioasă cu Niklaus.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă ea de-a dreptul.

Niklaus înţelese imediat sensul ascuns al întrebării. Strateg priceput, ştia că nu va obţine nimic bruscând-o. Era mai bine să folosească un şiretlic, aşa cum făcuse şi când o ceruse de soţie. Era sigur că, nu peste mult timp, Mary îi va fi recunoscătoare pentru asta.

— Am să-l păstrez o vreme, respectând dorinţa vărului meu. Hanul ne va asigura un trai lipsit de griji până când Junior o să mai crească puţin, iar tu o să-ţi recapeţi puterile. Dacă l-aş vinde imediat, tata s-ar grăbi să insiste din nou să lucrez împreună cu el şi n-aş mai avea niciun motiv întemeiat să-l refuz. Or, noi nu asta ne dorim. Dacă e să plecăm în căutarea comorii tale, trebuie să-mi păstrez independenţa.

Mary fu dezarmată în faţa surâsului tandru şi a privirii sincere a soţului ei.

— Crezusem că ţi-ai schimbat planurile, mărturisi ea.

— Nu vreau să te pierd, Mary Olgersen. Singurul şi unicul meu plan e acesta, o asigură el, fără să mintă. Mai ai răbdare douăzeci de luni, Mary, iar apoi vom porni la drum, îţi făgăduiesc.

— Douăzeci de luni… oftă ea.

— Îl iubeşti deja, şopti Niklaus, aplecându-se deasupra ei şi cuprinzându-i în mână degetele ce se încleştaseră instinctiv pe marginea leagănului lui Junior, începând din nou să-l balanseze.

— E adevărat.

Privirile lor se uniră în aceeaşi tandreţe.

— Aşteaptă-l să crească. Atunci vei trăi cu el aceeaşi complicitate pe care a avut-o Cecily cu tine, dar fără durere,

fără hopuri şi, mai ales, fără sărăcie, Mary. Niciodată nu voi îngădui să aveţi parte de lipsuri.

— Bine, douăzeci de luni, consimţi Mary.

— Până atunci, va depăși primejdiile ce-i pândesc pe bebeluşi. Tu nu te vei mai teme pentru viaţa lui şi vei regăsi plăcerea mângâierilor mele. În sfârşit, atunci, Mary Read-Olgersen va putea merge senină în întâmpinarea destinului ei.

— Te iubesc, Niklaus, murmură ea simţindu-i răsuflarea, cuprinsă deodată de acea dorinţă pe care demult n-o mai simţise, atât de mult o scârbeau înfăţişarea ei dizgraţioasa şi senzaţiile neplăcute din perioada sarcinii.

— Şi eu te iubesc. Te iubesc aşa cum n-am iubit pe nimeni.

După opt luni, când trupele se deplasară în vederea reluării ostilităţilor, viaţa din Breda îşi intră în cursul obişnuit. Ca în fiecare an, în această perioadă hanul ducea lipsă de clienţi, în sinea lui, Lucas Olgersen era dezolat, deşi, din orgoliu, pretindea contrariul. Tatăl şi fiul încă nu se împăcaseră.

Muzicanţii nu mai erau chemaţi să cânte decât din când în când, iar potenţialii clienţi din rândurile locuitorilor oraşului Breda preferau un alt local.

Averea lui Niklaus era suficientă ca să nu-şi facă probleme încă mulţi ani de-acum înainte. Perspectiva semnării tratatului de pace, ce se presupunea că va avea loc în toamna acelui an, nu-l îngrijora. Avea alte planuri.

Deasupra hanului dezolant de gol se lăsa amurgul, pe un cer fără nori. Totuşi, în interiorul clădirii, norii se adunau odată cu paşii lui Mary, care cobora în goană scările. Strigă:

— Niklaus! Vino-ncoace să-ţi scot maţele!.

Mary se întoarse către servitoarea care o urma, stânjenită de reacţia ei neaşteptată.

— Fă bine şi şterge-o de aici! zbieră Mary, întorcându-se spre ea.

Ceea ce fata făcu fără şovăire. Mary împinse uşa bucătăriei.

— Unde e câinele de bărbatu-meu? se răsti ea la Frida, care tocmai alegea legumele pentru cină.

— A coborât în pivniţă, se grăbi să-i răspundă aceasta.

Fata se feri să întrebe care era motivul unei astfel de mânii, când Mary se arătase până atunci veselă şi îngăduitoare. Mary se întoarse în sala comună, unde tacâmurile fuseseră aşezate pe mese în virtutea obişnuinţei. Se repezi asupra lui Niklaus, care urca treptele pivniţei, cântând, cu câte un urcior în fiecare mână. El o privi surâzând şi fredonă:

— Mary, Mary…

Văzându-i chipul, îşi dădu seama că ea ştia. Se aştepta la strigăte, dar nu la lovitura de pumn ce-i strivi nasul, făcându-l să-şi piardă echilibrul şi să scape din mâini urcioarele, care-l stropiră cu vin. Milia şi Frida se grăbiră într-acolo, atât din curiozitate, cât şi atrase de vacarm. Dar furia lui Mary nu se calmă la vederea nasului însângerat al lui Niklaus.

— Tâlhar netrebnic ce eşti! Douăzeci de luni ziceai, nu? Cum am putut fi atât de tâmpită să te cred? Ai merita să te omor, chiar acum, pe legea mea, ca să te-nvăț minte, să nu mă mai păcăleşti altădată! La dracu’! se dezlănţui Mary, aruncându-se din nou asupra lui să-l lovească.

De data aceasta însă Niklaus reacţionă. Avea şi el mândria lui, nu se putea lăsa umilit în faţa angajaţilor săi. Impunător şi încă zvelt, în ciuda vieţii sedentare, o prinse din zbor, o întoarse cu spatele la el, imobilizând-o, şi îi încrucişa braţele peste pieptul încă umflat de lapte.

— N-ai de gând să te linişteşti, mârâi el, şi să-mi spui de ce mă faci cum îţi vine la gură?

— Să mă liniştesc? vociferă Mary. Cum să mă liniştesc dacă sunt însărcinată?

Chelneriţele schimbară o privire consternată. Cum se făcea că o veste atât de bună stârnea o asemenea furie?

— Şi voi două, urla Mary, căraţi-vă în bucătărie! N-aveţi altceva mai bun de făcut decât să vă holbaţi?

Niklaus le îndemna printr-un semn să se supună, în timp ce Mary se zbătea ca să se elibereze. Fetele se grăbiră să iasă, reţinându-şi râsul.

Deodată, pe când furia ei ajunsese la paroxism, Mary simţi că-i vine să plângă. Nu-şi mai putea stăpâni lacrimile. Nu voia niciun martor! Se dăduse deja destul în spectacol. Cu atât mai

mult cu cât Niklaus nu-şi slăbea deloc strânsoarea. Încercă din nou s-o calmeze, în timp ce din nas îi picura sânge.

— Da’ ştiu că ai un pumn zdravăn!

— Dă-mi drumul, scrâșni Mary, sunt sigură că pot şi mai mult de atât!

El se abţinu să nu râdă. Dincolo de atitudinea dârză a lui Mary se simţea disperarea.

— Nu uita, Mary Read-Olgersen, că pentru a face un copil e nevoie de două persoane, iar tu nu m-ai respins niciodată.

— Nu credeam că o s-o păţesc din nou atât de repede, bombăni ea.

— Nici eu. Orice-ai crede tu, să ştii că n-am făcut-o intenţionat. Ce-aş avea de câştigat? făcu el cu viclenie.

— Ştiu şi eu? mormăi Mary, a cărei mânie începuse să se potolească. Dă-mi drumul, mă doare!

Nu era adevărat. Nu trupul o durea, ci sufletul. Niklaus îşi descleştă braţele şi începu s-o legene uşor pe Mary, sărutând-o pe păr.

— Înţeleg că eşti dezamăgită de întârzierea asta, dar planurile noastre vor rămâne aceleaşi, Mary. Doar că le vom realiza mai târziu. Ţi se pare chiar atât de greu să trăieşti alături de mine?

Mary fu cuprinsă de o disperare profundă. Nu, nu i se părea greu. Niklaus era cel mai minunat om din lume, iar ei – deşi nu voia să recunoască – îi plăcea cu adevărat să se ocupe de fiul ei, ale cărui zâmbete şi gângureli o făceau să între în extaz ca în faţa unor minuni. Pentru prima dată, înţelese cu adevărat legătura ce existase între ea şi Cecily. Până atunci, i se păruse ceva instinctiv. Acum însă-i descoperea latura carnală, viscerală, şi înţelegea cât de importantă fusese ea pentru femeia aceea respinsă de toţi ceilalţi.

Adevărul era că Mary se temea. Se temea să iubească. Se temea de dependenţa aceea ce-i răscolea măruntaiele de îndată ce se îndepărta de fiul ei. Se temea să nu-l piardă, să nu-l lipsească de ceva esenţial, se temea de multe alte lucruri. Se temea că nu va fi în stare să sacrifice totul pentru el, aşa cum făcuse Cecily. Să renunţe la viaţa, la visurile, până şi la planurile ei. Şi, în acelaşi timp, îi era recunoscătoare lui Niklaus pentru că i-l dăruise. Simţind aceste contradicţii ce o sfâşiau, Niklaus îi

dădu drumul din braţe. Ştia bine că avea să vină şi ziua în care Mary se va confrunta cu ele. Spera că va veni. O aştepta. El ştia demult lucrurile pe care ea trebuia să le înveţe. Încet, cu răbdare, cu încredere şi dragoste. Cu cât va trece mai mult timp, cu atât Mary le va înţelege mai bine. Acesta era darul lui, un dar nepreţuit şi de nemărturisit, prin care o răsplătea pentru fericirea pe care i-o oferea.

Mary sughiţă şi se întoarse să-şi ascundă lacrimile în şorţul mirosind a vin ce acoperea pieptul lui Niklaus. Nici nu-şi putea aminti dacă mai plânsese vreodată.

— Haide, şopti el mângâindu-i ceafa. Totul va fi bine, o să vezi. O să vină timpul, Mary. O să vină timpul când visurile tale vor deveni realitate.

— Nu e vorba de asta, mărturisi ea, între două hohote convulsive. Plâng doar fiindcă nu credeam că vă pot iubi atât de mult, pe tine şi pe Junior.

Un surâs larg acoperi obrazul tumefiat al lui Niklaus, în timp ce umerii lui Mary păreau zgâlţâiţi de un uragan. Un uragan ce risipea douăzeci de ani de izolare, de singurătate şi de deziluzii, măturându-i fără regrete.

Da, Niklaus izbândise!

Mary Read descoperise, în sfârşit, că nici cea mai preţioasă comoară din lume nu valora cât o iubire împărtăşită.

32

Veselă, Emma de Mortefontaine îşi desfăcu evantaiul, ascunzându-şi cochet râsul. Şedea pe un divan, înconjurată de o droaie de admiratori care se străduiau care mai de care s-o cucerească. Se afla în locul cel mai select din Veneţia, şi anume salonul ambasadorului Franţei, domnul Hennequin de Charmont. Acesta, la fel de subjugat de farmecele Emmei ca şi oaspeţii săi, îi trimitea invitaţii peste invitaţii.

Se împliniseră deja opt luni de când lua parte la viaţa trepidantă de aici, deşi crezuse că imediat după sosirea la Veneţia îl va întâlni pe acel domn Baletti şi va pleca la fel de repede, cu craniul de cristal în bagaje. Interesându-se de el, aflase însă că patricianul plecase din ţară într-o călătorie de afaceri şi nu se cunoştea data întoarcerii lui. Era posibil să lipsească o săptămână, o lună sau un an. Cât despre afacerile sale, nimeni nu era la curent cu natura lor.

În Republica Veneţiei, domnul Baletti era armator, fapt ce o încântase pe Emma, fiindcă-i oferea un bun pretext de a lua legătura cu el. Se zvonea că, în anumite ocazii, era şi cămătar, muzician, pictor, poet sau doar om de curte. Părea să fie un personaj cu multe faţete, dar şi cu multe zone de umbră. Emma murea de poftă să le descopere pe toate. Informaţiile oferite de maestrul Dumas îi stârniseră curiozitatea, iar ceea ce se spunea în legătură cu fizicul lui plăcut o pusese şi mai mult pe jăratic.

Pe vremuri, Tobias Read avusese buna inspiraţie de a-şi extinde comerţul maritim până în Italia şi cumpărase o mică reşedinţă în lagună, nu departe de Piaţa San Marco. Emma nu trebuise decât să caute adresa, când trecuse prin Londra la întoarcerea de la Paris, şi să anunţe intendentul ca urma să vină acolo.

Cu cât trecea vremea, cu atât era mai încântată de relaţiile celui de-al doilea soţ defunct al ei. Influenţa şi averea acestuia erau mai importante decât îşi închipuise Emma. Îşi putea îndeplini până şi cea mai mică dorinţă cu o uşurinţă ce o

descumpănea. Dacă n-ar fi fost căutările acelea, probabil că viaţa ei ar fi devenit îngrozitor de plicticoasă.

Oriunde s-ar fi dus, Emma nu mai călătorea pe mare fără o escortă bine înarmată, menită să-i descurajeze mai degrabă pe piraţi decât pe inamicii Angliei. Flotila ei nu primise autorizaţia de a intra în port, iar Emma îi ordonase comandantului s-o aştepte la Trieste.

De îndată ce corabia ei ancorase în rada Veneţiei, Emma se şi îndrăgostise de acest oraş. Nu era de mirare că Veneţia fusese cântată de atâţia poeţi. O şalupă o dusese în port dis-de-dimineaţă, pe când primele raze ale răsăritului poleiau cu aur dantelăriile sculptate în piatră ale palatelor veneţiene. Frumuseţea edificiilor ornamentate cu sculpturi şi fresce îi stârnea neîncetat admiraţia. George, care o urma pas cu pas şi-i asigura securitatea, era şi el impresionat.

În urma ordinelor primite, slujitorii o aşteptau. O întâmpinară cu căldura specifică meridionalilor. Vesela şi lenjeria fuseseră împrospătate, cearşafurile aerisite, pe mese şi console erau flori parfumate, iar clădirea, aşezată pe malul unui mic canal paralel cu cel mare, pe care pluteau gondole de toate mărimile, fusese temeinic curăţată până la ultimul ungher.

Întreaga viaţă comercială şi socială a Veneţiei se concentra ziua în acest perimetru al oraşului pentru ca seara să se mute în cazinouri sau în saloane. În perioada carnavalului, agitaţia sporea, ajungând la un paroxism libertin care-l făcea pe doge să încrunte din sprâncene, ştiind însă că n-are cum să-l împiedice.

Emma sosise în plin carnaval. Acesta începea în octombrie şi se termina în mai, după care o lua de la capăt.

Hennequin de Charmont, cu pleoapele lui umflate şi gura cu colţurile lăsate, buhăit din cauza ospăţurilor rafinate ce intrau în atribuţiile lui de ambasador, nu-i trezea Emmei decât dezgust. În ciuda aerelor lui princiare, omul mirosea de departe a duplicitate şi a corupţie, iar palmele-i erau mereu jilave.

Era însă la curent cu tot ce se petrecea în Veneţia. Ca dovadă, nici nu trecuseră 24 de ore de la sosirea Emmei şi el venise s-o viziteze, urându-i bun venit şi prezentându-i condoleanţe pentru moartea lui Tobias Read, cu care fusese prieten. Ea înţelesese

pe dată că cel mai bun mijloc de a afla mai multe despre Baletti, până la întoarcerea acestuia, era să-l frecventeze pe ambasador, deşi nu-i făcea deloc plăcere să cocheteze cu el.

După câteva zile, o cunoştea toată lumea.

Detestată de femei şi dorită de bărbaţi, afişa un aer mironosit de văduvă inconsolabilă. Pentru nimic în lume n-ar fi riscat să dea naştere vreunui scandal ce-ar fi putut, prin ricoşeu, să-l deranjeze pe Baletti, întrucât nu apucase încă să afle cu cine anume era prieten sau aliat. Aşa că se mulţumea cu George, care-i era devotat trup şi suflet Emmei şi cauzei ei, şi, în plus, se dovedea a fi un amant perfect. Un murmur crescând o făcu să privească spre vestibulul palatului ambasadorului Franţei. Ca în fiecare seară, se apăra de răsuflarea urât mirositoare a acestuia cu evantaiul ei din lemn şi dantela neagră.

Ca în fiecare seară, îi suporta platitudinile, conversaţia plicticoasă şi curtea asiduă.

Ca în fiecare seară, vreo zece veneţieni, atraşi de frumuseţea ei inaccesibilă, o înconjurau, fiecare dintre ei enervat de prezenţa celorlalţi.

Şi tot ca în fiecare seară, ea se prefăcea tulburată.

Presimţi că se întâmplă ceva neobişnuit când văzu nările ambasadorului crispându-se. Din vestibul continuau să se audă râsete şi exclamaţii, ca zumzetul unui stup înviorat deodată de prezenţa reginei.

— Dar ce se întâmplă acolo? întrebă cu nevinovăţie Emma.

Dar trupul ei înfiorat ştia deja. Lui Hennequin de Charmont nu-i făcu nicio plăcere faptul că trebuia să-i răspundă. Ca atâţia alţii, era şi el îndrăgostit lulea de tânăra văduvă. Încă mai spera că Emma îi va ceda. Dar acum, că se întorsese omul acela la care râvneau toate femeile din Veneţia, putea să renunţe la orice nădejde. Îi spuse, pe un ton mai curând obosit decât dezamăgit:

— Cu siguranţă a sosit marchizul Baletti.

Inima Emmei de Mortefontaine îşi acceleră ritmul. Înconjurat de o adevărată curte formată atât din bărbaţi, cât şi din femei, marchizul Baletti apăruse în pragul uşii, îndreptându-se cu un mers elegant către domnul de Charmont.

Purta o tunică de culoarea garanţei, brodată cu fir de aur şi împodobită cu pietre preţioase, părul îi era negru ca abanosul şi ondulat ca o perucă, dar se vedea limpede că e natural şi mătăsos, gambele îi erau conturate de ciorapi de mătase ce-i ajungeau până la genunchi şi pantofi eleganţi cu catarame de aur. Baletti învârtea nonşalant un baston la modă, a cărui măciulie nu era altceva decât un rubin de mai multe carate, roşu ca sângele proaspăt.

Pe cât de elegant era îmbrăcat, pe-atât era de bine făcut.

Iar chipul lui, chiar dacă, după spusele maestrului Dumas, Baletti avea 35 de ani, nu era brăzdat de niciun rid. Privirea îi era de un negru intens, pomeţii proeminenţi, maxilarul viril, iar buzele atât de pline şi bine conturate încât Emma se delectă dinainte gândindu-se ce plăcut va fi să le sărute.

— Domnule ambasador, se înclină marchizul, cu un surâs dezarmant, tovărăşia Domniei Tale mi-a lipsit atât de mult, încât de îndată ce m-am întors m-am grăbit să vin să te salut.

Hennequin de Charmont nu fu păcălit de aceste cuvinte, cu toate că se arătă încântat. Urmărind privirea lui Baletti ce poposise pe chipul Emmei, îi fusese uşor să înţeleagă că acesta fusese curios s-o vadă pe cea despre care vorbea toată lumea – căci veştile circulau cu repeziciune la Veneţia. Nu i-o prezentă, încălcind, cu o plăcere răutăcioasă, uzanţele. Dacă Baletti ţinea neapărat, n-avea decât să se descurce singur. Hennequin de Charmont se mulţumi să-l poftească să ia loc, ceea ce Baletti făcu fără să ezite. Ca să-i abată atenţia de la Emma, care deja cocheta, ascunzându-şi ochii migdalaţi în spatele evantaiului, ambasadorul se grăbi să-i spună nou-venitului:

— Şi noi ţi-am simţit lipsa, dragul meu. Unde ai dispărut?

Nici Baletti nu se lăsă păcălit de tonul mieros al amfitrionului. Răspunse imediat:

— În Rusia. Am avut de rezolvat nişte treburi. Nimic prea interesant. Doar ştii ce dor mi se face de Veneţia, ori de câte ori sunt nevoit s-o părăsesc.

— Cu ce fel de afaceri te ocupi, marchize? întrebă cu impertinenţă Emma, înţelegând că, dacă nu intervenea, gelozia lui Charmont l-ar fi ţinut pe Baletti departe de ea toată seara.

— Cred că nu ne-am cunoscut încă, profită de ocazie Baletti.

Hennequin de Charmont suspină şi se întoarse către cel de lângă el, un patrician corupt cu care avea nişte afaceri dubioase, şi începu să pălăvrăgească cu acesta. N-avea niciun chef să contribuie cu ceva la apropierea celor doi.

— Emma Read de Mortefontaine, îi răspunse ea lui Baletti, întinzându-i mâna să i-o sărute.

Baletti i-ar fi putut spune că ştia, avertizat de un bilet al maestrului Dumas pe care-l găsise în corespondenţa primită în timpul absenţei lui. Se mulţumi însă cu un:

— Încântat de cunoştinţă, doamnă.

Dar nu mai avură timp să discute. Era evident că şi Veneţiei îi fusese tot atât de dor de Baletti pe cât îi fusese lui dor de ea. Mulţimea se tot aduna în jurul lor, iar întrebările veneau din toate părţile. În cele din urmă, Baletti le răspunse. Se ridică, cerând cu un gest linişte.

— Gata, prieteni. Ajunge, nu trebuie să ne supărăm gazda.

— Ei, dragul meu, răspunse, pe tonul cinic ce era la modă, Hennequin de Charmont, eşti atât de popular încât n-aş risca să mă supăr pe tine.

Emma pricepu foarte bine sensul aluziei. Cine nu se avea bine cu marchizul era scos în afara vieţii mondene. Ascultându-l cum le răspundea tuturor, cu răbdare, atenţie şi amabilitate, îşi spuse că omul acela era cu atât mai enigmatic cu cât părea mai perfect.

— Nu cumva te-ai dus până la Moscova din pricina unei femei? întrebă un patrician chipeş, de vreo douăzeci de ani.

— Aş fi vrut sa fie aşa, domnule Bodoni, dar, după cum v-am spus, întâlnirile de afaceri n-au nicio legătură cu cele de dragoste. Îţi pot povesti însă despre sufletul încântător al oraşelor înzăpezite, unde cristalele de gheaţă se sfărâmă sub paşi ca nişte diamante scânteietoare, sau despre sensibilitatea ruşilor, care plâng în faţa frumuseţii, oferindu-şi lacrimile ca pe un prinos stăpânilor inimilor lor, şi despre votca în care-şi îneacă amarul când sunt respinşi sau trădaţi, dansând până la ivirea zorilor în ritmul tragic al viorilor…

Această digresiune lirică a marchizului Baletti, care descria Rusia şi istoria ei de parcă le-ar fi cunoscut amănunţit, parcă ar

fi trăit acolo în ultimele câteva secole, fiind părtaş la evenimentele ce-o incendiaseră sau ce o îngheţaseră, dură vreo două ceasuri.

Ca şi ceilalţi, Emma urmări cu sufletul la gura minciunile pe care el le debita cu sinceritate, atât de veridic şi de palpabil, încât aproape că-i venea să-l creadă. Atunci când Baletti, sfârşindu-şi diatriba, luă o vioară din mâna unuia dintre muzicanţi şi începu să cânte la ea, Emma îşi spuse că era nevoie de mult mai mult talent şi geniu decât îi atribuiseră soţii Dumas ca să atingă un asemenea grad de virtuozitate. Era un adevărat miracol. Mai ales că, după aplauzele respectuoase ale auditoriului şi ale violonistului, mişcaţi până la lacrimi, Baletti se scuzase, cu o modestie dezarmantă sau, poate, cu un orgoliu fără margini, că nu reuşise să redea suspinele disperate ale ţiganilor la adevărata lor intensitate.

— Mai am nevoie de timp ca să ajung să stăpânesc acest instrument minunat. Nu sunt decât un începător. Aţi asistat la prima mea lecţie şi nu m-am descurcat prea bine.

În spatele Emmei de Mortefontaine, o voce feminină murmură tot în franceză, limba preferată la toate curţile din Europa:

— E fabulos! Amintiţi-vă de seara în care şi-a trecut un deget neîndemânatic peste clapele unui clavecin şi ne-a făgăduit că, până a doua zi, va învăţa să cânte la acest instrument.

— Cum aş putea s-o uit! Am plâns ascultând piesa pe care o compusese, răspunse, suspinând, prietena ei. Ah, draga mea, ce n-aş da să fiu o vioară sau un clavecin mângâiat de nişte degete atât de îndemânatice!

— Te cred, şi mie mi-ar plăcea.

Emma auzise deja destule.

Înţelegând că n-avea şanse să-i atragă atenţia marchizului şi să stea de vorbă cu el între atâtea doamne entuziasmate, pretextă că e obosită, îi mulţumi domnului Hennequin de Charmont pentru seara excelentă pe care o petrecuse în tovărăşia lui, apoi, îndreptându-şi bustul şi ridicându-şi bărbia, se îndreptă spre ieşire, conştientă că, la trecerea ei, lumea se dădea la o parte ca s-o poată vedea mai bine.

Era încredinţată, de asemenea, că Baletti o urmărise şi el cu privirea.

33

A doua zi, îi ceru gondolierului s-o ducă până la palatul marchizului Baletti, aflat în apropierea podului Rialto. Era unul dintre cele mai frumoase hoteluri particulare din Veneţia, cu faţada zugrăvită în ocru şi cu ferestre în ogivă, având vitralii pe care erau zugrăvite scene galante. Mai multe dintre aceste ferestre aveau vedere spre canal. Bolta intrării, prevăzută cu trei trepte ce porneau de la cheiul debarcaderului, găzduia un blazon sculptat în piatră, reprezentând o salamandră din smarald încolăcită pe fruntea unui chip stilizat, cioplit într-un cristal pur, ce reflecta cea mai mică rază a soarelui sau a lunii, aruncând mii de scântei asupra acestui blazon uimitor.

Emma rămase uluită văzându-l. Baletti era fie imens de bogat, fie nesăbuit, dacă le lansa hoţilor atât de numeroşi din Veneţia o asemenea provocare!

Coborî din gondolă, acceptând mâna stilată a unui valet care avea misiunea de a-i escorta pe vizitatori până la stăpânul lui, şi, după ce-şi anunţă motivul vizitei, se lăsă condusă; acesta o încredinţă unui majordom care, lăsând-o să aştepte într-un mic budoar bogat mobilat şi împodobit cu pânze de Tiţian şi de Leonardo da Vinci, se duse să-i anunţe marchizului sosirea ei. Emmei nu-i trebui mult timp să evalueze valoarea fiecărui bibelou din cristal, sticlă, aur, fildeş, argint sau ametist. Fiecare oglindă era o operă de artă, perfect şlefuită şi încadrată în argint sau pietre preţioase, fapt ce-i confirmă presupunerile.

Cu toate că încă se îndoia de spusele maestrului Dumas în legătură cu aşa-zisa piatră filosofală, ceea ce vedea în aceasta încăpere era de ajuns ca să-şi dea seama că proprietarul era putred de bogat. Fie ce-o fi, trebuia să afle despre ce era vorba. Trebuia să-şi însuşească acel craniu şi tainele lui. Trebuia să-l cucerească pe Baletti ca să-i ia tot ce avea.

Majodormul se ivi din nou în prag şi o invită, amabil, să-l urmeze. Emma se conformă, ştiind că demersul ei părea, probabil, pe cât de uşuratic, pe atât de îndepărtat de adevăratul său obiectiv.

Marchizul Baletti o primi într-un mic salon la fel de luxos, cu pereţii acoperiţi de tapiserii făcute la Gobelins. Asemenea tapiserii nu erau la îndemâna oricui, doar personajele ilustre şi le puteau permite. Oricum, Emma nu păru nici mirată, nici invidioasă. Se mulţumi să-i întindă o mână albă marchizului Baletti, care-i venise în întâmpinare cu un surâs fermecător pe buze, vizibil încântat de prezenţa ei. Îi cuprinse senzual degetele împodobite cu diamante şi, păstrându-i mâna într-a lui, o conduse către două fotolii de culoarea garanţei, aşezate faţa în faţă, împodobite cu broderii din fir de aur şi de argint. Între ele, pe o măsuţă joasă, sculptată cu salamandre încolăcite în jurul picioarelor arcuite, fuseseră aşezate ceşcuţe cu ciocolată, care, la Veneţia, ca şi în restul Europei, se consuma caldă şi uşor îndulcită. Pe o tăviță se afla un chec proaspăt, ce împrăştia o aromă de vanilie şi de coajă de portocală confiată.

— Ia loc, draga mea. Te aşteptam, declară Baletti.

— Mă aşteptai, marchize? lise Emma, hotărâtă să-l testeze printr-o întrecere oratorică. Ce pretenţie, adăugă ea, uşor cinică.

— Previziune, mai curând, rectifică el, în timp ce majordomul le umplea ceştile.

— Ai putea ghici atunci şi motivul vizitei mele? îşi continuă Emma jocul, fără să-şi ia privirea din ochii învăluitori ai marchizului.

— Aş putea să-mi închipui, în virtutea obişnuinţei, că-ţi sunt pe plac, aşa ca multora dintre femeile căsătorite care-mi trimit zilnic bilete înflăcărate, dar…

— Dar? surâse Emma.

— Dar eşti făcută din alt aluat.

Nu-i ardea de prefăcătorii. Instinctul îi spunea că era mai bine să nu se joace prea mult cu vrăjitoarea aceea. Baletti ştia prea bine că nu trebuia să se încreadă în frumuseţea unei femei. Cel mai adesea era mincinoasă, trădătoare şi chinuitoare, iar nu sinceră. I se întâmplase să sufere din pricina unor astfel de farmece.

— Încerci să mă seduci ca să-ţi satisfaci curiozitatea şi să te apropii de un lucru la care ţin, doamnă, nu-i aşa? zise el pe neaşteptate.

Tulburată, Emma rămase cu ceaşca fumegândă la buze. Privirile li se întâlniră din nou. Emma trebui să-şi plece ochii impresionată de forţa şi sfidarea pe care o exprimau acum ochii lui Baletti. Sorbi din ciocolată, încercând să-şi păstreze cumpătul, şi fu uimită încă o dată. Băutura era preparată exact aşa cum îi plăcea ei.

— Presupun că maestrul Dumas v-a avertizat în legătură cu vizita mea, remarcă ea ironic, punându-şi ceaşca pe masă.

Se rezemă lasciv de spătarul bine căptuşit al fotoliului, cu braţele sprijinite de rezemătoarele la fel de confortabile, dezvăluindu-și încheieturile delicate, încercuite de brăţări din aur cu smaralde şi diamante. Baletti refuză să ţină seama de aceste argumente. Oricât de bine ar fi ştiut Emma să se folosească de ele, marchizul cunoştea natura feminină destul de bine ca să nu se lase înşelat.

— Aşa e, mărturisi el. Speram că mica mea vizită la ambasadorul Franţei îşi va face efectul. Tatăl meu adoptiv te-a zugrăvit în aşa fel încât n-am putut rezista ispitei sa te întâlnesc, după ce am aflat că reuşiseşi deja să cucereşti întreaga Veneţie.

— În cazul acesta, sper că nu eşti decepţionat, marchize.

Privirea lui Baletti se aprinse din nou.

— Ar fi greu să fiu decepţionat, doamnă, la fel ca orice bărbat din Veneţia, văzându-ți frumuseţea, ce m-a subjugat. Dar, vai, adăugă el zâmbind, acest fapt nu mă determină să fiu orb sau vulnerabil la manevrele tale.

În loc să se supere, Emma izbucni în râs. Hotărât, marchizul ăsta îi plăcea!

— Bine că mi-ai spus, dragul meu. Însă te înşeli. Chiar dacă e adevărat că acel craniu de cristal pe care-l ai mă interesează atât de mult, încât m-am gândit să-l cumpăr, nu acesta e principalul motiv al vizitei mele.

— Chiar aşa?

— Da, continuă Emma, cu o flacără sinceră în ochi şi cu pieptul palpitând. Sunt pentru a doua oară văduvă şi aş putea să mă bucur în această calitate, cu toată discreţia, de câţi amanţi aş dori, mai ales la Veneţia, unde nimănui nu i-ar trece prin minte să comenteze. Şi recunosc, marchize, că aveai dreptate. Îmi placi. Nespus de mult.

Baletti îi simţi tulburarea. Îşi dădea seama, după cum i se înfiora pielea, că dorinţa şi senzualitatea femeii erau sincere. El însă îşi stăpâni sentimentele. Se ridică, se apropie de ea şi îi întinse cu eleganţa mâna. Ridicându-se din fotoliu, Emma fu convinsă că el o va cuprinde în braţe de îndată. Privirea aprinsă cu care Baletti răspundea îndrăznelii ei părea să garanteze acest lucru. Baletti însă se mulţumi s-o conducă spre vestibulul din care pornea o scară de marmură cu o balustradă somptuos ornamentată.

— Nici craniul de cristal, nici eu nu suntem de vânzare, doamnă, declară el cu răceală când ajunseră în dreptul scării.

Emma recepţionă insulta ca pe o palmă.

Îşi stăpâni însă, strângând din dinţi, dorinţa de a i-o da înapoi şi urcă treptele împreună cu el.

— Lăcomia te face sublim de îndrăzneaţă totuşi, doamnă, se scuză Baletti, aşa că o voi aţâţa şi mai mult arătându-ţi obiectul după care ai venit. Poate că atunci îmi vei spune adevărul în privinţa lui.

Emma nu răspunse nimic nici de astă dată. Marchizul avea darul de a-i stârni cu adevărat simţurile. Nu era de mirare, gândi ea, că toate veneţienele erau moarte după el! Carisma acestui bărbat era la fel de puternică precum a ei, şi, la fel ca ea, Baletti ştia cum s-o folosească. Va fi cu atât mai plăcut, îşi spuse Emma, să-l învingă atunci când va sosi momentul.

Ajungând la capătul unui coridor lung, pe ale cărui părţi erau înşirate cufere şi console din lemn preţios, cu oglinzi imense, ce reflectau lumina ce pătrundea printr-un luminator, Baletti se opri în faţa unei uşi. Scoase o cheie din buzunarul interior al vestei şi o vârî în broască.

— Aşteaptă-te, doamnă, la ceva mai minunat decât ai cuteza să-ţi imaginezi, zise el apăsând pe clanţă.

Emma pătrunse în încăpere. Perdelele erau trase, iar înăuntru era atât de întuneric, încât dacă ar mai fi făcut un pas, precis că s-ar fi împiedicat. Baletti închise uşa. Rămaseră în beznă. Un covor gros, persan, înăbuşea orice zgomot. Emma simţi respiraţia marchizului aproape de urechea ei. Un deget îi ridică o şuviţă de păr, iar în pântece i se aprinse o flacără mistuitoare. Inima ei îşi înteţi bătăile.

— Nu te mişca, şopti marchizul, desfătându-se pe îndelete, fără scrupule, cu freamătul ei.

Se îndepărtă în cele din urmă de ea, lăsând-o vrăjită şi totodată furioasă în faţa propriei vulnerabilităţi. Numai Mary mai avusese, pe vremuri, această putere asupra ei. Nici nu-şi închipuise că va mai încerca vreodată asemenea senzaţie. Deodată, orbită, îşi îngustă pleoapele. În mijlocul odăii, pe un soclu din marmură neagră, în lumina ţâşnită prin ferestrele ale căror perdele fuseseră trase brusc, scânteia craniul de cristal. Pe albul pereţilor juca un curcubeu ireal, cu prismele colorate multiplicându-se la infinit.

Baletti atenuă intensitatea luminii, trăgând o perdea transparentă peste fereastră, iar Emma putu contempla nestingherită aceasta minunăţie. Se apropie şi întinse mâna sa atingă obiectul. Într-o secundă, Baletti se apropie s-o împiedice. Vocea lui mângâietoare deveni autoritară:

— Mulţumeşte-te să-l priveşti, doamnă de Mortefontaine.

— Dar de ce te temi? se enervă ea.

— De un gest neinspirat. Ar fi păcat ca o asemenea splendoare să se spargă în urma unei mişcări neîndemânatice.

Ea nu insistă, cu toate că, dată fiind grosimea covorului, temerea aceasta i se părea absolut neîntemeiată, şi dădu ocol soclului ca să vadă mai de aproape craniul. Era exact aşa cum i-l descrisese maestrul Dumas. Emma trebui să recunoască faptul că, după câteva secunde, o cuprinse o senzaţie de seninătate ce-i umplea tot mai mult sufletul. Era clar că obiectul emana ceva. Ceva impalpabil, dar uimitor de prezent.

— Ai aflat despre el ceva ce eu nu ştiu? întreba Baletti, convins că Emma de Mortefontaine cunoştea răspunsul la întrebările ce-l frământau de atâţia ani.

— Nu, minţi ea. Ceea ce i-am spus maestrului Dumas la Paris e adevărat. Jurnalul lui Anne de Pisseleu, cu care sunt înrudită, m-a pus pe urmele lui şi mi-a trezit curiozitatea. Vinde-mi-l, marchize. Plătesc oricât. Acum sunt şi mai dornică decât ieri să-l am şi să-l studiez.

— Eu îl studiez de douăzeci de ani, doamnă, replică Baletti. Dezlegarea misterului său nu constă în contemplare, de asta sunt sigur. Singura taină pe care-o ascunde este originea lui. Cu

toate acestea, prezenţa lui îmi dă un sentiment de linişte şi nu l-aş înstrăina pentru nimic în lume.

— Totul are un preţ, obiectă Emma de Mortefontaine, luându-şi, în sfârşit, ochii de la craniul de cristal şi proțăpindu-se în faţa marchizului.

Repetă:

— Totul are un preţ, marchize.

El îi oferi zâmbitor braţul, dându-i astfel de înţeles că vizita se terminase. Emma se lăsă condusă. Când ajunseră în josul scării, Baletti murmură atrăgând-o spre el, deşi ea nu se mai aştepta la acest gest:

— Ţi-ai vinde sufletul pentru el, Emma de Mortefontaine?

Mistuită de dogoarea acelei priviri ce o sfredelea, Emma se arcui.

— Diavolul mi l-a luat încă de mult, gemu ea închizând ochii, cu buzele întredeschise în aşteptarea unui sărut.

Marchizul Baletti se mulţumi să le atingă uşor, apoi se retrase, lăsând-o frustrată şi iritată.

— În cazul acesta, doamnă, nu-mi mai poţi oferi nimic care să mă intereseze. Adio. Am să chem pe cineva să te conducă.

O salută cu o reverenţă şi o lăsă în grija majordomului care apăruse deja, fără să aştepte să fie sunat.

Când se urcă în gondolă ca să se întoarcă în palatul ei, Emma era în culmea furiei. Niciodată până atunci nu se întâmplase ca vreun bărbat, fie el rege sau vagabond, s-o trateze cu atâta dispreţ şi nepăsare! Dar marchizul se înşela dacă-şi închipuia că lucrurile vor rămâne aşa.

Clément Cork îşi opri din nou ambarcaţiunea în faţa porţii marchizului Baletti. Nimeni nu-i dădu mai multă atenţie decât celorlalţi barcagii care brăzdau canalul. Mulţi dintre ei se opreau acolo, uluiţi de prisma luminoasă pe care-o împrăştia blazonul de pe bolta porţii. Se părea că proprietarului acestui hotel particular nici nu-i păsa de asta. Totuşi, adevărul era altul. Şi de când îl aflase, Clément Cork nu mai venea pe acolo cu aceleaşi intenţii.

Plecase din Calais la puţină vreme după bombardarea portului Dunkerque şi după ce pierduse legătura cu bunul său prieten

Corneille. Nu prea crezuse niciodată povestea aceea cu comoara, dar acceptase ipoteza, din respect faţă de vechiul lui tovarăş, alături de care bătuse străzile şi luptase. Clément Cork, un bărbat arătos de treizeci de ani, nu lăsa niciodată să-i scape vreo ocazie.

Corneille sosise taman la vreme.

Căpitanul navei *Bay Daniel* obţinuse o scrisoare de marcă şi naviga pe Oceanul Atlantic de doi ani, în slujba regelui Franţei. Îşi dăduse repede seama că era mai rentabil să fie pirat decât corsar, în ciuda primejdiei reale de a fi capturat, judecat şi spânzurat. Neavând niciun fel de porniri sinucigaşe, îşi asigurase prada bogată a piratului, prefăcându-se că e corsar. Evenimentele de la Dunkerque îi confirmaseră intuiţia: colindarea Atlanticului devenise prea riscantă. Acesta fusese motivul retragerii lui în Mediterana după ce se despărţise de Corneille, care părea zdruncinat de dispariţia prietenei lui, Mary. Clément Cork nu voise să-i sporească durerea, dar în sinea lui era convins că mândra aceea îl păcălise pe bietul Corneille şi plecase fără el în căutarea comorii – dacă exista într-adevăr vreo comoară. Oricum, după câteva luni îl întâlnise pe vechiul său tovarăş în calitate de adversar; acesta se îmbarcase pe ambarcaţiunea lui Forbin, ce naviga în Mediterana. Forbin nu scăpa nicio ocazie să-i vâneze pe piraţii care-i ieşeau întâmplător în cale. Corneille îi salvase viaţa prietenului său atunci când *Perla* încolţise, în largul coastelor spaniole, corabia acestuia. Recunoscând slupul[12] lui Cork, Corneille intervenise pe lângă Forbin, asigurându-l că garanta pentru intenţiile prietenului său aflat în Mediterana. Ca să-i întărească spusele, Cork se prevalase de scrisoarea de marcă, pe care o cumpărase de la un renumit falsificator din Italia.

Cork îşi dăduse seama că Forbin nu-l credea; totuşi, fusese lăsat să plece. După care, din recunoştinţă faţă de Corneille, salvatorul lui, dar şi din pricina realei admiraţii pe care o nutrea faţă de Claude de Forbin, Clément Cork îşi schimbase zona de acţiune, mutându-se în Marea Adriatică. Fusese o mişcare inspirată.

---

12 Slup ***(sloop),*** nava de cabotaj cu un singur catarg (n.tr.)

Corăbiile veneţiene aveau întotdeauna încărcături de preţ: mirodenii, mătăsuri, sclavi aduşi din Marea Egee. Cum Republica Veneţia era neutră în mijlocul conflictelor ce sfâşiau Europa, convoaiele nu erau păzite de obicei. Nişte oameni hotărâți puteau foarte uşor să le jefuiască. Iar Cork era un om foarte hotărât.

Nu-i plăcea totuşi să ucidă fără motiv. Îl atrăgeau urmărirea şi încolţirea vânatului, prada şi surpriza de a descoperi ce încărcătură se afla în cală, dar nu moartea şi vărsarea de sânge. Aşa că pusese la punct o tactică infailibilă, ce-i asigura capturi importante fără prea multe riscuri şi cheltuieli. Veneţienii, în general fricoşi, se predau de cele mai multe ori fără luptă. Cork îşi petrecea iarna şi perioada carnavalului la Veneţia, adunând informaţii, în timp ce nava lui rămânea la Pantellaria, o insuliţă aflată în largul coastelor Maltei, unde se adăposteau piraţii. Era doar o stâncă ieşită din mare, dar grotele ce se deschideau în rocă puteau ascunde o corabie dacă îşi cobora catargele. Din Pantellaria, ajungea în Malta, de unde făcea curse regulate la Veneţia, lăsându-le pe insulă provizii şi apă acelor membri din echipaj care preferau să rămână acolo. Erau întotdeauna cel puţin o duzină. Unul dintre ei construise chiar o cârciumă în care, de cum se încălzea vremea, se adunau toţi piraţii ale căror nave staţionau prin împrejurimile insulei. Acolo puteau schimba sau cumpăra şi vinde tutun, vin, alcool, hrană şi tot ce-i trebuia unui marinar, de la nasturii de pantaloni până la vele. În câteva luni, Cork devenise faimos.

La Veneţia învăţase repede să se folosească de ceea ce afla din diverse surse. Descoperind ca ambasadorul Franţei, Hennequin de Charmont se ocupa, împreună cu doi patricieni, de contrabandă cu sclavi şi mirodenii, îi hărţuise, punând piedici comerţului lor atât de profitabil, iar apoi le propusese o înţelegere.

— Puterea de care dispuneţi vă permite să-mi asiguraţi imunitatea, iar eu nu numai că o să vă las în pace, dar chiar am să vă escortez convoaiele ca să le apăr de alţi piraţi, îi declarase el ambasadorului.

— Aş putea la fel de bine să te arestez! ţipase celălalt, gata să o şi facă.

— Ai tot dreptul s-o faci, râsese Clement, ciugulind câteva boabe de struguri aromaţi dintr-o cupă, instalat ca la el acasă pe fotoliul preferat al ambasadorului. Dar ar fi o greşeală. În afară de mărfuri, am pus mâna pe nişte scrisori foarte compromiţătoare. Dacă nu m-aş întoarce la tovarăşii mei, care mă aşteaptă, unele din aceste scrisori i-ar fi trimise regelui Franţei, iar celelalte – dogelui Veneţiei. Iar cariera Domniei Tale ar lua sfârşit odată cu a mea, nu crezi, dragă domnule ambasador?

Hennequin de Charmont cedase şi se bucura c-o făcuse. Cork era un bandit, fireşte, dar îşi respecta angajamentele mai cinstit decât mulţi oameni onorabili. Acum, când ţinta lui preferată se transformase în protector, Clément Cork trebuise să pornească în căutarea altor victime. În mod firesc, primul pe listă fusese marchizul Baletti, armator veneţian putred de bogat. Începuse, aşadar, să supravegheze afacerile acestuia în timpul iernii, când vremea nu era propice pentru negoţul maritim, reperând cele mai interesante convoaie ce urmau să sosească odată cu primăvara. În anul precedent, metoda se dovedise eficientă, deşi Cork se aştepta ca plângerile domnului Baletti să-l pună în încurcătură pe Hennequin de Charmont.

Baletti însă nu făcuse nicio plângere. Cork află că victima sa răspunsese zâmbind unei întrebări referitoare la pierderea navelor sale: „*Ce vreţi, toată lumea trebuie să trăiască! Dacă lumea asta ar fi mai bine făcută, dacă bogaţii n-ar fi atât de bogaţi şi săracii atât de săraci, şi piraţii ar prefera să-şi petreacă mai mult timp cu familia lor!*“

Deşi n-avea prea multă şcoală, Clément Cork era un om inteligent. La început, reacţia marchizului Baletti îl surprinsese, apoi se amuzase, considerându-l un papă-lapte, şi, în cele din urmă îl pusese pe gânduri. Omul acela era fie atât de bogat încât îşi putea permite să piardă cu eleganţă, în timp ce atâţia alţii ar fi fost neconsolaţi de asemenea pagube, fie nebun şi inconştient, fie – şi aceasta i se părea ipoteza cea mai atrăgătoare – marchizul Baletti nu era ceea ce susţinea că este.

Indiferent care ar fi fost adevărul, lui Clément Cork i se păru că merită să-l cerceteze.

Ceea ce descoperi era de neconceput şi-i inspiră atâta respect, încât îl determină să aştepte în ziua aceea în faţa porţii marchizului, căutând zadarnic prilejul să-l întâlnească.

34

— Împinge! Hai, încă un efort, împinge!

— Aş vrea să te vad în locul meu! gâfâi Mary, întinsă pe patul ei, simţind că-i vine s-o spintece pe moaşa care-i dădea tot felul de sfaturi tâmpite şi-şi agita braţele ca o moară de vânt, proţăpită la căpătâiul ei.

De parcă ar fi putut s-o ajute să respire mai uşor, parcă ar fi fost suficient să tamponeze obrazul asudat al lui Mary ca să-i potolească durerea şi furia! Degeaba îi tot repeta Mary că ceva nu era în ordine, toanta aceea se încăpățâna.

Epuizată, cu junghiuri cumplite sfâşiindu-i partea de jos a pântecelui, Mary se sălta în pat dintr-o singură mişcare. Cu o mână fermă, Mary o înşfăcă de beregată aplecându-i capul până în dreptul ochilor ei încercănaţi şi mânioşi. Sufocându-se, cu ochii ieşiţi din orbite, nefericita nu putea nici măcar să ţipe.

— Ascultă-mă cu atenţie! articulă Mary. Bagă-ţi mâinile în burta mea şi scoate copilul. Cheamă pe cineva să te ajute dacă nu ştii ce să faci, dar, pe toţi dracii şi pe toţi sfinţii la un loc, jur că, dacă nu nasc până-ntr-o oră, ai să ajungi în iad înaintea mea, pricepi?

Moaşa reuşi să scoată un „da“ gâtuit.

Mary îi dădu drumul, iar victima se prăbuşi în genunchi pe podea, cu ochii plini de lacrimi, tuşind şi încercând să-şi tragă răsuflarea.

— Nu ţi-o mai spun a doua oară! o ameninţă Mary, ca s-o facă să se mişte.

Moaşa se îndepărtă în patru labe, se ridică, sprijinindu-se de rama uşii şi ieşi din odaie, masându-şi cu o mână jilavă gâtul. Rămasă singură, Mary îşi mângâie cu dosul palmei pântecele chinuit.

— Fii cuminte, murmură ea. Fii cuminte, fetiţa mea, puiul meu, iubirea mea, n-o să mai dureze mult.

— De unde ştii că e fată? râse Niklaus, care urcase în grabă la ea, când o văzuse pe moaşă ieşind ca din puşcă şi luând-o la

fugă, în timp ce el aştepta în sala de jos, în faţa unei halbe cu bere.

— Ştiu, răspunse Mary, strâmbându-se de durere. Ştiu, şi gata.

— Ce se întâmplă, iubito? o întrebă, aşezându-se lângă pat.

Mary îşi ridicase genunchii la înălţimea burţii atât de încordate încât părea gata să explodeze. Numai cearşaful ce o acoperea până la buric îi ascundea lui Niklaus priveliştea cărnurilor ei îndurerate.

— Nu ştiu, dar nu e ca la naşterea lui Junior, scrâşni ea. Moaşa asta e o nepricepută! Nu vrea să se uite mai bine, tot aşteaptă să nasc, zice că nu m-am dilatat destul, dar se înşală, se înfurie din nou Mary.

Îi arunca lui Niklaus o privire disperată.

— N-o să poată ieşi! Dacă nu intervine nimeni, o să murim amândouă.

— Bine, hotărî Niklaus, dând cearşaful la o parte.

Văzuse destule răni în război ca să nu leşine în faţa unei naşteri.

— Precis că iese cu fundul înainte. Nu te mai agita şi stai liniştită, o sfătui el, alb ca varul la faţă. Ai încredere în mine. Mă întorc repede.

— Unde te duci? întreba Mary, în timp ce junghiurile o străpungeau până în vârful degetelor.

— S-o caut pe vrăjitoare. Numai ea te poate ajuta. Curaj, dragostea mea.

— Grăbește-te, zise ea, rezemându-se de perne.

Niklaus coborî în goană treptele şi se repezi cu răsuflarea tăiată în bucătărie, unde chelneriţele Milia şi Frida puseseră apă la fiert şi pregătiseră cearşafuri curate.

— E grav, spuse el. Vedeţi de ea până mă întorc.

— Vine cu fundul înainte? întrebă Frida, pălind.

Niklaus făcu semn că da. Amândouă fetele îşi făcură în acelaşi timp cruce, suspinând. Niklaus nu voia să le lase pradă neliniştii ce-i apăsa pieptul.

— Mă întorc peste o oră. Faceţi focul în cameră şi pregătiţi un cazan mare cu apă fierbinte. Precis că vrăjitoarea o să aibă

nevoie de multă apă. Ocupaţi-vă de Junior. Nu vreau ca Mary să-l audă plângând, aţi înţeles?

Dădură din cap, conştiente de nenorocirea ce pândea casa. Rareori se întâmpla ca femeile să supravieţuiască după o cezariană. Niklaus se duse în grajd, îşi dezlegă calul şi-i mângâie coama.

— Am să-ţi cer să faci imposibilul, frățiore. Nu vreau s-o pierd, mă înţelegi, nu-i aşa?

Calul îi răspunse fornăind pe nări şi zgâriind pământul cu copita. Niklaus îi puse în grabă şaua şi-l scoase în curte. Încălecă şi-i dădu pinteni. Animalul se ridică în două picioare, apoi o luă la galop, sub ultimele raze ale amurgului, către pădurea din apropiere.

Două ore mai târziu, se năştea Ann Mary Olgersen.

Era firavă şi vânătă la faţă. Abia respira.

Vrăjitoarea o săltă ca pe o păpuşă de cârpă, o ciupi de nări şi-i suflă în gură, după ce inhalase aburul ce se ridica din decoctul de ierburi pe care-l fiersese. Instantaneu, bebeluşul căpătă culoare şi începu să ţipe. Vrăjitoarea i-l întinse Miliei, arătându-i prin gesturi ce avea de făcut. Milia o înfăşură pe Ann Mary într-un scutec şi se duse cu ea lângă şemineu, unde cazanul cu decoct fierbea, umplând camera cu aroma sa.

Niklaus era la căpătâiul lui Mary, umezindu-i tâmplele încinse de febră cu comprese pe care le tot muia în cazan.

Numai la gândul de a se îndepărta de ea simţea că i se rupe inima. Refuza să admită că Mary ar fi putut să moară şi ar fi preferat – dacă ar fi avut de ales – s-o salveze pe ea mai degrabă decât pe fetiţă, dar nu se putea discuta cu vrăjitoarea. Se prefăcea că n-aude nimic.

Când Niklaus descălecase în faţa colibei ei din luminiş, femeia era gata de plecare. De parcă l-ar fi aşteptat. Ducea în spate o traistă din piele prinsă cu o curea petrecută pe după umăr şi se apropiase de cal, încovoiată şi uscată ca rădăcinile pe care le folosea. Mulţi se temeau de ea, pretinzând că femeia ştia să-i cheme pe morţi şi să comunice cu ei. Clarviziunea ei îi speria, dar atunci când medicina se dovedea neputincioasă, veneau s-o cheme. Şi, de multe ori, reuşea. Dacă găseau uşa colibei

închisă, era semn că muribundul trebuia lăsat să se stingă. Niklaus ştia toate poveştile ce se spuneau pe seama ei. Se bucurase văzând-o în faţa porţii.

Acum însă era derutat.

Imediat ce intrase în odaia în care gemea Mary, vrăjitoarea se apucase să prepare poţiunea. În timp ce licoarea fierbea, Niklaus legase mâinile şi picioarele lui Mary de capetele patului, ca să nu se poată mişca.

— O curea! ceruse Mary.

Niklaus înţelesese. Mary îşi păstrase mândria. Nu voia să urle. Luase din grajd o bucată de curea din piele, o spălase cu whisky şi i-o puse între dinţi.

Gestul sigur cu care vrăjitoarea, folosind o lamă bine ascuţită, tăiase pântecele lui Mary fusese însă atât de rapid, iar uşurarea atât de mare, încât pacienta nici nu avu nevoie să muşte cureaua. Ca şi mama ei, Ann Mary nu scosese niciun sunet când fusese smulsă din trupul acesteia. Mary o crezuse moartă. Se simţise şi ea gata să moară, până ce micuţa fusese readusă la viaţă.

Vrăjitoarea se întoarse lângă ea, ţinând în mână un polonic plin cu un lichid fierbinte. I-l turnă pe rană. De astă dată, trupul lui Mary se încordă, iar ochii i se dădură peste cap. Niklaus îşi închipui tot ce putea fi mai rău. El, care-şi pierduse atâţia camarazi pe câmpul de luptă, el, care sfidase moartea, ajungând chiar să parieze pe ea, era speriat. Speriat ca un copil.

Îşi puse degetele tremurânde pe carotida ei, în timp ce vrăjitoarea, netulburată, continua să cureţe în acelaşi fel burta lui Mary. Niklaus se linişti: pulsul era rar şi slab, însă regulat. Mary Read era doar leşinată.

După ce scoase placenta, bătrâna cusu rana, iar după aceea aşeză între coapsele lui Mary un cocoloş ciudat şi urât mirositor din argilă. Apoi îi trasă pe frunte semnul crucii şi-l îmbărbătă pe Niklaus, zâmbindu-i şi punându-şi mâna peste a lui.

— Mulţumesc, zise el. Îţi mulţumesc, îi strânse mâna uscată; pe chipul ei nu se citea nicio urmă de răutate, ci numai dorinţa de a alina şi de a linişti. Niklaus îşi făgădui să-i îndulcească bătrâneţea ducându-i zilnic mâncarea şi vinul trebuincioase pentru ca ea să-şi poată îndeplini mai departe misiunea.

Vrăjitoarea parcă-i citise gândurile, căci în privire i se aprinse o scânteie de recunoştinţă. Apoi se duse s-o ia pe Ann Mary din braţele Miliei şi o aşeză la pieptul mamei ei. Micuţa cuprinse imediat cu buzele vârful întărit al sânului din care picura laptele şi începu să sugă.

O cataplasmă de turbă pusă pe rană desăvârşi tratamentul, iar bătrâna îi făcu semn lui Niklaus că o putea bandaja pe Mary. Îl privi până termină, ronțăind un măr pe care i-l adusese Frida, apoi îşi adună lucrurile şi plecă aşa cum venise, fără să primească banii oferiţi, doar cu coşul cu de-ale gurii pe care i-l pregătiseră.

Frida înhămă un cal la şaretă şi o duse până acasă, în timp ce asupra hanului *La trei potcoave* se lăsa noaptea, o noapte foarte lungă.

Mary şi-o petrecu trecând de la somn la delir până în zori.

Niklaus rămase alături de ea, îngenuncheat lângă pat, cu capul pe cearşafurile umede de transpiraţie, mirosind a sânge şi a carne arsă, ca la o luptă, o nouă şi ultimă luptă pe care trebuia s-o dea. Din când în când, mânat de un instinct pe care nu şi-l recunoştea, o muta pe Ann Mary de pe pieptul mamei ei alături de aceasta, ca să nu fie despărţite. De parcă acest contact permanent le-ar fi putut salva pe amândouă.

— A fost pentru ultima dată, Mary, jură el. N-o să mai avem alţi copii. N-am să mai fac niciodată nimic împotriva voinţei tale. Cu orice preţ. Dar trăieşte, iubirea mea! Trăieşte, fiindcă dacă te pierd, am să mor şi eu.

În cele din urmă, istovit de atâtea rugăciuni, adormi.

Dimineaţa, îl trezi mâna lui Mary care-i mângâia părul. Era palidă şi trasă la faţă, dar zâmbea. Cu celălalt braţ cuprinsese copilaşul aşezat lângă inima ei. Niklaus se aplecă asupra ei şi o sărută, binecuvântând-o în gând pe vrăjitoare şi mulţumind cerului că-i ascultase rugăminţile.

Marchizul Mathieu Dumas Baletti îşi trecu drăgăstos mâna peste ovalul perfect al craniului de cristal, ca în fiecare noapte din ultimii douăzeci de ani. Apoi, potrivit unui ritual niciodată încălcat, se aşeză în faţa lui, în încăperea abia luminată de flacăra tremurătoare a unei lumînări. Se adânci în fotoliu şi-şi

aţinti ochii negri în orbitele goale ale craniului. În ciuda faptului că lumina era atât de slabă, obiectul scânteia captând şi cea mai mică lucire pentru a prinde viaţă. Marchizul Baletti se întrebă iarăşi, pentru a nu ştiu câta oară, ce suflet era ferecat în craniul acela, de unde provenea şi ce scop avea. Se încăpăţâna să caute răspunsurile folosindu-se de logica şi de raţionalismul vremurilor în care trăia, ştiind bine că nu le va găsi astfel.

Oftă.

Era încă răscolit de scrisoarea tatălui său adoptiv, ca şi de vizita Emmei de Mortefontaine. Nu-l tulbura atât frumuseţea femeii, cât certitudinea că ea deţinea o parte a enigmei. Enigmă pentru a cărei rezolvare şi-ar fi dat şi viaţa, averea şi sufletul. Ardea de nerăbdare să înţeleagă în sfârşit, deşi instinctul îl avertiza că nu trebuia să forţeze lucrurile.

Marchizul Baletti nu mai era învăţăcelul maestrului Dumas. Mulţumită straniilor emanaţii spirituale ale craniului de cristal, ajunsese să facă descoperiri miraculoase. Dar nu numai atât. În fiecare noapte, când adormea în fotoliul acela, visa locuri nemaivăzute, fiinţe înconjurate de lumină, pline de spirit şi de omenie. Se trezea dimineaţa cu sufletul senin şi mintea înzestrată cu o înţelepciune minunată, iar tot ce făcea era uşor, bine gândit şi profitabil. În fiecare zi se simţea şi mai îndrăzneţ, şi mai eficient, cu instinctele şi mai agere. Cu fiecare zi ce trecea, i se părea că devine mai bun.

Din această cauză trebuise să înveţe să se prefacă şi să trişeze, ca să se integreze în lumea aceea plină de falsitate. Se obişnuise să poarte o mască. Trăia şi se comporta ca un Veneţian, conştient că faptele lui tăinuite i-ar face să-l marginalizeze, nu să-l iubească. Şi nimeni – cu excepţia discipolilor pe care şi-i alegea din toate părţile lumii – nu ştia cine era cu adevărat omul acela fascinant prin talentele lui de povestitor, de muzician şi de poet.

Trecuseră trei săptămâni de când se întorsese la Veneţia şi în saloanele ei. Trei săptămâni de când îl vizitase Emma de Mortefontaine, vizită în cursul căreia încercaseră să îl seducă. Pasiunile şi desfrâul specifice carnavalului erau în toi. Baletti le privea de la distanţă. Nu fiindcă nu i-ar fi plăcut dragostea. Era

la fel de senzual ca la douăzeci de ani. Atâta doar că îşi pierduse iluziile. Toate femeile pe care le cunoscuse şi de care se îndrăgostise cu toată pasiunea tinereţii îl trădaseră sau îl decepţionaseră. Visase o iubire ideală şi n-avusese parte decât de frivolitate.

În cele din urmă, se împăcase cu ideea că femeilor din vremurile acestea le plăcea tot ce ura el mai mult. De atunci, începuse să prefere femeile uşoare. Cele care stăteau în umbră, se dăruiau fără fiţe şi scrupule şi cărora nu le promitea nimic, decât un sincer şi uimitor respect.

În fiecare seară ghicea prezenţa Emmei de Mortefontaine în mulţimea care umplea acele cazinouri, în care lumea nu se mai mulţumea să discute politică. Se vorbea despre dragoste şi, după câteva pahare, la adăpostul anonimatului, se şi făcea dragoste, atunci când doamnele nobile, cu simţurile stârnite de aceste discuţii, acceptau jocurile senzuale organizate de gazde. Baletti, cu chipul ascuns în spatele unei *moretta,* îşi desfăta şi el privirile timp de câteva minute, apoi pleca, refuzând să devină sclavul dorinţelor sale. Avea întotdeauna grijă ca, la plecare, să întâlnească ochii migdalaţi ai Emmei, pe care învăţase să-i recunoască, astfel ca ea să-i înţeleagă dorinţa şi să se simtă şi mai frustrată. De la întâlnirea lor, nu mai schimbaseră decât replici banale. El însă ştia la ce să se aştepte. Emma era genul de femeie care nu se lăsa până nu obţinea ceea ce-şi dorea. Nu ştia cum şi când va acţiona ea, dar era convins în acel moment că va reuşi să o zdrobească.

Pentru că Emma făcea parte din acea categorie de femei pe care le putea avea fără să se îndrăgostească niciodată de ele.

Puţin câte puţin, marchizul Baletti se lăsă în voia senzaţiei de împăcare pe care i-o oferea apropierea craniului de cristal. Imaginea Emmei de Mortefontaine îi dispăru din minte, fiind înlocuită treptat de altele, nelămurite, dar plăcute.

Adormi surâzând.

35

Se trezi în zori cu senzaţia ciudată că nu e singur. Lumânările erau stinse. Încăperea era cufundată din nou în beznă. Totuşi, prezenţa aceea era atât de puternică, încât îşi duse instinctiv mâna spre pumnalul pe care-l purta întotdeauna ascuns la brâu. Baletti nu era doar un om al saloanelor, cu maniere perfecte, ci şi un luptător redutabil, fiindcă avusese cei mai buni maeştri în acest domeniu. Învăţase să se apere, cu toate că nu-i plăcea să fie obligat să ucidă.

— Cine eşti? întrebă Baletti, luându-şi mâna de pe plăselele pumnalului, ca să-i arate celuilalt că îi acorda încredere.

Îi auzi pasul uşor îndreptându-se spre draperii şi odaia fu scăldată în lumina zilei, pe care necunoscutul o estompă imediat, potrivind perdeaua, orbit de strălucirea craniului de cristal.

— Drace, făcu el, întorcându-se către Baletti, încep să înţeleg interesul celor care-ţi vor răul.

Marchizul nu-i răspunse. Omul care intrase nepoftit în casa lui nu i se părea periculos. L-ar fi putut omorî de o sută de ori în somn şi ar fi putut pleca apoi, cu craniul, pe unde venise, fără ca vreunul dintre oamenii marchizului să bănuiască ceva.

— Numele meu e Clément Cork, declară intrusul, măgulit de aerul destins şi curios pe care-l afişa Baletti.

Nu-i fusese deloc simplu să înşele vigilenţa personalului casei, precum şi pe cea a marchizului, şi era încântat văzându-și eforturile răsplătite.

— Clément Cork, repetă Baletti. Nu cumva eşti piratul acela care se tot leagă de corăbiile mele?

— Întocmai.

— Şi ai venit să-mi mulţumeşti că nu ţi-am cerut capul? glumi Baletti, care nu înţelegea demersul nelalocul lui al acestuia.

— Într-un fel, aş putea spune că da, domnule.

Ridică fără efort un fotoliu, dovedind că sub înfăţişarea lui uscăţivă se ascundea o vigoare remarcabilă. Cork era musculos, sprinten ca o pisică şi avea un chip plăcut. Baletti şi-l putea

închipui cu uşurinţă sucind minţile veneţienelor, indiferent de rangul lor.

— Te ascult, domnule Cork, continuă Baletti, în timp ce acesta se aşeza în faţa lui.

— Mi-ai câştigat respectul. Dar mi-ai stârnit şi curiozitatea. Am avut chef să aflu ce se ascundea sub mărinimia aceasta; putea să fie vorba despre ceva afaceri dubioase, vreun trafic ce ar fi riscat să fie descoperit dacă o plângere ar fi atras atenţia asupra convoaielor tale. La Veneţia, mai mult decât prin alte locuri, nimic nu este niciodată ceea ce pare ar fi.

— Într-adevăr, râse Baletti. Îmi închipui ce decepţionat ai fost când n-ai aflat nimic de genul ăsta.

— Decepţionat? zâmbi Cork. Uimit, mai degrabă, şi plin de admiraţie, mai ales, marchize.

— Chiar aşa? Şi de ce?

— Pentru activităţile tale din umbră, ce sunt foarte departe de ceea ce-mi închipuiam şi care, mărturisesc, deşi sunt pirat, m-au impresionat.

Baletti îl privi drept în ochi pe căpitanul Cork. Nu citi în ei decât sinceritate. Celălalt continuă:

— Mi-a trebuit mult timp ca să pricep semnificaţia acelui blazon bătător la ochi de pe frontonul porţii. Mai întâi am crezut că era vorba despre inconştienţă sau despre orgoliu. Un fel de sfidare adresată hoţilor, un fel de a le spune: „*Îndrăzniţi numai să vă apropiaţi şi o să vedeţi voi!*“, aşa că am pândit în continuare. Să ştii, marchize, că sunt un om foarte stăruitor.

— Am constatat.

— După ce Veneţia adoarme, zeci de bărci călăuzite de sclipirea cristalului încastrat în piatră, ce prinde viaţă la cea mai slabă rază a lunii, se perindă, tăcute şi anonime, la pontonul acestei clădiri. Bătrâni, copii, bolnavi, oameni săraci se opresc aici şi pleacă încărcaţi. Sosesc de pretutindeni, din întreaga Italie, ba chiar din Sicilia şi de la Marea Egee. M-am ascuns printre ei ca să văd de ce veneau şi am fost răscolit. Aş fi înţeles dacă primeau doar hrană şi medicamente, dar asta, marchize, cine eşti să împărţi toate acestea fără nicio socoteală?

Îi întinse lui Baletti o pungă deschisă, în care erau mai mulţi fiorini, câţi i-ar fi ajuns unei familii ca să-şi ducă traiul mulţi ani.

Baletti nu făcu niciun gest. Dacă acest om, Cork, aflase, n-avea niciun motiv să nege, ci, mai curând, să-l iniţieze, aşa cum mai făcuse cu mulţi alţii până atunci.

— Nu sunt decât un simplu om, căpitane Cork.

— Nicio avere nu este inepuizabilă.

— A mea, da.

— Datorită ăstuia? întrebă Cork, arătând spre craniul de cristal.

— Datorită Marii Opere a alchimiştilor. Ştii despre ce vorbesc?

Cork negă, scuturând din cap.

— Arta de a preface metalul cel mai obişnuit în aur curat.

— Aşa ceva nu se poate, se îndoi Cork.

— Dovada se află chiar în mâinile tale, prietene. Iar licoarea pe care ai primit-o are aceeaşi provenienţă.

— Mi s-a spus să-mi torn câteva picături pe limbă în fiecare zi, iar nu s-o torn peste o bucată de plumb, râse Cork, cu toate că seriozitatea lui Baletti îl descumpănea.

— Este un elixir al sănătăţii. Face adevărate minuni şi permite evitarea epidemiilor, cu condiţia să fie respectate anumite reguli de igienă, despre care probabil că ţi s-a vorbit, de asemenea.

— Bine, fie. Dacă toate acestea sunt adevărate – şi n-am niciun motiv să cred că n-ar fi, din moment ce aşa zici –, ai putea deveni stăpânul întregii lumi.

Baletti surâse ca să îndepărteze un val de tristeţe. De câte ori i se mai vorbise astfel? De zeci, poate de sute de ori. Ca şi cum doar această ambiţie ar fi stăpânit inimile tuturor.

— Numai Dumnezeu este Atotputernic, căpitane Cork, iar eu, după cum ţi-am spus, nu sunt decât un om ca oricare altul. Schimbarea lumii e o sarcină imensă şi o povară tare greu de purtat. Pentru asta, un singur om nu este de ajuns şi nici un singur an. Ambiţia mea nu trece dincolo de limite. Nu visez să cuceresc, ci să povăţuiesc şi să protejez. Pentru că fiecare fiinţă de pe lumea asta îşi are locul ei şi un rol pe care trebuie să-l joace aici.

— Spui lucruri neobişnuite, marchize. Acestea sunt utopii. Numai profitul şi interesele contează, zise Cork, impresionat.

— Tocmai în asta constă miracolul meu, căpitane. Am încredere în omenire. Ca dovadă – venirea ta aici şi discuţia noastră. N-am dreptate?

Clément Cork dădu din cap. Se aştepta să fie uimit, dar nu să se simtă atât de implicat. Se felicită pentru că ajunsese până aici şi, deodată, îşi dădu seama că e fericit de rezultatul vizitei lui.

— M-ai întrebat la început dacă venisem să-mi exprim recunoştinţa pentru mărinimia ta. Acum sunt şi mai recunoscător şi aş fi mândru să te slujesc.

— Rămâi la ocupaţiile tale, căpitane Cork. Mă amuză să te văd hârţuind personajele acestea pudrate şi intrigante care, mânjindu-şi degetele cu mâncăruri alese, se lamentează pentru că au pierdut câteva suluri de mătase. De câtva timp ai ocolit navele mele, ceea ce mi s-a părut un gest elegant din partea ta. Mă bucur că m-ai vizitat. Dacă ai dori să serveşti cauza mea, aş fi încântat. Cunoşti ascunzătorile piraţilor. Ceva hrană şi medicamente le-ar prinde bine soţiilor şi copiilor lor. Îţi voi da câte vrei, cu condiţia să-mi juri că nu le vei vinde.

— Mi-aş pierde onoarea dacă aş face aşa ceva, se indignă Cork.

— Nu te supăra, tinere prieten. Dacă m-aş fi îndoit cu adevărat de tine, nu ţi-aş fi dezvăluit adevărul. Consideră că nu-mi datorezi nimic, bine?

— O voi face, dar mai întâi trebuie să te avertizez să te fereşti.

— De ce anume?

— Mai bine întreabă-mă de cine anume.

Baletti dădu din cap, ghicind răspunsul.

— Emma de Mortefontaine, care mi se pare că te-a vizitat şi ea, a repatriat câţiva indivizi fără scrupule de la Trieste, unde a rămas escorta ei. Un oarecare George a recrutat de acolo nişte derbedei care urmează să le abată atenţia paznicilor tăi. Cred că frumoasa doamnă a pus ochii pe obiectul acesta şi vrea să ţi-l fure.

— Când?

— Mâine. La căderea nopţii.

— Ai vrea să mă ajuţi s-o prind în propria capcană?

— Chiar speram să mi-o ceri. L-am convins pe George ăsta să mă angajeze şi pe mine împreună cu trei dintre oamenii mei. În caz că… adăugă el.

— Ei bine, căpitane Cork, se pare că acum suntem asociaţi.

Se ridică din fotoliu şi-i întinse prietenos mâna. Cork se ridică, la rândul lui, în picioare şi i-o strânse călduros, cu un surâs la fel de cald luminându-i chipul.

Emma de Mortefontaine sperase că Baletti se va răzgândi, atât de înflăcărate erau ocheadele pe care le schimbau. Marchizul îi plăcea. Îi plăcea nespus de mult. De asta aşteptase atât de mult înainte de a se hotărî să atace, mizând pe atmosfera libertină a carnavalului ca să-l atragă în mrejele ei şi să-i devină amantă. Ar fi putut să-l hărţuiască, dar temperamentul ei orgolios nu-i îngăduise s-o facă. Voia ca el să cedeze şi s-o implore. Dar Baletti îi rezistase.

„*La noapte*, îşi spuse ea, *când va fi la discreţia mea, voi găsi eu un mijloc de a-l supune. Mă va iubi. După aceea, am să-l omor.*“ Emma nu putea tolera ideea de a fi vulnerabilă la farmecul unui bărbat care cutezase să-şi bată joc de ea până într-atât încât s-o dispreţuiască.

Când sosi momentul, Clément Cork şi oamenii lui îndepliniră ordinele pe care le primiseră. La fel făcură şi paznicii palatului. Luna, ascunsă sub nori, părea că vrea să sprijine planurile machiavelice ale Emmei de Mortefontaine, care era încântată şi excitată de această expediţie, total diferită de obişnuitele ei activităţi mondene. În timp ce oamenii lui Cork se certau pe chei, în faţa treptelor, ca să creeze o diversiune, Emma, George şi încă trei oameni acostau lângă un trotuar atât de îngust, încât abia se putea merge pe el. Emma şi acoliţii ei fură nevoiţi să se lipească de zidul dat cu var colorat ca să nu cadă în canal, fiindcă vârful încălţărilor lor depăşea bordura. Ajunseră astfel la o fereastră al cărei pervaz se afla abia la un metru mai sus de creştetul lui George. Dacă şi-ar fi putut schimba poziţia pe trotuar, i-ar fi fost uşor să se salte în mâini pe pervaz, dar nici nu se putea gândi la una ca asta. George desfăşură cu grijă sfoara pe care-o adusese cu el şi o aruncă, reuşind să agaţe cârligul de la capătul ei de balconul sculptat. Apoi, ţinându-se bine de

frânghie, se aşează pe bordură, cu picioarele în apa rece, cu bustul aplecat înainte, oferindu-le astfel o treaptă complicilor săi. Primul dintre ei, mic de statură şi agil, se urcă pe umerii lui George, agăţându-se de frânghie, ca un marinar care se caţără pe catarg, sparse un ochi de geam cu piatra din mână şi, prin spărtură, deschise cu uşurinţă cremona ferestrei.

Ceva mai încolo, altercaţia prefăcută între oamenii lui Baletti şi cei ai lui Cork continua, cu mare risipă de ţipete, ameninţări şi râsete, ceea ce-o făcea pe Emma să creadă că planul ei se desfășura aşa cum stabiliseră. Unul dintre oamenii care intraseră prin fereastră îi ceru să ridice braţele. Fu ridicată şi depusă într-una din camerele întunecoase ale locuinţei marchizului.

După aceea, George se agăță zdravăn de frânghie şi fu ridicat şi el în acelaşi fel. În palat domnea liniştea.

De îndată ce-i văzu pe Emma şi pe George pătrunzând în clădire, Clément, lăsându-și oamenii să se certe în continuare, se repezise în camera craniului, unde patru oameni de-ai lui, ascunşi în spatele draperiilor, aşteptau semnalul lui.

— Au intrat, îl anunţă el pe Baletti, care stătea în fotoliul lui, ca de obicei.

Marchizul îndepărtase din clădire întregul personal în seara aceea, păstrându-şi doar paznicii lângă el, pentru ca nimeni dintre slujitori să nu păţească nimic.

În clipa când Emma şi complicii ei intrară în odaie, cu pistoalele pregătite, Baletti se prefăcea că doarme. Nu-şi făcea iluzii în privinţa femeii, dar ştiind cât de mângâietor pentru orgoliu e sentimentul victoriei, spera să se folosească de acest defect al naturii omeneşti ca să audă în sfârşit mărturisirile pe care Emma i le ascunsese până atunci. La cel mai mic semn de pericol, Cork ar fi intervenit. Baletti avea încredere în el. Instinctul nu-l înşela niciodată.

Deşi era cât se poate de treaz, simulă o tresărire şi păru surprins la vederea Emmei, care zâmbea, cu arma îndreptată spre el. Chipul îi era scăldat în lumina pâlpâitoare a sfeşnicelor

ţinute de însoţitorii ei. Astfel, părea şi mai frumoasă, şi mai periculoasă.

— Doamnă! exclamă el. Ar fi trebuit să ghicesc că micile noastre hărţuieli nu-ţi vor părea îndestulătoare.

— Într-adevăr, dragă marchize, râse ea, triumfătoare. Ar fi trebuit să-mi cedezi. Obţin întotdeauna ceea ce doresc. Prin orice mijloace.

Baletti se prefăcu tulburat şi-i aruncă o privire pătimaşă.

— Deşi nu mă aflu într-o postură avantajoasă, recunosc, doamnă, că izbânda îţi şade bine. Dacă n-aş şti că nu pe mine ai venit sa mă iei, mi-ar fi făcut plăcere să-mi accept înfrângerea, ba chiar să mă bucur de ea.

Emma înghiţi în sec, iar respiraţia i se acceleră. Atitudinea lui Baletti nu trăda nici teamă, nici regrete, doar o lăcomie soră cu a ei.

— Va trebui totuşi să te omor, marchize, zise ea cu voce răguşită. Obiectul acesta nu poate avea decât un singur stăpân.

Baletti ridică din umeri.

— Voi fi onorat sa mor de mâna ta, scumpă doamnă. O să fie o plăcere de care orice bărbat din Veneţia şi-ar dori să se bucure alături de tine, chiar dacă ar fi la fel de nefericit ca mine că nu te-a putut strânge în braţe.

— Ţi-ar fi fost uşor s-o faci.

— Şi chiar am visat adesea… murmură el.

— Doamnă, îl întrerupse George, iritat de acest schimb de replici, să nu pierdem vremea.

Emma însă avea alte intenţii.

Se întrebase de ce nu participa marchizul Baletti la orgiile carnavalului veneţian, descoperise în sfârşit răspunsul, iar acesta era pe placul ei. Pesemne că Baletti făcea parte dintre fiinţele – bărbaţi sau femei – care au nevoie să fie dominate. „*Hotărât lucru*, îşi spuse ea, *era exact aşa cum sperase.*”

— George, porunci ea, ia-ţi oamenii şi staţi de pază în faţa uşii!

— Dar nu e prudent, obiectă acesta.

Privirea de gheaţă a Emmei îl readuse însă la poziţia lui de subordonat. Îşi înghiţi gelozia şi se supuse în tăcere. Totuşi, arma ei rămânea îndreptată spre inima lui Baletti, Emma fiind

convinsă că acest raport de forţe îl excita şi pe el la fel de mult ca pe ea.

— Iată-ne singuri, doamnă, iar eu sunt la discreţia ta.

— Ce-ai face dacă ai fi în locul meu, marchize?

— Nu sunt în locul tău şi habar n-am ce ştii despre craniu, aşa că nu pot să-mi dau seama ce-aş face.

— Asta are vreo importanţă?

— Pentru mine, da. De douăzeci de ani dorm în faţa lui, arzând de curiozitate să-i cunosc originea. Mi-ai mărturisit că ţi-ai vândut sufletul diavolului; eu, unul, i l-am dăruit pe al meu acestui obiect. Persoana care-mi va dezvălui taina craniului mă va face să devin cel mai supus şi docil sclav din lume. Când am citit scrisoarea tatălui meu, am crezut că acea persoană vei fi tu. Şi n-am încetat să sper acest lucru de când te-am văzut pentru prima oară, Emma.

Emma simţi o flacără pârjolindu-i trupul. Dar încercă să-şi stăpânească simţurile.

— Cu toate că mă tulburi profund, marchize, mărturisi ea, n-am pic de încredere în loialitatea despre care vorbeşti.

El avu un zâmbet dezolat. Sfâşietor.

— Atunci omoară-mă. Repede. Ca să fiu pe veci eliberat de tot ce-am învăţat de la el, de tot ce tu îmi refuzi acum.

Emma ezită. La urma urmelor, poate că ar fi fost bine să aibă un asociat. Oare nu asta căuta, de fapt, de la moartea lui Mary? O fiinţă în stare s-o facă să vibreze aşa cum făcea marchizul? O fiinţă pe potriva ei? Comoara n-o interesa, era doar un pretext. Secretele lui Baletti şi Baletti însuşi erau mult mai de preţ.

— Ai descoperit într-adevăr Marea Operă? întrebă ea.

— Da, răspunse fără şovăire marchizul, înţelegând că Emma era pe punctul să cedeze. Dar este o lucrare complexă ce nu poate fi rezumată la o formula mâzgălită pe un petic de hârtie. N-ai reuşi de una singură. Am avut nevoie de zece ani ca s-o stăpânesc.

— Craniul ţi-a dezvăluit-o? insistă ea, simţindu-i sinceritatea.

— S-ar putea, ca şi multe alte lucruri. Dar nu sunt sigur. Niciodată nu a răsunat din el vreo voce divină şi n-are nimic supranatural. Să zicem doar că am nevoie de prezenţa lui. Mă linişteşte. Când mă trezesc, gândurile-mi sunt limpezi şi

organizate. De unde provine, Emma? Dacă ştii, te conjur să-mi spui şi mie; mă torturezi, gemu el.

Emma coborî ţeava armei.

— Provine din cetatea Maya de la Santa Rita, din Yucatan, Indiile de Vest, minţi ea. Era aşezat pe un soclu, în interiorul unui templu. Şi ai dreptate, marchize, nu are nimic supranatural sau divin, era doar o parte – cea mai importantă – dintr-o cheie ce permite accesul într-o sală secretă, cu pereţii uimitor de netezi şi de strălucitori.

— Aşadar, nu e complet, reacţiona Baletti, fără să pară, totuşi, din cale-afară de mirat.

— Părţile ce lipsesc sunt doi ochi de jad cu câte un cristal în centru, îi mărturisi Emma. Unul din ochi îl am eu. Mai am şi un ac de cristal pe care l-am găsit la faţa locului. Singurul lucru neobişnuit pe care l-am observat este felul cum scânteiază piesele când sunt aşezate una lângă cealaltă.

— Şi conţine sala secretă? întrebă Baletti, nerăbdător să afle cât mai multe amănunte.

Chiar simpla descriere a acestor pereţi îl tulburase. Nu aşa arăta de obicei piatra – poate doar dacă ar fi fost vorba despre cuarţ şlefuit. Or, Baletti ştia că în acea parte a lumii nu exista genul acesta de siliciu cristalizat. Marchizul explorase multe ţinuturi ale lumii, inclusiv zona respectivă. De ce ar fi fost construit acolo un asemenea sanctuar? Şi, mai ales, de către cine?

— În 1523, Hernan Cortez, celebrul descoperitor al Mexicului, l-a însărcinat pe secundul lui, Alonzo de Avila, să transporte comoara ultimului împărat aztec, Montezuma. Era cea mai fabuloasă comoară din câte fuseseră găsite până atunci: vase şi idoli din aur şi argint, nestemate mai mari decât oul de porumbel, stofe preţioase şi multe altele. Alonzo de Avila a considerat că şi-ar putea însuşi o parte – cea mai mare parte, de fapt – a comorii fără ca împăratul Carol Quintul, la care trebuia sa ajungă transportul, să fie prea afectat de pagubă. Îi rămânea destul ca să-şi poată continua războiul cu duşmanul său de moarte, regele Francisc I al Franţei. Alonzo de Avila s-a înţeles cu comandanţii celorlalte două caravele, care-l escortau, să păstreze secretul şi să împartă prada. Cum nu puteau să ia cu ei

în cală obiectele, ce ar fi fost descoperite la sosire, începură să se întrebe unde să le ascundă. Unul din ei îşi aminti de ascunzătoarea pe care o descoperise la Lubaantun, când fusese trimis de Cortez, cu câţiva ani înainte, sa ia bogăţiile mayaşilor. Îndepărtându-se de rutele maritime – pornise de la Veracruz –, Alonzo de Avila se opri pe coasta Yucatanului şi, în timpul nopţii, duse comoara la ţărm, împreună cu câţiva oameni din echipaj. Restul echipajului primise băutură la discreţie, aşa că nimeni nu află ce făcuseră ei. Chiar dacă unii aveau bănuieli, nu exista nicio dovadă. Apoi, cheia fu divizată în trei: unul luă pe corabia lui craniul, ceilalţi – câte un ochi de jad, ca zălog al jurământului făcut. Dar ghinionul le închise pe veci gura.

Baletti sorbea cuvintele Emmei, simţind totuşi că ceva îi scapă. Totuşi, se feri s-o întrerupă. Însufleţită de povestire, Emma era mai frumoasă ca oricând. Continuă cu înflăcărare:

— Celor trei caravele le-a ieşit în cale Jean Fleury, un corsar francez, care le-a urmărit şi a reuşit să le captureze. Dar doi dintre căpitani, printre care şi Avila, au murit fără să mărturisească nimic. Al treilea i-a încredinţat unui marinar, singurul supravieţuitor dintre cei care-i însoţiseră în expediţia din Yucatan, ochiul lui de jad. Ajungând în Franţa cu captura lui incredibilă, Fleury i-a predat comoara regelui, împreună cu craniul de cristal, considerat şi el a face parte din comoară. Cât despre ochiul de jad, Fleury l-a păstrat pentru el, fără să-şi dea seama că avea legătură cu craniul. Cel de-al doilea ochi a rămas la marinarul spaniol care însă n-a putut niciodată să recupereze comoara ascunsă, mulţumindu-se să marcheze locul pe o hartă şi să le împărtăşească uluitoarea taină urmaşilor săi.

— Prin urmare, comoara aceea te interesa, făcu Baletti, total dezamăgit.

Emma se lăsă în genunchi în faţa lui, puse jos arma cu o mişcare graţioasă a încheieturii şi începu să-şi dezlege şnururile corsajului, cu trupul încins de dorinţă.

— Da, dar asta înainte de a descoperi calităţile uimitoare pe care le aveţi şi tu, şi craniul, chiar dacă nu vrei să recunoşti acest fapt. Acum însă râvnesc la mai mult de atât. Doresc, gemu ea, ca întreaga lume să-mi stea la picioare aşa cum stau eu

acum la picioarele tale. Dar nu mă înţelege greşit, marchize, îţi cruţ viaţa, însă nu vei fi niciodată altceva decât slujitorul meu.

Baletti se aplecă spre ea ca să-i simtă buzele şi-şi plimbă un deget pe decolteul ei care fremăta.

— Unde este al doilea ochi?

— S-a pierdut. O aventurieră i l-a furat defunctului meu soţ. Femeia îl purta la gât, ca pe un pandantiv, dar a pierit în timpul bombardamentului de la Dunkerque.

— I-ai găsit trupul? insistă el, dezmierdându-i lobul urechii, sigur acum că ea îi va oferi toate informaţiile pe care le avea.

— Nu. Multă lume a murit sub dărâmături. Trupurile au fost fie arse, fie aruncate în mare.

— Nici jadul, nici cristalul nu ard şi nu plutesc. Hoţii profită întotdeauna de asemenea situaţii.

Emma se dădu înapoi şi se uită uimită la el. La asta nu se gândise.

Baletti îi întoarse privirea.

Ochii lui treziră din nou dorinţele Emmei. Îşi încolăci braţele pe după gâtul marchizului.

— Acum vom face dragoste, marchize, murmură ea; după aceea am să iau craniul ca să-l pun alături de ochiul de jad şi de ac, iar tu o să mă aştepţi, fiindcă n-ai să mă mai poţi uita.

Baletti se îndepărtă de ea, cu un zâmbet triumfător pe buze.

— Nu prea cred c-o să se întâmple aşa ceva, dragă prietenă, şopti el.

Pocni din degete. Într-o clipă, Emma de Mortefontaine, albă ca varul la faţă, se trezi înconjurată de paznici.

36

Lehuzia lui Mary fusese îndelungată şi chinuitoare; până când înțărcase fetiţa abia dacă se putea mişca şi nici vorbă să facă vreo treaba mai grea. De la semnarea păcii de la Ryswick, în toamna anului 1697, începuseră s-o ducă prost. Niklaus avea grijă de ea cât putea, se ocupa singur de întreţinerea clădirii şi a anexelor, scotea apă din puţ, țesăla caii şi vedea de păsări şi de celelalte animale de pe lângă casă. La nevoie, devenea potcovar, ţiglar sau tâmplar. Mary nu mai văzuse niciodată un bărbat purtându-se atât de drăgăstos şi de atent cu soţia şi cu copiii lui, deşi era ocupat până peste cap.

Se gândea adesea la comoara ei, dar fără nerăbdarea de altădată. Era dispusă acum să aştepte până când îşi va recăpăta puterile şi să-şi privească cei doi copii crescând, sincer fericită în faţa imaginii lor. Alături de ei, regăsise, puţin câte puţin, complicitatea ce-o legase de Cecily şi se simţise mândră că-şi putuse stăpâni, în cele din urmă, temerile, ca să se bucure cât mai bine de această legătură. Niklaus contribuise din plin la schimbarea ei, învățând-o să se iubească aşa cum era.

Ann Mary tocmai îşi sărbătorise a doua aniversare şi se juca acum cu Junior, care avea patru ani, şi cu Toby, căţeluşul lor de două luni care era răsfăţatul tuturor. Mulţumită lui Toby, avea şi Mary puţină linişte.

Cei doi copii, stând în patru labe pe podea, lângă şemineu, ca şi cățelul, se jucau cu o cârpă pe care Toby o prindea cu dinţii de un capăt, iar ei trăgeau cât puteau de capătul celălalt, încercând să i-o ia. Căţelul mârâia în joacă, ceea ce-i făcea pe copii să râdă în hohote, tot întinzându-i şi luându-i cârpa, într-o horă ce începea cu o alergătură şi se termina cu ei aşezaţi pe jos.

Junior semăna tot mai mult cu tatăl lui. Era la fel de ager şi de vesel ca Niklaus şi atât de solid, încât părea cu doi ani mai mare decât vârstă lui. Ann moştenise trăsăturile blânde ale lui Cecily, părul îi era mai închis la culoare decât cel al mamei ei, dar la fel

de ondulat şi mătăsos. Se dovedea la fel de îndrăzneaţă şi curioasă ca fratele ei. Amândoi erau pe cât de încăpăţânaţi, pe atât de hotărâţi.

Nu departe de ei, Niklaus, privindu-le amuzat jocul, stătea de vorbă cu un veteran care se înfiinţa în fiecare seară la o bere, refuzând să plece din Breda, pentru că-şi pierduse întreaga familie şi n-avea niciun chef să-şi întemeieze alta.

Mary îşi stăpâni o strâmbătură de durere. Stătea la o masă, făcând calcule, în timp ce Junior îi distrăgea mereu atenţia, strigându-i pe ea şi pe Niklaus sa fie martori la întrecerea lor. Mary se amuză o clipă văzând eforturile fiicei ei, care scotea limba şi-şi fâţâia funduleţul dolofan ca sa învingă eforturile căţelului, apoi se cufundă iarăşi în socoteli. În ritmul ăsta, n-avea să termine înainte de lăsarea nopţii. Aceasta era singura dintre toate treburile ei ce o plictiseau. Nu-şi dorea decât să urce în dormitor, de îndată ce veteranul va pleca, şi să se cuibărească în braţele soţului ei.

Simţi încă un junghi, dar nici de astă dată nu lăsă să se vadă nimic. Nu se plângea niciodată de durerea aceea ce-i chinuia bazinul, persistentă ca un reumatism. Ştia că cele două sarcini apropiate şi dificultăţile ultimei naşteri lăsaseră urme adânci în trupul ei şi că trebuia să mai treacă timp până la o vindecare totală, deşi crizele se răreau din ce în ce. Aceste dureri influenţaseră multă vreme şi viaţa lor intimă. Totuşi, ca şi cum ar fi intuit ceea ce Mary nu-i mărturisea, Niklaus nu insistase niciodată dacă vedea pe chipul ei o grimasă de durere, făceau dragoste numai atunci când dorea ea, iar el se purta cu o blândeţe uimitoare, retrăgându-se întotdeauna la timp ca să n-o expună cumva riscului unei alte sarcini. Ea îi era recunoscătoare şi-l iubea şi mai mult pentru asta. Se simţea împlinită prin iubirea şi copiii lor.

În aceşti doi ani se schimbaseră multe şi la han. Mai întâi plecase Frida, cerută în căsătorie de un soldat care, îndrăgostit de ea, n-o putuse uita. Îl luase de bărbat şi-l urmase pe coasta flamandă. Nu după multă vreme, fuseseră nevoiţi, din lipsă de clienţi, să concedieze bucătarul şi muzicanţii. Alături de ei rămăsese doar Milia. Firma hanului *La trei potcoave* începea să prindă rugină.

Puţin câte puţin, se îndeplineau toate prezicerile tatălui lui Niklaus, iar acesta trebui să-şi folosească economiile ca să întreţină hanul.

— Te gândeşti la comoara ta, nu-i aşa? şopti Niklaus, plimbându-şi degetele pe şoldurile lui Mary.

Formele ei îşi recăpătaseră acum fermitatea, conturul şi rotunjimile şi, după ce făceau dragoste, lui Niklaus îi plăcea să-şi continue mângâierile. În odaia de alături, copiii dormeau liniştiţi. După ce-i culcase, Milia se dusese şi ea în camera ei. Veteranul plecase şi, după ce uşa hanului fusese încuiată, urcaseră şi Mary cu Niklaus. Junior sforăia, ţinându-i isonul lui Toby, care dormea încolăcit pe cuvertură, la picioarele patului.

Mary se întinse. Niklaus se înşela.

— Mă gândeam la părinţii tăi, mărturisi ea.

Obrazul soţului ei se întunecă.

La opt luni după naşterea lui Ann, în casa acestora izbucnise un incendiu. Nimeni nu ştia care fusese cauza. În noaptea aceea vântul bătea puternic, iar crengile rupte din copaci loviseră pereţii caselor. Se presupunea că o lampă cu ulei uitată aprinsă în biroul notarului se răsturnase, provocând incendiul.

Dar aceasta nu era decât o ipoteză.

Înainte ca vecinii să se trezească, focul mistuise locuinţa notarului, precum şi casa învecinată. Pieriseră cinci oameni. Patru adulţi şi un nou-născut.

Lui Niklaus îi fusese foarte greu să-şi revină.

Mai ales pentru că nu reuşise încă să se împace într-adevăr cu tatăl lui. Mama venea pe ascuns să-i vadă, suferind că aceste vizite clandestine nu-i îngăduiau să se bucure în voie de nepoţii ei. Mary încercase să intervină, dar fără succes. Lucas Olgersen pretindea ca fiul lui să-şi ceară scuze, iar acesta refuza s-o facă.

Şi unul, şi celălalt erau prea orgolioşi. Orgolioşi şi mărginiţi.

Niklaus îşi luă degetele de pe trupul catifelat al soţiei lui şi se întinse pe spate, cu mâinile sub cap. După o clipă de tăcere, Mary continuă:

— M-am gândit adesea la moarte; am sfidat-o amândoi de atâtea ori, – încât mult timp ne-a fost mai degrabă o tovarăşă

decât un duşman, şi totuşi nu reuşesc să mă împac cu nedreptatea morţii lor, Niklaus. Mă obsedează.

— Şi pe mine, recunoscu el.

Mary se lipi de el, vârându-şi nasul în părul de pe pieptul lui. Îi plăcea mirosul pielii lui, îi plăcea să se piardă în el. Nici măcar o singură dată nu regretase că s-a căsătorit cu Niklaus, în ciuda îndoielilor, a temerilor, a fricii ei că nu se va putea adapta la o viaţă prea liniştită. Niklaus ştiuse să facă din fiecare zi o sărbătoare. Totuşi, Mary simţea că a ajuns la limită şi că, la fel ca ea, Niklaus începuse şi el să se sature de viaţa aceea. Semănau bine între ei. Le plăcea mirosul prafului de puşcă şi al primejdiei, al tutunului şi al îmbrăţişărilor pătimaşe, le plăceau graba şi nesiguranţa zilei de mâine. Toate acestea îşi pierduseră intensitatea, pe măsură ce tabieturile şi cotidianul le luaseră locul.

— Nu mă văd murind în patul ăsta, Niklaus, indiferent din ce pricină. Vreau să pot privi moartea în faţă şi s-o sfidez, luptându-mă cu ea.

El îşi petrecu braţul puternic pe după umerii ei şi-i mângâie.

— La asta m-am gândit şi eu, recunoscu el. Când era cât pe-aci să mori la naşterea lui Ann Mary am înţeles că nu erai făcută pentru o bătrâneţe liniştită.

Mary se ridică într-un cot şi-i căută privirea. Lumânările pâlpâiau, răspândind pe rând lumină şi umbră. Ochii lui Niklaus erau trişti, dar plini de pasiune.

— Te-am minţit, Mary, mărturisi el. Am încercat să te încătuşez, ca să nu te pierd. Aş fi putut să nu te oblig să naşti copiii ăştia.

— Ştiu, spuse ea.

— Credeam că încă nu te cunoşti destul de bine. Că nu trăiai lupta decât fiindcă era un mod de a supravieţui şi că obsesia ta de a dobândi un nume şi o avere se va risipi atunci când vei avea o familie, când te vei simţi în siguranţă şi vei fi preocupată să-ţi îngrijeşti şi să-ţi ocroteşti copiii. Dar m-am înşelat în privinţa ta! M-am înşelat şi în privinţa mea. Nici tu, nici eu nu suntem făcuţi pentru o astfel de viaţă.

— Mi-a fost dragă, Niklaus, îl asigură ea, aşa cum şi tu îmi eşti drag. Nu-mi pare rău de nimic şi, mai ales, nu-mi pare rău că avem copiii aceştia.

Niklaus zâmbi, dând la o parte o şuviţă roşcată ce se încăpăţâna să tot cadă pe nasul lui Mary. Îi plăceau pistruii de pe nas, era mort după culoarea ochilor ei ca aluna şi după trandafirul buzelor ei. Nu se mai sătura de răsuflarea ei, de gemetele pe care i le smulgea extazul în momentul culminant al îmbrăţişărilor lor, de felul cum îl reţinea, apăsându-şi degetele pe şalele lui. Nu se mai sătura de mireasma trupului ei, în care senzualitatea se împletea cu maternitatea, de gesturile ei feminine în care se mai simţea uneori brutalitatea obişnuinţelor cazone, de hainele bărbăteşti pe care ea le purta cu plăcere – deşi era împotriva bunelor maniere – când muncea alături de el în curtea de păsări sau la grajduri, şi nici de ştrengăriile ei când ţesălau caii sau mulgeau cele două vaci, stropindu-se în glumă cu laptele ce ţâşnea din ugere.

Era topit după felul ei de a-l atrage, cu o privire complice, făcându-i semn cu degetul, în fân, în timp ce copiii zburdau pe-afară, supravegheaţi de Milia. Îi plăceau râsul ei, furiile, încăpăţânarea la fel de puerilă ca a lui pentru cine ştie ce fleacuri, împăcările lor, tandreţea lor.

— Nici mie nu-mi pare rău de nimic, afirmă el. Dar m-am înşelat, Mary. Credeam că felul zeflemitor de a fi al lui Reinhard, atât de diferit de stilul scrobit al tatălui meu, mă atrăsese către meseria lui, îndepărtându-mă de cea de notar. Dar nu era aşa. Ceea ce-mi plăcea era, de fapt, animaţia, agitaţia, râsul fetelor, glumele soldaţilor, tovărăşia camarazilor, muzica, mirosul de tutun şi de vin. Ca şi încăierările prosteşti ce trezeau în noi instinctul de supravieţuire. Nu mă plictisesc alături de tine, Mary Olgersen, iar copiii sunt tot ce mi-am dorit, dar, dacă mai vrei şi tu, aş fi gata sa plec în căutarea aventurii împreună cu tine şi cu ei.

Mary se aplecă şi-l sărută cu foc.

— Începusem să cred că n-o să mi-o mai ceri niciodată!

— Şi dacă ar fi fost aşa, întrebă neliniştit Niklaus, m-ai fi părăsit?

Mary îi răspunse fără ezitare.

— Nu. Fiindcă te iubesc. Şi, de altfel, te cunosc mai bine ca oricine. Eram sigură că, mai devreme sau mai târziu, ne vom regăsi, ca odinioară, umăr lângă umăr în luptă. Aş fi pus pariu, adăugă ea, făcându-i cu ochiul.

Cu o mişcare suplă, Niklaus o ridică şi o întinse peste el. Mary îşi muşcă buza de jos. Şi ea îl dorea din nou. Se aşează călare pe el, gemând de plăcere.

Emma de Mortefontaine nu reuşea să-şi ia gândul de la jignirea pe care i-o adusese marchizul Baletti. Niciun bărbat n-o umilise astfel, niciunul nu se folosise astfel de ea. Îl ura pentru asta; totuşi, era de-ajuns să-şi amintească privirea lui dominatoare şi satisfăcută ca să simtă c-o trec fiorii şi-i venea atunci să se ia la palme.

Căzuse în propria plasă.

Câinele acela, nemernicul acela, nesuferitul de marchiz o azvârlise într-un infern în care până şi demonii ei deveneau caraghioşi. Se scursese aproape un an de când se chinuia astfel.

În seara aceea, o lăsase să plece din casa lui, fără craniu, bineînţeles, cerându-şi scuze pentru festa pe care i-o jucase şi asigurând-o că ar fi fost bucuros să se asocieze cu ea ca să caute comoara aceea, nu că l-ar fi interesat în sine, ci fiindcă dorea din suflet să pună înapoi craniul, cu ochi cu tot, la locul unde fusese descoperit. Îi spusese chiar că era dispus s-o lase să ia tot ce ascunsese acolo secundul lui Cortez. El căuta altceva, adevărul acela ce-l obseda.

— Adu-mi amândoi ochii de jad, Emma, hotărâse Baletti. Cu orice preţ. Apoi vom pleca împreună.

Şi adăugase în şoaptă, cu o privire mai arzătoare ca oricând:

— Şi atunci, îţi promit că mă voi strădui să transform încântătoarea ta furie a frustrării în plăcere rafinată.

Emma nu găsise cuvinte nici ca să-l insulte, nici ca să se revolte. Ridicase capul, în timp ce-şi simţea trupul mistuit de flăcări, şi, urmată de oamenii ei, ieşise, de astă dată prin poarta principală, cu hohotele de râs ale lui Cork stăruindu-i în auz.

I-ar fi plăcut să-şi descarce nervii asupra lui George, dar acesta se ferecase, prudent, în tăcere, mulţumindu-se doar să se înfăţişeze la chemarea ei când, în zori, după ce se sucise şi se

răsucise în aşternut fără să-şi poată găsi odihna, Emma de Mortefontaine cedase nevoii ei imperioase de dragoste. Îl însărcinase pe unul dintre patricienii veroşi să-l supravegheze pe Baletti şi s-o ţină la curent cu toate mişcările lui. Nu putea suporta gândul că marchizul ar fi putut pleca în Yucatan fără ea. Tulburat de frumuseţea ei şi încântat s-o servească, domnul Bodoni se grăbise să accepte.

Întorcându-se în Franţa, Emma îl pusese pe George să ia din nou legătura cu Omul-în-Negru care, de cinci ani, se afla în echipajul *Perlei.* Apoi se dusese la Dunkerque şi plătise câţiva oameni ca să încerce să-l găsească pe acela care, după bombardament, luase bijuteriile lui Mary Read. Emma era încă înciudată că, prea răscolită de pierderea iubitei ei, nu se gândise şi ea la această evidenţă.

Credea c-a uitat-o pe Mary.

Dar simplul fapt de a umbla pe străzile acelea, de a şi-o imagina murind stupid sub tirul intens al tunurilor îi trezi durerea. Rana încă nu era cicatrizată. Acum ştia că nu se va vindeca pe deplin niciodată.

Se gândise o clipă că Baletti ar fi putut-o înlocui pe Mary. Dar se înşelase. Îi stârnea simţurile, dar Emma n-ar fi putut să aibă vreodată încredere deplină în el sau să-l iubească.

Cu sufletul cernit, plecase din Dunkerque, reconstruit, către Dover, de unde voia să ia ochiul de jad, acul şi harta, pe care, contrar obiceiului ei, le lăsase acasă, aşa cum o sfătuise George, înainte de a pleca la Veneţia.

— Nu se ştie niciodată, doamnă. Cu toate că avem escortă, marea ascunde nenumărate primejdii. Dacă s-ar pierde, le-ai regreta tot restul vieţii, îi spuse el.

Iar ea, după ce fusese surprinsă de Baletti, se felicita în fiecare zi pentru că-i urmase sfatul.

Rămăsese câtva timp la Dover, unde sosise apoi şi George, aducându-i vestea că Omul-în-Negru era dispus în continuare s-o servească. Apoi, se dusese la Londra, ca să-şi verifice conturile şi să se asigure de bunul mers al afacerilor ei. În cele din urmă, se îndreptase spre comitatul Cork, împreună cu devotatul ei George, ca să se odihnească şi să se refacă. Trecuseră astfel

zece luni. Fiecare bilet primit de la Baletti ca răspuns la scrisorile ei era o rană în plus adusă orgoliului ei călcat în picioare.

Motiv pentru care, de îndată ce ajunse, îl vizită pe William Cormac. Nu-l mai văzuse de vreo doi ani, dar era sigură că acesta n-o uitase. Văzu însă în faţa ei un bărbat care-i evita privirea, vizibil încurcat şi care, în loc s-o strângă în braţe, aşa cum se aşteptase, se mulţumi s-o poftească să ia loc, fără să se mişte din spatele biroului său. Emma se simţi jignită grav de atitudinea lui.

— Ce primire, dragul meu! Până şi la prima noastră întâlnire păreai să fii mai amabil. Eşti cumva bolnav, o fi ceva molipsitor? îl luă ea peste picior, cu puţin cinism.

Cormac îşi feri din nou privirea când îi răspunse.

— Nici vorbă de aşa ceva, dragă Emma, şi te rog să mă ierţi dacă te-am supărat.

— Cum să mă superi? se îmblânzi ea. Speram doar că voi avea parte de o întâmpinare mai călduroasă. Ţi-am dus dorul, William.

De data asta el ridică ochii, neîncrezător.

— Chiar aşa? Cu toate acestea, n-am primit nicio veste de la tine. Ani întregi. Nici la scrisori nu mi-ai răspuns.

— Am fost ocupată, răspunse Emma, de parcă simpla ei prezenţă de acum putea să şteargă cu buretele tot ce-i reproşa el.

— Depărtarea nu e prielnică sentimentelor, se justifică Cormac, regăsindu-şi în sfârşit elocvenţa în faţa înfumurării nejustificate a fostei lui iubite.

— Pe ale mele nu le-a schimbat cu nimic, îl asigură Emma, iar ceea ce ieri ni se părea plăcut, rămâne şi astăzi la fel pentru mine. Dar poate că această răceală are alte motive, adăugă ea pe un ton înţepat, remarcându-i expresia de nemulţumire.

— Într-adevăr, aşa stau lucrurile, mărturisi el, stânjenit. Sunt îndrăgostit.

— Eşti îndrăgostit… Şi de cine, mă rog, fiindcă e limpede că nu-i vorba despre mine?

— Discreţia nu-mi îngăduie să-ţi răspund, dar iubirea ei îmi oferă tot ce mi-aş putea dori şi, cu toate că este o simplă

slujnică, n-aş putea să-i rănesc inima reluând o relaţie trecătoare cu tine. Deşi ar fi plăcut s-o fac, milady.

— Înţeleg, scrâşni Emma.

Se ridică, dreaptă şi demnă, ascunzându-şi furia sub un surâs crispat.

— Acesta e ultimul tău cuvânt, William Cormac? îl mai întrebă.

— Îmi pare foarte rău, crede-mă. Dacă mi-ai fi trimis măcar câteva scrisori, se împotmoli el în explicaţii.

Emma îl măsură cu o privire plină de dispreţ.

— Iubirea ori e, ori nu e, milord. Sper să nu-ţi regreţi niciodată această alegere.

— Am să ţin mereu la tine, Emma, o asigură Cormac, conducând-o spre uşă.

Dar aerul uşurat pe care-l avea la despărţire îi dovedi Emmei contrariul.

De data asta, era prea mult. Din moment ce Baletti era de neatins, tâmpitul acela de William Cormac ar fi trebuit să plătească oalele sparte. Emma se interesă cine era slujnica în chestiune. O chema Marie Brenan, era fermecătoare, drăguţă şi atât de naivă, încât rămăsese însărcinată. Nu cu mult timp în urmă, aşa că sarcina încă nu se vedea. William Cormac intenţiona să o instaleze într-un mic apartament de îndată ce ea şi-ar fi părăsit slujba, în momentul când semnele sarcinii ar fi devenit evidente. Emma ştia că în Irlanda adulterul era considerat o crimă şi se pedepsea cu închisoarea. Pe vremea relaţiei lor, Cormac nu-i ascunsese temerile sale în această privinţă.

Emma îşi frecă, satisfăcută, mâinile. O să-l facă să regrete că o respinsese astfel. Îi trimise o scrisoare intendentului ei din Carolina de Sud, cerându-i să cumpere o plantaţie, pe numele lui William Cormac şi al Mariei Brenan, şi să-i trimită actul de proprietate în original şi o copie. Apoi începu să aştepte, savurându-şi răzbunarea.

De câte ori ajungea la apogeul plăcerii în braţele lui George, visa cu ochii închişi ca e în braţele lui Baletti.

37

Personalul hanului *La trei potcoave* avusese o zi grea. De două zile, clienţii se tot perindau. Niklaus, Mary şi Milia circulau fericiţi printre mese, ciocnind ici-colo câte un pahar, servind mâncărurile apetisante pe care le preparaseră cu mâna lor pentru această ocazie.

În faţa estradei unde muzicanţii cântau din nou, vreo zece copii, printre care Junior şi Ann, zburdau râzând sau ţipând, imitându-şi părinţii sau trăindu-și propriile poveşti. Imaginaţia lor n-avea limite. Junior se distrase chiar dansând cu Toby, pe care-l ridicase pe labele din spate ca pe o parteneră, în hohotele de râs ale surorii lui. Deşi îl muşca uşor de degete, animalul părea să se bucure de acest joc la fel de mult ca băiatul. Toţi cei care se aflau acolo erau binedispuşi.

Şi chiar aveau de ce!

Înainte de a părăsi Breda, la puţin timp după botezul lui Junior, Hans Vanderluck lansase un ultim pariu. Pariase că va rămâne burlac, fiindcă era sigur că nicio femeie nu va reuşi vreodată să-l prindă în mreje. Miza pariului o constituia chiar nunta, ce urma să aibă loc la han, în prezenţa tuturor celor care pariaseră.

Iar astăzi, 17 aprilie 1700, Hans Vanderluck ridica voios paharul înainte de a săruta buzele drăgălaşei Maud, cu care tocmai se însurase încântat că pierduse acest pariu, sentiment cu totul inedit pentru el.

Mary şi Niklaus nu împărtăşiseră nimănui intenţia lor de a vinde hanul şi de a părăsi Breda. Niciunul din ei nu se îndura s-o facă. Revederea foştilor camarazi de promoţie, majoritatea fiind însoţiţi de copiii şi de nevestele lor, le amintea pentru o clipă de vremurile glorioase ale trecutului lor. Şi de o bună parte a vieţii lor la han. N-aveau niciun chef să întunece momentele acelea. Adesea, schimbau câte o privire complice, iar Mary era cuprinsă de un val de fericire. Această reînviere a vechii ambianţe de camaraderie le sporea dorinţa de a-şi îndeplini planurile.

Cu fiecare zi care trecea, erau şi mai hotărâți.

De când îşi dăduseră seama de asta, se regăsiseră aşa cum erau în primele nopţi petrecute în cort, când Mary îşi stăpânea gemetele de plăcere apăsându-și buzele cu palma sau sub sărutările lui Niklaus. Şi, pe neaşteptate, durerile persistente din zona bazinului dispăruseră.

Ultimii care îşi luară a doua zi rămas-bun de la ei fură Hans Vanderluck şi soţia lui. Se îmbrăţişară cu căldură, alături de şareta ce-i aştepta pe tinerii căsătoriţi în curte. Deasupra lor, pe cerul fără niciun nor se înălţa un soare ce-i făcu să-şi îngusteze pleoapele.

— V-am lăsat aici o dezordine înfiorătoare, se scuză Vanderluck.

Niklaus se desprinse din îmbrăţişarea lui frăţească şi-i răspunse glumeţ:

— Nu te teme, o să-ţi trimit nota de plată!

Vanderluck ridică din umeri, râzând:

— La război, ca la război. Eu am pierdut, tu ai câştigat.

— Ba nu, frate, răspunse Niklaus, asigurându-se că Maud, care vorbea cu Mary, nu-i putea auzi. E exact pe dos.

Mirat, Vanderluck se lăsă condus într-un colţ mai ferit.

— Ce vrei să spui?

— Vând hanul, frăţioare, anunţă Niklaus.

Vanderluck dădu din cap. Nu era prea uimit. Ştia că, după plecarea armatei, hanul nu va mai prospera. Era evident pentru toată lumea. Îşi aminti de pariul pe care-l făcuseră în secret în seara nunţii lui Niklaus cu Mary şi înţelese deodată sensul ascuns al cuvintelor acestuia.

— Deci n-ai reuşit s-o îmblânzeşti, râse el. Eram sigur! Era de-ajuns s-o priveşti ca să-ţi dai seama că-i stătea mai bine cu pantaloni decât cu fuste.

Niklaus zâmbi. Felul cum vorbea pe şleau tovarăşul lui de arme îi plăcuse întotdeauna. Acesta continuă, bătându-l pe umăr:

— Fie vorba între noi, şi ţie-ţi stă mai bine rolul de aventurier decât cel de hangiu.

Niklaus înţelese atunci că Hans îl cunoştea mai bine decât se cunoştea el însuşi. Îi întinse mâna.

— Mult noroc ţie şi lui Maud.

— Sunt sigur că am, afirmă Vanderluck, încântat, în ceea ce-l privea, că-şi sfârşise cariera de mercenar.

Tatăl lui Maud era bancher, locuia în celălalt capăt al ţării şi-i propusese să-i devină asociat. Era exact ceea ce-şi dorise dintotdeauna Hans.

— Ai grijă de ea, Niklaus, îl sfătui. Lumea asta e plină de prădători. Dacă n-am fi fost prieteni, ţi-aş fi răpit-o fără şovăire.

— Ştiu, răspunse Niklaus calm. Doar pentru asta ar fi trebuit mai întâi să mă omori.

— Ar fi meritat osteneala.

În clipa aceea, Junior ţâşni ca din puşcă afară din han, ţinând-o de mânuţă pe surioara lui. N-o luă către maică-sa, lăsând-o să discute în continuare cu Maud, că se repezi spre cei doi bărbaţi.

Pandantivul de smarald furat pe vremuri de la lady Read sălta atât de tare la gâtul lui Ann, încât fetiţa îl apucă între degeţelele ei dolofane şi murdare. Impresionată s-o vadă jucându-se cu el şi admirându-l, vrăjită, ori de câte ori o lua în braţe, Mary i-l dăruise de ziua ei şi de atunci, pandantivul era cel mai de preţ obiect al fetiţei.

Neastâmpărații se ascunseră râzând în spatele celor doi prieteni, în timp ce Milia, stând în prag, cu şorţul plin de pete de la bucătărie, îi ameninţa cu degetul, exclamând:

— Las’ că pun eu mâna pe voi, şmecherilor!

Apoi se îndreptă hotărâtă spre Mary, ca să-i spună ce se întâmplase. Vanderluck îşi ridică finul în braţe, în timp ce Niklaus se apleca la chemarea mâinilor întinse ale fiicei sale. Simţindu-se la adăpost de mânia Miliei, copiii chicoteau, cu ochii strălucind de bucuria isprăvii lor.

— Acum ce-aţi mai făcut? se interesă Niklaus.

Dar îşi dăduse deja seama. Fiica lui, cu faţa şi mâinile mânjite de ciocolată, îi cuprinse obrajii în palme, murdărindu-l şi pe el, şi-i spuse:

— Sst, tată, e secret!

Vanderluck începu să râdă, făcându-le pe cele trei femei, care comentau, mai mult amuzate decât supărate, pozna copiilor, să se apropie şi ele.

— Pentru desert nu ne-au mai rămas decât firimituri, declară Mary, iar pe voi o să vă doară zdravăn burţile, arătă ea cu degetul spre stomacurile neastâmpăraților, care se ghemuiră la pieptul celor doi bărbaţi, râzând şi gesticulând.

Apoi, Ann întinse braţele mânjite către maică-sa, în chip de scuze.

— Pupă-mă! imploră ea, cu ochi rugători.

Hans Vanderluck izbucni din nou în râs, imitat de prietenii lui, în timp ce Mary, cu un suspin de fericire, o luă în braţe pe Ann, care-i acoperi obrajii cu sărutări de ciocolată.

— O să ai de tras, Niklaus Olgersen, adăugă Vanderluck, gâdilându-l pe Junior, care se zbătea râzând. Copiliţa asta a moştenit farmecul diabolic al maică-sii şi ştie ce vrea, exact ca Mary.

Absorbită de elanurile afectuoase ale fiicei sale, Mary îl fulgeră cu privirea, prefăcându-se încruntată.

— Sunt sigur ca, în curând, prezise Niklaus, veţi avea şi voi acest privilegiu.

— Să sperăm că ai dreptate, conchise Vanderluck, învăluindu-și soţia într-o privire drăgăstoasă.

Şi el, şi Maud erau hotărâţi să-şi dea toată osteneala pentru asta.

— Vreau sus pe umerii tăi, naşule! ceru Junior.

— La ordin, colonele, se execută acesta, aşezându-l aşa cum voia.

Văzându-se acolo, Junior se umflă în pene. Vioi, inteligent şi bun de gură, nu pierdea niciun prilej de distracţie, atrăgând-o şi pe surioara lui, care, deşi îşi păstra încă rotunjimile de bebeluş, era la fel de îndrăzneaţă ca el. La cei doi ani ai ei, Ann vorbea la fel de mult ca Junior. Mary îi zicea uneori, în glumă, vorbăreaţa, ceea ce o înfuria teribil. Dar numai pentru câteva clipe. Ann nu ţinea supărarea. Începea din nou să ciripească, stâlcind cuvintele. Totuşi, amândoi copiii ştiau să tacă şi să fie ascultători când le-o cerea tatăl lor, iar Junior era răsplătit pentru asta primind permisiunea să-l ajute pe Niklaus la unele treburi uşoare, ca de exemplu adunarea ouălor din cuibarele găinilor. De multe ori, munca începea cu o fugărire a pasărilor,

în timp ce cățelul lătra de bucurie alături de copil. Mary reuşea cu greu să-şi păstreze seriozitatea ca să-l certe.

Ann era mereu în preajma ei, spărgea cu atenţie în salatieră ouăle aduse de Junior, se aplecă, scoţând limba de concentrare, asupra preparatelor pe care Mary sau Milia tocmai le terminau. Dacă li se întâmpla să întoarcă ochii în altă parte, o găseau apoi pe fetiţă cu gura plină şi cu degetele mânjite, căci îi plăcea să guste din toate.

Mary nici nu mai ştia de câte ori trăsese câte o spaimă zdravănă văzându-și copiii cum se cățărau pe crengile de jos ale nucului, iar Junior ţinându-şi sora de mână, o îndemna să urce mai sus; sau găsindu-i printre picioarele cailor, unde-şi puneau la cale planurile, sau îngropând în ţarcul porcilor o cutie plină cu nasturi strălucitori, pietricele colorate şi diverse mici obiecte luate de prin casă, ca pe o comoară ce trebuia ascunsă.

Se vedea limpede că erau făcuţi pentru aventură.

Aveau şi temperamentul potrivit, şi dorinţa, şi o rezistenţă fizică datorită căreia bolile îi ocoleau. Dacă Mary şi Niklaus n-ar fi fost absolut convinşi că micuţii erau în stare să-i urmeze, şi-ar mai fi amânat planul. Dar aveau dreptate: atunci când Niklaus le împărtăşise intenţia de a vinde hanul şi de a pleca în căutarea aventurii, în loc să se vaite, ca Milia, copiii strigaseră într-un glas, cu ochii strălucindu-le:

— Grozav! Ce-o să ne mai distrăm!

— E vremea să plecăm. Avem mult de mers până la următorul popas, hotărî Maud, văzând că lui Hans îi era greu să se despartă de prietenii lui.

Nici ei nu-i venea să plece, fiindcă-i simpatizase de la prima vedere.

— Ai dreptate, scumpo, zise Vanderluck, punându-l jos pe Junior.

Discutând, ajunseră lângă şareta încărcată cu darurile şi proviziile pe care le primiseră.

— Nu ştiu când o să ne mai vedem, continuă el.

— Când plecaţi?

— Cât de repede vom putea, stabili Mary. Imediat ce vom găsi un cumpărător şi vom îndeplini toate formalităţile. Sper să

reuşim înainte de venirea iernii, altfel va trebui să mai aşteptam până la primăvară.

Hans clătină din cap.

— Timpul ce trece nu duce cu el şi prietenia, Niklaus. Prietenia e ca şi onoarea: nu te abaţi niciodată de la ea. Aveţi grijă de voi.

— Şi tu la fel, frate.

Niklaus îl ridică pe Junior, care se încăpățâna să-l oprească pe naşul lui agăţându-i-se de picioare. Mai mult în joacă decât din dorinţa de a nu-l lăsa să plece. La Junior, tristeţea nu ţinea niciodată prea mult.

Mai rămaseră acolo, făcându-le cu mâna, apoi Junior şi Ann începură să se foiască, dornici să se întoarcă la joacă. Milia le ceru să se spele, mai întâi. Se supuseră, oftând.

— Ar putea să facă la fel şi Toby, făcu Junior, secondat pe loc de sora lui.

— Lui Toby îi plaţe taaaare mult ţiocolata!

Căţelul începu să latre, de parcă voia să-i confirme spusele.

— Hai, daţi-i drumul de-aici, soldaţi, insistă Milia. Să n-aud nicio vorbă, altfel nu mai vedeţi în viaţa voastră vreo prăjitură.

Această ameninţare îi făcu să se potolească imediat.

Rămaşi singuri în curte, Mary şi Niklaus se îmbrăţişară. Mâinile şi feţele le erau lipicioase din cauza ciocolatei cu care îi unsese Ann Mary.

— Cred că ar trebui să le urmăm exemplul, dar m-am gândit să ne curăţăm în alt fel.

— Cum anume?

— Vino cu mine până în grajd ca să-ţi arăt.

Mary îl urmă fără şovăire. Se urcară pe platforma unde erau depozitate paiele şi fânul, apoi Niklaus ridică scara şi o puse la picioarele lor, ca să nu poată fi surprinşi de copii.

Mary desfăcu funda ce-i ţinea părul şi căută un loc potrivit, în spatele baloturilor de fân. În timp ce Niklaus se apropia de ea, Mary revăzu în amintire, preţ de o clipă, un alt grajd, locul în care se iubise pentru întâia oară cu Corneille. Îşi muşcă buzele. Nu îndrăznise să-i spună soţului ei despre iniţiativa pe care o

avusese, fiindcă era sigură că el s-ar fi împotrivit. Cu opt zile în urmă, îi trimisese lui Corneille o scrisoare, pe adresa din Brest, povestindu-i tot: viaţa ei, Niklaus, copiii, hanul şi obsesia ei pentru comoara pe care voise, pe vremuri, s-o împartă cu el. Sfârşea cerându-i s-o ajute, în calitate de asociat, căutând o corabie care să-i ducă până acolo. În afară de cazul că nu-i putuse ierta tăcerea şi tot răul pe care, desigur, i-l făcuse nedându-i niciun semn de viaţă. Dacă primea răspuns, ar fi avut timp destul să-i mărturisească totul lui Niklaus şi să-l liniştească.

Sentimentele ei pentru Corneille nu fuseseră decât un foc de paie pe lângă flacăra ce-i curgea acum prin vene.

Îl îmbrăţişă pe Niklaus şi focul cu care-o înlănțui el o făcu să uite pe loc de toate acestea.

Fură însă întrerupţi de nişte voci ce se auzeau tot mai aproape. Poarta grajdului scârţâi. Junior şi Ann Mary şuşoteau, îndreptându-se către ascunzătoarea lor preferată.

Niklaus puse la timp o mână fermă pe gura lui Mary, care se străduia să-şi reţină gemetele obişnuite de plăcere.

— Dacă-ţi spun că i-am auzit vorbind, îi spunea Junior surorii lui.

Tonul vocii copilului era grav, iar cei doi soţi ciuliră urechile.

— Şi eu îţi spun că nu se poate, afirma Ann. Oricum, am să mă ascund în bagaje.

— Şi eu la fel.

Mary şi Niklaus schimbară o privire întrebătoare. Oare ce mai puneau la cale? Urmă o tăcere prelungită. Era limpede că micuţii se gândeau.

— Spune, Junior, întrebă Ann, ce crezi că e comoara aia?

— Nu ştiu, răspunse el.

Niklaus şi Mary se apropiară târâş, fără zgomot, de marginea platformei. Cei doi copii erau aşezaţi, ca de obicei, printre cai, chiar pe aşternutul lor de paie. O singură lovitură de copită ar fi fost de-ajuns ca să le spargă capetele. Mary simţi că i se strânge inima şi vru să intervină, dar Niklaus îi făcu semn să tacă şi o opri, strângând-o de umăr. Era liniştit, fiindcă-şi cunoştea bine animalele. Calmul lui i se transmise şi lui Mary.

— Dar ştiu că ne trebuie o corabie şi mult timp ca să o găsim. Aşa spunea mama. E foarte periculos, din cauza piraţilor.

— Ce-i aia pirat? întreba Ann.

— E un om rău cu un picior de lemn, cu o bandă neagră pe un ochi şi cu o spadă uite-aşa de mare. Mi-a spus Milia.

Mary se abţinu să nu râdă la vederea gestului larg pe care-l făcuse Junior. Ann făcu ochii mari şi-şi duse mânuţele la gură, scoţând un strigăt de groază.

„*Şmecherul acela mic era numai ochi şi urechi*", îşi spuse Mary. Şi ea, şi Niklaus erau convinşi că Junior dormea, atunci când începuseră să discute despre detaliile călătoriei.

— Crezi că o să ne lase acasă din cauza piraţilor? întrebă Ann.

— Da, făcu Junior, convins de ceea ce spunea.

Mary îşi aminti că discutase cu Niklaus şi această ipoteză, înainte de-a o respinge. N-ar fi putut să se despartă de copii.

Junior însă era foarte neliniştit în privinţa aceasta. Îşi petrecu un braţ protector pe după umerii surioarei lui.

— Nu te teme, o încurajă el. Am să te apăr.

Ea dădu din cap.

— Dar vreau şi eu să găsesc comoara. Nu mă tem de piraţi!

— Nici mie nu mi-e frică de ei. Uite ce-am luat din cufărul de la etaj.

De data asta, Niklaus îşi înăbuşi o înjurătură. Junior şterpelise un pumnal din lada lui.

— Cu ăsta o să omor toţi piraţii care o să se apropie de tine. Deseară o să vorbim cu tata. O să-i spunem că nu vrem să rămânem aici, fiindcă acum suntem mari.

— Şi dacă tot nu vrea să ne ia? insistă Ann.

— O să ne ascundem într-un cufăr. E o idee bună.

Ann dădu din cap a încuviinţare.

— Jură, îi ceru ea, întinzându-i salamandra de smarald de la capătul lănţişorului prins la gât.

— Jur, se conformă Junior, întinzând mâna. După aceea, scuipă pe bijuterie, respectând ritualul pe care-l inventaseră.

În clipa aceea, poarta scârţâi din nou, iar Junior ascunse repede pumnalul sub vestă. Milia îi găsi muţi şi plini de hotărâre.

— Of, Doamne, suspină ea, o să mă faceţi să mor de nelinişte. Ieşiţi afară de-aici!

Niklaus şi Mary se retraseră ca să nu fie văzuţi, dar Milia avea spirit de observaţie şi remarcase lipsa scării. Se grăbi să plece, luând copiii cu ea.

— Cred, declară Niklaus, întorcându-se pe spate şi trăgând-o pe Mary mai aproape, că avem nişte recruţi a-ntâia, iubito!

— Aşa e. Norocul nostru că i-am făcut.

— Crezi că le-ar mai trebui un frăţior? glumi Niklaus când Mary se lungi peste el.

— Nici prin gând să nu-ţi treacă, fiindcă te-aş omorî cu mâna mea, sergent!

El se răsuci şi o culcă sub el, penetrând-o dintr-odată ca să-i simtă mai bine tresărirea.

— Chiar aşa, doamnă Olgersen? o luă el peste picior, privind-o cu patimă.

Mary nu răspunse. Se lăsă în voia lui.

38

Emma de Mortefontaine lăsă din mână plicul pe care tocmai îl desfăcuse, cu o bucurie fățișă. Venea din Charleston, Carolina de Sud şi conţinea actul de proprietate a unei plantaţii, pe numele lui William Cormac.

În sfârşit, sosise clipa răzbunării.

O pregătise cu grijă, asigurându-şi complicitatea altei slujnice a lui Cormac, care nu se bucura deloc s-o vadă pe Marie Brenan în graţiile stăpânului ei, bucurându-se de tot felul de avantaje. Sarcina lui Marie începea să se vadă, însă nevasta lui Cormac nu-şi apleca privirile asupra personalului casei, fiind mult prea rece, bigotă şi nepăsătoare ca să-i bage în seamă pe servitori.

Emma înţelegea perfect atât motivele pentru care o luase Cormac de soţie, cât şi cele ce-l îndepărtaseră de ea. Singura greşeală a lui William fusese faptul că-i preferase Emmei o altă femeie, fie ea servitoare sau prinţesă!

Emma plănuia să pună să fie ascunse sub salteaua lui Marie Brenan nişte tacâmuri de argint, ca femeia să fie acuzată de furt. În aceeaşi zi, soţia încornorată urma să primească un plic anonim conţinând copia actului de proprietate a plantaţiei, ca să creadă că soţul ei nu numai că o înşelase şi lăsase însărcinată o servitoare, dar se folosise de banii ei ca să înceapă o viaţă nouă. Emma ştia că doamna Cormac şi familia ei nu vor tolera aşa ceva. Avocatul atât de respectat de toată lumea va fi judecat, condamnat şi azvârlit în puşcărie împreună cu târfa lui.

Emma se delectă dinainte gândindu-se la toate acestea.

Lăsă baltă restul corespondenţei şi se grăbi să-şi ducă la îndeplinire planul odios. Abia spre seară, încântată de intrigile pe care le urzise, deschise celelalte scrisori. Le parcurse maşinal, excitată încă de răzbunarea-i machiavelică, fără să acorde prea mult interes veştilor legate de mersul afacerilor ei. Totuşi, ultimul mesaj o tulbură atât de mult, încât i se muiară picioarele şi trebui să se aşeze, cu răsuflarea tăiată.

„*Iată ce-am găsit, doamnă. Vă las să judecaţi singură...*”

Omul-în-Negru, vigilent ca întotdeauna, pusese mâna pe o scrisoare ce i se păruse suspectă. Emma o citi cu lăcomie, devenind atât de palidă încât servitoarea ei irlandeză care venise s-o anunţe că cina era servită o întrebă îngrijorată:

— Să vă aduc un pahar cu porto, doamnă?

Emma ridică privirea. Sufletul îi era răvăşit, iar inima îi oscila între fericire şi furie. Nu, nu voia niciun porto! Se ridică dintr-o săritură, apoi, lăsând paginile scrisorii să se împrăştie pe jos, trecu pe lângă servitoarea încremenită de uimire şi urlă:

— George! George! Am regăsit-o!

— Vreau să vin şi eu, scânci Ann din braţele tatălui ei.

— Nu, repetă Mary. Eşti prea mică şi amândoi sunteţi prea neastâmpăraţi ca să vă pot supraveghea.

— O supraveghez eu! se oferi Junior, care n-ar fi vrut să se despartă de surioara lui.

— Maică-ta a spus nu, Junior.

Copiii se bosumflară. Niklaus gâdilă fetiţa sub bărbie şi-i şopti:

— Cine-o să aibă grijă de tata dacă amândouă fetele mele pleacă?

— Milia, hotărî Ann, încăpăţânată.

Aceasta ridică amuzată din sprâncene.

— Dar cine o să gătească, cine o să spele, cine o să facă toate celelalte treburi? întrebă Milia. Şi, mai ales, cine o să caute ouăle împreună cu Toby?

Argumentul îşi făcu efectul. Ann se simţi dintr-odată mândră de această nouă răspundere, mai ales că Mary nu acceptase să-l ia nici pe căţeluşul lui Junior.

— Eu, declară fetiţa, regăsindu-şi zâmbetul şi umflându-şi pieptul.

— Bate palma, domnişoară, încheie Niklaus, întinzându-i mâna.

Ann bătu palma cu el, iar Junior oftă, gândindu-se că fetele astea se răzgândeau foarte uşor. Mary îl urcă în şa, unde Junior îşi îndreptă spinarea, mândru de importanţa lui şi de rolul ce i se atribuise, şi o aşteptă să i se alăture. Vânzarea hanului fusese anunţată cu două luni în urmă la Breda, însă nu se prezentase niciun cumpărător. Vestea trebuia trimisă şi în alte locuri. Mary

hotărâse să străbată ţinutul pe o rază de zece leghe şi să-şi anunţe oferta în pieţele publice. Voia, de asemenea, să contacteze câţiva notari din oraşele învecinate. Niklaus refuza să plece înainte de a rezolva această problemă, ştiind că toate economiile lor se vor topi în cursul expediţiei, pentru care aveau nevoie de o corabie, de echipaj şi de protecţie.

Le împărtăşiseră copiilor planurile lor legate de comoară chiar în seara în care surprinseseră în grajd discuţia lor. Mary considerase că era mai bine să le spună adevărul decât să-i lase să facă tot felul de presupuneri. Copiii îşi luau acum aere de conspiratori, schimbând vorba când se apropia Milia de ei. Junior chiar îi spusese odată: „*Când o să fii mare, o să-ţi spunem şi ţie!*“ amuzându-i teribil pe cei trei adulţi. Cu atât mai mult cu cât Milia se hotărâse, în cele din urmă, să-i însoţească, îi iubea prea mult pe copii ca să se despartă de ei.

— Cine o să se ocupe de ei pe corabie? Ar fi în stare să cadă în apă, iar voi veţi fi prea ocupaţi cu treburile voastre, spusese ea într-o seară, după cină.

Adevărul e că Milia lucra la han de când avea 14 ani şi nu cunoştea alte locuri. Nu-şi închipuia că ar putea munci altundeva. Meseria de dădacă îi plăcea mai mult decât cea de prostituată, iar această comoară, din care avea să aibă şi ea o parte, era, fără îndoială, singura ei şansă de a-şi făuri un viitor mai bun. Şovăise doar din frica de necunoscut. Dar încrederea reciprocă a celor doi soţi, faptele de arme pe care le săvârşiseră împreună şi entuziasmul lor îi alungaseră până la urmă temerile. Le ceruse doar să nu le spună acest lucru copiilor. O amuza la fel de mult ca şi pe părinţii lor să-i vadă dându-şi atâta importanţă. Deşi erau încă atât de mici, se dovedeau ageri şi vicleni ca nişte pui de vulpe.

Mary se pregătea, aşadar, pentru călătoria ce avea să dureze câteva zile, având la brâu o pungă dolofană cu bani, ca să plătească popasurile de noapte şi mâncarea. Îşi reluase înfăţişarea bărbătească, sigură că astfel va atrage mai puţin atenţia borfaşilor. În afară de asta, hainele pe care le îmbrăcase îi îngăduiau să poarte o sabie la şold şi un pistol la centură. Chiar dacă armele ei nu prea se vedeau din cauza lui Junior,

aşezat în şa în faţa ei, ştia că se ghiceau destul de clar ca să nu le caute nimeni ceartă. Era suficient, dacă se mulţumea să umble pe drumurile circulate şi la orele când erau pline de călători.

Junior obţinuse permisiunea să păstreze pumnalul tatălui său şi era foarte mândru. I se părea că are şi el o spadă. Niklaus îi făcuse un centiron de care agăţase teaca pe care i-o confecţionase. De atunci, indiferent unde se ducea, fie în curtea de păsări, fie în grajd, fie în anexe, fie în camerele de locuit, fie în curtea hanului, pe câmpia ce se întindea până la marginea pădurii sau pe drumul ce ducea la Breda, pe jos sau călare pe măgarul dresat de Niklaus, oriunde mergea, Junior păstra o ţinută demnă, privea în depărtare şi-şi ţinea întotdeauna mâna pe mânerul preţioasei sale arme.

Ca să nu se rănească, Niklaus îl învăţase să mânuiască pumnalul, iar Mary trebui să recunoască: micuţul se dovedea uimitor de înzestrat. Mai mult chiar decât ea. Maestrul ei de arme de la lady Read ar fi fost încântat de un asemenea elev.

Şi inima, şi sufletul lui Mary erau împăcate.

Datorită şi tăcerii lui Corneille, în oarecare măsură; tăcerea lui o scăpase de îndoielile ce o bântuiau adesea. Fusese un prieten, un iubit şi un tovarăş preţios. Trecuse însă prea mult timp de atunci; deşi conştiinţa o îndemnase să-i scrie scrisoarea aceea, se simţea uşurată că Niklaus nu trebuia să suporte povara de a-i vedea reîntâlnindu-se. Flamandul ei era prea gelos ca să accepte s-o împartă. Îşi dăduse seama de asta după expresia ce se întipărise pe chipul lui când îi vorbise despre Corneille, fără să-i ascundă nimic în legătură cu relaţia lor, în dorinţa de a-i oferi lui Niklaus, odată cu începutul unei vieţi noi, o sinceritate pe care de atâtea ori o dispreţuise.

Aceşti doi bărbaţi nu s-ar fi putut înţelege.

Acum, însă, era împăcată cu ea însăşi. Făcuse ceea ce trebuia să facă. Indiferent de motivele pentru care Corneille nu-i răspunsese, după trei luni, Mary putea, în sfârşit, să scape de amintirea lui, aşa cum se descotorosise demult de cea a lui Claude de Forbin.

Cât despre soţii Read, în a căror posesie se afla cel de-al doilea ochi de jad, harta şi poate chiar comoara recuperată, ei aveau să constituie prima destinaţie a expediţiei.

Blândeţea şi dragostea lui Niklaus atenuaseră în mare măsură vechea ură a lui Mary faţă de unchiul ei şi neîncrederea faţă de Emma. Acum nu-i mai considera decât nişte obstacole în calea ei spre bogăţie.

Mary se maturizase, căpătând o înţelepciune ce-i reda pofta de a-şi trăi viaţa şi a se bucura de ea încă mai mult decât până atunci. Indiferent dacă visurile lor s-ar fi realizat sau nu, asta aveau de gând să facă, fără a-şi pune copiii în primejdie.

Mary depuse o sărutare pe obrazul fiicei sale şi o alta pe buzele cărnoase ale lui Niklaus.

— A şi început să-mi fie dor de tine, şopti el.

— N-am să lipsesc prea mult, îl asigură ea, învăluindu-l într-o privire drăgăstoasă şi senină.

— Hai, Junior, îl îndemnă pe fiul ei, săltându-se în şa.

Copilul tocmai îi explica lui Toby că trebuia să rămână cu Ann, întrucât căţeii nu puteau călări. Mary îl urcă pe cal şi porniră. Nu-i plăceau despărţirile. Niciodată nu-i plăcuseră.

Junior se întoarse, fluturându-şi mâna către sora lui, care-i răspunse în acelaşi fel.

— Nu te mai foi, îi porunci Mary, altfel ai să cazi.

— Da, mamă.

Ieşiră din curte şi o luară pe şosea. Junior începu să fredoneze cu glas subţire un cântecel. Mary îi ţinu isonul, fluierând şi ea melodia. Pentru Junior, marea călătorie începuse deja.

Emmei de Mortefontaine nu-i trebuise prea mult timp ca să-şi facă ordine în sentimentele contradictorii de care fusese cuprinsă citind scrisoarea lui Mary către Corneille. Îi fusese de ajuns s-o mai citească o dată, după cină. Rândurile acelea îi stârniseră furia şi frustrarea. Nu putea suporta iubirea profundă a lui Mary pentru Niklaus.

Emma nu putea admite ideea că Mary se îndrăgostise de un bărbat până într-atât încât să se afunde în viaţa de familie. Că sacrificase lumea aceea pe care Emma i-o pusese la picioare

pentru o existenţă mediocră. Şi că acum, Mary n-o mai considera decât o bogătaşă tocmai bună de jefuit.

— Niciodată, tunase ea, niciodată n-o să-ţi iert ceasurile pe care le-am petrecut jelindu-te! Niciodată nu voi îngădui să trăieşti o viaţă fericită şi îmbelşugată. Am să te fac să mă urăşti, Mary Read, jur că ai să mă urăşti tot atât de mult pe cât te-am iubit eu!

Şi chiar a doua zi, uitând cu totul de bietul William Cormac, pe capul căruia se abăteau dintr-odată toate necazurile posibile, se îmbarcase împreună cu George pe o corabie cu destinaţia Flandra.

Emma de Mortefontaine, însoţită de zece oameni, ajunse la Breda după lăsarea nopţii, în timp ce la vreo douăzeci de leghe distanţă, Mary şi Junior adormeau în patul confortabil din hanul unde poposiseră, fericiţi că-şi îndepliniseră misiunea şi că seara următoare avea să-i găsească acasă.

39

În timp ce la adăpostul întunericului oamenii ei împresurau în tăcere hanul, trăsura Emmei intră în curte şi se opri în faţa grajdului.

Avertizat de lătratul lui Toby, Niklaus ieşi, înarmat cu un felinar, şi se apropie să ajute silueta înveşmântată în negru, cu chipul ascuns de o voaletă, să coboare din trăsura.

— Bine aţi venit la hanul *La trei potcoave*, zise el, prietenos.

Din spatele voaletei, Emma de Mortefontaine scrută cu o curiozitate plină de ură chipul bărbătesc şi seducător al lui Niklaus Olgersen, scăldat în lumina felinarului. În scrisoare, Mary pomenise doar o dată de el, dar dragostea ei o făcuse să-l evoce atât de viu, încât Emma l-ar fi recunoscut dintr-o mie.

— Urmaţi-vă, vă rog.

Emma se conformă.

George avusese grijă să se intereseze la Breda cât de frecventat era hanul, verificând astfel spusele lui Mary. Aşa că Emma îşi putea duce intenţiile la îndeplinire fără să fie deranjată de cineva. În timp ce mergea având în faţă umerii masivi ai hangiului, ghicea mişcările oamenilor ei care-şi ocupau locurile stabilite de George.

Emma abia aştepta clipa în care avea să-şi ridice voaleta şi să vadă reacţia lui Mary. Îi va da de ales, iar dacă Mary refuza s-o urmeze, împreună cu ochiul de jad, Emma va fi necruţătoare.

Niklaus o introduse pe Emma de Mortefontaine în clădire fără să bănuiască nimic, zicându-şi doar că femeia aceea era foarte tăcută şi, cu siguranţă, avea mari necazuri din moment ce se purta astfel. Din respect faţă de musafiră, nu rupse tăcerea, deşi i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu ea. Îi era îngrozitor de dor de Mary, plecată de trei zile, şi ar fi apreciat o conversaţie amicală, care să-i mai abată gândul de la ea.

— Aşezaţi-vă unde doriţi, arătă el sala aproape goală cu un gest larg al braţului. Nu avem pentru moment prea mulţi clienţi, aşa că va trebui să vă mulţumiţi cu meniul nostru obişnuit.

Avem supă cu slănină şi cu mazăre pasată, două potârnichi în saramură cu garnitură de mere cu miere şi la desert, o tartă cu revent.

— O să fie suficient, declară Emma, alegând o masă de la care putea vedea întreg interiorul sălii.

Locul i se părea curat şi cochet. Mesele erau împodobite cu buchete înmiresmate de flori de câmp.

O fetiţă ieşi râzând din bucătărie şi veni să se lipească de picioarele tatălui ei, ca o pisicuţă. Niklaus stătea de vorbă cu un obişnuit al localului, aşezat lângă bucătărie, deja beat. Niklaus era sătul de cugetările beţivului, dar acesta era veteran şi, ca atare, merita respect. Era singurul dintre locuitorii din Breda care le rămăsese client fidel. Dar abuzul de alcool era o patimă nimicitoare. Soldatul neînfricat de pe vremuri devenise acum o zdreanţă umană care se clătina pe picioare de dimineaţa până seara, hrănindu-se din generozitatea celorlalţi. Rămânea adesea zile întregi la han. Niklaus încerca să-l învioreze punându-l să facă treburi mărunte, chipurile pentru a se achita de datoria pe care încetase demult să-i mai ceară s-o plătească. Mary făcea la fel. Nu erau chiar atât de nevoiaşi!

Dându-şi seama că veteranul nu constituia un pericol, Emma îşi concentra atenţia asupra fetiţei.

— Nu vreau la culcare, imploră ea, privindu-şi seducător tatăl. Vreau s-o azut pe Milia s-o servească pe doamna asta.

Niklaus o ridică în braţe.

— Ca să le răstorni pe toate? Eşti prea mica, îngeraş.

— O să am grijă. Te rog, insistă ea, împreunându-şi mâinile şi fluturându-şi genele.

Emma o găsi absolut irezestibilă. Se vedea limpede că Niklaus era subjugat de farmecul acestui mic despot feminin. Totuşi, mai încercă s-o convingă.

— Doamna nu vrea s-o deranjezi.

Emma interveni şi-l contrazise.

— Lăsați-o, ador copiii.

Niklaus încercă să-i prindă privirea ascunsă de voaletă, apoi o lăsă jos pe micuţa, care se zbătea în braţele lui cu un zâmbet triumfător pe buze.

— Dacă vă sâcâie, spuneţi-i să plece. Ann Mary e uneori foarte insistentă.

Emma dădu din cap; fetiţa se apropie în fugă de ea şi făcu o reverenţă.

— N-o plictisi pe doamna, scorpie mică, se auzi o voce de femeie.

Emma o privi pe tânăra care venea spre masa ei, cu un zâmbet deschis pe buze, ţinând în mâini o farfurie din lut ars.

— Tata m-a lăsat! declară Ann, proptindu-şi mânuţele în şolduri. Nu-i aşa, tati?

Niklaus îi făcu semn cu capul Miliei, care oftă. Stăpânul ei greşea trecându-i copilei cu vederea toate capriciile. La întoarcere, Mary se va supăra, cu siguranţă.

— Ştii că mamei nu-i place, făcu ea, vrând s-o facă să se simtă vinovată şi să se stăpânească.

— Da, dar tata e şeful, decretă Ann, însoţindu-şi vorbele cu o privire înflăcărată.

— Iertaţi-o. Maică-sa e plecată şi micuţa îi simte lipsa.

— Chiar aşa? îi scăpă Emmei.

Vestea aceasta îi dădea planul peste cap.

— Şi când se întoarce? întrebând, acceptând prezenţa fetiţei care, fără să aştepte vreo încurajare, se lipise de ea ca să-şi sfideze dădaca.

Emma o mângâie pe cap. Părul fetiţei era mai închis la culoare, dar la fel de ondulat ca al lui Mary. Din instinct, atingându-l, Emma simţi aceeaşi plăcere.

— Nu ştim, mărturisi Milia. Şi de asta ne este atât de greu. Copiii au nevoie de lucruri sigure. Vă urez poftă bună. Ann Mary va sta la locul ei dacă o obligaţi.

Emma nici nu se gândea s-o facă. Nu putea rămâne acolo la nesfârşit, împreună cu oamenii ei, fără să atragă atenţia. Trebuia să afle mai multe în legătură cu motivul absenţei lui Mary. Era uşor s-o descoase pe Ann Mary. Încercă să intre în graţiile fetiţei lăsând-o să se joace cu evantaiul ei. De mâncare abia dacă se atinse, cu toate că era foarte gustoasă. Ei însă îi era foame doar de răzbunare.

Ann se cățără pe laviţă şi se aşeză lângă ea.

— Când a plecat mama ta, de mult? o întrebă Emma, coborând vocea ca să nu atragă atenţia lui Niklaus, care tocmai îl târa pe veteran până în dreptul scării.

Măgulită de interesul doamnei, Ann Mary se grăbi să-i răspundă.

— Da, de foarte mult timp. Şi l-a luat cu ea şi pe Zunior.

— Junior este fratele tău mai mare, nu-i aşa?

— Da, răspunse Ann, dând din cap, în timp ce-şi făcea vânt cu evantaiul Emmei, mişcându-şi comic încheietura mâinii.

— Şi unde s-au dus? mai întrebă Emma.

Fetiţa ridică din umeri.

— Depaaarte, tare, tare departe. Din pricina comorii, ştii, îi şopti confidenţial Emmei la ureche, mândră de importanţa ei.

— O comoară? repetă Emma.

Ann Mary şi puse degetul pe buze.

— Sst! E un secret.

— Dacă e un secret, făcu Emma, înseamnă că nu ştii când o să se întoarcă mama ta?

— Nu. Tata a zis că o să vină repede. Şi tata are întotdeauna dreptate.

Emma aflase acum destule ca să poată lua o hotărâre. Făcu semn cu capul unuia dintre oamenii ei.

După ce-l pusese în pat pe veteranul care abia reuşise să ajungă până în odaia lui, Niklaus se pregăti să coboare din nou. Complicele Emmei se strecură afară din han şi fluieră scurt, ca să le atragă atenţia lui George şi celorlalţi. Niklaus se opri în mijlocul scării şi ciuli urechile. I se păruse că auzise un fluierat. Dar, cum zgomotul nu se repetă, goni impresia neplăcută pe care o avusese şi, văzând că Toby venise lângă clientă şi lângă Ann, şi începuse să mârâie, îi porunci:

— Cuminte, Toby!

Apoi se apropie de ele, cu un zâmbet plăcut pe buze. Înainte ca el să se dezmeticească, Emma cuprinse cu un braţ umerii fetiţei, imobilizând-o, şi scoase fulgerător un pistol pe care i-l lipi de tâmplă.

Ann scoase un ţipăt mai mult de surprindere decât de frică, în timp ce Niklaus încremenise la doi paşi de ele, uluit atât de

rapiditatea gestului, cât şi de lipsa aparentă de motiv a acesteia.

În clipa aceea năvăliră în sală George şi oamenii lui. Milia, care venea să aducă potârnichile, scăpă înspăimântată vasul din mână la vederea mutrelor fioroase ale acestora şi a armelor lor pregătite.

— E de-ajuns un singur gest îndrăzneţ, Niklaus Olgersen, unul singur, şi s-a terminat cu ea, zise cu voce calmă Emma.

Fără să realizeze în ce pericol se afla, mai mult nedumerită de agitaţia asta, Ann începu să se zbată ca să scape din strânsoarea ce o deranja. Livid, Niklaus îngheţă de spaimă.

— Nu te mişca, Ann! îi porunci fetiţei.

Timbrul vocii lui o făcu să rămână împietrită, înţelegând deodată că se întâmpla ceva grav.

— Cine eşti? întrebă Niklaus, furios că se lăsase luat prin surprindere.

Drept răspuns, Emma le făcu un semn oamenilor ei. Trei dintre ei o târâră pe Milia pe scări în sus, făgăduindu-i tot soiul de plăceri, în timp ce alţi patru scoaseră la iveală o frânghie şi se îndreptară spre Niklaus. Emma de Mortefontaine îşi descoperise obrazul, pe care el desluşi atâta cruzime şi hotărâre încât nu opuse rezistenţă, deşi tare ar fi vrut să se lupte. Dar îşi dădea seama că Emma n-ar fi şovăit nicio clipă să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea.

Niklaus se lăsă legat de un stâlp, cu inima şi sufletul sfâşiate, sperând că era vorba despre nişte indivizi care aveau nevoie de un adăpost pentru câteva ore sau câteva zile, după care vor pleca şi-i vor lăsa în pace.

— Gata, doamnă, declară George.

Niklaus constată că aşa era, simţind cât de strânsă era funia ce-i lega mâinile. Era înnodată zdravăn. Emma îndepărtă ţeava pistolului de fetiţă, care începu imediat să dea în ea cu pumnii ei mici, strigând:

— Reao! Reao!

Emma se aplecă spre ea, o apucă de umeri şi, pironind-o cu o privire înspăimântătoare, îi şopti:

— Dacă vrei să-ţi mai vezi mama, pacoste mică ce eşti, fă bine şi nu te mai mişca!

Ann fu atât de impresionată de cuvintele ei, încât se făcu mică şi încetă să se vaite, să mârâie, aproape că încetă şi să respire.

Cu atât mai mult cu cât Niklaus îi porunci din nou:

— Fă ce-ţi spune, Ann! Stai cuminte.

Ann îl privi ţintă şi dădu din cap, cu inima bubuindu-i în piept, speriată de tăcerea ce se lăsase dintr-odată, tulburată doar de ţipetele Miliei şi de gâfâitul soldăților de la etaj.

Niklaus se gândi la veteranul care zăcea în patul lui. Nu se putea aştepta la vreun ajutor din partea lui. Era beat mort. N-avea de ales: trebuia să aştepte şi să facă ceea ce dorea femeia aceea, pe cât de frumoasă, pe atât de crudă.

Emma se apropie de el mai-mai să-l atingă şi-şi trecu un deget peste trăsăturile lui încremenite.

— Mary se pricepe la bărbaţi, nimic de zis, făcu ea.

Lui Niklaus i se păru că tot universul său se prăbuşeşte. Repetă, uluit:

— Cine naiba eşti?

Ea făcu un pas înapoi şi scoase din sân scrisoarea pe care i-o trimisese Mary lui Corneille. I-o flutură pe sub nas.

— De parcă n-ai şti, Niklaus, scumpule, tu, care erai gata s-o ajuţi pe Mary să mă jefuiască.

Niklaus păli, strângând din dinţi. Ce prost fusese!

— Emma…

Şi rânji, neputincios. N-ar fi trebuit pentru nimic în lume să se lase legat. Înţelegând că nu mai avea ce pierde, încercă să mai câştige timp.

— Care dintre ei e Tobias, ca să cunosc şi eu familia soţiei mele? întrebă el, încercând să-şi recapete calmul.

— Tobias? Te referi la iubitul meu soţ? A, înţeleg, Mary n-avea de unde să ştie, era prea preocupată să se îndrăgostească de chipul tău frumos. Afla, Niklaus, că Tobias a murit. Eu l-am omorât şi ştii de ce? Doar fiindcă a făcut greşeala să se interpună între mine şi Mary.

— Mary nu se mai întoarce aici, îşi încercă Niklaus norocul, înţelegând acum ce soartă îl aştepta.

Voia să-i salveze pe Mary, pe Junior, poate şi pe Ann. „*Ce prost am fost*“, îşi reproşă. Niciodată până atunci nu se predase

fără luptă. De ce şovăise? Mary n-ar fi făcut aşa ceva. Ar fi murit cu arma în mână, la nevoie, dar nu s-ar fi resemnat. El nu îndrăznise să acţioneze, temându-se pentru Ann. Emma de Mortefontaine se descurcase excelent.

— Soţia mea m-a părăsit, afirmă el.

Emma îl pălmui, străfulgerându-l cu privirea. Dar el nici nu se clinti.

— Drept cine mă iei, Olgersen? Mary, să te părăsească? Să-şi abandoneze copilul? Haidade, izbucni ea. E atât de leşinată după tine şi după ea, că mi se face greaţă. Cu toate astea, nu s-a mulţumit cu tine, aşa cum nu s-a mulţumit nici cu mine, din moment ce-l ruga pe fostul ei iubit să vină cu voi, adăugă ea, fluturându-i din nou scrisoarea pe sub nas.

Niklaus era enervat. Mary nu-i spusese nimic despre această scrisoare. Înţelesese însă imediat motivul. N-ar fi fost de acord ca ea să o scrie. Emma jubilă văzând că reuşise să-l rănească. El se folosi de acest argument ca să încerce s-o convingă:

— Din cauza lui ne-am certat. Ann e prea mică pentru a lua parte la planul nebunesc al lui Mary, iar ea m-a ameninţat că se duce la Corneille împreună cu Junior. N-am crezut-o. N-o să se mai întoarcă, repetă el. E prea orgolioasă ca s-o facă.

Convingerile Emmei fură zguduite pentru o clipă. O cunoştea destul de bine pe Mary ca să-şi dea seama că putea fi adevărat.

— Nu-ţi doresc răul, continuă Niklaus, văzând-o descumpănită. O vrei pe Mary? Ţi-o las. Ai văzut că n-aş risca viaţa fiicei mele ca s-o regăsesc. Lasă-ne în pace, Emma!

Aceasta îl privi o clipă în tăcere, bucurându-se de ura ei cum n-o mai făcuse nicicând. Se apropie de el, cu un surâs crud pe buze.

— Te înşeli, Niklaus. Se va întoarce. Se va întoarce, fiindcă ştiu să citesc printre rânduri. Ştiu că Mary te iubeşte mai presus de orice. Şi asta n-o să i-o pot ierta niciodată. Niciodată!

Ridică arma şi ţinti între ochii flamandului, care mai apucă să audă doar ţipătul lui Ann Mary, apoi se prăbuşi.

Mary se ridică dintr-un salt în aşternut, scăldată în sudoare, cu inima bătând nebuneşte. Nu reuşea să-şi amintească

amănuntele coşmarului ce-o trezise, cu toate că groaza persista şi acum. Se simţea de parcă cineva ar fi smuls o parte din ea.

Lângă ea, Junior sforăia, ţinând în braţe jucăria din lemn pe care cumpărătorul găsit pentru han i-o oferise ca să i-o dea surorii lui. Era un cal sculptat cu îndemânare dintr-o bucată de lemn de stejar.

Când Mary îi spusese omului care era preţul, Junior adăugase, arătând cu degetele spre obiect:

— Şi asta!

— Bate palma! acceptase acesta, râzând.

De când îl primise de la cumpărător, Junior nu se mai despărţise de cal.

Mary se ridică, având grijă să nu-l trezească, şi se duse să bea puţină apă. Pe consola de lângă uşa odăii era un urcior cu apă şi, alături, o cană din cositor, pe care Mary o goli de două ori, sperând să gonească fiorii ce o străbăteau.

Se apropie de fereastra deschisă şi dădu perdeaua la o parte. Mai era puţin până la ivirea zorilor, iar în zare, dinspre răsărit, începea să se arate o geană de lumină aurie ce se lupta cu întunericul.

Vremea era blândă, iar cerul – senin.

Se auzi un țipăt de bufniţă. Curând, aveau să-i răspundă cocoşii.

Mary se gândi la Niklaus şi la Ann. Dorul de ei îi sfâşie măruntaiele şi asta o făcu să zâmbească. „*Ce proastă eşti!* îşi spuse. *Lipsa lor îţi joacă feste, de asta nu eşti în apele tale. Pe mâine!*“

Şi, regăsindu-și deodată liniştea, se culcă la loc, dar nu mai putu să adoarmă, cu gândul la organizarea plecării lor, ce devenise acum o certitudine.

Când intră în curtea hanului, o cuprinse brusc aceeaşi stare de nelinişte. Până atunci, cântase împreună cu Junior, care-şi ţinea jucăria în braţe; vocea i se stinse. Din casă se auzea urletul lui Toby.

Nu era ceva neobişnuit şi n-ar fi trebuit să-i stârnească spaima.

Coborî de pe cal şi-i spuse lui Junior să-l ducă în grajd, dându-şi brusc seama ce anume o speria: tăcerea. Tăcerea ce înconjura urletele lui Toby.

— Rămâi ascuns acolo, îi porunci ea lui Junior, regăsindu-și din instinct reflexele de soldat în alertă.

— De ce? întreba copilul, nerăbdător să-şi revadă surioara, mirându-se că n-o vede ieşindu-le în întâmpinare.

— Fă ce-ţi spun! insistă Mary, aruncându-i o privire ameninţătoare.

Molipsit de neliniştea ei, Junior îşi scoase pumnalul din teacă, strânse din dinţi şi dădu din cap. Mary privi în jur: totul părea să fie în ordine, găinile erau în îngrăditura lor, caii – în grajd, însă peste toate acestea plutea un calm ce nu-i plăcu deloc.

Uşa hanului era întredeschisă. Intră. Simţi încă din vestibul mirosul fad al sângelui; bătăile inimii i se accelerară. Ştia deja. Totuşi, avu senzaţia că tot sângele îi îngheaţă în vene.

Se repezi către imaginea insuportabilă, de neconceput, ce-i sfâşie sufletul. Către trupul acela atât de drag, legat de stâlp, cu capul căzut pe piept. Spada din mâna lui Mary căzu cu zgomot pe podea.

— Niklaus! chemă ea, de parcă pumnalul înfipt în inima lui şi de care era prinsă o foaie de hârtie n-ar fi fost destul ca să-i confirme adevărul.

Îi înălţă capul şi scoase un urlet. Un urlet adresat celei ce-i rânjea prin rana de glonţ dintre ochii goi ai soţului ei.

— Mamă! strigă Junior, care, plin de curaj, îi nesocotise porunca, intrând după ea în han.

O găsi în genunchi la picioarele lui Niklaus, strângând în mână scrisoarea pe care o smulsese de pe pieptul lui. Aceasta era scrisă pe dosul mesajului trimis de ea lui Corneille, fapt ce o făcuse să-şi dea seama de întreaga întindere a dezastrului.

Junior veni în fugă spre părinţii lui, pierzându-şi curajul şi arma din mână, şi se prăbuşi, plângând, lângă ei. Apoi, amintindu-şi deodată ce anume îl făcuse să-şi părăsească locul, ridică fruntea.

— Ann! Ann! Unde eşti? începu să strige, gata să plece în căutarea ei.

Mary îl opri, strângându-l cu putere în braţe.

— N-are rost, Junior, au luat-o cu ei, zise, simţind cum mânia ce o cuprindea ia locul durerii.

Peste mirosul sângelui închegat se suprapusese cel al răzbunării, o răzbunare ce va fi necruţătoare.

— Cine, mamă? întrebă Junior, cuprins de panică. Cine? Mary nu-i răspunse, strângând şi mai tare în pumn biletul acela blestemat.

„*Îmi dai ochiul de jad, îţi dau fata* – scrisese Emma chiar cu sângele lui Niklaus. *Pe 31 decembrie, la Paris, la hotelul Salamandrei. Strada l'Hirondelle. Sânge pentru sânge, Mary. Acum ştii şi tu cât de tare doare!*"

Da, Mary ştia.

Războiul ei începuse în clipa aceea.